

MINH NGUYỆT THỊNH PHONG

Điung khách sáo, anh yêu em

— 14 tháng 10/18

Tập

1

Chương 1

Mạnh Văn Phi dùng sức kéo ra cravat, cởi âu phục, miệng liên tục chửi thề, trên đầu là mặt trời nóng bỏng, trong lòng anh cũng đang phát hỏa. Một hôn lễ đang diễn ra êm đẹp lại có thể bị nháo thành như thế, cho dù anh có chửi thề nhiều hơn cũng không thể diễn tả hết được tâm trạng lúc này.

Đuổi theo hai con phố cuối cùng vẫn không đuổi kịp, lát nữa trở về còn phải thu dọn cục diện hỗn loạn, nhớ tới một phòng đầy khách khứa đang đợi, Mạnh Văn Phi thật sự mong muốn bản thân bị mặt trời thiêu chết luôn đi.

Ven đường có một cửa tiệm nhỏ yên tĩnh, mang phong cách cổ xưa, nhìn qua giống quán cà phê. Mạnh Văn Phi dừng bước, xoay người đi đến cửa tiệm kia. Anh phải nghỉ ngơi một chút, tìm một nơi thanh tĩnh để cẩn thận suy nghĩ xem nên làm thế nào giải quyết tốt hậu quả.

Cửa tiệm không lớn, tổng cộng chỉ có năm chiếc bàn vuông nhỏ, quầy bar tương đối rộng rãi, phía trước là một hàng ghế dựa chân cao. Hai người trẻ tuổi trông giống người yêu đang ngồi cạnh một chiếc bàn vuông trong góc, rì rầm nói chuyện, một cô gái mặc tạp dề trông giống nhân viên phục vụ đang đứng sau quầy bar chuẩn bị đồ uống, nghe thấy tiếng có người bước vào chỉ ngược mắt lên nhìn lướt qua, không nói gì.

Mạnh Văn Phi cũng không để ý đến chuyện nhân viên phục vụ không nhiệt tình, anh ta chỉ cần có chỗ ngồi xuống để uống cốc nước mát là được rồi. Anh ngồi xuống quầy bar, tiện tay vắt áo vest lên lưng chiếc ghế dựa bên cạnh. Cô nhân viên kia đẩy thực đơn tới trước mặt anh, sau đó tiếp tục làm

việc của mình.

Thực đơn cả đồ uống và thức ăn chỉ vồn vẹn có hai trang giấy, rất đơn giản. Mạnh Văn Phi vừa mở phần đồ uống ra đã nhìn thấy năm chữ được in đậm, đóng khung "Hương vị yêu đơn phương", thật là quái lạ, anh ta vào phải nơi quái quỷ gì thế không biết, cà phê thì viết là cà phê, viết linh tinh cái gì mà "Hương vị yêu đơn phương". Nhìn xuống bên dưới, phần trà, có loại là "Cảm giác yêu thầm".

Mạnh Văn Phi xoa xoa mặt, ngày hôm nay đúng là đen đủi, muốn uống cốc nước mát thôi mà cũng bị thực đơn ngằm chằm chọc.

Lúc này, cô nhân viên phục vụ đã đưa đồ xuống xong, trở lại đứng ở trước mặt Mạnh Văn Phi.

Mạnh Văn Phi đóng thực đơn, mắt hơi đau nhức, anh không muốn nhìn thêm nữa.

Cô phục vụ hỏi: "Anh muốn dùng thức ăn hay đồ uống?"

"Cho một cốc bình tĩnh." Mạnh Văn Phi cố ý nói, trong lòng còn tức giận.

Cô phục vụ chớp mắt, không ngờ lại lạnh nhạt hỏi: "Muốn bình tĩnh đến mức nào?"

Mạnh Văn Phi: "..."

Chẳng lẽ thật sự có loại đồ uống này, lại còn chia cấp độ nữa?

Mạnh Văn Phi nhìn cô gái. Trông có vẻ rất trẻ, mới hơn 20 tuổi? Da trắng dáng gầy, ánh mắt sáng ngời, rất xinh đẹp. Cô gái ung dung nhìn lại Mạnh Văn Phi, giống như việc anh cố ý gây rắc rối không hề ảnh hưởng tới cô.

Mạnh Văn Phi bị sự bình tĩnh của cô ảnh hưởng, nhận ra bản thân vừa mới giận chó đánh mèo, nói: "Bình tĩnh bình thường là được."

Cô gái gật gật đầu, xoay người đi chuẩn bị đồ uống.

Rất tốt, sự bình tĩnh của cô gái này làm cho người ta thoải mái. Cơn bực bội của Mạnh Văn Phi cũng biến mất, chỉ còn lại sự tò mò, cô ấy sẽ mang thứ gì lên?

Cô phục vụ trở lại rất nhanh, trên tay là nửa cốc đá viên và một chai nước khoáng, đặt trước mặt Mạnh Văn Phi: "Năm tệ."

Mạnh Văn Phi nhìn chỗ đá viên và nước kia, không khỏi bật cười. Anh không nói gì, vụng mở chai nước khoáng, đổ vào cốc. Đá viên rất nhanh bị

nước tắm ướt, trở nên trong vắt, chỉ nhìn qua thôi cũng khiến cảm giác khô nóng tan đi một nửa.

Mạnh Văn Phi uống một hơi hơn nửa cốc, bỗng thấy sáng khoái. Anh tiếp tục đổ nước vào cốc, lúc này mới phát hiện ánh mắt của cô phục vụ đang nhìn vào chiếc áo vest anh vắt ở lưng ghế dựa bên cạnh, trên túi áo vẫn còn cài hoa cưới.

Được rồi, Mạnh Văn Phi biết hôm nay đoàn xe cưới hai mươi tám chiếc huênh hoang chạy qua con phố này, mà bây giờ đáng ra đang là lúc tổ chức tiệc cưới, anh lại mặc sơ mi, vứt áo vest sang một bên, còn muốn một cốc "Bình tĩnh", chắc chắn sẽ gọi lên rất nhiều liên tưởng.

"Tôi không phải là chú rể." Mạnh Văn Phi nói.

Cô phục vụ gật gật đầu, không hỏi han thêm gì, dường như không hề có hứng thú với mấy chuyện bát quái này.

Mạnh Văn Phi cũng không để ý, loại chuyện rối rắm kỳ lạ này cũng không cần phải giải thích với người lạ làm gì. Anh im lặng cúi đầu uống cốc nước đá "Bình tĩnh" kia. Cô phục vụ cũng không để ý đến anh nữa, cô nhận được đơn đặt hàng ở bên ngoài, pha xong hai cốc đồ uống thì đóng gói đưa cho nhân viên giao hàng.

Mạnh Văn Phi thấy cô rảnh rồi, gọi cô đến tính tiền.

Cô phục vụ đi tới, Mạnh Văn Phi lục lọi túi quần, lại lục lọi túi áo vest, lúng túng. Anh là phù rể, trong túi chỉ có nhẫn cưới của chú rể.

"Thực xin lỗi, tôi không mang ví tiền." Mặt Mạnh Văn Phi nóng lên.

"Chỗ chúng tôi chấp nhận thanh toán qua Alipay và Wechat." Cô phục vụ lạnh nhạt.

"Tôi không mang di động." Cô dâu bỏ trốn, chú rể phát điên, anh đưa di động cho những người khác nhanh chóng thông báo cho bố mẹ hai bên, kết quả chú rể phát điên chạy đi, anh đuổi theo hai con phố nhưng vẫn không kịp ngăn cản, trơ mắt nhìn cậu ta chặn một chiếc taxi rồi mất dạng.

Cô phục vụ không nói gì, chỉ nhìn anh. Mạnh Văn Phi thở dài, anh cũng có ngày bị khoản tiền năm tệ làm khó dễ. "Ví tiền của tôi Sơn trang Kỳ Lân cách nơi này không xa, tôi trở về lấy, một lát nữa sẽ quay lại trả cô."

Cô phục vụ suy nghĩ, lại nhìn anh. Mạnh Văn Phi cảm thấy thật mất mặt,

anh ăn mặc nghiêm chỉnh, lại tuấn tú lịch sự, trông giống người sẽ ăn quyết năm tệ sao?

Mạnh Văn Phi tháo một chiếc khuy vàng trên tay áo xuống, "Tôi tạm thế chấp nó ở đây, lát nữa tôi mang năm tệ đến đổi lại, cô yên tâm rồi chứ?"

Cô phục vụ lui về sau một bước, lắc đầu: "Chỉ nợ năm tệ còn có thể yên tâm, nợ một chiếc khuy áo không biết làm bằng gì lại không thể yên tâm. Tôi sợ bị lừa."

"..." Rất có lý, không thể phản bác nổi. Mạnh Văn Phi cài lại chiếc khuy vào tay áo, "Bây giờ tôi trở về, lát nữa sẽ mang tiền đến."

Mạnh Văn Phi nuốt lời. Anh không thể trở về rồi mang tiền đến ngay được.

Khi anh trở lại Sơn trang Kỳ Lâm, nơi đó đã âm ỉ đến mức không thể giải quyết.

Mẹ của chú rể Khương Tuấn nhìn thấy anh trở về một mình, chưa kịp nói câu nào đã té xỉu.

Cha của cô dâu Đào Hiếu Lộ thì lớn tiếng quát hỏi cuối cùng đã xảy ra chuyện gì.

Đám anh em phù rể cũng kéo anh sang một bên, nhỏ giọng hỏi anh Đào Hiếu Lộ đào hôn là có ý gì? Có từng nói gì với anh hay không? Nói cách khác, việc này có liên quan đến Mạnh Văn Phi anh không?

Mạnh Văn Phi lạnh mặt, không muốn nói chuyện. Anh cùng với Khương Tuấn và Đào Hiếu Lộ lớn lên bên nhau, hồi nhỏ là hàng xóm, lớn lên lại học cùng trường, thân thiết đến mức không thể thân thiết hơn, mà "khúc mắc tình cảm" cũng cầu huyết đến mức không thể cầu huyết hơn.

Cả thế giới đều biết Khương Tuấn yêu Đào Hiếu Lộ, cả thế giới cũng đều biết Đào Hiếu Lộ yêu Mạnh Văn Phi. Nếu phía trước chữ "yêu" của Đào Hiếu Lộ mà có thêm hai chữ "đã từng" thì không sao, nhưng hai chữ "đã từng" này dường như lập tức bị xóa bỏ sau việc hôm nay Đào Hiếu Lộ đào hôn, người người nghi ngờ. Mà chuyện Mạnh Văn Phi anh từng cự tuyệt Đào Hiếu Lộ cả vạn lần hiển nhiên cũng bị ném ra phía sau.

Hai năm trước, Đào Hiếu Lộ giống như cuối cùng cũng nản lòng thoái chí với Mạnh Văn Phi, kết thúc tình yêu đơn phương với anh, đón nhận tình

cảm của Khương Tuấn. Khương Tuấn kinh hi (kinh ngạc và vui mừng), Mạnh Văn Phi và mọi người cũng thở phào nhẹ nhõm, ai có thể đoán trước trong ngày vui của hai người, Đào Hiếu Lộ lại đột ngột bỏ chạy khỏi hôn lễ, chỉ để lại một tờ giấy nói bản thân không thể bình tĩnh, không đủ tự tin, không chắc chắn có thể làm một người vợ tốt, hi vọng Khương Tuấn tha thứ cho cô.

Khương Tuấn không có cách nào chấp nhận, cực kỳ hối hận gào thét, nói tất cả đều là lỗi của cậu ta, trước hôn lễ cậu ta không nên nói bóng nói gió với Đào Hiếu Lộ, trong lòng cô đã không bỏ xuống được mà cậu ta còn kích thích cô. Cậu ta làm ầm ĩ như vậy, tất cả mọi người đều nhìn Mạnh Văn Phi.

Mạnh Văn Phi thật sự muốn một phát đấm chết Khương Tuấn, cậu ta gào thét cái gì, Mạnh Văn Phi anh chỉ còn thiếu điều khắc năm chữ "Kẻ oan nhất thế giới" lên trán, vào ngày này mà hai vợ chồng cô cậu còn không thể bình thường một chút à?

Khương Tuấn không thể nào bình thường được, cậu ta không quan tâm đến cả một phòng đầy khách khứa, không thèm dặn dò lại một câu đã đột ngột xông ra ngoài. Mạnh Văn Phi chỉ có thể đuổi theo, cuối cùng người thì không đuổi kịp mà trở về còn phải gánh một thân oan ức.

Người bạn kia hỏi xong mới nhìn thấy khuôn mặt đen sì của Mạnh Văn Phi liền không dám hỏi lại, sờ sờ cái rồi mũi đi giúp đỡ mọi người thu dọn cục diện. Ai nên đưa đi bệnh viện thì đưa đi bệnh viện, ai nên trở về nội thành thì đưa về nội thành, tóm lại hôn lễ không còn, mọi người đến từ đâu thì lại trở về chỗ đó. Bởi vì nơi này là khu nghỉ dưỡng ở ngoại thành nên cách nội thành khá xa, ban đầu kế hoạch của Khương Tuấn và Đào Hiếu Lộ là làm tiệc cưới ở Sơn trang Kỳ Lân, sau đó cùng bạn bè thân thiết ở lại khu nghỉ dưỡng bên cạnh chơi ba ngày, bày ra cho lắm, giờ muốn thu dọn xong cũng chết mệt.

Mạnh Văn Phi chạy tới chạy lui, cùng đám phù rể lo liệu cho các trưởng bối trước, liên lạc ổn thỏa với đoàn xe, đưa khách khứa an toàn ra về không thiếu một ai. Còn lễ nghi, công ty tổ chức, tiệc cưới, khu nghỉ dưỡng,... hàng loạt chuyện, nên thanh toán thì thanh toán, nên hủy bỏ thì hủy bỏ.

Đợi tới khi xử lý xong xuôi đã là sáu giờ, Mạnh Văn Phi đói cồn cào, ngồi nghỉ uống chút nước, mở chai nước khoáng mới nhớ ra chuyện bản thân còn nợ năm tệ. Đám anh em phùng rử anh cùng về nội thành ăn đồ nướng, Mạnh Văn Phi từ chối. Anh không muốn lại bị hỏi hai vợ chồng kia kết hôn không thành có phải vì anh không. Phiền đều đi được.

Mạnh Văn Phi quyết định đi trả tiền, tiện thể ở trong tiệm cà phê nhỏ kia ăn một bữa yên tĩnh, không bị người quấy rầy.

Vậy mà tiệm đã đóng cửa. Sớm như vậy.

Mạnh Văn Phi ngồi trong xe, nhìn đồng hồ, lại nhìn cửa tiệm nhỏ đã đóng cửa, tắt đèn tối om, trong lòng thầm nghĩ thật xui xẻo. Muốn trả tiền cũng không dễ dàng, không biết bao giờ mới có thể quay lại, nơi này thật sự quá xa.

Lúc này di động đổ chuông, cầm lên xem, là Khương Tuấn.

Mạnh Văn Phi nổi trận lôi đình, nhận điện thoại.

"Anh Phi, thực xin lỗi." Giọng Khương Tuấn ủ rũ.

"Cậu đang ở đâu?"

Khương Tuấn không trả lời mà nói: "Em liên lạc được với Hiếu Lộ rồi. Cô ấy không sao, còn rất bình tĩnh. Nhưng cô ấy không chịu nói cho em cô ấy đang ở đâu, chỉ nói xin lỗi em."

"Nói những lời này với tôi có tác dụng gì, mau lặn về đây giải quyết hậu quả, dù có chuyện gì hai cô cậu cũng phải cũng phải giải thích đoàn hoàng với trưởng bối và thân hữu (người thân, bạn bè) của hai nhà chứ."

"Vâng." Giọng Khương Tuấn lộ ra mệt mỏi và khổ sở. "Em gọi điện cho ba em rồi."

"Vậy cậu biết chuyện mẹ cậu nằm viện rồi?"

"Vâng."

"Mau xốc lại tinh thần. Mẹ cậu đang nằm viện, vợ cậu thì ở tận chân trời, cậu lo mà giải quyết chuyện trước mắt đi."

"Không biết cô ấy ở tận chân trời nào? Anh có biết không?"

"Tôi làm sao mà biết!" Mạnh Văn Phi nổi giận.

Khương Tuấn cực kỳ ảm ức: "Em chỉ là cảm thấy có thể cô ấy sẽ nói cho anh biết."

"Cậu mau chết đi!"

"Thực xin lỗi, anh Phi." Khương Tuấn biết Mạnh Văn Phi vì tránh hiểu lầm nên trước giờ không chủ động liên lạc với Đào Hiếu Lộ, có thể tránh cô cũng liền tránh, nhưng lúc này, tất cả bạn bè thân thiết của Đào Hiếu Lộ đều không biết cô đang ở đâu, cậu ta chỉ có thể cầu cứu Mạnh Văn Phi.

Mạnh Văn Phi ngắt điện thoại, cảm thấy bản thân lúc này cần một chén "Vô cùng bình tĩnh". Anh lại liếc mắt nhìn cửa tiệm nhỏ kia, hôm nay lúc tới không chú ý tên cửa tiệm là gì, bây giờ nhìn lại, ở phía bên phải của tiệm có một tấm biển hiệu nhỏ được đặt thẳng đứng dựa vào tường, ẩn trong bóng tối, nhìn không rõ chữ ghi bên trên.

Mạnh Văn Phi khởi động xe, rời đi. Anh quyết định tìm nhà hàng ăn một bữa thịnh soạn, sau đó về nhà ngủ một giấc. Mấy ngày nay anh hết tăng ca lại giúp hai người kia chuẩn bị hôn lễ, rất lâu chưa được nghỉ ngơi thoải mái.

Không biết kiếp trước mắc nợ bọn họ cái gì.

Mạnh Văn Phi cảm thấy chuyện bất công nhất mà ông trời đối xử với anh là không ban cho anh một tình yêu trọn vẹn, để anh cưới được người anh yêu, triệt để thoát thân khỏi mớ bòng bong này. Đúng, vợ anh còn phải là người thật lợi hại, nếu có ai muốn mang cô gái khác ra để trêu ghẹo anh, hoặc có cô gái khác u mê yêu đơn phương anh, cô sẽ giải quyết hết bọn họ. Xe Mạnh Văn Phi đi xa.

Đèn ở đầu đường sáng lên, vừa vặn chiếu vào biển hiệu của cửa tiệm nhỏ đặt trên mặt đất.

Tên cửa tiệm có sáu chữ - Cuối cùng cũng đợi được anh.

Chương 2

Sau ngày hôm đó, Mạnh Văn Phi rơi vào trạng thái điên cuồng tăng ca, mọi chuyện trần tục đều bị vứt ra phía sau, chăm chỉ làm việc mới là vương đạo. Cuộc sống như thế này mới là hưởng thụ chứ. Mạnh Văn Phi trải qua vài ngày thư thái thì nhận được điện thoại của Khương Tuấn.

"Anh Phi, mai anh rảnh không, gặp nhau đi."

"Tôi không biết vợ cậu ở đâu đâu." Mạnh Văn Phi nói thẳng.

"Anh Phi." Khương Tuấn cầu xin tha thứ. "Em thật lòng xin lỗi mà."

"Được rồi, buổi tối gặp nhau ở võ quán."

"Anh Phi." Khương Tuấn ở đầu bên kia đen mặt, có những khi Mạnh Văn Phi còn khó đỡ dành hơn cả Đào Hiếu Lộ.

Ba người họ là thanh mai trúc mã, cùng nhau lớn lên. Mạnh Văn Phi lớn hơn hai người bạn họ một tuổi, vừa thông minh vừa ngầu. Cậu ta và Đào Hiếu Lộ đều yêu thích chạy theo đít anh*. Năm bọn họ mười hai tuổi, gặp phải vài tên du côn lớn tuổi hơn, Đào Hiếu Lộ mặc váy màu xanh nước biển, đáng yêu như búp bê, liền bị đám du côn cản lại. Khương Tuấn và Mạnh Văn Phi xông lên đều bị đánh cho một trận. Sau đó họ may mắn được vài người lớn đi ngang qua cứu lấy.

**Chỗ này là chị tác giả viết nha, mình thấy đọc khá vui nên giữ nguyên.*

Từ đó về sau Đào Hiếu Lộ rất sợ hãi, đi đâu cũng bắt bọn họ đi cùng. Cậu đương nhiên rất vui vẻ. Mà Mạnh Văn Phi lại bắt đầu bận rộn. Anh tham gia lớp học Taekwondo, sau lại chuyển sang võ tổng hợp. Anh lạng lẽ trở nên mạnh mẽ hơn, cho tới bây giờ vẫn giống như người anh lớn bảo vệ bọn

họ. Anh học cũng giỏi, hồi nhỏ thường dạy kèm cho bọn họ, sau này ba người đều lên đại học, có tương lai riêng.

Thật ra Khương Tuấn hiểu được vì sao Đào Hiếu Lộ lại yêu Mạnh Văn Phi, chính cậu cũng rất sùng bái anh. Khi cậu nhận ra Đào Hiếu Lộ thích Mạnh Văn Phi, cậu không dám cạnh tranh, cậu chôn chặt tình cảm của bản thân dưới đáy lòng, còn từng tức giận vì Mạnh Văn Phi từ chối Đào Hiếu Lộ. Làm sao lại có người không thích Hiếu Lộ chứ, cô ấy vừa xinh đẹp vừa đáng yêu như thế.

Qua vài năm, Khương Tuấn cuối cùng cũng xác định Mạnh Văn Phi thật sự không hề có ý với Đào Hiếu Lộ, lúc này mới có can đảm thổ lộ. Sau đó, cậu bị từ chối. Cậu không từ bỏ, nhiều năm qua vẫn luôn kiên trì. Cậu và Hiếu Lộ đều cố chấp với tình cảm của bản thân, luôn bị bạn bè trêu chọc và chế nhạo. Mạnh Văn Phi lại càng bất mãn, anh trân trọng bọn họ, cũng ghét bỏ bọn họ, người mắng chửi nhiều nhất chính là anh.

"Em biết em và Hiếu Lộ xử lý mọi chuyện không tốt, gây phiền hà cho anh. Chuyện hôn lễ là lỗi của chúng em, em đã nói với cô ấy."

"Cho nên bây giờ mọi chuyện được giải quyết rồi?"

"Cũng tạm ổn rồi." Khương Tuấn trả lời hơi gượng gạo, chuyện đào hôn lớn như thế, làm mất mặt hai nhà như thế, sao có thể bình ổn nhanh như vậy. Tình cảm giữa cậu và Đào Hiếu Lộ cũng còn nhiều khúc mắc khó nói cần phải gỡ bỏ.

"Anh Phi, em mời anh ăn cơm, chúng ta tâm sự."

Ý của "chúng ta tâm sự", chính là cậu ta chấp nhận bị mắng. Thái độ cầu xin tha thứ của Khương Tuấn đúng là rất thành khẩn.

Mạnh Văn Phi nhếch miệng, đến mắng cũng lười mắng cậu ta. Anh xem lại lịch làm việc, thế nhưng cả trưa và chiều mai đều rảnh. "Được rồi, ăn cơm, địa điểm tôi chọn."

"Được, được ạ."

"Đừng dẫn Hiếu Lộ theo."

"Tất nhiên, tất nhiên."

Ngày hôm sau, hai người gặp mặt. Mạnh Văn Phi lái xe đón Khương Tuấn. Trên đường, anh ném trả nhẵn cười của Khương Tuấn cho cậu ta.

Khương Tuấn vội vàng đeo nhẫn cưới vào, tính toán khi gặp Đào Hiếu Lộ sẽ nắm bắt cơ hội giơ tay ra cho cô xem.

Xe Mạnh Văn Phi đi về phía Sơn trang Kỳ Lâm.

Vẻ mặt Khương Tuấn đau khổ, cho rằng Mạnh Văn Phi muốn dẫn cậu trở về nơi xảy ra chuyện đào hôn để dạy dỗ một phen, không ngờ xe lại dừng lại cách Sơn trang Kỳ Lâm hai con phố.

Bên đường có một cửa tiệm mang phong cách cổ xưa.

Khương Tuấn nhìn tên cửa tiệm – "Cuối cùng cũng đợi được anh", thầm nghĩ tên cửa tiệm cũng thật sến súa.

Mạnh Văn Phi dừng chân trước cửa tiệm, liếc mắt nhìn biển hiệu, sau đó vỗ vai Khương Tuấn, cùng cậu ta đi vào.

Đang là giờ cơm trưa nhưng trong tiệm không đông khách lắm, có điều so với lần trước Mạnh Văn Phi tới đã khá hơn nhiều. Ba bàn đã có người ngồi, quầy bar cũng có người. Mạnh Văn Phi và Khương Tuấn ngồi vào trong góc, một cô phục vụ rất nhanh đưa thực đơn qua.

Mạnh Văn Phi vừa nhìn, nhận ra không phải là cô gái hôm trước, cô gái này trông càng trẻ tuổi, buộc tóc đuôi ngựa, mặt tròn mắt to, chỉ tầm mười tám mười chín tuổi. Cửa tiệm này chuyên tuyển mấy cô gái trẻ tuổi làm phục vụ à?

Khương Tuấn ở bên này xem thực đơn đồ uống, ánh mắt đầu tiên đã nhìn thấy dòng chữ được in đậm, đóng khung "Hương vị yêu đơn phương" . Khương Tuấn nâng cốc nước lên, khép thực đơn lại, mắt hơi đau nhức, chọn cái tên bậy bạ gì thế không biết.

Mạnh Văn Phi thấy vẻ mặt của cậu ta thì biết cậu ta vừa nhìn thấy gì, anh nói: "Cửa tiệm này rất thú vị."

Khương Tuấn gật đầu phụ họa: "Đúng vậy, đúng vậy."

Anh Phi không hổ là vua chiến tranh lạnh, âm thầm châm biếm mà mặt không đổi sắc, vô cùng suôn sẻ.

Khương Tuấn nói: "Hay là chúng ta đổi chỗ đi, đến Sơn trang Kỳ Lâm. Cửa tiệm này mặc dù rất thú vị, nhưng trong giờ cơm cũng chỉ có từng này người, chỉ sợ đồ ăn không được ngon."

Cô nhân viên phục vụ ở một bên nghe thấy liền không vui: "Anh này, nơi

này là ngoại thành, trước không gần thôn làng sau không gần hàng quán, người qua lại ít như thế này, việc buôn bán sao có thể so sánh với mấy cửa tiệm ở trong nội thành. Sơn trang Kỳ Lân bên kia là khu nghỉ dưỡng có quy mô, mọi người tới đó để nghỉ ngơi, hương vị thức ăn cũng chỉ thế thôi. Cửa tiệm chúng tôi muốn hình thức có hình thức, muốn hương vị có hương vị, còn có tiếng trong vùng đấy. Hơn nữa, rau dưa trong cửa tiệm chúng tôi đều là tự trồng, tôm cá cũng là tươi sống, thịt cũng thay mới mỗi ngày từ lò mổ trong thôn, mấy thứ nguyên liệu nấu ăn đông lạnh trong nội thành không thể so sánh được đâu. Anh này, anh nhất định phải thử xem, đảm bảo sẽ khiến anh vừa lòng."

Cô gái miệng lưỡi lưu loát, nói liên tục từ đầu tới cuối không vấp tí nào.

Khương Tuấn sờ sờ mũi, khoác lác như thế càng làm cho người ta muốn bỏ đi.

Mạnh Văn Phi hỏi cô gái: "Còn một cô phục vụ khác của cửa tiệm các cô đâu?"

"Phục vụ ạ?" Cô gái suy nghĩ một chút mới phản ứng lại: "Anh tìm chị ấy sao?"

Mạnh Văn Phi gật gật đầu.

"Anh đợi một chút." Cô gái quay đầu đi về phía quầy bar, vòng qua quầy bar rồi biến mất trong phòng bếp.

Khương Tuấn không biết Mạnh Văn Phi định giở trò gì, cậu nói: "Anh Phi, đổi chỗ khác đi, em mời anh một chén thịnh soạn."

"Không đi." Mạnh Văn Phi nhân cơ hội giáo huấn cậu ta, "Cậu và Hiếu Lộ làm sao thế hả, khi nào hai người ngừng phá phách thì anh đây xin cảm tạ hai người."

Khương Tuấn im bật, nhất thời không biết trả lời như thế nào, chột dạ cúi đầu.

Mạnh Văn Phi lườm cậu ta.

Khương Tuấn nhỏ giọng nói: "Là em không tốt, Hiếu Lộ cảm thấy em không tin tưởng cô ấy. Em làm tổn thương cô ấy."

"Là cô ấy cảm thấy cậu không tin tưởng, hay là cậu thật sự không tin tưởng?"

Khương Tuấn cũng không rõ, trước hôn lễ, cậu cảm thấy tâm trạng của bản thân không có vấn đề gì, không ai hiểu rõ Đào Hiếu Lộ hơn cậu, không có thể thấu hiểu cô ấy hơn cậu. Cô vượt qua tình cảm vô vọng đối với Mạnh Văn Phi, đón nhận cậu, cậu biết cô ấy thật lòng. Nhưng đêm trước hôn lễ, ma xui quỷ khiến thế nào cậu lại đi hỏi cô: "Em yêu anh Phi nhiều hơn hay yêu anh nhiều hơn?"

Cậu cho rằng bản thân sẽ dùng giọng điệu vui đùa, nhưng lời nói ra lại không hề buồn cười chút nào.

Cuối cùng cô bỏ trốn, khi gặp lại cô nói, câu hỏi đó khiến cô bị tổn thương, việc cậu không tin tưởng khiến lòng cô nguội lạnh. Mà càng khiến lòng cô nguội lạnh là, cô cảm thấy cô không trả lời được câu hỏi ấy, cô cảm thấy thất vọng về bản thân, cảm thấy có lỗi với cậu.

Khương Tuấn bực bội vò đầu bứt tóc. Cậu không biết có thể thổ lộ với ai, ngoại trừ Mạnh Văn Phi.

Tình huống này thật sự rất khôi hài, nghiêm túc mà nói anh Phi là tình địch của cậu, mâu thuẫn giữa cậu và Hiếu Lộ là do anh Phi, nhưng cậu lại chỉ có thể tìm anh Phi kể lể. Bởi vì chỉ có anh Phi hiểu cậu, hiểu Hiếu Lộ, anh thật sự hiểu cho bọn họ. Không giống những người ngoài cuộc khác, chỉ muốn xem náo nhiệt mà thôi.

Khương Tuấn kể ra sai lầm ngu ngốc của bản thân xong, quả nhiên Mạnh Văn Phi lộ ra phản ứng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, biểu cảm như muốn đá cậu hai cái.

Lúc này quầy bar bên kia có động tĩnh, một cô gái từ trong bếp đi ra, trên tay bê một khay đồ ăn, cô đặt khay đồ ăn trước mặt một vị khách ngồi ở quầy bar, sau đó nhìn về phía Mạnh Văn Phi, đi tới chỗ bọn họ.

"Hi." Mạnh Văn Phi dời sự chú ý từ trên người Khương Tuấn sang cô gái kia.

Hôm nay cô vẫn ăn mặc như thế, biểu cảm cũng không thay đổi.

"Hôm đó thật ngại quá, sau khi tôi trở về phải giải quyết một đồng chuyện, hơn sáu giờ mới quay lại chỗ cô thì thấy đã đóng cửa."

Cô phục vụ gật gật đầu: "Chỗ chúng tôi đóng cửa sớm."

Mạnh Văn Phi lấy ví tiền ra, đưa năm tệ cho cô: "Trả tiền trước. Sau đó lấy

cho người anh em này của tôi một cốc bình tĩnh, là loại cực kỳ bình tĩnh."

"Bình tĩnh" là cái quỷ gì? Khương Tuấn mù mịt.

Cô phục vụ nhận tiền, nhìn Khương Tuấn vài lần. "Còn muốn dùng gì khác không?"

Mạnh Văn Phi suy nghĩ một chút: "Loại người ngu xuẩn đi hỏi người yêu mình là em yêu anh nhiều hơn hay yêu anh ta nhiều hơn thì nên ăn món gì?"

Cầm Khương Tuấn như muốn rớt xuống, cách gọi món của cửa tiệm này như thế sao?

"Còn nữa, một người đáng thương liên tục bị một đôi tình nhân rắc rối, quái đản, ương bướng tra tấn trong thời gian dài thì nên ăn món gì?"

Khương Tuấn xụ mặt, vua chiến tranh lạnh thật sự không đủ để hình dung, anh Phi rõ ràng là vua oán giận, lại còn là loại đã oán giận còn vòng vo.

"Không cần lo lắng về vấn đề thanh toán, cậu ta có tiền. Tiền mặt, thẻ ngân hàng, di động đều có. Chọn món đắt vào." Mạnh Văn Phi không thèm nhìn Khương Tuấn nói.

"Chỗ chúng tôi chỉ có mấy món đơn giản." Cô phục vụ nói nói.

"Anh ấy chỉ nói đùa thôi." Khương Tuấn vội hoà giải.

Mạnh Văn Phi lờm cậu ta: "Ý của cô ấy là không có mấy món đắt tiền."

Hả? Khương Tuấn nhìn cô gái.

Cô gái nhìn lại cậu, không giải thích, chỉ hỏi: "Ăn mì được không?"

"Ăn." Mạnh Văn Phi trả lời rất nhanh.

"Có thể ăn hải sản chứ?"

"Có thể."

"Có phải kiêng ăn gì không?"

"Không có."

Cô gái nhanh chóng trở lại phòng bếp.

"Rốt cuộc anh vừa gọi món gì?" Khương Tuấn hỏi.

"Không biết, ai biết cô ấy sẽ mang thứ gì lên." Mạnh Văn Phi dừng dừng.

Khương Tuấn xụ mặt: "Anh Phi, nơi này rốt cuộc là cửa tiệm gì?"

"Tiệm nhỏ ven đường."

"Phát hiện khi nào?"

"Ngày mà cậu phát điên chạy đi, tôi đuổi theo, đến lúc quay lại thì nhìn thấy." Nhắc đến chuyện này Mạnh Văn Phi còn có món nợ phải tính, "Phiền toái người anh em lần sau có chạy thì nhớ cầm theo chìa khóa xe, chạy ra bãi đỗ xe, ở đó có xe, cậu lái xe đi rồi tôi cũng đỡ phải đuổi theo hiểu không? Tất cả mọi người đều đỡ vất vả."

Khương Tuấn không phục: "Lúc đó em sốt ruột quá, đầu óc nóng lên đâu có nghĩ được nhiều như vậy. Lúc anh đuổi theo em có nghĩ đến lái xe đi sao? Không có nha. Cho nên phản ứng như em cũng là bình thường."

Mạnh Văn Phi trừng mắt nhìn cậu ta, còn dám cãi lại?

Lúc này cô phục vụ nhỏ tuổi hơn đi ra, bê một chiếc khay, trên khay là một cốc đầy đá viên, còn có một chai nước khoáng hiệu X. Cô cười hì hì, dường như cảm thấy rất thú vị.

"Cực kỳ bình tĩnh đến rồi. Đây. Mười tệ." Cô đặt cốc đá viên và chai nước khoáng xuống, còn có thêm một tờ giấy và một chiếc bút.

"Đây là cái gì?" Khương Tuấn hỏi.

Cô gái nhỏ chỉ vào tờ giấy nói: "Liệt kê chuyện phiền toái vào đây, nghĩ ra phương pháp thì liệt kê ở cột bên cạnh này, sau đó ghi kết quả mà phương pháp mang đến ở mặt sau. Tốt xấu đều viết rõ ràng, như vậy vừa nhìn đã thông suốt."

Khương Tuấn đen mặt.

Mạnh Văn Phi không nhịn được mà cười phá lên.

Cô gái nhỏ nhìn Khương Tuấn lại nhìn Mạnh Văn Phi, không đi, dường như muốn xem náo nhiệt.

Mạnh Văn Phi nói: "Cho tôi một cốc bình tĩnh bình thường."

Cô gái nhỏ nghiêng đầu, thích thú đi về phía phòng bếp, cao giọng nói: "A Tĩnh, A Tĩnh, bình tĩnh bình thường là cái gì?" Giọng nói cùng với bóng lưng cô biến mất ở phía sau cửa phòng bếp.

Một lát sau, Khương Tuấn nhìn nửa cốc đá viên đặt trước mặt Mạnh Văn Phi và một cốc đầy đá viên đặt trước mặt bản thân, nói: "Tiệm gì thế này, có độc không?"

Chương 3

Mạnh Văn Phi ung dung uống nước lạnh: "Chai của cậu đắt hơn của tôi, người ta đâu có tính sai."

Khương Tuấn nghẹn lời, ý cậu ta là như thế chắc? Rõ ràng cửa tiệm này rất lý lạ mà.

Mạnh Văn Phi gõ gõ lên tờ giấy: "Không viết gì à? Biết đâu lại có ích."

Khương Tuấn nhìn tờ giấy kia, không khỏi cười khổ. Cậu nhớ thời Trung học từng lén lút hái hoa muốn tặng Hiếu Lộ, cô lại hỏi cậu nên tặng quà gì cho anh Phi. Cuối cùng hoa cũng không đến tay cô, bị cậu xé ra từng cánh một. "Cô ấy thích anh Phi? Cô ấy không thích anh Phi,..."

Sau này khi cậu học Đại học xé cánh hoa, vấn đề lại là "Cô ấy thích mình? Cô ấy không thích mình,..."

Nếu như chuyện tình yêu chỉ cần liệt kê ra là có thể tìm được biện pháp giải quyết, thì sẽ chẳng còn ai phải buồn phiền nữa. Nếu có thể dễ dàng buông bỏ như thế, cậu và Hiếu Lộ cũng sẽ không rối rắm nhiều năm như vậy.

Tướng mạo Khương Tuấn rất đẹp, mẹ cậu thường khoe khoang: "Ta sinh thật giỏi mà, tên đặt cũng thật hay, con trai ta người cũng như tên."

Từ tiểu học đến đại học, Khương Tuấn luôn vững vàng chiếm giữ ngôi vị nam khôi. Có một số cậu bé hồi nhỏ cũng thanh tú, nhưng lớn lên liền khác biệt. Khương Tuấn không như vậy, trưởng thành, trút bỏ ngây thơ, ngược lại càng ngày càng anh tuấn nho nhã.

Chính cậu cũng cảm thấy, về ngoại hình, cậu hơn hẳn Mạnh Văn Phi. Về học tập, cậu không phải người giỏi nhất, nhưng cũng rất ưu tú. Về sau công việc suôn sẻ, tiền đồ xán lạn. Đủ điều kiện tạo nên danh hiệu người đàn ông chất lượng cao. Rất nhiều phụ nữ theo đuổi cậu, nhiều hơn so với theo đuổi

Mạnh Văn Phi nhiều, nhưng người duy nhất cậu thích, lại thích Mạnh Văn Phi.

Cho nên tình yêu vốn không có logic, cũng không thể liệt kê ra.

"Bây giờ hai đứa có dự định gì chưa?"

Lần này Mạnh Văn Phi nghiêm túc hỏi. Khương Tuấn và Đào Hiếu Lộ đã đăng ký kết hôn, cho dù hôn lễ có náo loạn một hồi, về sau vẫn phải tiếp tục ở bên nhau.

"Em và Hiếu Lộ đã bàn bạc xong rồi, trước tiên phải mời họ hàng hai bên ăn bữa cơm xin lỗi. Trả lại hết tiền mừng cho mọi người, cũng không làm tiệc cưới nữa. Sau đó chúng em cùng nhau đi du lịch." Khương Tuấn thờ dãi, "Ba mẹ cô ấy mắng cô ấy suốt, bạn bè cũng nghị luận, cô ấy chắc chắn đang rất áp lực. Em muốn mang cô ấy đi nghỉ ngơi thư giãn, dù sao cũng đã xin nghỉ kết hôn rồi."

Mạnh Văn Phi uống một ngụm nước. Tên nhóc con này, vợ cậu ta bỏ trốn ngay trong hôn lễ, cậu ta không trách cứ gì, ngược lại còn đau lòng vì cô ấy bị trách mắng, thật sự là yêu đến mê mẩn mà.

"Anh Phi, anh nói xem, có khi nào Hiếu Lộ lại muốn rút lui không?"

"Ý cậu nói là ly hôn?"

Khương Tuấn không dám nhắc tới hai chữ này, chỉ nhúu mày nói: "Em sợ trong lòng cô ấy có vướng mắc, chỉ là nể mặt em nên mới chưa nói ra."

"Nếu con bé nể mặt cậu thì đã không bỏ trốn, đến mặt mũi của mình nó còn không cần nữa là."

"Cô ấy nói khi ấy chỉ toàn để tâm vào mấy chuyện vụn vặt, cảm thấy em hỏi cô ấy như thế, rồi lại thể hiện như thế, chắc chắn là muốn đổi ý. Lỡ như sau này xảy ra chuyện gì để mọi người trách em, thà rằng bây giờ để mọi người trách cô ấy."

Mạnh Văn Phi thật sự bái phục đôi vợ chồng này, một đôi bệnh thần kinh."Vậy cậu còn lo lắng cái gì? Không phải lòng nó vẫn hướng về cậu sao?"

"Anh Phi, anh không hiểu." Vấn đề không phải là hướng về ai, mà là nếu như Hiếu Lộ ở bên cậu không hạnh phúc, cậu cũng sẽ không vui vẻ. Cậu quan tâm đến hạnh phúc của cô, nhưng lại hi vọng hạnh phúc của cô chính

là cậu. Loại cảm giác này, phải diễn tả như thế nào?

"Tôi đúng là không hiểu. Nếu như vợ tôi dám bỏ trốn khỏi hôn lễ, tôi sẽ đánh gãy chân cô ấy." Mạnh Văn Phi vừa dứt lời, liền nhìn thấy cô phục vụ bê hai bát mì đứng trước bàn bọn họ.

Cô nghe thấy Mạnh Văn Phi tuyên bố đầy bạo lực như thế thì liếc nhìn anh thêm vài lần, sau đó đặt hai bát mì xuống trước mặt họ rồi cầm khay rời đi. Khương Tuấn nhìn bát mì, vài con tôm lớn, một quả trứng trà, còn có một ít đồ ăn kèm, cải bào, măng thái lát,... nước dùng rất đậm đà, trông cũng khá ngon miệng.

Xem ra chỉ là một bát mì bình thường, Khương Tuấn yên tâm hơn. Cậu vừa cầm đũa lên đã thấy Mạnh Văn Phi đang nhìn chăm chăm bát mì, lại thấp thỏm: "Sao thế?"

Mạnh Văn Phi không nói gì.

Lúc này cô phục vụ nhỏ tuổi mặt tròn kia lại bê tới một đĩa đồ ăn – tôm tít (bề bề) luộc. Trên đĩa còn có nước chấm và rau luộc ăn kèm, trông cũng khá ngon.

Khách hàng ở phía bên kia gọi tính tiền, cô phục vụ mặt tròn liền đi sang.

Mạnh Văn Phi nhìn chăm chăm đĩa tôm, hỏi: "Cái gì đây?"

"Tôm tít." Khương Tuấn trả lời.

"Vì sao lại là tôm tít?"

"Không thể trách người ta được, chính anh nói món gì cũng được, không quan trọng giá cả, không ăn kiêng." Người đàn ông tốt Khương Tuấn giúp chủ tiệm nói một câu công bằng.

Mạnh Văn Phi còn đang mãi suy nghĩ, Khương Tuấn không chờ được nữa, cậu đói bụng quá rồi, liền cúi đầu ăn mì, ăn được hai miếng, lại tức tốc phát biểu ý kiến: "A, mì này ngon quá, anh Phi nếm thử đi, khá lắm, khá lắm."

Sau đó không nói gì nữa, vùi đầu ăn. Sợi mì vừa mềm vừa dai, nước dùng đậm đà mà không ngấy, măng lát thơm ngọt, trứng trà thấm vị, tôm rất tươi ngon.

"Từ từ thôi, cậu là quý đói chắc?" Mạnh Văn Phi ghét bỏ nói. Bản thân cũng ăn vài miếng, hương vị đúng là rất ngon. Nhưng những món này có ý gì? Không hề thú vị như "Bình tĩnh".

Khương Tuấn vừa ăn vừa mở menu ra: "Để em xem thử xem còn có món gì khác không, gọi thêm một chút." Lần này cũng không sợ bị menu làm cho nhức mắt.

Lúc này cô phục vụ lạnh nhạt đi từ phòng bếp ra, tiến đến bàn bọn họ, lại đặt xuống hai món.

Một đĩa rau trộn nguội, bên trong có đủ màu sắc, ớt chuông xanh, ớt chuông đỏ, đậu phộng, tôm nõn khô, dưa chuột, tỏi,... trộn chung với nhau. Còn có một đĩa đồ ăn nóng, thịt băm xào măng tây, rong biển. Măng tây được xếp thành một lớp bên dưới, bên trên là thịt băm và rong biển, bên cạnh đặt một bông hoa nhỏ được tĩa từ ớt đỏ, trông như một bức tranh.

Cô phục vụ nói: "Đồ ăn của các anh lên đủ rồi. Nếu muốn dùng thêm món gì thì gọi tôi."

"Đợi đã." Mạnh Văn Phi thấy cô định đi vội vàng ngăn lại: "Đây là gì?" Anh chỉ vào rau trộn hỏi.

"Ngũ vị tạp trần." Cô phục vụ không nhanh không chậm nói: "Ngọt, mặn, chua, cay, chát. Nguyên liệu nấu ăn phối hợp giữa mềm và giòn, ăn vào sẽ có nhiều lớp hương vị, hi vọng các anh thích."

"Còn món kia thì sao?"

"Vẽ rắn thêm chân."

Mạnh Văn Phi nhướng mày.

Cô phục vụ nhìn vẻ mặt của anh, kiên nhẫn nói: "Chuyện của một đôi tình nhân rắc rối, quái đản, ương bướng, người ngoài không nên can thiệp vào thì hơn. Chuyện tình cảm, ấm lạnh tự biết."

Mạnh Văn Phi vui vẻ: "Cho nên người đáng thương kia không cần phải vẽ rắn thêm chân mà quáng tham gia vào đúng không?"

Cô phục vụ không trả lời, có thể thấy đến chính cô cũng không muốn mà quáng tham gia.

Lúc này Mạnh Văn Phi mới phản ứng lại: "Cho nên tôi nên 'Tôm tít ơi chúng ta đi', đừng quấy rối thêm nữa đúng không?"

Cô phục vụ bị giọng điệu của anh chọc cười, khóe miệng hơi cong lên, cô hắng giọng, "Tôi không biết chuyện của các anh thế nào, nhưng cơm vẫn phải ăn, chúc ngon miệng."

"Đợi đã." Mạnh Văn Phi lại gọi cô: "Cô chính là đầu bếp?"

"Đúng."

"Cô cũng là chủ tiệm?"

"Đúng."

"Ồ." Mạnh Văn Phi gật gật đầu.

Cô chủ đi rồi. Cô gái mặt tròn đang ở bên kia tính tiền cho một bàn khác gọi cô: "A Tĩnh..."

Mạnh Văn Phi nhìn tôm tít, nhớ tới nhãn dán trên mạng "Tôm tít ơi chúng ta đi", lại nghĩ tới một nhãn dán khác "Tôi muốn yên tĩnh, đừng hỏi tôi yên tĩnh là ai", không khỏi cười rộ lên.

Mạnh Văn Phi cầm thìa múc một muỗng nhỏ "Ngũ vị tạp trần" đưa vào miệng.

Khương Tuấn vừa nghiên cứu thực đơn vừa nhìn anh: "Không phải anh không ăn ớt xanh sao?"

"Ném thử." Bên trong có dấm chua, có đường, còn có gia vị gì đó, rất tươi. Nhưng anh thật sự không thích ăn ớt xanh. Bỏ thìa xuống, món này chỉ nhật đậu phộng ăn.

Khương Tuấn ở bên này đã xem xong thực đơn: "Thức ăn ở đây không đặc biệt như đồ uống." Cậu vẫy tay gọi người phục vụ, cô gái mặt tròn đi sang, cậu gọi thêm một đĩa gà rán, một đĩa đậu hũ.

Mạnh Văn Phi châm chọc Khương Tuấn: "Cậu là heo à?"

"Gọi cho anh." Khương Tuấn rất hiểu anh, anh không ăn ớt xanh, tôm tít cũng lười bóc vỏ, thoáng cái đã thiếu mất hai món. "Hơn nữa, em cơ địa tốt, ăn nhiều cũng không béo. Đừng có ganh tị với em."

Mạnh Văn Phi mặc kệ cậu ta.

Khương Tuấn đúng là ăn nhiều cũng không béo, chừng từng phải vì dáng người mà đau đầu. Cậu không yêu thích tập gym như Mạnh Văn Phi. Mạnh Văn Phi luyện võ tổng hợp và tập gym hơn mười năm nay, là khách quen của võ quán và phòng gym. Là một anh chàng IT, anh đúng là khác biệt.

Hai người vừa ăn vừa nói chuyện, ngồi rất lâu trong tiệm. Một đĩa tôm tít đều do Khương Tuấn bóc vỏ, cậu bóc, Mạnh Văn Phi ăn. Mạnh Văn Phi ăn uống rất lười, có vỏ thà không ăn còn hơn phải bóc. Khi anh có bạn gái đều

là bạn gái giúp anh bóc. Khương Tuấn không như vậy, vì Đào Hiếu Lộ cậu luyện được một thân bản lĩnh bóc vỏ.

Hình ảnh hai chàng đẹp trai thoải mái ngồi bên nhau, một người bóc một người ăn nhìn qua cũng rất tự nhiên, cô gái mặt tròn đứng phía sau quầy bar nhìn như muốn rót nước miếng, nhỏ giọng hỏi: "A Tĩnh, hai người này là một đôi sao?"

Lúc này trong tiệm không còn khách khác, Phương Tĩnh cũng nhàn rồi, đang ngồi sau quầy bar nghỉ ngơi. Cô liếc mắt nhìn hai người kia, khé miệng cong lên: "Chắc là không phải."

Cô gái mặt tròn thở dài, thật đáng tiếc mà.

Lúc tính tiền, Mạnh Văn Phi lại nhớ ra hỏi: "Còn bát mì đó có ý gì?"

Cô chủ chần chừ một lúc mới trả lời: "Nói vu vơ."

Tôm, mì, trứng.*

** Trong tiếng Trung, tôm mì trứng phát âm gần giống với "nói vu vơ"*

Mạnh Văn Phi mỉm cười.

Khương Tuấn ngẫm nghĩ, không nhịn được mà hỏi: "Vì sao?"

Cô chủ nhìn cậu ta, nói: "Yêu bao nhiêu, yêu bao sâu, làm sao đo được? Đo bằng cái gì? Không phải chỉ toàn là lời nói vu vơ thôi sao."

"Thế nên? Luôn có người muốn hỏi đến cùng, phải làm sao bây giờ?"

Mạnh Văn Phi rất tò mò với câu trả lời của cô chủ.

Cô chủ dường như đang do dự.

Mạnh Văn Phi và Khương Tuấn đều đợi.

Cũng may cô chủ không cười tôm tít chạy mất, cô trả lời: "Dùng thời gian để đo đi, đo xem có thể yêu bao lâu." Cô dừng một chút, "Trong những người tôi quen biết, tình yêu dài nhất có thời gian là 66 năm 10 tháng lẻ 11 ngày."

Mạnh Văn Phi cười cười: "Qua hôm nay, chính là 66 năm 10 tháng lẻ 12 ngày."

Cô chủ lắc đầu: "Không đâu, thời gian sẽ dừng lại khi sinh mệnh kết thúc."

Giọng cô bình thản, mang theo chút dịu dàng, tựa như sinh mệnh kết thúc không phải là chuyện gì đáng buồn. Có thể yêu đến khi chết đi, có lẽ cũng được xem như là một loại hạnh phúc.

Mạnh Văn Phi cùng Khương Tuấn đều im lặng.

Cuối cùng Khương Tuấn nói với cô chủ: "Cám ơn cô."

Cô chủ cười với cậu: "Đừng khách sáo. Hai vị đi thong thả."

Mạnh Văn Phi và Khương Tuấn ra khỏi cửa tiệm.

Khương Tuấn nói: "Em muốn đưa Hiếu Lộ đến đây, cô ấy nhất định rất thích nơi này."

Mạnh Văn Phi nói: "Cô ấy cười với cậu."

Trong tiệm, Tề Xảo Tâm ôm mặt dựa vào quầy bar, ánh mắt lấp lánh: "Hai người đàn ông ở đây nói chuyện tình yêu, vậy mà không hề có cảm giác đáng ghét chút nào, nhất định là vì họ quá đẹp trai."

Phương Tĩnh cười cười, thu dọn bàn.

Đúng là một vị khách đặc biệt. Là người đặc biệt nhất mà cô từng gặp.

Chương 4

Vài ngày sau, Mạnh Văn Phi thấy dòng trạng thái mà Khương Tuấn đăng. Tên mặt dày này lại bắt đầu khoe khoang rồi. Khủng hoảng đảo hôn cứ thế mà trôi qua, cậu ta đúng là được Đào Hiếu Lộ tôi luyện trở nên rất kiên cường.

"Vợ tôi hôm nay rất vui vẻ." Khương Tuấn đăng lên.

Đính kèm chín tấm ảnh, có ảnh Đào Hiếu Lộ hái rau ở một khu vườn nhỏ, có ảnh cô ôm một bó hoa tươi, có ảnh cô ngồi trước bàn ăn cười vui vẻ, còn có ảnh cô chật vật cười khi ăn món chuối rim đường,...

Mạnh Văn Phi nhìn khung cảnh ấy liền hiểu, Khương Tuấn thật sự đưa Đào Hiếu Lộ tới tiệm "Đợi được anh".

Khương Tuấn còn viết bên dưới dòng trạng thái kia: "Chuối rim đường là tôi tự tay làm, cực kỳ thành công."

Bởi vì quá trình yêu đương của Khương Tuấn và Đào Hiếu Lộ quá bấp bênh, ai ai cũng biết, lại thêm chuyện đảo hôn huyền não một trận, đã một thời gian Khương Tuấn không đăng gì lên trang cá nhân, cho nên màn tình tứ này ngay lập tức bùng nổ. Bên dưới nhanh chóng xuất hiện một loại bình luận, đủ loại trêu chọc và mắng chửi.

Đào Hiếu Lộ cũng đăng một dòng trạng thái, cũng là khoe khoang tình cảm, ngoài ra còn quảng cáo cho cửa tiệm nhỏ kia.

Xem ra Khương Tuấn không dự đoán sai, Đào Hiếu Lộ rất thích cửa tiệm kia. Quảng cáo của cô thổi phồng cửa tiệm nhỏ thành tiệm thần, cô chủ nhỏ chính là tiên nữ, vừa xinh đẹp vừa có tay nghề giỏi, nói chuyện rất thú vị, EQ cực cao. Phía sau cửa tiệm có một vườn rau, có thể trải nghiệm niềm vui trồng trọt, thậm chí còn có rất nhiều hoa, là một địa điểm lý tưởng để tỏ

tình. Cô chủ cũng rất thoải mái, nguyện ý cho mượn phòng bếp, dạy cách nấu ăn."

Đào Hiếu Lộ và Khương Tuấn có rất nhiều bạn chung, cho nên bên phía Đào Hiếu Lộ cũng ngay lập tức bùng nổ.

"Mẹ kiếp, vợ chồng các người đúng là giống nhau. Còn giúp nhau bổ sung chi tiết tình cảm nữa."

"Hai người thôi đi! Thanh mai trúc mã, thanh xuân vườn trường, ngược luyến mười tám chập, đến bây giờ lại là tình yêu ngu ngơ ngọt ngào, định mang hết các loại hình tình yêu ra diễn à?"

Bên dưới là hàng tá lời châm chọc hoa mỹ khác.

Tất nhiên còn có rất nhiều người xin địa chỉ, tỏ ý muốn cùng đôi vợ chồng Khương Đào so xem bữa lương* (thức ăn cho chó FA) của nhà ai nhiều hơn.

**Mình không rõ lắm về nguồn gốc của từ này, chỉ biết là một cách nói lái đi của cộng đồng mạng bên Trung, ý nghĩa thì như trong ngoặc đơn ☹ ☹*

Đào Hiếu Lộ lúc này mới phát hiện quên ghi địa chỉ, nhanh chóng bổ sung. Sau khi nhìn thấy địa chỉ cụ thể, mấy người xin địa chỉ ở phía trên lập tức đổi giọng.

"Quá xa. Không tiện đi lại."

"Không có xe, rất bất tiện. Tàu điện ngầm và xe buýt lại không đến thẳng được, xuống xe còn phải đi bộ ba chặng."

"Ở nơi hoang vắng như vậy, muốn lãng mạn cũng mệt chết."

Blah blah một đống.

Mạnh Văn Phi nhìn lướt qua, không thấy ai còn tỏ ý muốn đi nữa. Quả nhiên địa điểm đó không phù hợp, cho dù thức ăn có ngon cũng không buôn bán tốt được.

Lúc này Khương Tuấn nhắn cho Mạnh Văn Phi trên Wechat.

"Anh Phi, hôm nay em đưa Hiếu Lộ đến 'Đợi được anh'."

Mạnh Văn Phi trả lời: "Thấy bài đăng của cậu rồi, hai người có thuê rui phòng bếp nhà người ta không?"

Khương Tuấn gửi một chuỗi icon cười to.

"Em nói với cô chủ tiệm, Hiếu Lộ là vợ em, là người em muốn dùng thời

gian 66 năm để đo lường tình yêu."

Mạnh Văn Phi bật cười, trả lời: "Quá buồn nôn, cô ấy nghe xong có nôn ra không?"

"Cô ấy nghe xong rất vui vẻ, nói muốn tặng hoa cho chúng em. Chính là hoa cô ấy tự trồng. Khi đó ở trong tiệm không có khách, chúng em liền dứt khoát cùng cô ấy ra vườn. Em bao trọn tiệm, cô ấy đồng ý, đóng cửa tiệm, để chúng em tự hái rau, còn dạy em làm vài món ngọt đơn giản. Hiếu Lộ vô cùng vui vẻ."

Khương Tuấn viết một đoạn dài, cảm thấy quá vất vả, liền dứt khoát gọi điện thoại qua.

Cậu nói hôm nay hai người ở cửa tiệm kia nửa ngày, cùng cô chủ tiệm nói rất nhiều chuyện. Hiếu Lộ rất thích cô ấy, cô ấy cũng kể lại chuyện cũ của tiệm cho hai người nghe. Người có tình yêu 66 năm kia là bà ngoại cô ấy. Cửa tiệm đó là nhà của ông bà cô.

Thời trước, ông ngoại cô ấy giống như bao người khác, theo quân đội sang bờ bên kia, lúc đi nói với bà cô ấy, đợi mọi chuyện yên ổn sẽ trở về đón bà cô ấy đi. Không ngờ lại bật vô âm tín từ đó. Tình cảm giữa ông bà ngoại cô ấy rất tốt, cho nên bà ngoại luôn tin tưởng rằng ông ngoại nhất định sẽ trở về, vẫn luôn chờ cho đến khi qua đời ở ba năm trước.

Tên "Cuối cùng cũng đợi được anh" của cửa tiệm là do bà đặt, hi vọng khi ông ngoại trở về, điều đầu tiên nhìn thấy chính là câu nói này.

Lúc trẻ bà ngoại bán đồ ăn sáng nuôi cả gia đình. Sau này xung quanh được xây dựng lại, đường được sửa sang, kinh tế gia đình gặp khó khăn, bà ngoại đã sửa nhà thành cửa tiệm, mong có thể kiếm thêm chút tiền. Cửa tiệm đó đã sửa sang lại vài lần, đồ đạc, đồ trang trí bên trong đều do gia đình bọn họ tự tay làm. Bà ngoại cô ấy vô cùng lạc quan, là một bà lão rất đáng yêu. Tóm lại ngày hôm nay bọn họ thu hoạch được rất nhiều, cậu và Hiếu Lộ được khích lệ, có lòng tin vào tình cảm của nhau hơn, cảm giác bỗng chốc mọi khúc mắc đều được hóa giải. Ngày mai bọn họ sẽ lên máy bay, nhất định sẽ có một kỳ trăng mật vui vẻ.

Mạnh Văn Phi nghe xong, nói: "Mấy chuyện này nghe một chút cũng được, cảm thấy có thu hoạch cũng không sao, nhưng đừng tưởng là thật."

"Cái gì? Anh Phi, anh đúng là ý chí sắt đá. Không thấy cảm động sao?"

Mạnh Văn Phi nói: "Cậu nghĩ xem, thời theo quân đội sang bờ bên kia là năm nào, năm bốn mươi mấy đúng không, lúc đó chắc chắn mẹ cô ấy đã ra đời rồi, nếu không làm sao có cô ấy được. Bà ngoại cô ấy năm bốn mươi mấy đã sinh mẹ cô ấy, bây giờ là năm 2017, trông cô ấy chắc mới hơn hai mươi, vậy chứng tỏ khi cô ấy ra đời mẹ cô ấy đã hơn năm mươi gần sáu mươi tuổi rồi."

Khương Tuấn ngẩn người, đếm ngón tay nhẩm tính, đúng nha.

"Mẹ kiếp, anh Phi nào anh làm bằng gì vậy?"

"Là do cậu ngu ngốc."

"Biết đâu đúng là người ta hơn năm mươi gần sáu mươi, tuổi già mới có con thật..." Giọng điệu của cậu như thế chính cậu cũng không quá tin tưởng.

"Vậy thì tuổi già mới có con, không ngăn cản các người được khích lệ."

Khương Tuấn ở đầu bên kia im lặng một lát: "Bỏ đi, bỏ đi, bịa đặt thì bịa đặt, không sao cả. Nhưng em không nên cho Hiếu Lộ biết thì hơn, cô ấy thật sự rất cảm động."

Hai người lại hàn huyên vài câu rồi tắt máy.

Mạnh Văn Phi nhớ lại vẻ mặt nghiêm túc, bình thản của cô gái kia, lắc đầu, thật ra không nhất định phải bịa đặt chuyện cũ để lấy lòng khách hàng làm gì.

Việc này nhanh chóng bị Mạnh Văn Phi ném ra khỏi đầu.

Chớp mắt chuyện đào hôn đã trôi qua hai tháng, một hôm Mạnh Văn Phi lái xe tiễn khách hàng ra sân bay, khi quay về đi ngang qua Sơn trang Kỳ Lân, anh bỗng nhiên nghĩ tới cửa tiệm nhỏ "Đợi được anh" kia, ngẫm nghĩ thấy có thể tới đó ăn chút đồ, mấy món cô gái đó làm thật sự rất ngon.

Xoay tay lái, chạy xe về phía cửa tiệm kia, đến nơi lại kinh ngạc .

Quanh cửa tiệm là một bãi hỗn độn, toàn bộ nhà cửa xung quanh đã bị san bằng. Cửa tiệm cũng bị phá dỡ một nửa, nằm giữa đống phế tích. Biển hiệu "Cuối cùng cũng đợi được anh" vẫn dựa sát vào góc tường nhưng đã bị cắt thành hai nửa.

Mạnh Văn Phi xuống xe, đi một vòng quanh cửa tiệm, thấy ở một bên

tường có chữ "Phá dỡ" rất to được viết bằng sơn trắng, vườn rau ở phía sau cũng tan hoang, chẳng ra hình thù gì nữa.

"Anh Phi." Có người gọi.

Mạnh Văn Phi quay đầu lại, là Trâu Lam, một người anh quen biết qua công việc. Cô làm biên đạo cho một công ty, chuyên về mảng mỹ thực. Lúc này cô cùng với một anh chàng trẻ tuổi đang từ đầu thôn đi tới.

"Thật trùng hợp, sao anh lại ở đây?"

Mạnh Văn Phi chỉ cửa tiệm: "Đi ngang qua, trước kia từng ăn cơm ở đây, không ngờ giờ đã không còn."

"Đúng vậy." Trâu Lam thở hốt hển, xem ra vừa đi bộ không ít. "Chúng tôi cũng đến vì cửa tiệm này. Thấy mấy người bạn trên mạng đề cử cửa tiệm này, nghe qua khá phù hợp với chủ đề "Chuyện cũ trong mỹ thực" của chúng tôi, định qua xem thử, kết quả lại bị di dời chuyển đi mất rồi. Chúng tôi ở trong thôn hỏi thăm, cũng không có thông tin về cửa tiệm mới."

Mạnh Văn Phi hỏi: "Chuyện cũ? Chuyện bà ngoại ông ngoại kia?"

"Đúng." Trâu Lam gật đầu. "Anh Phi cũng nghe qua rồi à?"

Mạnh Văn Phi lắc đầu: "Từng nghe kể sơ qua, cụ thể thế nào cũng không rõ."

Trâu Lam thở dài: "Thật đáng tiếc, cô gái đó rất thú vị. Cửa tiệm không còn cũng không thể quay phim được nữa. Anh Phi, anh biết nơi nào phù hợp thì nói với tôi một tiếng, nhiệm vụ của tôi ở bên này khá nặng nề."

Mạnh Văn Phi đồng ý xong, lại cảm thấy bản thân cũng không giúp được gì.

Chớp mắt một tháng lại trôi qua.

Kỳ nghỉ lễ Quốc Khánh, Mạnh Văn Phi không đi đâu xa, thi thoảng về nhà thăm cha mẹ, thi thoảng lại đi đá bóng với vài người bạn, khi nhàm chán thì tăng ca, ngày trôi qua rất nhanh. Ngày cuối cùng của kỳ nghỉ, anh tới võ quán luyện tập, mọi người cười đùa vui vẻ, nói lâu rồi không thấy anh đến, kỹ thuật thật lùi mất rồi. Anh luyện tập vài lượt, người đẩy mồ hôi, thư giãn gân cốt, cảm thấy vô cùng thoải mái. Cuối cùng một vài người bạn thân thiết âm ỉ nói lâu rồi không tụ tập, đòi rủ nhau đi ăn khuya.

Sáu người hai chiếc xe, tới một quán ăn cách đó không xa, bia lạnh, thịt

nướng, tôm tươi, gọi đầy một bàn lớn. Quán ăn này rất đông khách, bàn nào cũng ngồi kín người, khách hàng ồn ào uống rượu bia, chơi đoán số, náo nhiệt vô cùng.

Mạnh Văn Phi ăn được một nửa bỗng nhìn thấy một dáng người quen mắt, anh ngẩn người, hơi ngoài ý muốn. Nhưng dáng người kia nhanh chóng biến mất vào giữa đám người chen chúc trong quán.

Mạnh Văn Phi đang nghĩ chắc không phải cô ấy. Lại thấy dáng người kia đi về phía bàn của họ. Cô bê một khay đồ ăn, bên trong là món tôm bòn họ gọi. Cô lách người qua chiếc ghế Mạnh Văn Phi ngồi, đặt tôm lên bàn. Khi đứng thẳng dậy, cô nhìn thấy Mạnh Văn Phi.

Cô kinh ngạc, sau đó gật đầu với anh: "Xin chào."

Mạnh Văn Phi cũng gật đầu.

Phương Tĩnh cũng không nhiều lời, xoay người tiếp tục làm việc.

Mạnh Văn Phi bất giác đánh giá quán ăn này, phong cách khác hoàn toàn so với cửa tiệm cũ của cô, không giống do cô mở. Cửa tiệm của cô không còn nên cô đến đây làm thuê?

Từ sau ánh mắt đầu tiên, Mạnh Văn Phi liên tục nhìn thấy cô. Cô rất nhanh nhẹn, di chuyển từ bàn này sang bàn khác, lên món rất nhanh, có khách gọi phục vụ cô cũng tới rất nhanh, vẻ mặt vẫn lạnh nhạt, không cười nhưng cũng không sầm mặt, chính là cảm giác dịu dàng, bình thản.

Bàn bên cạnh dường như cũng có người chú ý tới Phương Tĩnh, liên tục kiểm soát gọi cô tới. Khi thì muốn khăn giấy, khi thì hỏi món này là món gì, vừa thấy cô là vẫy tay gọi.

Mạnh Văn Phi nghe thấy bàn bên cạnh hỏi: "Em gái tên gì?"

"Gọi phục vụ là được rồi."

"Mấy giờ em tan làm?"

"Quán mở đến hai giờ đêm."

"Vậy sau hai giờ là em rảnh?"

"Thêm hai chai bia, tôi biết rồi, bây giờ sẽ đi lấy, các anh từ từ dùng."

Phương Tĩnh đối đáp rất bình tĩnh, nhanh chóng xoay người rời đi.

Mấy người đàn ông ở bàn kia tiếp tục cười cợt: "Ai nha, cô ta có đồ mặt không?"

"Trăng treo nồm nà, cũng đẹp thật nha."

"Đúng là rất nồm nà nha."

"Chú nghĩ đêm nay có cửa đõ được cô ta không?"

"Cực không?"

Sau đó cả đám cùng cười to.

Mạnh Văn Phi chán ghét nghiêng đầu liếc mắt nhìn bọn chúng, mấy tên đó đều uống đến mức mặt mũi đỏ bừng, trông hết sức thô bỉ.

Chương 5

Mấy tên đó không chú ý tới ánh mắt của Mạnh Văn Phi, chỉ mãi ồn ào cười nói.

Không lâu sau, Mạnh Văn Phi thấy Phương Tĩnh mang hai chai bia tới, cô đi tới bàn bên cạnh, ánh mắt dừng dừng đặt bia xuống, bật nắp, sau đó cầm hai chai không rời đi.

Nhưng đúng lúc cô xoay người muốn đi, một tên trong đám khách kia bất ngờ động tay, vỗ một cái lên mông cô.

Mạnh Văn Phi nhú mày.

Phương Tĩnh sững sờ đứng tại chỗ, bàn tay nắm chai bia siết chặt, nhưng giây tiếp theo cô không làm gì cả, bước nhanh bỏ đi.

Sau đó Phương Tĩnh không tới đây nữa, thay vào đó là một phục vụ nam đến thêm bia và đồ ăn cho bàn Mạnh Văn Phi và bàn bên cạnh. Mạnh Văn Phi hơi yên tâm, xem ra cô gái kia không ngốc, đổi chỗ với đồng nghiệp rồi.

Nhưng quán ăn này quá đông khách, số nhân viên phục vụ rõ ràng không đủ. Bàn Mạnh Văn Phi gọi thêm một suất thịt nướng nhưng rất lâu không thấy mang lên, sau vài lần thúc giục, cuối cùng là Phương Tĩnh chạy vội đưa tới.

Cô vừa đến, bàn bên cạnh liền ngo ngoe gây chuyện, lớn tiếng gọi "Phục vụ". Phương Tĩnh vờ như không nghe thấy, vội đầu thu dọn đĩa không trên bàn Mạnh Văn Phi. Bàn bên kia cuối cùng không chịu được nữa, một tên ngồi gần đấy đột ngột đứng lên túm lấy cánh tay Phương Tĩnh.

Vừa chạm tay, cổ tay đã bị ai đó nắm chặt.

Phương Tĩnh trừng mắt nhìn tên kia, mà hăn thì trừng mắt nhìn Mạnh Văn

Phi đang tóm lấy cổ tay hắn.

"Buông tay." Hắn và Mạnh Văn Phi đồng thanh.

Giây tiếp theo, Mạnh Văn Phi dùng sức, tên kia "Ai da" một tiếng, bị đau mà buông lỏng tay ra. Phương Tĩnh nhanh chóng lui về phía sau một bước, Mạnh Văn Phi hất tay, đẩy lui tên kia.

Bàn bên cạnh "Rằm" một tiếng rồi đồng loạt đứng lên, lớn tiếng chửi bậy.

Bàn Mạnh Văn Phi bên này cũng đứng hết lên, không hề yếu thế. Hai bên giương cung bạt kiếm, khiến toàn bộ thực khách xung quanh sợ hãi mà quay đầu nhìn.

Tên vừa bị siết cổ tay kia nhanh chóng lui về phía bàn mình, cơn đau khiến hắn tỉnh táo hơn, hắn để ý thấy bàn Mạnh Văn Phi bên kia ai cũng vai u thịt bắp, có ba người còn mặc áo khoác thi đấu có in chữ gì đó, túi đặt trên ghế dựa cũng thêu logo của võ quán nào đó.

Hai phục vụ nam chạy tới, tên khách kia vội tìm bậc thang để xuống, quát lớn: "Phát điên cái gì, lại còn động tay động chân, gọi người phục vụ lâu như thế mà không nghe thấy, cho thêm hai chai bia. Còn muốn làm ăn không?"

Phục vụ nam vội xin lỗi lại trấn an, nói "Có ngay đây, có ngay đây" .

Bàn Mạnh Văn Phi và bàn kia trợn mắt nhìn nhau, mọi người chậm rãi ngồi xuống.

"Cám ơn." Phương Tĩnh nhỏ giọng nói với Mạnh Văn Phi.

"Đừng khách sáo."

Phương Tĩnh gật gật đầu, bê đĩa không rời đi.

Lúc này bàn bên kia bắt đầu chửi tục, liên tục trừng nhìn sang bàn bên này. Nhóm người bàn Mạnh Văn Phi cũng không vừa, trừng mắt đáp lại.

Bàn bên kia bắt đầu xắn tay áo lên, lộ ra hình xăm trên cánh tay.

Nhóm người của võ quán bên này cũng chửi tục, lớn tiếng châm chọc các võ quán khác vô dụng như thế nào, lần trước còn không biết xấu hổ viết thư khiêu chiến, kết quả bị đánh thành đầu heo. Vừa mắng chửi vừa kêu nóng, cởi áo khoác, lộ ra áo thun ngắn tay bó sát bên trong. Trên người bọn họ không có hình xăm, nhưng là cơ bắp vạm vỡ càng bắt mắt hơn so với hình xăm. Bàn bên kia nhỏ giọng mắng, không dám lại động thủ.

Mấy người Mạnh Văn Phi ăn xong, đến lúc ra về. Nhưng bàn bên cạnh kia dường như không muốn đi, còn vừa nhìn sang bàn bên này vừa khe khẽ nói chuyện, ánh mắt thỉnh thoảng còn đảo qua Phương Tĩnh ở phía xa.

Mạnh Văn Phi thấy tình cảnh ấy, thật sự không thể yên tâm, anh nói với bạn bè trong võ quán một tiếng, nói anh quen biết cô phục vụ kia, anh đi hỏi xem cô có cần giúp đỡ hay không.

Tất nhiên mọi người không có ý kiến gì. Mạnh Văn Phi liền đi tìm Phương Tĩnh.

"A Tĩnh." Anh nhớ lúc trước cô phục vụ mặt tròn kia gọi cô như vậy.

Phương Tĩnh quay đầu, hơi kinh ngạc vì thấy anh tới.

"Chúng tôi phải về rồi, chỉ sợ bàn kia sẽ còn gây rắc rối. Cô định làm như thế nào?"

Phương Tĩnh hơi mím môi: "Lát nữa tôi sẽ xin về trước."

"Bây giờ về có được không? Chúng tôi có thể tiễn cô."

Phương Tĩnh lặng lẽ liếc nhìn bàn kia, ngẫm nghĩ một chút rồi nói Mạnh Văn Phi đợi cô.

Phương Tĩnh đi vào phòng bếp, chỉ một lát đã cởi bỏ đồng phục đi ra, nói với Mạnh Văn Phi cô sẽ đi ra từ cửa sau. Mạnh Văn Phi gật gật đầu, trở lại chỗ ngồi, bạn bè trong võ quán đã thanh toán xong, trừng mắt nhìn bàn du côn kia rồi kéo nhau đi ra ngoài. Đám du côn kia không dám nhúc nhích, nhìn về phía phòng bếp nhưng không thấy được gì.

Mạnh Văn Phi ra đến bên ngoài thì nói lại tình hình cho mọi người, anh phụ trách đưa Phương Tĩnh về, bảo mọi người cứ về trước. Mọi người vẫy tay chào anh, nhưng cũng không di chuyển, chỉ đứng ở cửa quán canh chừng. Mạnh Văn Phi vòng ra cửa sau, đón được Phương Tĩnh, đi theo hướng mà cô nói, vẫy tay chào mấy người bạn đang đứng ở cửa quán. Mấy người thấy hai người Mạnh Văn Phi đã đi xa, đám du côn kia cũng không ra quấy rầy, lúc này mới rời đi.

"Cám ơn." Phương Tĩnh kéo vạt áo, lại cảm ơn lần nữa.

"Sao cô lại ở đây?"

"Cửa tiệm không còn, đi làm thuê." Phương Tĩnh nghĩ một chút, trả lời đơn giản.

Mạnh Văn Phi không nhắc đến chuyện mình đã tới cửa tiệm, thấy nó bị phá dỡ. Anh chỉ gật gật đầu, tỏ ý đã hiểu.

Hai người đi được một đoạn, nơi Phương Tĩnh ở cách không xa, là một tiểu khu nhỏ ở đầu đường, thấy sắp đến, Mạnh Văn Phi lại hỏi: "Nhà cô thuê? Ở cùng với ba mẹ?"

Phương Tĩnh suy nghĩ một chút, dường như hơi do dự, sau đó lắc đầu: "Ba mẹ tôi đã qua đời từ lâu."

Mạnh Văn Phi ngẩn ra, gì chứ, cô gái an tĩnh này, thân thế của cô khá lắm. Trước kia nói với người khác bà ngoại một lòng si tình đến tận lúc chết, giờ lại thêm cha mẹ mất sớm. Thảm như vậy xác suất có bao nhiêu?

Mạnh Văn Phi bỗng nhiên nhớ tới khi bọn họ học đại học có tham gia một hoạt động công ích giúp đỡ người nghèo, vài bạn học cùng nhau giúp đỡ một cô gái nghèo ở nông thôn học đại học. Cô gái đó viết thư cho họ, còn từng gặp mặt. Bấy giờ, khuôn mặt gầy gò của cô gái kia trắng bệch, nói cha mình bị liệt, mẹ và bà nội đều bị bệnh gan không có tiền điều trị, ông nội đã qua đời, còn có một em trai phải chăm sóc, cô ấy liều mạng học tập, thành tích xuất sắc nhưng vẫn cảm thấy vô tương lai vọng, nếu không có những người hảo tâm như bọn họ, cô ấy có lẽ chỉ có thể ở trong thôn lập gia đình, lấy ít tiền sính lễ sau đó đi làm công. Cô ấy tỏ ra rất khát vọng được đi học, hi vọng có thể hoàn thành chương trình học để thay đổi vận mệnh, thay đổi hoàn cảnh gia đình.

Nhưng hai năm sau, có bạn học phát hiện cô gái kia trang điểm diêm diêm lệ cùng một chàng trai trẻ đi dạo ở trung tâm mua sắm. Sau khi điều tra phát hiện, cô gái đó đúng là con cái của một gia đình nghèo khó ở nông thôn, nhưng cha không bị liệt, mẹ cũng vẫn mạnh khỏe, bà nội sức khỏe không tốt nhưng cũng không phải bị bệnh gan nghiêm trọng như thế, chỉ là trong nhà trọng nam khinh nữ, không muốn cho cô tiếp tục đi học. Vì thế cô ta xin trợ cấp, vì muốn được đồng tình và tài trợ, đã thêu dệt lên một câu chuyện giả dối. Sau khi nhận được hỗ trợ, hưởng thụ cuộc sống sinh viên thì lại bị kéo vào trong vòng xoáy vật chất, mong muốn thông qua việc qua lại với kẻ có tiền mà thoát khỏi vòng luẩn quẩn nghèo khó.

Việc này khiến cho các bạn học rất tức giận, Mạnh Văn Phi cũng không

ngoại lệ. Anh cảm thấy có khó khăn gì thì cứ nói ra, mọi người đều có thể hiểu và giúp đỡ. Nhưng nếu mở miệng ra toàn là những lời dối trá, lợi dụng lòng tốt của người khác, thì thật sự khiến cho người ta không thể đồng tình nổi.

Mạnh Văn Phi nhìn Phương Tĩnh, cô bước đi trong đêm tối, ánh trăng chiếu lên khiến cho làn da vốn đã trắng của cô trông như trong suốt, cô yên lặng bước đi, không biết đang suy nghĩ chuyện gì. Mạnh Văn Phi nhanh chóng thông suốt, không cần biết là thật hay giả, đều không liên quan đến anh ta. Hai người họ chỉ là ngẫu nhiên gặp mặt, sau này cũng sẽ không gặp lại, cho nên rốt cuộc thân thể của cô như thế nào cũng không ảnh hưởng đến anh.

Một lát sau, hai người đến dưới một tòa nhà, Phương Tĩnh dừng chân, chỉ: "Tôi ở đây, hôm nay cảm ơn anh."

"Đừng khách sáo."

"Tôi lên đây."

"Được. Tạm biệt."

Mạnh Văn Phi đi rồi. Phương Tĩnh nhìn theo đến khi bóng lưng của anh biến mất mới chậm rì rì trên tầng.

Vừa mở cửa đã nghe thấy tiếng ván giường "cọt kẹt", còn có tiếng nam nữ đang thở dốc. Phương Tĩnh cứng người đứng tại chỗ, còn chưa kịp làm gì đã nghe thấy một giọng nữ vang lên: "Ai nha, ra ngoài trước đi, một lúc nữa hẵng quay về." Sau đó là tiếng thì thầm oán trách của người con trai.

Phương Tĩnh yên lặng lui ra, đóng cửa lại.

Đây là nhà chủ quán ăn thuê cho mấy người phục vụ bọn họ, xem như là ký túc xá. Hai phòng ngủ một phòng khách, mỗi phòng ngủ nhét hai chiếc giường tầng cho 4 người ngủ, phòng khách cũng thế, vô cùng chật chội. Mấy chuyện cãi nhau ầm ĩ, đánh nhau, ném đồ đạc thường xuyên xảy ra. Còn có người đưa bạn trai đến, thậm chí có khi còn chen chúc ngủ qua đêm trên một chiếc giường. Vấn đề này cũng từng nháo đến chỗ chủ quán, nhưng nhân viên phục vụ quán ăn không dễ tuyển, chủ quán chỉ nhắc nhở rồi thôi, đâu lại vào đấy.

Phương Tĩnh xuống dưới nhà, đứng dựa vào tường, mượn wifi của hộ nào

đó ở tầng một dùng di động.

Qua một lúc lâu, một nữ nhân viên phục vụ khác trở về, cô thấy Phương Tĩnh đứng ở cạnh tường thì hiểu ra đang có chuyện gì, liền mắng: "Mẹ kiếp, cô ta lại làm thế nữa."

Phương Tĩnh im lặng gật đầu, lướt xem thông báo tuyển dụng trên các trang web trong di động.

Sau kỳ nghỉ Quốc Khánh, công ty Mạnh Văn Phi cũng tuyển nhân viên. Thời đại học, Mạnh Văn Phi học chuyên ngành Công nghệ thông tin, sau khi tốt nghiệp làm lập trình viên ở một công ty lớn vài năm, đứng đầu hoàn thành vài hạng mục, không ngừng thăng tiến, nhưng anh không đồng ý với chính sách quản lý và quan điểm sản phẩm của công ty, sau này liền dứt khoát tự mình lập nghiệp, thành lập "Công ty trách nhiệm hữu hạn Kỹ thuật Phi Dương". Anh liên kết với nguồn lực của cộng đồng gym, sáng tạo APP dành cho cộng đồng gym, đồng thời nhận thiết kế ứng dụng cho một số công ty khác. Nhân viên của công ty hiện tại có mười tám người, phần lớn là kỹ thuật viên, ngoài ra còn có một tổ lên kế hoạch sản phẩm.

Người công ty Mạnh Văn Phi đang gấp rút tuyển dụng không phải là nhân tài cao siêu gì, ngược lại chỉ là một người làm công việc hậu cần, nói trắng ra chính là một tạp vụ phụ trách quét dọn, nấu cơm.

Công ty Mạnh Văn Phi là một căn nhà hai tầng được sửa sang từ một nhà xưởng lớn, rất rộng rãi, do một câu lạc bộ gym chuyển nhượng lại.

Mạnh Văn Phi sửa sang phòng cũ thành văn phòng. Một tầng là phòng họp, phòng khách, chỗ nghỉ, phòng bếp, còn có một khu tập thể hình, một số video hướng dẫn tập gym cũng được ghi hình ở đây. Tầng hai là nơi làm việc, phòng trà nước, phòng máy,... Toàn bộ tầng thượng được dùng làm sân bóng. Ý định ban đầu của Mạnh Văn Phi là để cho mọi người có nơi vận động, rèn luyện thân thể sau giờ làm. Nhưng cho dù công ty tạo điều kiện tốt như vậy, thì đám nhân viên lại là một hội trời gà không chặt, không thích vận động.

Cuối cùng Mạnh Văn Phi đành để chạy bộ, nâng tạ thành chế độ thưởng phạt thành tích. Lập tức không khí làm việc trong công ty tích cực hẳn lên, người người nỗ lực, hung hăng giành đua thành tích, không ai muốn phải

bước chân lên máy chạy bộ cả. Mạnh Văn Phi ghét bỏ, Khương Tuấn lại nói mọi người trong công ty đều rất bình thường, chỉ có ông chủ là bị thần kinh.

Nhân viên của Mạnh Văn Phi thật ra đều rất thích công ty, ngoại trừ một đại ma vương yêu thích vận động, môi trường làm việc và phúc lợi của công ty đều rất tốt. Tăng ca có tiền tăng ca, muốn xin nghỉ cũng dễ dàng, tú lạnh lúc nào cũng đầy đủ hoa quả, đồ ăn vặt, đồ uống. Công ty còn mời một dì bếp đến nấu cơm cho mọi người. Bởi vì gần đây không có nhiều quán ăn ngon, đồ ăn cũng không phong phú.

Theo cách nói của Mạnh Văn Phi là ăn no mới có sức làm việc tốt hơn, tất nhiên còn là vận động tốt hơn.

Đoạn phía sau được mọi người tự động bỏ qua, nhưng được ăn no ăn ngon ai mà không thích, chỉ là dì tạp vụ giỏi không dễ mời, từ khi công ty đi vào hoạt động đến giờ đã đổi vài người, khó khăn lắm mới vừa ý được một người thì lại từ chức trước Quốc Khánh, nói muốn về quê chăm cháu, không đi làm nữa.

Vì thế sau Quốc Khánh mọi người tiếp tục trải qua những ngày ăn cơm hộp, đồng thời trông mong dì bếp mới giá đắt.

Chương 6

Hôm ấy, Liễu Nghị kích động xông vào văn phòng Mạnh Văn Phi, nói vừa phồng vãn được một người cực kỳ phù hợp...

Cậu ta dừng lại, chần chừ một chút mới nhả ra mấy từ "Đến ứng tuyển".

Mạnh Văn Phi liếc mắt nhìn cậu ta: "Ý cậu là đã tìm được dì nấu cơm phù hợp."

Liễu Nghị là cấp dưới trong tổ công tác của Mạnh Văn Phi ở công ty cũ. Khi Mạnh Văn Phi từ chức ra lập nghiệp, cậu ta cũng đi theo Mạnh Văn Phi, hiện đang giữ chức Trợ lý Tổng Giám đốc của công ty. Công ty nhỏ nên không có ai là nhân rồi, tài vụ kiêm luôn hành chính, Trợ lý Tổng Giám đốc kiêm luôn nhân viên, Liễu Nghị ngoài giúp đỡ Mạnh Văn Phi xử lý các hạng mục nghiệp vụ, còn lo việc tuyển dụng nhân sự.

Lúc này Liễu Nghị nghe thấy Mạnh Văn Phi nói "Dì nấu cơm", vội lắc đầu, cười hì hì đem sơ yếu lý lịch trên tay ra: "Là một cô gái còn rất trẻ, mới 22 tuổi."

"Vậy thì là em gái nấu cơm." Mạnh Văn Phi nhận lấy nhìn qua, không quan trọng là dì hay là em gái, chỉ cần có thể làm tốt là được.

Chữ viết bên trên mềm mại, ngay ngắn, lại còn rất đẹp. Mạnh Văn Phi hơi ngạc nhiên, không khỏi nhìn kĩ hơn.

Họ tên Phương Tĩnh, bằng cấp Trung học phổ thông. Ở phần kinh nghiệm nghề nghiệp viết: Vẫn luôn làm việc trong chuyên ngành ẩm thực, có nhiều năm kinh nghiệm làm đầu bếp chính.

Mới có 22 tuổi đã tự xưng là có nhiều năm kinh nghiệm làm đầu bếp chính?

Liễu Nghị ở một bên xoa xoa tay, vô cùng hào hứng: "Anh Phi, anh qua

nhìn thử xem, nếu không có vấn đề gì liền quyết định. Ngày mai cô ấy có thể đi làm luôn."

Công ty tuyển người, cho dù là làm chức vụ nào, cũng cần phải được lão đại xem qua, gặt đầu thì mới được.

Mạnh Văn Phi đứng lên, theo Liễu Nghị đi xuống tầng một.

Nhìn dáng vẻ hưng phấn của Liễu Nghị, Mạnh Văn Phi chế nhạo: "Làm sao? Là một cô gái đáng yêu?"

"Aiii, là rất xinh đẹp. Trắng trẻo nõn nà, đôi mắt long lanh." Liễu Nghị đang đi, bỗng nhiên hạ giọng ra vẻ thần bí: "Cô ấy rất đáng thương. Trước kia cô ấy tự mình mở cửa tiệm, nhưng vì nợ người ta rất nhiều tiền nên tiền kiếm được đều để trả nợ hết. Hiện tại cửa tiệm không còn, cô ấy phải đi làm thuê."

Vừa nói đã đến tầng một, Mạnh Văn Phi liếc mắt đã nhìn thấy một cô gái đang ngồi đoan trang trên ghế ở khu nghỉ ngơi cách đó không xa.

Kinh ngạc.

Thì ra tên cô ấy không phải A Tĩnh (静 – an tĩnh), mà là A Tĩnh (靖 – điềm đạm, bình tĩnh)

Phương Tĩnh.

Liễu Nghị vẫn còn nhỏ giọng lái nhai bên tai Mạnh Văn Phi: "Là một cô gái rất kiên cường. Chữ viết cũng rất đẹp, miệng lưỡi lanh lợi, phản ứng nhanh nhẹn, nhìn qua có vẻ rất chăm chỉ."

Mạnh Văn Phi không phản ứng lại, anh chỉ nghĩ đến những gì Liễu Nghị nói – tự mình mở cửa tiệm, nợ rất nhiều tiền, cửa tiệm không còn, đi làm thuê.

Đúng là hay thật, kịch bản lại thay đổi.

Bà ngoại si tình, cha mẹ mất sớm, hiện tại đang nợ một khoản tiền rất lớn cần cô làm việc trả lại?

Cửa tiệm nhà cô ta rõ ràng là bị giải tỏa, sao lại biến thành vì trả nợ mà không còn?

Mạnh Văn Phi đứng lại, không nói rõ được bản thân là thất vọng hay phản cảm. Cô gái này gặp mỗi người lại nói một kiểu, cô ta là hí tính (người giỏi đóng kịch) chắc? Chút tán thưởng khi mới quen biết đã tiêu tan gần hết.

Lúc này Phương Tĩnh cũng nhìn thấy Mạnh Văn Phi, cô đứng lên, biểu cảm có chút kinh hãi, cô nở nụ cười với Mạnh Văn Phi.

Nụ cười kia ở trong mắt Mạnh Văn Phi lại giống như đang nịnh nọt.

Mạnh Văn Phi không chào hỏi Phương Tĩnh, anh xoay người đi lên tầng, Liễu Nghị không hiểu chuyện gì đang xảy ra, vội theo đi lên.

"Tìm người tiếp đi, cô ta không phù hợp."

"Hả? Vì sao?"

Mạnh Văn Phi ngừng một chút, nói: "Quá trẻ, không ổn định."

"Tuổi trẻ mới càng nhiệt tình chứ. Em nói chuyện với cô ấy rồi, cô ấy kiên định lắm." Liễu Nghị nói giúp cho Phương Tĩnh.

"Có kiên định hay không không phải nói vài ba câu là hiểu, có chăm chỉ hay không cũng không phải nhìn một cái là biết. Cứ như thế đi, tiếp tục tìm xem." Giọng điệu của Mạnh Văn Phi rất chắc chắn, trở về văn phòng.

Liễu Nghị đứng tại chỗ vò đầu, không thể nghĩ tới một người tạp vụ cũng có thể bị lão đại dứt khoát bắn bỏ như thế. Thật đáng tiếc, cậu ta rất thích cô gái kia.

Vài ngày sau, Khương Tuấn gọi điện thoại cho Mạnh Văn Phi giới thiệu một công ty đầu tư. Nghiệp vụ của công ty Mạnh Văn Phi trước mắt đã ổn định, nhưng muốn phát triển thì cần phải rót thêm vốn vào, thời gian gần đây anh liên tục bận rộn vì vấn đề này. Khương Tuấn nói chuyện chính với anh xong thì tán gẫu vài chuyện riêng tư, cậu ta nói muốn nhân dịp sinh nhật Đào Hiểu Lộ mà tổ chức một bữa tiệc, mời bạn bè tới tụ tập, không cần nhiều người, chỉ khoảng hơn chục người thân thiết, coi như bù lại tiệc cưới vì hôn lễ tổ chức không thành.

"Đến lúc đó anh cũng tới đi. Nhất định phải tới, người em mời đầu tiên là anh đấy."

"Từ giờ tới sinh nhật vợ cậu còn tận hơn một tháng."

"Một tháng trôi qua rất nhanh ." Khương Tuấn nói: "Tính ra, đã ba tháng kể từ hôn lễ của chúng em, đúng là chỉ như một cái chớp mắt mà thôi. Lại nói tới dùng thời gian để đo lường tình yêu, lại qua ba tháng rồi, nói ra thật có cảm giác thành tựu. Đúng rồi, anh nói xem chúng ta tổ chức tiệc ở 'Đợi được anh' có được không, người cũng không nhiều, chắc vẫn chứa được."

"Chứa không được, chỗ đó bị giải tỏa rồi, cửa tiệm không còn."

"Hả? Từ bao giờ?"

Mạnh Văn Phi kể lại tình huống hôm anh đi ngang qua nhìn thấy cho Khương Tuấn nghe.

"Cô chủ tiệm thì sao, chắc đã mở cửa tiệm mới rồi chứ?"

"Không có."

"Sao anh biết?"

Mạnh Văn Phi lại kể lại tình huống mấy lần gặp Phương Tĩnh.

"Anh nói là, cô ấy đi tìm việc, sau đó trùng hợp tìm đến đúng công ty anh, mà anh từ chối?"

"Đúng."

Khương Tuấn hỏi rõ ràng lý do, thờ dài nói: "Chỉ là một nhân viên tạp vụ mà anh cũng yêu cầu cao như vậy."

"Tôi chính là không muốn tình hình trong công ty trở nên phức tạp. Tâm cơ quá nặng, dễ thông minh ngược lại bị thông minh hại. Nếu như có người không thể chỉ đơn giản là kiên định làm việc, đến lúc đó lại gây ra chuyện ầm ĩ trong công ty thì rất phiền phức. Không biết thì thôi, nếu đã biết có khả năng thì phải ngăn chặn ngay từ đầu."

"Cũng phải." Khương Tuấn đương nhiên biết đạo lý này. "Em chỉ cảm thấy rất đáng tiếc, em còn rất thích cô gái này."

"Đúng là đáng tiếc." Mạnh Văn Phi có cùng cảm nhận.

Sau khi ngắt điện thoại, Mạnh Văn Phi không nhịn được mà cân nhắc về chuyện này. Anh nhớ tới dáng vẻ bình tĩnh, điềm đạm của Phương Tĩnh, ánh mắt trong trẻo của cô. Nhớ tới "Ngũ vị tạp trần" và lời khuyên không cần "Vẽ rắn thêm chân" của cô.

Thứ sáu, Mạnh Văn Phi hẹn bạn bè tới võ quán, luyện tập xong anh mời mọi người tới quán ăn kia ăn khuya.

"Hay là đổi quán khác, ăn cá nướng đi. Không phải Văn Phi không thích ăn tôm sao?" Một người bạn đề nghị.

Mạnh Văn Phi lạnh nhạt nói: "Tôi thích ăn thịt nướng ở quán đó."

Vậy thì còn gì phải do dự nữa. Mọi người cùng đi về phía quán tôm.

Tìm chỗ ngồi, thật trùng hợp, vẫn là bàn hôm trước. Mạnh Văn Phi bắt

động thanh sắc nhìn xung quanh, tìm kiếm bóng dáng Phương Tĩnh. Nhưng cho tới tận khi đồ ăn đã lên đủ vẫn không thấy Phương Tĩnh đâu. Có lẽ cô đã tìm được công việc mới. Mạnh Văn Phi cắn thịt nướng, cảm thấy hương vị không được bằng lần trước. Nhưng khi anh đang há miệng nhét thịt vào thì một giọng nói vang lên bên tai: "Bia các anh gọi đây."

Bốn chai bia được đặt lên bàn, Mạnh Văn Phi suýt chút nữa bị thịt nướng làm nghẹn.

Anh quay đầu nhìn sang, Phương Tĩnh nhìn anh cười mỉm, gật nhẹ đầu: "Chào anh." Sau đó xoay người, rất nhanh rời đi.

Khó khăn lắm Mạnh Văn Phi mới nuốt được miếng thịt xuống, vội vàng uống một ngụm coca to. Nhớ lại vẻ mặt vừa rồi của Phương Tĩnh, tâm trạng cô không tệ, giống như tình huống xấu hổ lần trước ở công ty anh chưa từng xảy ra.

Mạnh Văn Phi hơi chán nản. Anh tiếp tục ăn thịt, còn chưa nghĩ ra muốn làm gì, có lẽ nên tìm cơ hội cùng cô tâm sự thử xem, ít nhất cũng phải xác nhận chuyện cũ của cô.

Sau đó Mạnh Văn Phi không ngừng lén lút quan sát Phương Tĩnh, cô và một chàng trai đang ngồi bàn trong góc hình như có quen biết.

Chàng trai kia còn rất trẻ, cảm giác chưa đến 30 tuổi, ăn mặc sạch sẽ gọn gàng, rất có tổ chức, không giống du côn. Anh ta ngồi một mình ở một bàn nhỏ, uống bia ăn tôm. Phương Tĩnh tới bàn anh ta đưa khăn giấy và dọn bàn vài lần, còn dừng lại nói mấy câu.

Chàng trai mỉm cười với cô, nhìn qua có vẻ rất thân thiết, ánh mắt anh ta nhìn Phương Tĩnh sáng quắc, Mạnh Văn Phi không đoán ra được đây là ánh mắt gian manh hay ấm áp. Phương Tĩnh quay lưng về phía Mạnh Văn Phi nên anh không thấy rõ vẻ mặt của cô.

Một lát sau, anh ta ăn xong, ra tính tiền, lại nói gì đó với Phương Tĩnh. Phương Tĩnh liền theo anh ta đi ra ngoài.

Mạnh Văn Phi hơi lo lắng, anh nói với bạn bè phải ra ngoài gọi điện thoại, sau đó đi ra tìm Phương Tĩnh.

Chàng trai kia và Phương Tĩnh đang đứng dựa vào góc tường ở cuối phố. Mạnh Văn Phi đi một vòng mới tìm thấy họ. Anh đi tới, nghe thấy người

kia nói: "Hiện tại trên tay em vẫn còn tiền chứ?"

"Còn mà, anh yên tâm đi." Phương Tĩnh trả lời.

"Thật ra em không cần phải gấp gáp như thế, nhà anh cũng chưa cần dùng tới tiền. Cửa tiệm không còn, em nên dùng số tiền đó để mở cửa tiệm mới thì tốt hơn."

"Làm sao như thế được, năm ấy nếu không phải chú Tôn dốc lòng giúp đỡ, em và bà ngoại cũng không chống đỡ được. Mấy năm nay mọi người vẫn luôn chiếu cố em. Tiền càng sớm trả lại càng tốt, chỉ là em không có bản lĩnh, mỗi tháng chỉ có thể để ra được một ít, không thể trả nhanh được. Cửa tiệm giải tỏa được đền bù, tuy rằng tiệm của bà ngoại không còn, nhưng có thể trả hết nợ, em nghĩ bà ngoại nhất định rất vui vẻ. Cuối cùng em cũng có thể ăn nói với ba được rồi."

"Đều là chuyện cũ rồi, mấy năm nay em cũng rất vất vả."

"Không có, không có, đều là chuyện phải làm. Cám ơn anh và chú Tôn đã luôn chiếu cố em. Anh yên tâm đi, em không thiếu tiền tiêu."

"Điều kiện ở đây cũng không tốt, em đã có dự định gì chưa?"

"Chỉ là tạm thời thôi, em đang tìm công việc mới. Đợi mọi chuyện ổn định, mỗi tháng em sẽ để dư ra được một ít, số tiền còn lại mỗi tháng em trả một chút, kéo dài bao lâu nay, thật ngại quá."

"Em còn nói như thế nữa, khách sáo quá rồi đấy." Chàng trai kia đưa tay xoa đầu Phương Tĩnh, "Không được nóng nảy, biết không? Đừng gắng gượng, đừng ép buộc bản thân quá."

"Không đâu, em sẽ cố gắng lắm."

Chàng trai nhẹ giọng: "Người nhà em không còn nữa, cứ xem chúng ta như người nhà. Ba anh còn dặn em rảnh rỗi nhớ tới chơi."

"Vâng. Anh giúp em hỏi thăm chú Tôn với."

"Được."

Phương Tĩnh nói: "Trong quán bận rộn, em phải trở vào rồi."

"Được. Nếu em tìm được chỗ làm mới, nhớ thông báo cho anh."

"Vâng." Phương Tĩnh gật đầu.

Chàng trai kia lại xoa đầu Phương Tĩnh, mỉm cười rồi xoay người đi.

Mạnh Văn Phi nghe trộm xong, cảm thấy mặt hơi nóng.

Phương Tĩnh xoay người đi vào, bước hai bước thì nhìn thấy Mạnh Văn Phi.

Mạnh Văn Phi hăng giọng, giải thích: "Tôi ra ngoài gọi điện thoại chẳng may nhìn thấy, sợ lại có người làm phiền cô."

Phương Tĩnh mỉm cười nói: "Cám ơn anh. Anh Tôn là một người bạn, vẫn luôn giúp đỡ tôi."

Mạnh Văn Phi đành tìm đề tài để nói: "Mấy tên lần trước còn đến không?"

"Có, nhưng tôi tránh được, không sao cả."

Mạnh Văn Phi gật đầu, không biết còn có thể nói cái gì.

Phương Tĩnh nói: "Tôi phải trở vào."

Mạnh Văn Phi lại gật nhẹ đầu.

Phương Tĩnh mỉm cười, bước nhanh vào quán.

Mạnh Văn Phi đứng thêm một lúc thì gọi điện thoại cho Liễu Nghị.

"Dì nấu cơm vẫn chưa tuyển được đúng không?"

"Vẫn chưa. Lão đại, thật sự không dễ tìm, người hôm qua đến, khẩu âm làm em nghe không hiểu cô ấy đang nói gì. Còn người hôm kia, cô ấy nói bánh rán cô ấy làm rất ngon, rồi nói cả năm phút về cách pha bột, không có cách nào nói tiếp được. Còn người hôm nay tới, trông rất bản thủ, em không muốn ăn đồ cô ấy nấu, em vô cùng nghi ngờ việc cô ấy có thể quét dọn công ty sạch sẽ. À, còn có... "

"Được rồi, được rồi, cậu liên lạc với cô gái hôm trước đi, cô gái tên Phương Tĩnh ấy, xem cô ấy có đồng ý tới làm không."

"Dạ?"

"Cậu nói chuyện đàng hoàng với cô ấy, cố gắng thuyết phục người ta."

"Dạ?"

"Dạ cái gì mà dạ?" Mạnh Văn Phi thẹn quá thành giận .

"Được được." Phải mất hai giây Liễu Nghị mới phản ứng lại, "Aa, tốt quá, tốt quá, lão đại thật anh minh. Thật tốt quá. Em nhất định sẽ làm tốt chuyện này."

Mạnh Văn Phi ngắt điện thoại, trong lòng thầm nghĩ làm không xong thì cậu chuẩn bị đi nâng tạ đi.

Chương 7

Thứ hai, Mạnh Văn Phi đến công ty rất sớm, mở máy tính kiểm tra email, xử lý các công việc quan trọng trước, sau đó định gọi Liễu Nghị, hỏi xem cậu ta xử lý chuyện Phương Tĩnh thế nào rồi. Nhưng không đợi anh gọi, Liễu Nghị đã tự mình chạy tới.

"Anh Phi, cô gái Phương Tĩnh lần trước kia, cô ấy không đến được."

Mạnh Văn Phi sửng sốt, trực giác mách bảo anh là do lần trước thái độ của bản thân không tốt, "Vì sao?"

"Cô ấy nói cuối tuần trước đã tìm được công việc mới rồi."

Mạnh Văn Phi nhíu mày: "Việc này tôi nói với cậu từ thứ 6 rồi mà."

Liễu Nghị không hiểu, đúng vậy, là thứ sáu nói, nhưng là hơn 12 giờ đêm thứ sáu đó đại ca à.

"Thế cậu liên lạc với cô ấy khi nào?"

"Vừa rồi ạ, vừa tới công ty là em liên lạc ngay."

"Vì sao cậu không liên lạc từ cuối tuần?"

Liễu Nghị đen mặt, cuối tuần không đi làm mà đại ca.

"Cậu đi hỏi cô ấy xem, công ty kia là công ty gì, công việc như thế nào, tiền lương và điều kiện ra sao,..."

Liễu Nghị: "...". Cậu ta nhìn sắc mặt Mạnh Văn Phi, nói: "Để em cố tranh thủ xem sao."

Cậu ta đánh cuộc 5km chạy bộ, cậu ta so với lão đại càng muốn cô gái kia tới làm hơn, cậu vô cùng muốn ăn cơm do cô nấu, cho nên tuyệt đối đừng hoài nghi lòng quyết tâm và nhiệt tình của cậu. "Em hỏi rồi, còn nói điều kiện của chúng ta không tệ, hi vọng cô ấy suy nghĩ lại. Sau đó cô ấy trả lời là đã suy nghĩ, tiền lương của hai bên như nhau nhưng quán bên kia bao

chỗ ở."

"Quán?" Cho nên cô ấy chỉ đổi từ quán ăn này sang quán ăn khác thôi sao? Mạnh Văn Phi nhíu mày: "Chúng ta có hai ngày nghỉ."

"Cô ấy dường như không quan tâm tới ngày nghỉ, em cảm giác chỗ ở có sức hấp dẫn với cô ấy hơn."

"Cậu không hỏi làm sao biết cô ấy không cần ngày nghỉ?"

"A." Liễu Nghị rụt cổ, trở về gọi điện thoại hỏi.

Mạnh Văn Phi gõ bút, nhẫn nại chờ đợi.

Một lát sau Liễu Nghị đã chạy lại: "Hỏi rồi, cô ấy nói rất xin lỗi, cô ấy rất thích công ty của chúng ta, nhưng được bao chỗ ở thì cô ấy sẽ tiết kiệm được không ít tiền, so ra cô ấy thấy bên kia thích hợp hơn."

"Chúng ta cũng có thể bao chỗ ở."

"Hả?" Liễu Nghị ngây ngốc. Có thể? Sao cậu không biết?

"Không phải tầng dưới có một căn phòng trước kia dành cho bảo vệ trực đêm sao? Từ khi chuyển sang dùng hệ thống an ninh thì bị bỏ không, chỉ để chứa đồ linh tinh, dọn dẹp căn phòng đó một chút là có thể ở được."

"Ồ?" Đúng nha. Liễu Nghị lúc này mới nhớ ra. Ban đầu công ty thuê bảo vệ trực đêm nên để ra một căn phòng, sau này phát hiện lắp đặt hệ thống an ninh so ra càng đáng tin hơn, chi phí cũng không chênh lệch nhiều nên thay đổi. Căn phòng dưới tầng kia đúng là có thể ở được.

"Cậu nói với cô ấy, chúng ta cũng có thể bao chỗ ở."

"Vâng, vâng." Liễu Nghị lại đi ra ngoài.

Một lát sau Liễu Nghị trực tiếp cầm điện thoại đi vào, cậu nói với đầu bên kia: "VẬY à, cô đã nhận lời bên kia rồi,... Cô chờ một chút." Cậu ra hiệu bằng mắt với Mạnh Văn Phi, tay chỉ chỉ điện thoại, dùng khẩu hình miệng, nói nhỏ: "Ngang tài ngang sức, nhưng cô ấy nói đã nhận lời bên kia trước."

Mạnh Văn Phi cầm bút viết lên giấy: "Tầng thượng của công ty chúng ta có thể trồng rau, trồng hoa." Anh nhớ tới vườn rau bị phá loạn ở phía sau cửa tiệm nhỏ của Phương Tĩnh.

Liễu Nghị trừng mắt nhìn hàng chữ kia, há hốc mồm! Trời đất, cái này cũng tính là điều kiện tốt? Ai muốn trồng rau chứ?

"A, là thế này." Liễu Nghị cố gắng chỉnh sửa lại câu từ, không kịp cân nhắc

nhiều, anh nói với đầu dây bên kia: "Môi trường làm việc ở công ty chúng tôi rất tốt, có rất nhiều máy tập thể dục, trên nóc còn có sân thượng, có thể trồng rau, phơi nắng..." Cậu ta vừa nói vừa đi ra ngoài, "Không khí trong công ty cũng rất thoải mái, đồng nghiệp rất dễ gần, đều là người người trẻ tuổi cả. Ngoại trừ ông chủ hơi nghiêm túc khó nói chuyện, nhưng không sao,..."

Tiếng nói của Liễu Nghị bị cánh cửa kính vừa khép lại ngăn ở bên ngoài. Mạnh Văn Phi trừng mắt nhìn bóng lưng cậu ta, thế nào là ông chủ nghiêm túc khó nói chuyện? Ông chủ của cậu ta là ai?

Liễu Nghị ở bên ngoài liên tục đi qua đi lại nói liên miên, Mạnh Văn Phi cũng liên tục trừng mắt. Một lúc lâu sau, Liễu Nghị cuối cùng cũng ngắt điện thoại, xoay người lại, vẻ mặt tươi cười xán lạn, hí hửng đẩy cửa ra, nói: "Anh Phi, thành công, cô ấy đồng ý."

Nhìn xem, thật có cảm giác thành tựu! Hồi hộp như tập đoàn quốc tế mời một nhân tài có giá cả vạn tệ vậy!

Mạnh Văn Phi ngoắc ngoắc ngón tay với cậu ta.

Liễu Nghị nhìn sắc mặt anh, ơ, lão đại mất hứng sao? Không phải chính anh gào khóc muốn cô gái kia tới làm việc sao? Được rồi, anh ta nói quá khoa trương, không gào khóc, nhưng quyết tâm chắc chắn là có .

Liễu Nghị tiến vào, đóng cửa lại.

Mạnh Văn Phi nghiêm mặt: "Cậu nói với cô ấy như thế nào?"

"Thì y nguyên như điều kiện, tiền lương trong thông báo tuyển dụng, còn nhân mạnh có hai ngày nghỉ, thêm chỗ ở, nói với cô ấy..."

Mạnh Văn Phi khoát tay, ngắt lời cậu ta, nói: "Nói phần ông chủ."

"A." Liễu Nghị hiểu ra, nói: "Thì nói tuy rằng ông chủ không dễ nói chuyện, nhưng đồng nghiệp rất thân thiện, hơn nữa ông chủ không quá để ý mấy chuyện tạp vụ, cũng ít gặp mặt, chủ yếu chỉ tiếp xúc với chúng em, bảo cô ấy không cần lo lắng. Em đã thuyết phục ông chủ, không có vấn đề gì cả, cô ấy cứ yên tâm đi làm là được."

"Vì sao cô ấy phải lo lắng?"

"Chính là do lần trước anh từ chối cô ấy, em nói với cô ấy, ông chủ cảm thấy cô quá trẻ, sợ không ổn định, cho nên thật xin lỗi, tuy rằng cá nhân em

cảm thấy cô ấy rất phù hợp."

Mạnh Văn Phi nheo một cục, lại không thể phát tác. Không sai, người ta chỉ nói sự thật.

"Lần này liên lạc, em liền nói em đã thuyết phục được ông chủ, những điều kiện kia đều là do em giúp cô ấy tranh thủ, công ty chúng ta thật sự rất có thành ý. Sẽ không lại đổi ý." Liễu Nghị nói xong, nhìn xem sắc mặt Mạnh Văn Phi, dè dặt hỏi: "Anh Phi, sẽ không đổi ý chứ?"

Mạnh Văn Phi không thèm để ý đến cậu ta, vẫy vẫy tay đuổi cậu ta ra.

Liễu Nghị hài lòng đi ra ngoài, cậu ta chỉ hỏi thế thôi, lão đại tất nhiên sẽ không đổi ý, cậu biết. Lão đại làm việc luôn dứt khoát, đã quyết định thì sẽ không thay đổi.

Mạnh Văn Phi thật muốn ôm ngực, anh trừng mắt nhìn máy tính, nghĩ không chừng Phương Tĩnh còn tưởng rằng anh bị thần kinh, tâm thần phân liệt. Trước mặt cô thể hiện một kiểu, xoay người lại thể hiện một kiểu. Mà nghiêm túc suy nghĩ thì đúng là như thế thật.

Mẹ kiếp! Anh ta mới là hí tinh!

Lúc này, nhóm chat của công ty lập tức trở nên sôi nổi, Liễu Nghị gửi tin: "Tin cực tốt!!! Ngày mai chúng ta có đồng nghiệp mới. Là một em gái đáng yêu, không khí trong lành, đồ ăn mỹ vị! Cuộc sống càng ngày càng tốt đẹp!"

Ngay lập tức bên dưới xuất hiện hàng tá người trả lời.

"Em gái đáng yêu là trọng điểm!"

"Không khí trong lành là cái quái gì?"

"Đồ ăn mỹ vị là nghi điểm? Dì nấu cơm đâu?"

Liễu Nghị tiếp tục phát ngôn: "Người mới chính là em gái nấu cơm, đồ ăn còn chưa được nếm thử, rất nhanh là có thể xác định tay nghề có được hay không."

Mạnh Văn Phi lạnh lùng nhìn khung chat, thầm nghĩ ta đã nếm thử rồi, hừ.

"Em gái? Em gái trẻ tuổi?"

"Dì biến thành em gái rồi?"

Liễu Nghị vô cùng đắc ý: "Các anh em, mau cảm ơn ta. Tổ chức thật là ấm áp!"

"Còn các chị em làm sao bây giờ?" Có đồng nghiệp nữ phát biểu, "Chúng tôi muốn có đầu bếp đẹp trai."

Trong công ty nam nhiều nữ thiếu, phát ngôn của cô gái kia nhanh chóng bị trôi đi.

"Nếu là một em gái xinh đẹp thì mùi vị của đồ ăn cũng không quan trọng lắm. Cùng lắm thì tiếp tục gọi từ bên ngoài."

Phía dưới là một loạt phát ngôn phụ họa.

"Đúng, đúng, hoàn toàn chính xác."

"Tôi cũng nghĩ thế."

Đồng nghiệp nữ tiếp tục lên tiếng: "Đám cầm thú các anh."

"Nếu chúng tôi là cầm thú, anh Phi chính là vua cầm thú. Cô dám mắng ông chủ, trừ lương." Một đồng nghiệp nam nói đùa.

Mọi người tranh nhau đùa giỡn.

Mạnh Văn Phi không nhìn nổi nữa, gõ chữ vào nhóm chat: "Chúng cầm thú, vua cầm thú cảm thấy các bạn quá nhàn rỗi rồi, những người vừa rồi phát ngôn đều ghi tên lại, hết giờ làm đừng có về, tập hợp trước máy chạy bộ."

Nhóm chat lập tức im lặng.

Mạnh Văn Phi trong lòng thoải mái, một đám yếu ớt, còn muốn làm cầm thú? Hừ.

Sáng sớm hôm sau, Phương Tĩnh tới trình diện.

Liễu Nghị và Đinh Linh phòng tài vụ cùng tiếp đón cô.

Gian phòng ở tầng một đã được dọn dẹp, bày trí giường và bàn ghế, chỉ còn thiếu một chiếc tủ quần áo nhỏ. Liễu Nghị nói với Phương Tĩnh anh đã đặt rồi, trong ngày hôm nay sẽ giao hàng.

"Còn thiếu thứ gì em cứ nói. Đúng rồi, rèm cửa phòng này cũ lắm rồi, phòng này cũng lâu không có người ở, em nên quét dọn lại một lần."

(Từ đoạn này mình để xưng hô của mọi người trong công ty (trừ Mạnh Văn Phi) với Phương Tĩnh là "em" cho thân thiện)

"Không sao cả, tự em có thể dọn dẹp được."

"Ừ, nhưng ban đêm chỉ có một mình em ở đây, em có sợ không?" Lúc này Liễu Nghị mới nhớ tới vấn đề này, hơi lo lắng Phương Tĩnh không hài lòng.

Phương Tĩnh cười cười: "Em không sợ, trước đây em cũng sống một mình." Có thể ở một mình một phòng, còn có cửa sổ, ánh sáng tốt, Phương Tĩnh cảm thấy rất thoải mái.

"Về an toàn thì em không cần lo lắng, trị an của khu vực này không tệ. Đồn công an ở ngay cuối phố. Trong tòa nhà lại có hệ thống an ninh, dùng mã khóa, có người xâm nhập sẽ có cảnh báo, trong vòng ba phút công ty bảo an sẽ phái người tới. Phòng của em cũng có khóa riêng, có chốt trong. Chỉ là toilet và phòng tắm không ở trong phòng nên hơi bất tiện." Liễu Nghị và Đinh Linh đưa Phương Tĩnh đi giới thiệu một vòng.

Bởi vì công ty phải quay phim hướng dẫn tập gym cho nên mới giữ lại một phòng tắm, bây giờ vừa khéo có thể cho Phương Tĩnh sử dụng.

"Đây là phòng bếp, đồ đạc đều có cả. Chiếc bàn dài ở khu nghỉ ngơi bên kia là để nhân viên ngồi ăn cơm. Mỗi ngày công ty phụ cấp bữa trưa cho nhân viên 30 tệ, em nấu cơm cứ căn cứ theo mức chi phí này. Trước đó hỏi xem có bao nhiêu người muốn ăn rồi chiếu theo số lượng để nấu. Nếu không ăn cơm tại công ty thì phụ cấp sẽ được chuyển khoản cho họ cùng tiền lương. Ngoài việc nấu cơm, dọn dẹp chỗ làm việc, em còn phải phụ trách mua thức ăn, ngoài mấy thứ như dầu gạo mắm muối còn có đồ ăn vặt và hoa quả trong tủ lạnh, em thấy ít thì mua bù vào. Chi phí sẽ khai báo cho chị Đinh trước, chờ chị ấy duyệt thì em hẵng đi mua."

Đinh Linh bổ sung: "Quy trình tài vụ sau này chị sẽ nói tỉ mỉ với em."

Phương Tĩnh gật nhẹ đầu, hơi căng thẳng. Đây là lần đầu tiên cô làm việc ở một công ty, mọi thứ đều xa lạ và mới mẻ.

Đang nói, vừa quay đầu lại thấy Mạnh Văn Phi đi tới.

Liễu Nghị vội nói: "Đây là ông chủ của chúng ta, bình thường mọi người đều gọi là lão đại hoặc anh Phi, em cứ gọi như thế là được."

"Chào anh Phi." Phương Tĩnh ngoan ngoãn nghe theo.

"Ừ, chào mừng cô." Mạnh Văn Phi nói.

Liễu Nghị và Đinh Linh liếc nhau, lão đại hình như hơi câu nệ.

Mạnh Văn Phi vốn muốn nói vài câu với Phương Tĩnh, nhưng thấy hai người kia ở một bên "như hồ rình mồi" liền từ bỏ.

"Thiếu gì cứ nói, không hiểu chỗ nào thì hỏi, đừng căng thẳng." Mạnh Văn

Phi hòa nhã nói, trước kia hiểu lầm cô, hi vọng có thể có cơ hội bù đắp lại.
Phương Tĩnh gật gật đầu.

Mạnh Văn Phi suy nghĩ một chút, lại liếc nhìn Liễu Nghị và Đinh Linh, nói: "Cứ như vậy đã, sau này nói tiếp." Anh gật đầu, quay đi.

"Anh Phi." Phương Tĩnh bất ngờ gọi.

Mạnh Văn Phi dừng lại, xoay người.

"Cám ơn anh." Phương Tĩnh cười với anh.

Mạnh Văn Phi bỗng cảm thấy thật vui vẻ.

"Đừng khách sáo."

Chương 8

Hôm đó Phương Tĩnh đã chuyển hành lý đến, ở lại công ty.

Hôm nay không cần nấu cơm, cô gấp rút dọn dẹp phòng ốc, tìm hiểu yêu cầu công việc, làm quen với tình hình của công ty.

Giữa trưa Liễu Nghị, Đinh Linh và vài đồng nghiệp dẫn Phương Tĩnh ra ngoài ăn.

Đang ăn, các đồng nghiệp nói đùa: "A Tĩnh, yêu cầu của chúng ta không cao, đạt tới trình độ của quán ăn này là được."

Phương Tĩnh nghiêm túc ăn cơm, mỗi món đều nếm rất kỹ càng, nghe xong liền gật đầu: "Không thành vấn đề."

Giọng điệu của Phương Tĩnh rất tự tin, khiến cho các đồng nghiệp vô cùng mong đợi.

Sau khi ăn xong trở về công ty, Phương Tĩnh tranh thủ chưa đến thời gian làm việc buổi chiều, làm một bảng khảo sát đơn giản, chạy một vòng quanh công ty để trao đổi với các đồng nghiệp, thống kê số người sẽ ăn trưa vào ngày mai, sở thích ăn uống, kiêng khem của mọi người.

Công ty trên dưới có tổng cộng mười tám người, nhưng chỉ có tám người đăng ký bữa trưa. Phương Tĩnh khảo sát xong liền tìm Đinh Linh để xin duyệt việc mua nguyên liệu, vì đây là lần đầu tiên nên Đinh Linh dẫn cô ra chợ.

Buổi chiều Mạnh Văn Phi không có mặt ở công ty, Phương Tĩnh thì ra ngoài, vì thế văn phòng lại được dịp ồn ào một phen, mọi người sôi nổi bàn luận về cô đầu bếp nhỏ mới đến.

"Đúng là một em gái đáng yêu, tôi đặt cơm trưa mai rồi, không ăn được cũng không sao."

"Trắng trẻo nõn nà, đẹp dễ xinh xắn, gọi em ấy là nấu cơm tiểu muội tôi cũng không nề."

"Không biết có bao nhiêu người đặt cơm, tôi cứ cảm thấy trông em ấy nhã nhặn gầy yếu như thế không biết có thể nấu được nhiều phần cơm trưa như thế không?"

"Cho nên ngày mai rốt cuộc có món gì vậy, trong tờ phiếu lúc trưa cũng không có thực đơn cụ thể nha."

"Nấu gì thì ăn nấy thôi, trước giờ vẫn thế còn gì. Trước kia dì Tiêu không phải làm ba món mặn một món canh sao, mỗi người một muống."

"Dì Tiêu nấu ăn thật ngon, lượng cũng nhiều, tôi nhớ dì ấy quá."

"Ôi chao, tôi muốn ăn bánh bao. Gần nhà tôi có một tiệm bánh bao, sáng mai tôi phải mua thêm vài cái làm bữa trưa. Đến lúc đó xem xem đồ ăn của mấy người như thế nào."

Một đồng nghiệp không nhịn được nữa: "Các anh em, công ty của chúng ta không phải là công ty ăn hóa (công ty lấy việc ăn uống làm hàng hóa) chứ?"

Lúc Mạnh Văn Phi về đến công ty đã hơn tám giờ tối. Hầu hết mọi người đều đã ra về, chỉ còn lại vài người đang tăng ca.

Thật ra Mạnh Văn Phi không cần phải trở về công ty, nhưng anh nghĩ đến hôm nay là ngày đầu tiên Phương Tĩnh đi làm, cũng không biết cô thu xếp thế nào rồi.

Sau khi về tới công ty, việc đầu tiên là đảo một vòng quanh tầng hai, nhìn xem còn những ai ở lại, sau đó trở về văn phòng của mình một chuyến, không làm gì đã đi ra. Khi đi qua khu vực làm việc có người hỏi: "Lão đại để quên đồ ạ?"

Mạnh Văn Phi gật đầu, khoát tay: "Về đây, các cậu cũng về sớm đi."

Xuống tầng một, vòng qua khu nghỉ ngơi, vừa nhìn đã thấy Phương Tĩnh đang ngồi trước bàn dài cúi đầu viết gì đó, cô rất tập trung, không nhìn thấy anh đang đến. Điện thoại trên bàn vang lên, cô tắt chuông báo, đứng dậy đi vào phòng bếp.

Mạnh Văn Phi đi theo phía sau cô, Phương Tĩnh đứng trong phòng bếp, mở nắp nồi lên mới phát hiện có người ở phía sau.

"Anh Phi." Cô gật đầu chào hỏi.

"Đang nấu gì vậy?"

"Hấp một ít bánh bao." Phương Tĩnh lấy đĩa, dùng đũa gắp bánh bao ra, hỏi Mạnh Văn Phi: "Anh Phi có muốn ăn không?"

"Tôi ăn rồi. Vừa ăn cơm cùng khách hàng xong, quay về lấy ít đồ." Mạnh Văn Phi cảm thấy không được tự nhiên, cảm giác không có chuyện lại cố tìm chuyện để nói thật là lúng túng.

Phương Tĩnh gật đầu, gắp bánh bao ra xong lại nói: "Chị Đinh nói ba bữa em đều có thể nấu ăn tại công ty."

"Ừ, có thể." Mạnh Văn Phi nhìn chỗ bánh bao kia, nhỏ nhắn, trắng trẻo, mập mạp, mềm mại, trông có vẻ rất ngon.

"Vậy em ăn đây." Phương Tĩnh thổi thổi bánh bao, há miệng cắn từng miếng nhỏ.

Lúc này Mạnh Văn Phi mới phản ứng lại: "Muộn thế này mà cô còn chưa ăn tối?"

"Hôm nay việc lặt vặt phải làm hơi nhiều." Phương Tĩnh nuốt bánh bao xuống, vì đang ăn nên giọng nói có chút mềm mại.

"Đã quen chưa? Ở đây buổi tối chỉ có một mình cô ở, phải chú ý một chút. Trên tầng luôn có người tăng ca, một số sẽ ở lại rất khuya. Hết giờ làm cô cứ khóa cửa tầng một lại là được. Không cần để ý đến họ." Khu vực tầng một có một cửa an ninh riêng, cầu thang lên xuống tầng hai dẫn thẳng ra cửa chính, hai bên có thể không quấy rầy đến nhau.

"Vâng, em biết rồi. Hôm nay chị Đinh đã dạy em. Ổ khóa ở phòng em cũng được thay mới rồi." Phương Tĩnh biết anh đang nghĩ gì, "Anh đừng lo, em không sợ. Em sống một mình quen rồi. Trước đây em cũng ở tầng trên của cửa tiệm, khu đó chẳng có mấy nhà, còn ở ngay bên đường, cũng không có hệ thống an ninh gì cả. Mỗi đêm trở về chỉ có vài ngọn đèn đường, tối om em còn không sợ nữa là. Ở đây có nhiều người qua lại, đâu đâu cũng đèn đuốc sáng trưng, trong nhà thì chỗ này có khóa chỗ kia có cửa an ninh, có rất nhiều biện pháp đảm bảo an toàn."

Mỗi đêm trở về? Mạnh Văn Phi không kìm được hỏi: "Khi đó cô đóng cửa sớm như vậy để làm gì?"

"Đi làm thêm ạ." Phương Tĩnh tiếp tục ăn bánh bao, "Buổi tối ở đó quá vắng vẻ, tiệm không buôn bán được gì, tiền kiếm được còn không bằng đi làm thêm bên ngoài."

"Đi đâu làm thêm?"

"Một quán ăn. Cách cửa tiệm không xa lắm, có tám trạm xe thôi. Quán đó bán đồ ăn khuya nên thiếu người."

Đi bộ hai trạm, lại ngồi xe tám trạm, làm việc cả đêm, còn quay về theo đường cũ.

Mạnh Văn Phi nghe xong rất hồ thẹn, nhớ tới hiểu lầm của bản thân về cô, anh hăng giọng, nói: "À, thế này, hôm mà cô đến xin việc..."

Phương Tĩnh nhìn anh, ánh mắt trong suốt sáng ngời.

Mạnh Văn Phi hơi ghen, không biết nên giải thích thế nào.

Phương Tĩnh thấy anh như vậy, liền nói: "Anh Phi, anh yên tâm đi, em sẽ cố gắng, không để anh phải khó xử đâu."

"..." Mạnh Văn Phi hơi ngây ngốc. Anh khó xử? Giữa hai người họ phải chẳng còn có hiểu lầm nào khác?

"Em biết mình còn trẻ, không có trình độ, không có kinh nghiệm làm việc, xin việc rất khó khăn. Anh là ông chủ, nên phải có trách nhiệm với công ty, phải suy nghĩ rất nhiều. Dù sao cũng không giống như em tự mở cửa tiệm, chỉ có một mình muốn làm gì thì làm. Công ty các anh rất tốt, công việc tạp vụ như nấu cơm quét dọn này không có yêu cầu gì, người muốn đến làm chắc chắn rất đông, cũng cần phải cân nhắc để chọn ra người tốt nhất. Mua rau còn phải so sánh ba hàng, em hiểu mà."

Mặt Mạnh Văn Phi hơi nóng lên.

"Bà ngoại em từng nói, ai cũng có chỗ khó xử, chỗ băn khoăn riêng, có thể giúp là nhân tình, không thể giúp là đạo lí. Không có gì là hiển nhiên, không có ai nợ ai. Anh đã cho em cơ hội, em rất cảm kích. Em cũng có băn khoăn riêng, nên trước đó vì chỗ ở mà có ý định làm cho nơi khác, anh có biết phòng ốc bây giờ thật sự rất đắt. Anh bằng lòng dành ra một căn phòng cho em ở, còn lo lắng cho sự an toàn của em, cảm ơn anh."

Mạnh Văn Phi nói không nên lời, vì che giấu bản thân chột dạ, anh đưa tay cầm lấy một cái bánh bao trong đĩa của Phương Tĩnh bỏ vào miệng.

Phương Tĩnh đẩy chiếc đĩa qua, dùng đũa gắp bánh bao ăn. Hai người mỗi người một cái, đến khi Mạnh Văn Phi phản ứng lại, bánh bao đã bị ăn sạch. Anh ngược mắt lên, thấy Phương Tĩnh đang nuốt cái bánh bao cuối cùng xuống, cười đến đôi mắt cong cong.

Mạnh Văn Phi nghĩ, bánh bao nhỏ Phương Tĩnh làm ngon thật.

Ngày hôm sau, Mạnh Văn Phi vừa đặt chân đến công ty đã bị giật mình.

Mới qua một đêm mà công ty đã sáng sủa ra hẳn?

Anh nhìn lướt qua khu vực làm việc, hình như vẫn như cũ, nhưng có cảm giác sạch sẽ thuận mắt hơn nhiều.

Liểu Nghị thấy anh đứng đó nhìn, liền trượt ghế qua. "Anh Phi, có phải anh cảm thấy chỗ chúng ta đẹp hơn hẳn không?"

Không đợi Mạnh Văn Phi lên tiếng, cậu ta đã nói tiếp: "Mọi người đều phản ứng thế này, vừa đến đã kinh ngạc. Sau đó bắt đầu triển khai hoạt động "mọi người cùng đến xem", tìm thử xem thay đổi ở chỗ nào."

Mạnh Văn Phi nhìn cậu ta, nói nhiều lời vô dụng như thế làm gì, sao không nói thẳng vào trọng điểm đi?

"Tấm kính ở cửa sổ sát đất đã được lau. Hai bóng đèn mờ mờ sắp hỏng đã được thay mới. Hai chậu cây xanh trước cửa sổ cũng được đổi vị trí. Đồng hồ linh tinh bên góc tường đã được dọn dẹp. Còn nữa, đồng rác lộn xộn ở chỗ ngồi của mọi người đều đã được dọn. Có hai chiếc ghế trước đây bị hỏng vứt trong góc cũng được sửa, đặt ở chỗ cửa sổ sát đất, còn đem một bàn trà nhỏ không dùng đến từ tầng dưới lên đặt ở đó, ôi, sắp đặt hay lắm. Trên bàn trà còn để chậu cây nhỏ. Chính là chậu cây trước đây bị vứt trên cửa sổ phòng bếp không ai thèm quan tâm, còn được cắt tỉa qua..."

Mạnh Văn Phi trợn tròn mắt, cho nên anh vừa mới mời về một nàng tiên ốc à?

Liểu Nghị còn đang nói thì Phương Tĩnh lên tầng. Cô khiêng một bình nước, nhẹ nhàng đi đến trước máy nước uống, lấy bình không phía trên xuống, mở bao bì niêm phong của bình nước mới rồi lắp nó vào máy.

Liểu Nghị thấy thế vội chạy qua: "Ôi trời, A Tĩnh, mấy việc nặng nhọc này có thể gọi đám đàn ông bọn anh đến làm mà."

Hai đồng nghiệp nam gần đó cũng chạy qua tỏ ý muốn giúp.

Nhưng Phương Tĩnh mặt mày bình thản, lưu loát thay xong bình nước rồi nói: "Không sao đâu, các anh cứ làm việc, em có sức mà, em có thể khiêng nửa con heo đấy." Dứt lời xách bình nước không xuống lầu.

Mấy đồng nghiệp nam ngậy ngốc đứng tại chỗ. Có thể khiêng nửa con heo? Có phải ý mà họ đang hiểu không? Cảnh tượng đó thật không dám tưởng tượng mà.

Rõ ràng đó là một cô gái nhỏ nhắn xinh xắn đầy tiên khí mà!

Mạnh Văn Phi không thèm nhìn họ, một đám yếu ớt, lo mà tập tạ cho tốt đi.

Đến giờ ăn trưa, công ty lại được phen bùng nổ.

Mọi người sau khi nghe tin tình báo đầu tiên của Đinh Linh thì vô cùng chờ mong bữa trưa này.

Hôm qua Đinh Linh nói A Tĩnh cô nương mua rau rất nghiêm túc. Rau nào tươi hay không tươi, cô chỉ nhìn một cái là biết ngay. Xuất xứ từ đâu, giá cả thế nào, thịt này thịt kia là vị trí nào, có thể làm món gì đều biết rất rõ. Hơn nữa khi tính tiền không cần đến máy tính, đầu óc cực kỳ nhanh nhạy. Nói vài câu với người bán thôi đã biết sạp này nhập hàng từ chợ đầu mối hay tự nuôi trồng, hay được công ty sản xuất chuyên đến gì gì đó.

Đinh Linh chỉ dẫn cô đến chợ, còn định giới thiệu sơ qua tình hình để cô làm quen, kết quả mới qua hai phút, Đinh Linh đã trở thành phụ tá cho A Tĩnh tiểu muội muội rồi.

Cho nên, người giỏi mua rau, chắc hẳn nấu ăn cũng không tệ.

Đến giờ cơm, những ai đã đặt cơm tại công ty đều chạy xuống khu nghỉ ngơi ở tầng một. Đến nơi đều trọn tròn mắt, bàn ăn đã được dọn xong, trước mỗi khay còn để bảng tên, món ăn của mọi người đều đã được chia, mỗi người bốn món, hai mặn hai chay, chủng loại có giống có khác. Nhưng ai ngày hôm qua nói không ăn hành, trong thức ăn sẽ không có hành. Ai nói không ăn thịt mỡ, trong đĩa sẽ không có thịt xào.

Món chính có cơm trắng, cơm rang trứng, bánh bao nhỏ, bánh màn thầu đặt ở giữa cho mọi người tự chọn, còn có một nồi lớn canh nấm đông cô thịt viên nhìn rất hấp dẫn.

Phương Tĩnh đứng trước bàn dài, mỉm cười dịu dàng: "Chúc mọi người dùng bữa vui vẻ, vấn đề khẩu vị em sẽ từ từ tìm hiểu rồi điều chỉnh sau.

Muốn ăn món gì có thể đề xuất, nếu nằm trong phạm vi ngân sách của công ty, em sẽ cố gắng thỏa mãn yêu cầu của mọi người."

Mẹ ơi! Tiên nữ hạ phàm!

Hạt cơm bóng bẩy, bánh bao mềm mềm, nhân thịt thơm phức, màn thầu có độ đàn hồi vừa đủ.

Đánh nhau vì tranh giành bánh bao có tính là quá đáng không? Đứng trước mĩ thực thì đoàn kết hữu ái gì gì đó đều chỉ là hư vô. Tám người đặt cơm ăn xong vô cùng thỏa mãn, lần lượt chụp ảnh gửi vào nhóm chat của công ty, đăng lên Wechat, Weibo khoe khoang.

Người mang bánh bao đến làm bữa trưa kia nuốt bánh bao được hâm nóng bằng lò vi sóng, nhìn chăm chăm đám người đang phát điên này. Được rồi, tôi thừa nhận bánh bao của mấy người cao hơn một bậc đã được chưa? Đừng có đem bánh bao của mấy người qua cho tôi xem nữa.

Các đồng nghiệp gọi thức ăn ngoài, ra ngoài ăn cũng không bình tĩnh nổi, mẹ kiếp, bữa ăn của các người mà là tiêu chuẩn ba mươi tệ hả? Vượt ngân sách trầm trọng!

Khiếu nại! Phải khiếu nại! Phải đấu tranh với hiện tượng bất công này đến cùng!

Chương 9

Bữa cơm còn chưa ăn xong, Đinh Linh đã lập xong "Nhóm mỹ thực Kỹ thuật Phi Dương" trên Wechat, mời hết những đồng nghiệp muốn đặt món vào, còn có cả Phương Tĩnh. Như vậy tiện trao đổi hơn.

Việc này được nhắc đến trong nhóm chat trên hệ thống của công ty, nào ngờ ông chủ đại nhân lại xông ra: "Sao không có ai mời tôi vào?"

Kẻ nào dám không thêm ông chủ vào thì thật đáng chết, vì thế ông chủ đại nhân lập tức được thêm vào.

Vừa vào đã thấy cảnh tỏ tình với quy mô lớn, cả nam lẫn nữ đều hào hứng thổ lộ, mà đối tượng chính là Phương Tĩnh.

"A Tĩnh ơi, anh yêu em! Ngày mai anh vẫn muốn ăn bánh bao!"

"A Tĩnh ơi, em còn độc thân không? Có cần bạn gái không? Loại tốt nghiệp đại học thích ăn ngon ấy."

"A Tĩnh ơi, bạn trai tất nhiên là tốt hơn bạn gái rồi, cũng là loại tốt nghiệp đại học thích ăn ngon."

"A Tĩnh ơi, em muốn xem anh (chị) là bạn trai thì anh (chị) chính là bạn trai, em muốn xem anh (chị) là bạn gái thì anh (chị) chính là bạn gái."

"A Tĩnh ơi..."

"A Tĩnh ơi..."

Mạnh Văn Phi ngồi trong văn phòng trên tầng hai vừa ăn hộp cơm Phương Tĩnh mang qua vừa nhìn màn hình.

Gà Cung Bảo mềm dẻo, thịt xào thơm phức, rau xanh tươi ngon, măng thơm ngọt. Canh nấm thịt viên thơm ngon, mặn nhạt vừa đủ. Ừm, còn có bánh bao nhỏ mà anh thích. Ăn những món ngon này rồi nhìn những lời tỏ

tình và nhãn dán của mọi người nhảy đầy màn hình, tâm trạng này đúng thật là, chịu thua.

Anh muốn chêm chọc vài câu, vừa nhập mấy chữ "Khí tiết của mấy người" thì thấy trên màn hình bắt đầu nhảy ra những câu kiểu như "Lấy thân báo đáp" này nọ. Mạnh Văn Phi ngậy người, lặng lẽ xóa mấy chữ vừa nhập đi. Còn nhắc đến khí tiết làm gì.

Đâu chỉ khí tiết, còn cả IQ của mấy người nữa.

Anh ở trên tầng hai nên phải nói chuyện qua tin nhắn thì thôi, mấy người trong nhóm chat rõ ràng đang cùng ngồi ăn cơm dưới tầng một, có nhất thiết phải ngồi trước mặt nhau mà dùng Wechat nói chuyện như thế này không hả?

Mạnh Văn Phi hai ba đĩa đã ăn xong cơm, mang hộp cơm và bát canh xuống tầng, quả nhiên tình hình bên dưới hệt như anh tưởng tượng – cả đám người ngồi bên bàn ăn, trước mặt là đĩa cơm trống trơn, tay cầm điện thoại, vẻ mặt người nào người nấy đều cực kỳ phong phú, điên cuồng tán dóc bằng Wechat. Khi kích động còn mở miệng mắng người. Lúc này mới nhớ ra người ta đang ngồi ngay đối diện.

Một đám thần kinh!

Mạnh Văn Phi đi tìm Phương Tĩnh. Thấy cô cũng đang cầm điện thoại, nhìn chăm chăm màn hình mỉm cười, dường như tình cảnh này rất thú vị đối với cô.

Đây là lần đầu tiên Mạnh Văn Phi nhìn thấy vẻ mặt này của Phương Tĩnh, anh nhớ tới vẻ mặt luôn đằm đằm chín chắn của Phương Tĩnh khi mới gặp, cô còn rất ít nói, sau này, khi đã gặp anh nhiều lần cô mới nói nhiều hơn một chút. Như bây giờ thật tốt, cô còn trẻ, nên để bản thân được thả lỏng.

Mạnh Văn Phi đặt hộp cơm xuống chiếc bàn ở bên cạnh, yên lặng trở về văn phòng. Đang giờ nghỉ trưa, cứ mặc cho bọn họ đùa giỡn đi.

Trở lại tầng trên được một lúc lại không nhin được mở nhóm chat lên xem, anh tìm được "A Tĩnh" trong danh sách thành viên nhóm, ảnh đại diện của cô là ảnh chụp cửa tiệm nhỏ ngày trước. Mạnh Văn Phi nhìn một lúc, ấn vào nút thêm bạn.

Một lát sau, Phương Tĩnh chấp nhận yêu cầu kết bạn của anh.

Mạnh Văn Phi đặt điện thoại xuống, bắt đầu làm việc.

Phương Tĩnh nhanh chóng có được chỗ đứng trong Kỹ thuật Phi Dương, tốc độ hòa nhập tập thể nhanh như thế, ngoài ông chủ ra chỉ có mình cô.

Chỉ dùng một bữa cơm đã tạo dựng nên tình hữu nghị sâu sắc với các đồng nghiệp. Từ trên xuống dưới công ty đều là anh trai, chị gái của cô.

Lại thêm một tuần, cô đã có một đám người hâm mộ.

Theo cách nói của người trong nhóm chat, một bữa cơm ngon chẳng là gì, bữa nào cũng ngon mới lợi hại, món ăn một tuần không lặp lại mà vẫn ngon như thế thì phải gọi là thiên tài.

"Nhóm mỹ thực Kỹ thuật Phi Dương" đã sớm được đổi tên thành "Hậu cung của nữ đầu bếp".

Hôm đổi tên mọi người lại hăng hái ngồi đối diện nhau dùng Wechat tán dóc, chọn được tên này ai nấy đều thích thú.

"Tên hay, cảm nhận được sự yêu chiều của thần bếp."

"VẬY các chị em chốn hậu cung, quyết một trận cao thấp đi."

"VẬY cái gì mà vậy, không muốn tiến cung thì nói sớm đi, ném vào lãnh cung."

"Lãnh cung cũng nằm trong hậu cung mà."

"Tôi thấy trong lãnh cung chỉ có mỗi lão đại." Phía sau là một loạt nhân dân cười đắc ý.

Cũng đúng, trong nhóm này nói chuyện ít nhất chính là ông chủ đại nhân, không đặt món không khen nữ đầu bếp không thảo luận về mỹ thực, ngoại trừ việc lâu lâu cần nhắc vài câu ra thì gần như không có cảm giác tồn tại.

Người ít nói thứ hai chính là nữ đầu bếp đại nhân, nhưng nữ đầu bếp đại nhân là báu vật của nhóm, lạnh lùng hơn nữa mọi người vẫn thấy đáng yêu.

Nữ đầu bếp vừa lạnh lùng vừa đáng yêu sau hai tuần vào làm việc tại Phi Dương đã trở nên nổi tiếng.

Bởi vì sau khi số người đặt cơm tại công ty nhanh chóng tăng lên đến mười mấy người, có đồng nghiệp lo lắng một mình cô sẽ làm không xuể, hoặc sẽ vì số lượng mà hy sinh chất lượng. Nhưng không ngờ Phương Tĩnh vẫn ứng phó được. Cô nói có một số nguyên liệu có thể chuẩn bị bán thành phẩm trước, buổi tối cô đã làm xong. Hơn nữa, nguyên liệu khác nhau cần

thời gian nấu khác nhau, chỉ cần sắp xếp hợp lí, việc cô nấu hai bếp cùng lúc hoàn toàn không thành vấn đề. Trước kia cô trông tiệm một mình đã sớm luyện thành rồi.

Vì thế còn có đồng nghiệp xuống tham quan phòng bếp trong lúc cô nấu nướng, còn quay lại một vài đoạn clip.

Khi đó Phương Tĩnh đang chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn, dùng dao thái sợi cắt lát, soàn soạt không ngừng, không khác gì tuyệt kỹ của võ lâm cao thủ thời cổ đại.

Sau đó người đồng nghiệp kia đã đăng clip lên mạng. Trong clip, cô gái trẻ mặt mũi xinh xắn, vô cùng tập trung, ngón tay thon dài, cầm dao có lực. Tốc độ dao cắt nhìn như clip đã được đẩy nhanh tốc độ, soàn soạt liên tục không ngừng, củ cải từ lưỡi dao chui ra như làm ảo thuật, lớn nhỏ giống nhau, dày mỏng như một, chớp mắt đã chất thành một núi nhỏ. Cô gái nhỏ nhìn qua vừa đẹp vừa ngẫu. Cô nghiêm túc cắt củ cải xong, ngẩng đầu lên thì thấy đồng nghiệp đang quay phim, sau một chút ngạc nhiên thì cười nhẹ, nụ cười kia bình thản lại như hơi thẹn thùng, vô cùng đáng yêu.

Clip được đăng lên Weibo kèm theo ảnh chụp những món ăn bắt mắt hàng ngày, thành viên trong "Hậu cung của nữ đầu bếp" thì nhau chia sẻ khoe khoang, còn đăng thêm những món ăn hàng ngày trong phòng ăn của công ty lên cho mọi người xem. Cư dân mạng chỉ có thể khóc lóc kêu gào "Công ty nhà người ta".

Vì thế "Công ty nhà người ta" tên là gì, làm ngành nghề gì, nhanh chóng được lưu truyền trên mạng. Lướt tải APP tập gym do Phi Dương sáng tạo cũng tăng đột biến.

Mọi người mang chuyện này ra trêu đùa suốt mấy ngày liền, còn nói đùa rằng các sản phẩm dạng vận động khác trong ngành đều dùng thân hình quyến rũ làm marketing, Phi Dương của họ lại nhờ vào thái rau đao pháp.

Phương Tĩnh không hiểu về nghiệp vụ của họ lắm, nhưng nghe nói mình giúp được cho công ty thì cũng rất vui.

"Đâu chỉ là giúp." Đám người trong hậu cung liên tục nịnh hót, "A Tĩnh, em chính là phúc tinh."

Phúc tinh cười cười, không để chuyện này trong lòng. Cô vẫn như trước,

ngày ngày nhanh nhẹn lại khiêm tốn làm việc, quét dọn công ty sạch sẽ ngăn nắp, còn đặt thêm vài chậu cây xanh, cả bồn rửa tay trong nhà vệ sinh cũng được lau dọn sạch sẽ sáng bóng. Còn tự làm những khẩu hiệu thú vị như giữ gìn môi trường làm việc của công ty dán khắp nơi.

Phúc tinh còn rất chu đáo, thấy bánh xe ghế ngồi làm việc của đồng nghiệp nào dùng không được tốt, tối đến cô liền lặng lẽ thay bánh xe mới. Thấy ai đó vì đi cả ghé thăm mà không khỏe, cô sẽ đưa túi chườm nóng qua. Đột nhiên có đợt không khí lạnh kéo đến, nhiệt độ giảm mạnh, cô sẽ nấu canh gừng cho mọi người. Có người hỏa vượng mà đau họng, cô nấu trà hoa cúc để sẵn trong phòng trà nước. Đều chỉ là những chuyện vụn vặt, nhưng cô lại rất dụng tâm.

Liễu Nghị vô cùng hài lòng với biểu hiện trong công việc của Phương Tĩnh. Cậu ta chạy đến chỗ Mạnh Văn Phi kể công: "Lão đại, lần này em lập công lớn rồi đúng không? Anh nhìn A Tĩnh mà xem, một mình cô ấy phải bằng mười người khác, cần cù siêng năng, tay nghề cực tốt, nhan sắc miễn chê, vui lòng thích mắt. Lúc đầu anh còn lo người ta quá trẻ tuổi. Vẫn là em có mắt nhìn."

Mạnh Văn Phi không nói gì, anh cũng thấy Phương Tĩnh quá tốt, còn hơi tốt quá. Thế này sẽ chiều hư đám cầm thú trong công ty mất, nhưng bây giờ Phương Tĩnh đang ngày một tích cực làm việc, không phải lúc để nói đến vấn đề này với cô, anh sẽ đợi, xem thời cơ mà làm. Anh còn có một suy nghĩ khác, anh muốn tăng lương cho Phương Tĩnh, nhưng việc này cũng không gấp được, nếu không sẽ không thích hợp.

Liễu Nghị tiếp tục nói: "Lão đại, em đúng là nhân tài, khi đó giành lấy A Tĩnh từ chỗ khác về quả thật không hề dễ dàng, một tinh anh cốt cán như em, anh nhất định phải trân trọng đấy."

Cuối cùng Mạnh Văn Phi cũng lười biếng mở miệng: "Cho nên giờ là lúc phong thưởng đúng không?"

Liễu Nghị cười ha ha: "Đúng, đúng, đại vương anh minh."

"Thế tôi cho phép cậu lấy thân báo đáp cho tôi vậy."

Nụ cười trên mặt Liễu Nghị lập tức đông cứng, sau đó nghiêm mặt, dè dặt hỏi: "Anh Phi, đây là ý gì?"

Mạnh Văn Phi nhìn anh ta: "Tôi tưởng mấy người thích cái này chứ."

Lại còn "mấy người"? Mẹ kiếp! Liễu Nghị giật nảy mình. Anh Phi định "lấy thân báo đáp" bao nhiêu người vậy?

Mạnh Văn Phi mặc kệ cậu ta, ánh mắt chuyển về màn hình máy tính. Đám cầm thú mấy người khóc lóc kêu gào muốn lấy thân báo đáp Phương Tĩnh, tưởng anh ta không thấy chắc? Nhất là Liễu Nghị, cậu ta hô hào hăng nhất nhóm. Phương Tĩnh người ta còn không thèm tiếp lời mấy người thấy không?

Liễu Nghị còn đang ngây ngốc, Mạnh Văn Phi đã nghiêm nghị nói: "Công ty không cho phép quấy rối tình dục nơi làm việc."

"Tất nhiên." Liễu Nghị gật đầu. Cho nên cậu ta ở trong công ty cảm thấy rất an toàn nha, trong công ty không hề có mấy trò loạn xạ kia.

Mạnh Văn Phi nhìn dáng vẻ ngây ngốc của cậu ta, nói: "Chính là ý này."

"Vâng vâng." Liễu Nghị như bưng tỉnh, nhưng thật ra chẳng hiểu lão đại đang muốn nói gì hết. Khiếu hài hước của lão đại quá nhạt nhẽo, cố gắng hết sức cũng không cười nổi.

Liễu Nghị lại báo cáo thêm vài việc, sau đó nói: "Đúng rồi, A Tĩnh nói muốn trồng ít rau trên sân thượng."

"Được." Mạnh Văn Phi sáng khoái đồng ý.

Liễu Nghị gật đầu: "Thật không ngờ, em ấy lại nhìn trúng việc sân thượng có thể trồng rau thật."

Mạnh Văn Phi thầm nghĩ, còn phải nói, tôi hiểu cô ấy hơn cậu nhiều.

Phương Tĩnh bắt đầu lo liệu việc trồng rau trên tầng thượng, mà chuyện cô "quá tốt" đúng là khiến rắc rối bắt đầu phát sinh thật.

Có đồng nghiệp đề xuất buổi tối thường xuyên ở lại công ty tăng ca, hy vọng có thể ăn cơm tối tại công ty luôn, chi phí tự túc. Phương Tĩnh không có ý kiến gì, cô cảm thấy mình có thể làm được. Nhưng khi Đinh Linh bàn chuyện này với Mạnh Văn Phi, đã bị anh từ chối.

Mạnh Văn Phi gọi Đinh Linh và Liễu Nghị vào phòng làm việc, chủ yếu là để nói về chuyện này. Sau đó Đinh Linh đã ra một thông báo, nói để tránh ảnh hưởng đến trật tự công việc và môi trường làm việc, công ty không cung cấp bữa tối, nhưng đồ ăn vặt, trái cây và thức uống vẫn cung cấp

không giới hạn, mọi người có thể tự do lấy. Ngoài ra, mong mọi người sắp xếp thời gian làm việc cho hợp lí, vận động nhiều, nghỉ ngơi nhiều, chú ý rèn luyện sức khỏe.

Thông báo vừa ra, mọi người đều hiểu ý, không thiếu người oán giận trong lòng, còn vào nhóm hậu cung than vãn. Cảm thấy cứ như bữa trưa, tiện tay làm là được, thế mà công ty thông cảm cho bọn họ tăng ca vất vả, cũng đâu phải không thể đáp ứng được điều kiện này đâu.

Biết rõ ông chủ có trong nhóm mà còn cố ý nói như vậy, ý đồ vô cùng rõ ràng. Hôm đó trong nhóm không ai dám lên tiếng, lặng im như tờ.

Mạnh Văn Phi nhìn thấy câu nói ấy trong nhóm, không phát biểu ý kiến.

Nhưng tối đến, sau khi hết giờ làm, anh cố ý ở lại, đợi người trong công ty về gần hết mới xuống tầng tìm Phương Tĩnh.

Chương 10

Phương Tĩnh đang ở phòng bếp làm sủi cảo, thấy Mạnh Văn Phi liền cất tiếng chào: "Anh Phi, vẫn chưa tan làm ạ?"

"Ừ."

"Anh ăn sủi cảo không?"

"Không ăn."

Phương Tĩnh gật đầu, tiếp tục làm.

Mạnh Văn Phi đành phải tìm đề tài để nói: "Tối nay ăn cái này à?"

Phương Tĩnh lại gật đầu: "Cái này tiện lợi. Còn có thể gói nhiều một chút để đông lạnh."

"Nhân chay?" Mạnh Văn Phi thấy nhân bánh trong tô không có chút thịt nào. "Cô không cần phải tiết kiệm chút thịt này cho công ty, cũng không đáng là bao."

"Em thích ăn hẹ và trứng gà." Giọng Phương Tĩnh nhỏ lại, dường như hơi ngượng ngùng.

Mạnh Văn Phi nhìn cô nói: "Lần sau gói nhân thịt đi, tôi cũng ăn một ít."

Phương Tĩnh hơi bất ngờ, ngẩng đầu liếc nhìn anh rồi gật đầu.

Nước trên bếp sôi lên, Phương Tĩnh bước qua cho sủi cảo vào nồi.

Dưới ánh đèn, hơi nước bốc lên, giống như một tầng sương mỏng bao quanh Phương Tĩnh. Một tay cô cầm khay, một tay cầm mấy chiếc sủi cảo thả vào nồi, động tác nhẹ nhàng, yên tĩnh mà nhanh nhẹn. Lông mi cô rất dài, sống mũi cao thẳng, thả sủi cảo thôi mà cũng rất tập trung. Mạnh Văn Phi nhìn, chợt thấy cảnh tượng này thật đẹp.

Phương Tĩnh cho bánh chèo vào nồi xong thì quay lại, Mạnh Văn Phi hỏi cô: "Công việc có quen không?"

"Tốt lắm ạ."

"Có mệt không?"

"Không mệt." Phương Tĩnh ngẫm nghĩ, cảm thấy có thể Mạnh Văn Phi đang muốn hỏi chuyện cơm tối nên nói: "Làm thêm một bữa cơm nữa vẫn được ạ."

Mạnh Văn Phi lắc đầu: "Tôi đang muốn nói chuyện với cô về chuyện đó đây."

Phương Tĩnh lau tay, xoay người lại, đối diện với Mạnh Văn Phi, chăm chú lắng nghe.

"A Tĩnh, tôi biết cô làm việc rất tốt, ai nấy đều khen cô."

"Cám ơn mọi người ạ." Phương Tĩnh thấy hơi căng thẳng.

"Cô rất siêng năng, cũng rất tỉ mỉ, hiệu suất cũng rất cao. Mọi người đều thích cô." Mạnh Văn Phi thấy cô căng thẳng, nở nụ cười, "Tôi không định phê bình cô đâu. Tôi cũng thấy cô làm rất tốt, vượt xa mong đợi của tôi. Tôi chỉ muốn chia sẻ với cô một chút về kinh nghiệm của tôi thôi."

Phương Tĩnh gật đầu.

"Tôi nghe Đình Linh nói, cô đồng ý làm bữa tối cho bọn họ."

"Chuẩn bị từ buổi trưa, làm thêm bữa tối cũng không sao ạ."

"Nếu sau đó bọn họ lại nói ở lại tăng ca quá muộn, muốn nhờ cô làm bữa khuya luôn thì sao?"

Phương Tĩnh há hốc miệng.

"Ăn khuya xong, lại nói mình là đàn ông độc thân, sáng dậy vội đi làm, thường không kịp mua bữa sáng, hỏi cô lúc làm bữa sáng có thể tiện tay làm cho họ một phần không thì sao?"

Phương Tĩnh nói không nên lời.

"Hiện tại có hai người đề nghị làm thêm bữa tối, các đồng nghiệp khác nhìn thấy cũng sẽ yêu cầu theo. Cô làm cho họ, tất nhiên cũng phải làm cho người khác. Cô nhìn bữa trưa xem, ban đầu chỉ có tám người, bây giờ ngoài những người buổi trưa phải ra ngoài gặp khách hàng hay nghỉ phép ra, toàn thể công ty đều ăn rồi. Những người trước đây mang cơm theo cũng không mang nữa. Trước đây khi dì Tiêu nấu cơm, nhiều nhất chỉ có bảy tám người ăn."

Mạnh Văn Phi nhìn Phương Tĩnh, anh biết cô rất thông minh, anh nói như vậy chắc chắn cô sẽ hiểu.

Đúng là Phương Tĩnh đã hiểu: "Anh đang lo họ ngày càng đưa ra nhiều yêu cầu, mà em lại ngại từ chối."

"Con người đều như thế, sau khi có được một ít liền muốn được nhiều hơn. Vừa tiện vừa lợi ai mà không muốn, đây là chuyện thường tình của con người. Cho nên mới cần phải có điểm dừng, có chế độ. Làm việc gì cũng cần phải có phạm vi và ranh giới tiêu chuẩn."

"Ranh giới?"

"Lấy bữa trưa để nói đi, tiêu chuẩn của công ty chỉ yêu cầu ba mươi tệ, chay mặn kết hợp, số lượng đủ, mùi vị tạm tạm là được. Dì nấu cơm trước đây cũng chỉ nấu cố định vài món, đảm bảo sạch sẽ vệ sinh đủ dinh dưỡng là được. Nhưng cô đã nâng tiêu chuẩn lên cao, để họ được chọn món, còn xem xét đến sở thích khác nhau của từng người, cô cho phép họ kén chọn, họ sẽ kén chọn. Nhưng người mỗi lúc một nhiều, yêu cầu mỗi lúc một cao, nếu cô không đặt ra một tiêu chuẩn cho những yêu cầu này, một khi vượt quá ranh giới, mâu thuẫn và rắc rối sẽ phát sinh ngay."

Phương Tĩnh nhớ đến những lời oán trách của các đồng nghiệp trong nhóm hậu cung lúc chiều, cô đã hiểu.

Mạnh Văn Phi nói tiếp: "Cô làm tốt, trông rất nhẹ nhàng, một số người sẽ thấy chẳng qua là tiện tay làm thêm một bữa, không có gì to tát. Nhưng thật ra không phải. Giống như chúng tôi làm lập trình, không phải chỉ đơn giản là gõ gõ đánh đánh vài chữ cái trên máy tính như người ngoài thấy. Muốn chỉnh sửa cũng không dễ dàng như đổi hai hàng chuỗi ký tự là xong. Khoan nói đến vấn đề tinh lực và lượng công việc của cô, chỉ nói nếu làm luôn bữa tối, vậy có phải rất nhiều người vì đỡ chuyện mà sẽ ở lại công ty ăn tối, không về nữa. Sau đó còn có bữa khuya, ở lại công ty chơi vài ván game, ăn khuya xong mới về, đây đều là chuyện có khả năng xảy ra. Công ty là nơi để làm việc, không phải nơi để vui chơi nghỉ ngơi ăn uống. Cung cấp bữa trưa, cung cấp nơi để nghỉ giải lao, là để tăng hiệu suất làm việc, đầu đuôi lẫn lộn là không được."

"Em biết rồi." Phương Tĩnh đã biết mình sai ở đâu, cô không thể làm việc

theo lối tư duy phục vụ khách hàng khi mở tiệm được. Tự mình mở tiệm, khách nói muốn ăn món này, dù trong thực đơn không có cô cũng làm được. Lúc đầu trong tiệm cô không có bao nhiêu khách, cô muốn làm gì thì làm đó. Nhưng giờ cô ở trong một tập thể, không phải một mình cô cảm thấy tốt là được, còn phải suy xét đến sức ảnh hưởng đối với người khác và công tác quản lý của công ty. Cô chỉ nghĩ là làm thêm một bữa cơm mà thôi, không nghĩ đến những phản ứng phụ có thể xảy ra sau này. Nếu không phải do cô vội vàng đồng ý thì những đồng nghiệp kia cũng sẽ không cảm thấy bất mãn với công ty."

Phương Tĩnh nghe thấy tiếng nước sôi, nhìn về phía nồi nước, nhỏ giọng nói: "Em đi thêm nước."

Mạnh Văn Phi gật đầu, đi theo Phương Tĩnh. Phương Tĩnh đổ thêm nước lạnh vào trong nồi sủi cảo đang sôi, Mạnh Văn Phi nói: "Tôi nấu sủi cảo toàn bị nát hết phần vỏ."

Phương Tĩnh nói: "Nấu nhiều sẽ quen thôi." Cô dừng lại một chút, áy náy nói: "Anh Phi, chuyện bữa tối là do em không suy nghĩ chu đáo, gây thêm phiền toái cho công ty."

"Không đâu, đây chỉ là chuyện nhỏ thôi. Trong một tập thể sẽ luôn có một ít mâu thuẫn nhỏ, đó là điều không tránh được. Với ba mẹ ruột còn có thể nổi nóng được, huống hồ là công ty. Định rõ quy định là được. Chỗ tôi chỉ là công ty nhỏ, thật ra không có nhiều rắc rối đến thế, nhiều vấn đề vẫn phải chỉnh sửa."

Phương Tĩnh cúi đầu nhìn vào trong nồi: "Em chưa từng đi làm trong công ty."

"Tôi biết, nên mới đến nói chuyện với cô. Hy vọng chuyện này không ảnh hưởng đến cô. Cô làm việc rất tốt, cực kỳ tốt, nhưng giữ mức độ này là được, không cần thêm cũng không cần bớt. Tôi cũng hy vọng cô làm việc ở chỗ tôi được vui vẻ."

Phương Tĩnh gật đầu: "Mọi người đối với em rất tốt." Cô ngập ngừng, quay đầu nhìn Mạnh Văn Phi nói: "Anh Phi, anh thật tốt, khó trách Khương Tuấn và Hiếu Lộ đều nói anh Phi thế này thế kia, họ rất sùng bái anh."

Mạnh Văn Phi bật cười: "Họ nói thế à?"

"Không nhắc đến từ sùng bái, nhưng trong lời nói có thể nghe ra được." Phương Tĩnh nghiêng mặt nhìn anh, ánh mắt ấy khiến Mạnh Văn Phi nảy sinh ảo giác cô cũng sùng bái anh.

Mạnh Văn Phi hăng giọng hỏi: "Chỗ ban đầu cô định đến làm ở đâu vậy?"

"Đó là một nhà hàng Âu cao cấp, làm phụ bếp." Phương Tĩnh vừa vớt sủi cảo ra vừa trả lời, "Có thể làm việc trong bếp, học vài thứ."

"Thích nhà bếp thế à?"

Phương Tĩnh gật đầu: "Từ nhỏ em đã bắt đầu nấu ăn rồi. Sức khỏe mẹ em không tốt, không thể quá mệt nhọc, vả lại mẹ thường phải đi bán hàng cùng bà ngoại, nên em phụ trách nấu cơm. Sau này lớn hơn một chút thì giúp bà ngoại mở tiệm. Sau đó khách hàng đều khen em nấu ngon, em thấy rất vui." Mạnh Văn Phi muốn hỏi một chút về bố mẹ cô, lại cảm thấy chuyện này quá riêng tư, hơn nữa trước đây anh từng hiểu lầm cô, vẫn luôn thấy áy náy, thế nên nhịn xuống, không hỏi nữa.

Phương Tĩnh vớt sủi cảo ra rồi đặt lên bàn bếp, rưới nước sốt cô tự chế lên, lại lấy một đôi đũa cho Mạnh Văn Phi. Tự cô cũng cầm một đôi đũa, bắt đầu ăn.

Sau khi nuốt một miếng sủi cảo, Phương Tĩnh nói: "Em muốn học thêm ít tay nghề, sau này có cơ hội sẽ lại mở tiệm."

Mạnh Văn Phi thấy cô ăn rất ngon miệng, bất giác cũng gắp một chiếc sủi cảo: "Vẫn muốn mở tiệm à?"

"Vâng." Phương Tĩnh gật đầu, trên mặt vẫn là vẻ điềm đạm ôn hòa ấy. "Em cũng có lý tưởng của riêng mình, em muốn tìm cơ hội trở thành thần bếp."

Mạnh Văn Phi không nhịn được mà bật cười, những lời "đao to búa lớn" lại được cô dùng giọng điệu bình thản nói ra khiến người khác có cảm giác thật dễ chịu.

"Thế sao trước đây lại làm phục vụ ở quán thịt nướng?"

"Lúc đó nhiều việc linh tinh quá, không có thời gian để tìm kỹ, cần một nơi để tá túc. Thời gian không thể lãng phí được. Chỗ đó có thể đi làm ngay, có chỗ ở nên em nhận làm. Hơn nữa quán đó buôn bán tốt, em cũng muốn xem thử người ta làm sao được như vậy. Định vừa làm vừa tìm nơi thích hợp hơn." Nói đến đây, Phương Tĩnh ngẩng đầu lên nhìn Mạnh Văn Phi:

"Anh Phi, em rất vui vì đã chọn nơi này, tuy đây không phải là nhà hàng, nhưng có rất nhiều chỗ để em phát huy, mỗi ngày đều suy nghĩ làm món gì để làm hài lòng mười mấy người, cũng có tính rèn luyện lắm."

Mạnh Văn Phi cho thêm một chiếc sủi cỏ vào miệng, người khác chỉ cần hoàn thành công việc, cô lại dốc sức tìm ra động lực thăng tiến trong điều kiện làm việc không hề lý tưởng.

"Cô thích chỗ này là được."

"Ở đây thời gian nghỉ cũng nhiều, còn cho em máy tính để dùng, có thể lên mạng, em có thể tra tài liệu xem clip dạy nấu ăn, còn có thời gian rảnh để làm việc khác nữa."

Phương Tĩnh ăn một chiếc sủi cỏ, Mạnh Văn Phi cũng ăn một chiếc theo.

"Anh Phi, thời gian nghỉ em có thể làm việc của mình đúng không ạ?"

"Đúng vậy."

"Qua ngã rẽ ở đầu đường có một tiệm KFC, họ đang tuyển nhân viên làm theo giờ, giờ nghỉ em đi làm thêm, sẽ không làm ảnh hưởng đến công việc, có được không ạ?"

Mạnh Văn Phi sửng sốt, theo bản năng nói: "Tất nhiên là được."

Anh ngừng một chút lại nói: "Đừng ép buộc mình quá, lúc nên nghỉ ngơi thì nghỉ ngơi, tiền có thể từ từ kiếm."

"Anh yên tâm, sức khỏe của em tốt lắm, làm được bao nhiêu trong lòng em biết mà."

Biết thật không? Sao anh cảm thấy cô luôn quá sức. Liều mạng làm việc, cố gắng thể hiện, thu nhập hay thời gian đều tính toán kỹ càng, thật ra rất hiệu quả.

Mạnh Văn Phi dừng đũa, nhìn Phương Tĩnh gắp chiếc sủi cỏ cuối cùng cho vào miệng.

Lúc này anh chợt ngẩn ra, rõ ràng đã nói không ăn, sao lại ăn hết nửa đĩa rồi? Cô không nói tiếng nào, rốt cuộc đã cho bao nhiêu chiếc sủi cỏ vậy? Số lượng này chắc chắn tính luôn cả phần ăn của anh vào rồi.

Thật ra nhân hẹ và trứng gà cô làm ăn cũng rất ngon, nhưng cô nên ăn nhiều thịt một chút, gầy thế kia, da lại trắng như thế, có phải không đủ dinh dưỡng hay không?

Đêm đó về đến nhà, Mạnh Văn Phi gọi điện thoại cho Khương Tuấn.

"Cậu nói muốn tổ chức tiệc sinh nhật cho Hiếu Lộ, chuẩn bị đến đâu rồi?"

"Vẫn chưa chọn được nơi nào hết, anh Phi, anh muốn giới thiệu chỗ nào à?"

"Nhà mới của hai đứa không phải rất lớn sao, còn có một sân thượng lớn, có thể tổ chức tại nhà. Mời đầu bếp đến nhà chuẩn bị tiệc đi."

"Anh có đầu bếp muốn giới thiệu cho em?"

"Cô chủ cửa tiệm 'Đợi được anh', tên là Phương Tĩnh, cô ấy đang làm việc ở chỗ anh. Không phải hai đứa rất thích món ăn cô ấy nấu à, trả tiền phục vụ tận nhà cho người ta, mời cô ấy làm tiệc không phải được rồi sao. Tự tập tại nhà, không khí chắc chắn tốt hơn ra nhà hàng nhiều."

(Từ đoạn này mình đổi xưng hô của Mạnh Văn Phi với Khương Tuấn từ "tôi" sang "anh" cho thân thiết, chắc anh hết giận đối Khương Tuấn rồi)

"Hả, có được không? Cô ấy mà đồng ý tất nhiên là tốt rồi. Hiếu Lộ thích cô ấy lắm." Khương Tuấn kinh hi, nhưng lại nghĩ: "Gì chứ, anh Phi, anh quan tâm đến tiệc của nhà em thế này, em sợ quá. Còn nữa, chẳng phải anh nói đã từ chối đơn xin việc của cô gái đó rồi à?"

"Hai đứa thương lượng đi, nếu cảm thấy được thì nhanh chóng hẹn với Phương Tĩnh. Thời gian gấp quá sẽ mệt lắm. Anh về tra thử xem phí phục vụ tại nhà của đầu bếp là bao nhiêu, hai đứa đừng có bạc đãi người ta đấy."

"..." Anh Phi à, thái độ của anh đáng nghi lắm đấy, anh có biết không?

"Đúng rồi, sinh nhật của Hiếu Lộ là ngày 30 đúng không? Anh xem qua rồi, hôm đó là thứ năm, tổ chức vào thứ sáu được không? Cuối tuần tiện cho Phương Tĩnh hơn."

"..." Anh Phi à, anh nói chuyện cứ như người quản lí của đầu bếp vậy, anh có biết không?

Chiều hôm sau, Khương Tuấn đã mò đến công ty của Mạnh Văn Phi mời đầu bếp.

Chương 11

Phương Tĩnh nghe xong suy nghĩ của Khương Tuấn, ban đầu từ chối.

"Tiệc tại gia yêu cầu tương đối cao, em lại không có kinh nghiệm xử lý nguyên liệu nấu ăn cao cấp. Nếu làm không tốt sẽ làm hỏng bữa tiệc, khiến mọi người mất hứng."

Khương Tuấn vội nói: "Không sao, bọn anh chẳng qua chỉ mời vài người bạn thân đến tụ tập, món ăn gia đình là được. Hay dùng mấy món trong tiệm em trước kia đi, anh thấy được lắm. Đây là sinh nhật đầu tiên của Hiếu Lộ sau khi kết hôn với anh, em cũng biết hôn lễ của bọn anh xảy ra chút sóng gió, sau khi đến tiệm của em, hai người bọn anh đã nghĩ thông suốt rất nhiều chuyện. Ngày hôm đó đối với bọn anh mà nói thật sự là một bước ngoặt rất quan trọng, em là quý nhân của bọn anh đấy. Hiếu Lộ rất thích em, cũng thích món em nấu, cho nên bọn anh là thành tâm mời em đến."

"Nhưng thời gian của em không thích hợp lắm, thứ năm thứ sáu em đều phải đi làm, em không tan làm sớm được. Như vậy sẽ không có thời gian để chuẩn bị trước."

"Làm vào thứ bảy." Khương Tuấn rất sáng khoái, "Anh và Hiếu Lộ bàn xong rồi, ngày sinh nhật, anh và cô ấy sẽ tận hưởng thế giới hai người, tiệc tại gia đẩy lùi vài ngày cũng không sao."

Phương Tĩnh nghe xong, thấy đến thời gian mà người ta cũng nhượng bộ, khiến cô càng cảm thấy trách nhiệm nặng nề. Cô ngẫm nghĩ, hỏi rõ số lượng khách mời, địa điểm, phong cách bữa tiệc, khẩu vị chính của món ăn. Dáng vẻ nghiêm túc của cô khiến cho Khương Tuấn cũng trở nên thận trọng, vừa nói vừa gọi điện thoại trao đổi với Đào Hiếu Lộ.

Cuối cùng Phương Tĩnh nói: "Thế này đi, cho em thời gian hai ngày để suy

nghe, em còn phải đến nhà xem thử phòng bếp và hoàn cảnh, dụng cụ các thứ nữa, được không ạ?"

"Tất nhiên là được."

"Vậy em xem xét, lên danh sách xong, anh chị xác nhận không có vấn đề, em cũng làm được hết, rồi mới quyết định nhé? Nếu em không làm được, cũng không ảnh hưởng đến việc anh chị tìm người khác."

"Được."

Hai người bàn bạc xong thì trao đổi số điện thoại, Phương Tĩnh tiếp tục làm việc, Khương Tuấn lên lầu tìm Mạnh Văn Phi.

Công ty đầu tư mà Khương Tuấn giới thiệu rất có hứng thú với công ty của Mạnh Văn Phi, đã hẹn đầu tháng sau sẽ đến công ty để khảo sát nghiệp vụ. Khương Tuấn tìm Mạnh Văn Phi để nói về chuyện này, muốn xem có thể giúp được gì hay không. Hai người nói xong chuyện công việc, Mạnh Văn Phi tiễn cậu xuống lầu. Khương Tuấn vừa đi vừa nói Phương Tĩnh vô cùng nghiêm túc, ban đầu cậu nghĩ đơn giản chỉ là đến nhà xào vài món là xong, nhưng nghe qua công tác chuẩn bị lại rất nhiều.

"Cô ấy làm việc rất dụng tâm." Mạnh Văn Phi nói.

Khương Tuấn vỗ vai Mạnh Văn Phi cười: "Lúc đầu anh còn nói người ta thích đóng kịch, giả bộ đáng thương để được đồng tình, sợ mang đến rắc rối, không nhận người ta vào làm, bây..."

Lời tiếp theo của Khương Tuấn bị nghẹn lại trong cổ họng.

Mạnh Văn Phi nhìn theo ánh mắt của cậu thì thấy Phương Tĩnh khiêng một bình nước đang muốn lên tầng, đứng dưới chân cầu thang cách hai người họ không đến hai mét.

Hai bên đều im lặng mấy giây, sau đó Phương Tĩnh lên tiếng trước: "Anh Khương phải về rồi ạ? Anh đi thông thả. Em lên tầng thay bình nước."

Dứt lời tiếp tục đi lên tầng.

Lúc này Khương Tuấn mới phản ứng lại, vội nói: "Có nặng không, cần giúp một tay không?"

"Không cần đâu, cảm ơn anh." Phương Tĩnh không quay đầu, bước chân cũng không dừng lại, nhanh chóng biến mất sau chỗ rẽ cầu thang.

Khương Tuấn nhìn bóng lưng của cô biến mất rồi mới quay sang nói với

Mạnh Văn Phi: "Sao công ty các anh lại để một cô bé làm loại việc nặng nhọc này thế, đàn ông chết hết rồi hả?"

Mạnh Văn Phi trừng mắt nhìn cậu ta.

Khương Tuấn sờ sờ mũi, được rồi, bây giờ chuyện này không quan trọng. Cậu sắp xếp lại từ ngữ rồi nói: "Ồ, lúc nãy em nói gì nhỉ, có phải rất lớn tiếng không?"

Mạnh Văn Phi tiếp tục trừng mắt nhìn cậu ta.

"Ồ, vậy chuyện kia, cô ấy nghe thấy rồi hả? Chắc cô ấy không nghe thấy đâu. À, em nhớ ra rồi, lúc nãy hình như em không nói tên ra, chắc cô ấy không biết chúng ta đang nói ai..."

Dưới cái trừng mắt của Mạnh Văn Phi, giọng nói của cậu càng lúc càng nhỏ, cuối cùng đành nói: "Em thật sự không cố ý mà."

Mạnh Văn Phi đau lòng nhức óc: "Vị huynh đài này, cậu nói trong lĩnh vực tình bạn này, cậu sống có ý nghĩa gì vậy?"

"..."

Đêm đó, Khương Tuấn vừa chột dạ vừa áy náy dùng Wechat nhắn cho Mạnh Văn Phi: "Anh Phi, anh giải thích với A Tĩnh chưa? Hay là em nói với cô ấy, em chỉ nói đùa thôi."

Mạnh Văn Phi đọc tin nhắn xong, không thèm đếm xỉa đến cậu ta.

Anh cũng muốn giải thích, nhưng giải thích thế nào đây, người ta nói là sự thật, đúng là anh từng làm chuyện ngu ngốc ấy, giải thích khác nào càng bôi càng đen?

Anh còn muốn đi xin lỗi, nhưng tan làm anh đi tìm Phương Tĩnh, cô nương nhà người ta đang tập trung tinh thần mài dao. Cả bộ dao xếp ngay ngắn một hàng từ nhỏ đến lớn. Trước giờ anh không hề biết hóa ra trong công ty lại có nhiều dao đến thế, hay một số là dao của Phương Tĩnh mang đến?

Lúc đó thật sự không phải thời cơ tốt để giải thích. Mạnh Văn Phi không nói tiếng nào, nhân lúc Phương Tĩnh chưa thấy anh, vội vàng chuồn êm.

Bên này Khương Tuấn đợi nửa ngày vẫn không thấy hồi âm, lại nhắn tiếp: "Anh Phi, em nghĩ đi nghĩ lại, em cũng có cống hiến cho tình anh em mà, ít ra em đã giúp anh nhìn thẳng vào nội tâm nhiều suy nghĩ của anh. Chúng ta nên nhìn vào mặt tốt của người khác, đúng không? Sửa được khuyết điểm

này vẫn là một hảo hán."

Lần này Mạnh Văn Phi không nhịn được nữa: "Nội tâm cậu không nhiều suy nghĩ thì con mẹ nó cả đêm cậu ngồi ngẫm về tình anh em làm gì!!!!!"

Khương Tuấn nhìn chằm chằm câu nói của Mạnh Văn Phi, sao nghe có lí thế chứ.

Đào Hiếu Lộ nhìn vẻ mặt của Khương Tuấn, dịch tới tựa đầu lên vai cậu cùng nhìn vào điện thoại.

Đúng lúc này Mạnh Văn Phi nhấn tiếp: "Nội tâm cậu không nhiều suy nghĩ thì con mẹ nó cậu hỏi mấy câu ngu ngốc như yêu anh nhiều hơn hay yêu anh ấy nhiều hơn làm gì!!!!!"

Mặt Khương Tuấn đông cứng lại, mẹ kiếp, cửa vào vết sẹo của người ta, chỗ nào đau thì cửa chỗ đó à!

Đào Hiếu Lộ nhú mày, hỏi Khương Tuấn: "Anh làm gì anh Phi thế? Anh ấy dùng hết hỏa lực luôn rồi."

Mạnh Văn Phi lại nhấn thêm một tin mới: "Nội tâm cậu không nhiều suy nghĩ thì con mẹ nó ngày đó cậu mua mười bông ngất mười bông, mua trăm bông ngất trăm bông, đầy một đồng rác làm gì!!!!!"

Khương Tuấn lập tức tắt màn hình, không nói thêm được nữa, hoàn toàn không dám trả lời. Cậu ta quay sang ôm Đào Hiếu Lộ: "Bà xã, anh Phi bắt nạt anh."

Mạnh Văn Phi không có bờ vai nào để dựa vào, cũng không có người để làm nũng. Anh vẫn đi làm như thường lệ, lúc gặp Phương Tĩnh thái độ của cô cũng rất bình thường, dường như thật sự chưa nghe thấy gì. Mạnh Văn Phi thấy không có mặt mũi đi giải thích, việc này cứ kéo dài mãi, chưa được hai ngày anh đã phải đi công tác rồi.

Mỗi ngày Mạnh Văn Phi đều theo dõi công tác quản lí trên hệ thống công ty, quy trình làm việc đều rất suôn sẻ, không có sơ sót gì. Nhóm chat của công ty cũng rất bình thường. Nhóm "Hậu cung của nữ đầu bếp" anh chẳng bao giờ nói chuyện cũng vậy, mọi người cười cười nói nói, ồn ào đặt món. Mỗi ngày đến giờ Phương Tĩnh sẽ vào nhóm chat thông báo mọi người xuống ăn cơm. Mạnh Văn Phi vừa ăn bữa tiệc thịnh soạn do đối tác làm ăn chiêu đãi vừa đợi mọi người gửi ảnh chụp bữa trưa hôm nay lên nhóm chat,

muốn xem hôm nay Phương Tĩnh làm món gì, kết quả đợi nửa ngày vẫn không thấy ai gửi ảnh lên. Anh thấy rất thất vọng.

Các đồng nghiệp trong công ty thi thoảng sẽ tìm Mạnh Văn Phi để trao đổi công việc, Liễu Nghị cũng báo cáo tình hình nghiệp vụ hàng ngày với anh, nhưng không ai nhắc đến Phương Tĩnh. Nghĩ cũng phải, việc nấu cơm đâu có quan hệ trực tiếp gì đến nghiệp vụ công ty, không cần báo cáo với anh. Mạnh Văn Phi không nhịn được nữa, hỏi thẳng Liễu Nghị xem gần đây Phương Tĩnh thế nào, có còn ai nhắc đến chuyện nấu thêm một bữa hay không.

Anh chỉ tìm bừa một lí do để hỏi thôi, không ngờ Liễu Nghị lại rất hăng hái, gửi một đồng biểu tượng cảm xúc qua, "Anh Phi cứ yên tâm, không ai nhắc gì nữa, vì ngày ngày nữ đầu bếp đều luyện tập đao pháp."

"..." Mạnh Văn Phi không biết nên đi công tác thêm vài ngày hay nhanh chóng quay về mới tốt.

Muốn liên lạc với Phương Tĩnh một chút, lại không biết phải nói gì. Hai người từ khi kết bạn Wechat đến nay vẫn chưa từng nói chuyện qua.

Ngày Mạnh Văn Phi đi công tác về, chuyến bay bị muộn mất bốn tiếng đồng hồ, cuộc họp đã hẹn trước ở công ty cuối cùng phải hủy bỏ, đổi thành hôm sau. Mạnh Văn Phi về đến thành phố đã hơn bảy giờ tối nhưng anh vẫn đến công ty một chuyến.

Đầu tiên là lên tầng nhìn lướt qua một lượt như thường lệ, sau đó xuống tầng một. Tâm này xuống phòng bếp nhìn xem còn có gì ăn được hay không rất hợp lí đi?

Vừa vào, từ xa đã thấy Phương Tĩnh đang dựa vào chiếc bàn dài ở khu nghỉ ngơi, nhìn chăm chăm vào một cuốn sổ ghi chép. Cô khom lưng cẩn bút, tập trung nghiên cứu gì đó. Một chân co lại gác trên ghế, một chân đứng. Cô mặc áo len mỏng, mái tóc dài được buộc lại phía sau, để lộ chiếc cổ mảnh mai. Quần jeans ôm sát phần hông, vì tư thế cúi người trên bàn, đường cong sau eo và hông lộ ra vừa gợi cảm lại mang theo sự đơn thuần của tuổi trẻ.

Mạnh Văn Phi bất giác dừng chân, im lặng quan sát một lúc, ngẫm nghĩ rồi lui trở ra ngoài.

Vừa đến chân cầu thang thì thấy một đồng nghiệp nam cầm theo khay cơm chuẩn bị xuống tầng. Mạnh Văn Phi nhanh chóng quay lại, sải bước nhanh tới khu nghỉ ngơi, đi đến bên cạnh Phương Tĩnh, kéo chiếc ghế phía sau cô nói: "Ngồi cho đàng hoàng vào."

Phương Tĩnh đang chăm chú nhìn ghi chép trong sổ, suy nghĩ về món ăn, đột ngột nghe thấy tiếng người nói chuyện ở sát bên cạnh thì giật nảy mình. Quay đầu lại nhìn, là Mạnh Văn Phi.

"Anh Phi."

"Viết chữ thì ngồi đàng hoàng mà viết, cong cong vẹo vẹo thế này, coi chừng vẹo cổ đấy." Mạnh Văn Phi nói

"Vâng, vâng." Đầu óc Phương Tĩnh toàn là nội dung của thực đơn, chưa phản ứng lại. Bảo cô ngồi cô liền ngồi xuống.

Lúc này đồng nghiệp nam mang khay cơm kia đi đến: "A Tĩnh, khay cơm lúc trưa anh quên mất."

"Không sao, anh cứ để đó, để em dọn cho." Đầu óc Phương Tĩnh đã tỉnh táo hơn, vội đứng dậy.

"Lão đại." Đồng nghiệp nam kia nhìn thấy Mạnh Văn Phi nên cất tiếng chào, đặt khay cơm xuống, nói với Phương Tĩnh: "Em nói máy tính bị làm sao?"

Phương Tĩnh lập tức nở nụ cười, hưng phấn nói: "Bây giờ anh rảnh rồi ạ? Không biết bị sao nữa, lúc chiều đột nhiên không lên mạng được." Cô cần tra gấp một ít tài liệu, xem lại các clip trang trí món ăn một lượt, kết quả máy tính lại dở chứng, đúng là sốt ruột chết đi được. Mọi người đều bận rộn, cô cũng ngại làm phiền họ.

Phương Tĩnh và đồng nghiệp nam kia đi về phía phòng tiếp khách, trong phòng có một bộ máy tính, bình thường không ai dùng đến, đều do Phương Tĩnh sử dụng.

Đồng nghiệp nam kia vừa đi vừa hỏi: "Lần trước em nói muốn tải clip về, đã biết tải chưa?"

"Vẫn chưa, tìm mãi không thấy nút tải xuống đâu ạ."

Hai người càng đi càng xa, tiếng nói bay đến bên tai Mạnh Văn Phi.

"Đúng rồi, em muốn in một ít tài liệu về thực đơn, phải làm sao ạ?"

"Anh giúp em kết nối máy tính với máy in trên tầng là được, sau này em ấn in rồi lên trên đó lấy."

"Được ạ."

Hai người đã vào phòng tiếp khách, không nghe thấy tiếng nói nữa.

Mạnh Văn Phi chậm chạp bước ra ngoài, nghĩ bụng lên mạng không được, tải clip không được, kết nối máy in gì gì đó, anh cũng biết mà.

Chương 12

Mạnh Văn Phi trở về văn phòng, gọi một phần thức ăn ngoài, sau đó mở máy tính lên bắt đầu làm việc.

Ngồi được khoảng mười phút, anh ra ngoài rót ly nước thì thấy chỗ ngồi của người đồng nghiệp nam kia trống không, chắc vẫn còn ở dưới tầng chưa quay lại, Mạnh Văn Phi yên lặng quay về phòng làm việc.

Qua thêm mười phút, thức ăn được giao đến. Mạnh Văn Phi xuống tầng nhận hàng, đúng lúc gặp đồng nghiệp nam kia đang đi lên, Mạnh Văn Phi lên tiếng hỏi: "Chưa về à?"

"Em về ngay đây."

Hai người cùng lên tầng. Mạnh Văn Phi vào văn phòng, nhanh chóng ăn xong phần ăn vừa mua. Khi ra khỏi văn phòng, đồng nghiệp nam kia đã thu dọn xong chuẩn bị ra về, thấy Mạnh Văn Phi bèn nói: "Lão đại, em về đây." Mạnh Văn Phi gật đầu mỉm cười.

Thấy cậu ta ra về, Mạnh Văn Phi nhìn lại khu vực làm việc, còn ba người. Mạnh Văn Phi giả bộ lượn quanh hai vòng, sau đó xuống tầng.

Cửa ở tầng một chưa khóa, vừa đẩy đã mở ra. Mạnh Văn Phi bước vào, thấy Phương Tĩnh đang ngồi trong phòng tiếp khách xem máy tính, vừa xem vừa ghi chép gì đó vào sổ. Tập trung đến mức không phát hiện anh đến gần.

Mạnh Văn Phi nhìn một lúc, trên màn hình là một chàng trai trẻ đang làm điểm tâm, dùng dâu tây, sô cô la, lá bạc hà trang trí cho một chiếc bánh ngọt. Phương Tĩnh đang vẽ lại vào quyển sổ ghi chép, nhưng cách trang trí không giống với hình ảnh trên màn hình. Mạnh Văn Phi nghĩ chắc cô đang tham khảo để tìm linh cảm.

Đợi được một lúc, thấy Phương Tĩnh không hề có ý định quay đầu lại, Mạnh Văn Phi đành hăng giọng hai tiếng.

Chậm mất nửa nhịp Phương Tĩnh mới có phản ứng, vừa quay đầu lại nhìn liền giật mình: "Anh Phi."

Mạnh Văn Phi nói: "Bây giờ đã muộn lắm rồi, sao còn chưa khóa cửa tầng một, lỡ như có ai vào, gặp nguy hiểm thì sao?"

"Dạ?" Phương Tĩnh không phản ứng lại. Còn tưởng là có chuyện gì quan trọng.

Mạnh Văn Phi cảm thấy sự lạnh lợi của Phương Tĩnh hoàn toàn biến mất khi cô đang tập trung vào một việc. Cô chủ tiệm đầu óc nhanh nhẹn, gặp vấn đề gì cũng có thể bình tĩnh đối đáp giờ đây lại có chút hồ đồ.

Mạnh Văn Phi bất giác thấy không vui, anh cứng nhắc nói: "Ngay từ đầu tôi đã nhấn mạnh vấn đề an toàn với cô, còn nhớ không?"

"Nhớ, nhớ ạ." Phương Tĩnh đứng thẳng dậy, thần sắc bình thản kia đã trở lại rồi.

Mạnh Văn Phi nhìn cô đăm đăm hai giây, nói tiếp: "Bây giờ tôi phải về rồi, cô nhớ khóa cửa cho tầng hoàng đấy."

"Vâng ạ." Phương Tĩnh nhận lời ngay lập tức.

Mạnh Văn Phi xoay người rời đi, đi được một đoạn thấy Phương Tĩnh không đi theo liền quay đầu lại nhìn cô: "Ra khóa cửa đi."

Phương Tĩnh chớp chớp mắt, phải khóa cửa ở trước mặt anh mới được sao? Cô không kháng nghị, đi theo sau lưng Mạnh Văn Phi, sau khi anh ra khỏi cửa chính tầng một thì lập tức đóng cửa lại, khóa chặt. Sau đó quay về tiếp tục xem clip và ghi chép.

Mạnh Văn Phi đứng ngoài cửa vài giây, cũng không biết bản thân rốt cuộc muốn làm gì, đành ra về.

Những ngày tiếp theo, Mạnh Văn Phi vì chuyện vốn đầu tư mà bận rộn. Khi sáng lập Kỹ thuật Phi Dương anh đã lên rất nhiều kế hoạch. Ban đầu lấy một khoản tiền đầu tư lập nghiệp, nhưng trong lòng anh hiểu rõ, khoản tiền này không đủ chống đỡ cho nhu cầu phát triển lâu dài. Mạnh Văn Phi ngay từ khi thành lập công ty đã có kế hoạch hoàn chỉnh cho sự phát triển

và mục tiêu lâu dài, về mặt thời gian cũng có dự định của riêng mình. Ban đầu chọn văn phòng lớn như thế này cũng nhằm để dành vị trí cho việc mở rộng quy mô nhân viên.

Hiện tại anh đã hoàn thành bước đầu tiên, xây dựng mặt bằng, tạo được một nền tảng vững chắc. Mục tiêu trong giai đoạn thứ hai mới là mấu chốt quyết định công ty có thể tồn tại và phát triển hay không. Giành được vốn đầu tư đương nhiên là quan trọng, nhưng điều kiện trách nhiệm và quyền lợi đi kèm với số tiền ấy có đồng nhất với mục tiêu lợi nhuận hay không cũng rất quan trọng.

Trước khi tiếp xúc với công ty đầu tư hiện tại, cũng có công ty đầu tư khác từng bàn bạc với Mạnh Văn Phi, chẳng qua đàm phán không thành. Mạnh Văn Phi hy vọng chuyện này đừng kéo dài quá lâu, nếu không áp lực thời gian và tiền vốn sẽ rất lớn.

Hàng tá các tài liệu như thông tin cơ bản, biểu đồ, cơ cấu quản lí, mục tiêu kinh doanh, nguồn vốn công ty, các hợp đồng đã ký kết, tình hình tài chính, mô hình lợi nhuận,... cần phải chuẩn bị, rất nhiều tài nguyên hợp tác cần phải giải quyết, hướng đi và tình hình thị trường trong tương lai cần phải nghiên cứu,...

Mạnh Văn Phi bận đến không kịp thở, nhưng anh phát hiện Phương Tĩnh dường như còn bận hơn cả anh. Nhiều lần anh xuống tầng đều thấy cô đang vùi đầu nghiên cứu gì đó, không thì cũng bận rộn trong phòng bếp. Hôm nay coi như tan làm sớm, tài liệu đã chuẩn bị gần xong, có hai hạng mục vừa kết thúc, tạo nên một nét vẽ đẹp trên biểu đồ doanh số, cuộc họp nội bộ đã xong, ai nấy đều rất vui mừng. Vài người hẹn nhau đi uống một ly để thư giãn, Mạnh Văn Phi nói muốn về nhà nghỉ ngơi. Vì thế mọi người tạm biệt ra về.

Trước khi Mạnh Văn Phi ra khỏi công ty, anh ngấm nghĩ một lúc rồi lại xuống tầng một xem qua.

Phương Tĩnh đang gọt táo, cô cắt hai đường trên quả táo thành hình chữ V, rồi tiếp tục cắt miếng táo hình chữ V kia, những lát táo hình chữ V xếp chồng lên nhau từ lớn đến nhỏ, đặt trên đĩa, trông như đôi cánh đang dang ra. Lại cắt một lát hình chữ L, lấy hạt táo ấn vào hai bên, lúc đầu Mạnh Văn

Phi không hiểu lắm, nhưng thấy Phương Tĩnh cẩn thận cắt tỉa, cuối cùng nhét vào giữa hai cánh thì nhận ra đó là phần đầu và cổ chim thiên nga, hai hạt táo kia là đôi mắt.

Cô dùng táo tỉa thành một con thiên nga!

Mạnh Văn Phi nín thở xem, không dám phát ra tiếng động quấy rầy đến cô. Sợ cô giật mình mà cắt trúng tay.

Cô cắt rất cẩn thận, mỗi lát dày mỏng tương tự, xếp ra rất đẹp. Vẻ mặt chăm chú kia như phát sáng dưới ánh đèn, đến khi cô quay đầu lại, Mạnh Văn Phi mới nhận ra mình đã nhìn cô đến ngẩn ngơ.

Phương Tĩnh nhìn thấy Mạnh Văn Phi thì giật nảy mình.

Mạnh Văn Phi cũng giật nảy mình.

Phương Tĩnh nói: "Anh Phi."

"Ừm." Mạnh Văn Phi nghiêm mặt.

"Có chuyện gì sao ạ?"

Đâu có chuyện gì chứ, có thể có chuyện gì. Với lại cũng không có công chuyện gì phải bàn bạc với cô.

"Đến kiểm tra xem cô đã khóa cửa chưa?" Câu này vừa thốt ra, Mạnh Văn Phi bỗng thấy tự tin hơn hẳn. Đúng vậy, anh là ông chủ, đến kiểm tra. "Đã nói bao nhiêu lần rồi, lỡ như có người xấu vào thì sao?"

Phương Tĩnh chớp chớp mắt, lạnh nhạt nói: "Trong tay em đang cầm dao."

Mạnh Văn Phi nghẹn lời. Mẹ kiếp, bản lĩnh trả treo này.

"Cầm dao lại càng nguy hiểm! Thế lực giữa nam và nữ chênh lệch rất lớn, như cô là đang tặng hung khí cho người xấu." Mạnh Văn Phi nhanh chóng tìm lại lí trí và tư duy logic.

Phương Tĩnh càng lạnh nhạt: "Em biết, vừa rồi em nói đùa thôi."

Mạnh Văn Phi lại càng nghẹn. Nói đùa có buồn cười không?

Phương Tĩnh lại nói: "Là em không đúng, em không để ý thời gian nên quên mất, lát nữa sẽ khóa ngay." Cô đặt dao xuống, thu dọn bàn, hỏi Mạnh Văn Phi: "Anh Phi, anh ăn táo không?"

Lúc này Mạnh Văn Phi mới thấy cô đã tỉa hơn chục quả táo, đã tập luyện bao lâu vậy? Ngày nào cũng tập sao?

"Không ăn."

Phương Tĩnh cũng không để bụng, cô đặt hết những phần đã cắt, phần có hạt, cả đám thiên nga được xếp đẹp đẽ kia vào trong đĩa, sau đó nói: "Em gọt nhiều lắm, không ăn thì lãng phí. Em mang lên tầng xem có ai tặng ca thì cho họ ăn, sau đó quay xuống khóa cửa."

"Tôi mang lên cho." Mạnh Văn Phi nói, "Cô cứ làm việc của mình đi, đã nói với cô rồi, đừng có chiều hư đám người đó, sau này họ lại bảo cô làm bữa khuya cho đấy."

"Vâng." Phương Tĩnh không để bụng, "VẬY làm phiền anh nha." Cô đưa đĩa qua cho Mạnh Văn Phi, quay đầu lại tiếp tục dọn bàn. Vừa dọn vừa cầm thịt táo còn sót lại lên ăn.

Mạnh Văn Phi ngại đứng lại lâu, bê đĩa rời đi. Lên cầu thang, nhìn hơn mười con thiên nga tinh xảo, nhớ đến dáng vẻ chăm chú khi nãy của Phương Tĩnh, anh bê chiếc đĩa về văn phòng của mình, ăn hết miếng này đến miếng khác, ăn sạch chỗ thiên nga kia.

Mùi vị của chỗ táo này chẳng ra làm sao, không giống loại cắt trong tủ lạnh công ty. Mạnh Văn Phi ngẫm nghĩ, có lẽ Phương Tĩnh đã tự mua trái cây loại rẻ về để luyện tập. Cô nhóc này đúng là ương bướng, chuyện gì cũng tính toán rạch ròi.

Khi trở xuống lầu, cửa tầng một đã được khóa lại.

Mạnh Văn Phi có cảm giác bị bỏ rơi. Không thể nói rõ ràng ra được. Ngẫm nghĩ lại thấy là do bản thân suy nghĩ quá nhiều. Gần đây cô bạn nghiên cứu tiệc tại gia cho Khương Tuấn và Đào Hiểu Lộ, hơi đâu mà bỏ rơi anh. Cô vốn là vậy, ung dung điềm đạm, không quá nhiệt tình.

Mạnh Văn Phi ra về. Lái xe trên đường, khi dừng đèn đỏ chợt nhớ đến câu nói của Phương Tĩnh: "Trong tay em đang cầm dao." Về mặt cô khi đó là bình thản hay ngốc nghếch nhỉ?

"Đồ ngốc." Mạnh Văn Phi chợt thấy buồn cười, lúc ấy có phải cô ngốc kia vẫn đang chìm đắm trong mấy con thiên nga táo chưa tỉnh hay không.

Vài ngày sau là tiệc sinh nhật của Đào Hiểu Lộ.

Hôm thứ sáu Mạnh Văn Phi hỏi Phương Tĩnh, cô cười nói đã chuẩn bị xong hết rồi, bảo anh yên tâm, nhất định sẽ làm tốt bữa tiệc này. Mạnh Văn

Phi nghĩ bụng, cũng không phải sinh nhật vợ anh, anh thèm vào lo lắng. Nhìn dáng vẻ phấn chấn, còn nở nụ cười với anh của Phương Tĩnh, Mạnh Văn Phi nghĩ có lẽ chuyện anh hiểu lầm cô coi như qua rồi, chắc không sao đâu. Anh đúng là không nên suy nghĩ quá nhiều, có lẽ Phương Tĩnh chưa nghe thấy gì thật.

Sinh nhật Đào Hiếu Lộ được định vào bảy giờ tối thứ bảy. Lúc gần hai giờ Mạnh Văn Phi gọi điện thoại cho Khương Tuấn, Khương Tuấn nói Phương Tĩnh hẹn ba giờ chiều sẽ đến, cậu và Đào Hiếu Lộ đã bắt đầu trang trí rồi.

Mạnh Văn Phi nhìn đồng hồ, gọi cho Phương Tĩnh: "Khương Tuấn gọi tôi sang giúp, tôi có thể đưa cô qua đó luôn."

"Không cần đâu ạ." Đầu dây bên kia có tiếng xe cộ ồn ào, "Em đang ở trên đường rồi, đang đợi xe buýt. Cảm ơn anh Phi."

Mạnh Văn Phi không nói được gì nữa, cúp máy.

Lại ngồi ở nhà thêm một lúc, không chịu được nữa, Mạnh Văn Phi cầm lấy quà đã chuẩn bị sẵn đi thẳng đến nhà Khương Tuấn. Nghĩ đêm nay phải uống rượu, anh gọi taxi.

Taxi nhanh hơn xe buýt, khi Mạnh Văn Phi đến nơi Phương Tĩnh vẫn chưa đến.

Khương Tuấn kinh ngạc: "Anh Phi, anh đến sớm thế này làm gì?"

"Qua giúp một tay."

Khương Tuấn hoảng hốt: "VẬY SAO?"

Sau sóng gió hôn lễ, Mạnh Văn Phi đã nói nếu lần sau còn giúp cậu làm gì nữa thì anh chính là heo. Tốt nhất vẫn không nên nhắc nhở anh Phi. Chỉ sợ anh Phi lại lòi nợ cũ ra tính.

"Đúng vậy." Mạnh Văn Phi thành thật, ung dung trả lời.

"VẬY ANH CỨ TỰ NHIÊN ĐI."

Vì thế cái gọi là qua giúp một tay này thật ra là ngồi chơi điện thoại, không làm gì cả.

Một lúc sau, hai cô bạn thân của Đào Hiếu Lộ đến, nhưng người ta đến giúp thật. Mang theo rượu, rất nhiều hoa và đồ trang trí, còn mang theo một bộ chén đĩa rất đẹp nữa. Ba cô gái rì rà rì rầm, vừa làm vừa cười đùa. Mạnh Văn Phi cũng không ngồi yên được, đứng dậy sắp xếp bàn ghế cùng

Khương Tuấn.

Nguyên liệu tươi cần dùng cho bữa tiệc đã được giao đến từ sáng, ba cô gái kia đang sắp xếp.

Một cô bạn thân nói: "Con cá này không tộ nha, lát nữa để mình làm món cá chiên xù cho, mình làm ngon lắm đấy."

Mạnh Văn Phi nghe thấy, nhỏ giọng nói với Khương Tuấn: "Mấy nguyên liệu kia Phương Tĩnh cần dùng, đã mời cô ấy thì đừng để người khác động vào."

Đào Hiếu Lộ ở bên kia cười nói: "Thật sao? Mình còn chưa được nếm thử tay nghề của cậu đâu đấy."

Khương Tuấn nhìn qua bên đó.

Cô bạn còn lại nói: "Vậy để mình làm mấy cái đùi gà này cho. Hôm nay là ngày trọng đại của các cậu, mình cũng phải cố gắng một chút."

Mạnh Văn Phi lại nói: "Vợ cậu, cậu tự đi mà nói. Nếu không tôn trọng Phương Tĩnh anh sẽ đưa cô ấy đi ngay. Các người tự chơi trò gia đình với nhau đi."

Khương Tuấn lập tức hiểu ra, vị đại ca này không phải thật lòng đến giúp đỡ, mà để chống lưng cho người ta.

Tuy Khương Tuấn không biết kiểu tụ tập bạn bè thế này, mời đầu bếp rồi lại để mọi người cùng làm vài món ăn cho vui thì có gì không ổn, nhưng Mạnh Văn Phi đã nói như thế, cậu vẫn phải tìm cơ hội nói chuyện riêng với Đào Hiếu Lộ mới được.

Không lâu sau, Phương Tĩnh đã đến.

Chương 13

Phương Tĩnh không nhiều lời, sau khi chào hỏi mọi người xong liền vào bếp. Đào Hiếu Lộ mang nguyên liệu nấu ăn đến, kiểm kê lại từng thứ một cho cô xem. Phương Tĩnh vác theo một cái ba lô lớn, còn mang một bình giữ nhiệt cực lớn đến. Cô mở chúng ra, trong ba lô toàn là dao, khuôn và đủ loại dụng cụ nấu ăn, trong bình giữ nhiệt là nước dùng cô đã nấu sẵn.

Hai cô bạn kia đến hỏi: "Có cần giúp một tay không?"

Mạnh Văn Phi liền quay sang trừng mắt với Khương Tuấn. Khương Tuấn ra vẻ vô tội, đại ca à, anh không nên cảnh giác như thế, em đã nói rồi, không ai đến khiêu chiến với đầu bếp đâu mà.

Phương Tĩnh ở bên này đáp: "Không cần đâu ạ, cảm ơn."

Hai cô bạn kia không nói gì nữa, nói vài câu khách sáo liền rời đi.

Đào Hiếu Lộ dọn dẹp chút đồ trong phòng bếp, lấy những thứ Phương Tĩnh cần dùng ra rồi cũng rời khỏi.

Mạnh Văn Phi mò đến trước cửa phòng bếp xem thử. Phương Tĩnh bày biện mọi thứ ra xong, buộc một chiếc khăn lên đầu, đặt thùng rác vào đúng vị trí, đặt một chiếc đồng hồ nhỏ lên bàn bếp, sau đó rửa tay sạch sẽ, đứng trước bàn bếp, xem qua một lượt nguyên liệu và dụng cụ từ trái sang phải, vẻ mặt vừa nghiêm túc vừa chăm chú, giống như đang tiến hành một nghi thức nào đó.

Sau đó cô cầm dao lên, bắt đầu.

Lần đầu tiên Mạnh Văn Phi nhìn thấy người khác nấu ăn trong bếp một cách hoàn chỉnh như thế, trong ấn tượng của anh, bất luận là ba mẹ hay bạn gái cũ của anh, mỗi lần nấu cơm làm rau đều khiến cho phòng bếp trở nên bừa bộn, ăn cơm xong sẽ thu dọn một lượt.

Nhưng Phương Tĩnh thì khác, dường như mỗi một loại nguyên liệu cô đều nắm rõ thời gian và phương pháp xử lý, trước tiên phải làm gì rồi sau đó làm cái gì, cho bao nhiêu gia vị, từng thứ từng thứ một, theo đúng thứ tự. Chỗ rác sau khi xử lý nguyên liệu lập tức được vứt vào thùng rác, gia vị chén đĩa đều rất ngăn nắp, nguyên liệu được xử lý sạch sẽ. Loại nào cho vào nồi trước, loại nào phải đem ướp, cô đều tính toán kỹ càng.

Mạnh Văn Phi nhìn một lúc, thấy thùng rác của cô sắp đầy, anh quay đầu đi tìm Khương Tuấn lấy túi rác mới, sau đó vào phòng bếp giúp cô thay túi rác.

Phương Tĩnh đang tập trung rút xương đùi gà, nhận ra có người đi tới liền nhìn sang, nở nụ cười nói với anh: "Cảm ơn."

Nụ cười đó như đang phát sáng, mang theo sự tự tin và thong dong, khiến Mạnh Văn Phi bất giác nháy mắt với cô, nhỏ giọng nói: "Cố lên nhé." Anh vốn chẳng quan tâm lắm đến bữa tiệc này, nhưng Phương Tĩnh muốn làm thêm kiếm tiền nên anh giúp cô giới thiệu, giờ thấy cô tận tâm cố gắng để chuẩn bị như thế, anh cũng bắt đầu xem trọng bữa tiệc này hơn.

Phương Tĩnh lại cười, quay đầu tiếp tục bận rộn.

Sáu giờ hơn, tất cả khách mời đã đến đông đủ.

Phương Tĩnh lần lượt dọn món lên, mọi người ngồi vào bàn. Trước bảy giờ, tất cả các món đã được dọn lên.

Bàn dài, khăn trải bàn màu trắng in hoa, trang trí tinh xảo, ánh đèn pha lê, giá nến, bình hoa, mười sáu món ăn, rượu đỏ, sâm panh, ly thủy tinh, rất có không khí.

Phương Tĩnh dọn bàn xong thì quay lại phòng bếp dọn dẹp, tháo khăn buộc đầu ra, thu dọn dao và dụng cụ, rửa tay. Đang định chào tạm biệt thì nghe thấy Đào Hiếu Lộ gọi cô: "A Tĩnh."

Phương Tĩnh tưởng họ cần thêm gì đó nên vội chạy ra.

Nhưng lại nghe Khương Tuấn nói: "Còn làm gì vậy, đến đây ngồi chung đi."

Phương Tĩnh hơi ngạc nhiên, cô nghĩ mình đến để làm thêm, làm xong thì nên ra về.

"Ngồi đây này." Mạnh Văn Phi vỗ vỗ chỗ trống bên cạnh mình. "Bạn bè cả,

không sao đâu."

"Đúng đấy, mau đến đây đi." Cô bạn ngồi bên cạnh Đào Hiếu Lộ nói. "Nghe nói về cô đã lâu, cả cửa tiệm của cô nữa, vừa rồi chúng tôi còn nhắc đến đây. Đến ngồi chung đi."

Phương Tĩnh nhìn mọi người một lượt, rồi lại nhìn Mạnh Văn Phi.

Ghế trống bên cạnh anh đã sắp sẵn một bộ dụng cụ ăn. Vị trí đó là để cho cô sao?

Mạnh Văn Phi vẫy tay với cô, rồi lại vỗ vỗ lên ghế. Phương Tĩnh đi qua, ngồi xuống bên cạnh Mạnh Văn Phi, có chút thận trọng. Mạnh Văn Phi rót rượu cho cô, cười nói: "Không sao đâu, cô vất vả rồi, lát nữa ăn nhiều một chút."

"Nào nào, chúng ta cạn một ly trước đã." Một người bạn nói, mọi người đứng dậy nâng ly. Mạnh Văn Phi kéo Phương Tĩnh đứng lên, nhét ly rượu vào tay cô.

Mọi người đồng thanh hô: "Sinh nhật vui vẻ, trăm năm hòa hợp."

Phương Tĩnh cũng cạn ly theo, lần đầu tiên cô tham dự tình huống như thế này, bị tiếng hoan hô của mọi người lây nhiễm nên mặt hơi ửng hồng. Cô lén nhìn sang Mạnh Văn Phi ở bên cạnh, anh ngửa đầu uống cạn ly rượu, giờ chiếc ly không về phía mọi người rồi quay sang nhìn cô.

"Uống được không?" Anh hỏi cô, rồi lại nói, "Không sao, nhấp môi là được rồi."

Phương Tĩnh gật đầu, không còn căng thẳng nữa, có anh Phi ở đây, anh sẽ chiếu ứng cho cô. Cô uống hết nửa ly rồi cùng mọi người ngồi xuống.

Vừa ngồi xuống liền có người trêu chọc, lập tức đưa đĩa về đĩa bánh bao đậu đỏ hình yên ương: "Nào, nào, chúc phúc xong rồi thì mau tách họ ra thôi, mau cho tôi biết trong mấy đôi này, con nào là trống đi."

Mọi người bật cười.

Khương Tuấn hét lên: "Đám cặn bã các người. Ăn đĩa này đi. Cố ý mua nhiều tôm tít thế này là để mấy người nhanh chóng cười chúng đi đừng làm loạn đấy."

Một người nói lớn: "Chính là loại mà lúc trước anh Phi cười đấy à?"

Một cô bạn không biết diễn cổ này, vội hỏi rõ đầu đuôi. Thế là chồng cô ấy

liền kể lại câu chuyện thú vị ở cửa tiệm nhỏ mà anh ta nghe được từ chỗ Khương Tuấn. Cô bạn kia nghe xong rất hứng thú: "Cho nên trước kia là cô chủ muốn bảo Khương Tuấn và Văn Phi đừng có nói bừa nữa, mau ăn cho xong rồi cười tôm tít đi đi hả?"

Mọi người lại bật cười: "Cậu nói xem, hai người các cậu khiến người ta chán ghét biết mấy."

Phương Tĩnh đỏ bừng mặt, lúc đó ở trong tiệm cảm thấy chuyện này rất bình thường, thay hoàn cảnh, đổi cách nói, bị người khác trêu ghẹo mới cảm thấy thật ngại ngùng.

"Vậy những món ăn hôm nay có phải cũng có ẩn ý không?" Có người hỏi.

Khương Tuấn hăng giọng một tiếng: "Đương nhiên rồi. Đây là tiệc sinh nhật đầu tiên của Hiếu Lộ sau khi bọn mình kết hôn, lần đầu tiên mời bạn bè đến nhà, chắc chắn phải thật đặc biệt."

Một cô bạn thân của Đào Hiếu Lộ nói: "Mình nhìn ra một đĩa là hoa hồng này."

"Đó là gì vậy?" Mọi người chuyển ánh mắt về phía Phương Tĩnh.

Phương Tĩnh nói: "Hoa hồng đùi gà. Rút xương đùi gà ra, dùng xương làm cành hoa, thịt đẩy lên trên đầu, sau đó cắt thành hình cánh hoa, lăn bột trộn gia vị rồi thả vào chảo rán định hình. Cuối cùng rưới sốt hoa hồng lên."

Khi bày biện cô cũng tốn rất nhiều tâm tư, giấy thấm dầu và sả xé sợi tạo thành hình giấy gói hoa, đùi gà đặt bên trong, trông như một bó hoa thật vậy. Xung quanh trang trí thêm hoa tươi, trái cây, nước sốt, màu sắc phong phú, vô cùng đẹp mắt.

"Trông có vẻ rất ngon. Ăn thôi!" Một người dẫn đầu giành lấy đùi gà, những người khác cũng nhanh chóng theo sau.

Khương Tuấn mắng to: "Chết tiệt, các người là heo hả, dè dặt một chút." Lời đạo đầu tình tứ cậu cất công chuẩn bị còn chưa nói mà đám heo này đã dám quét sạch đồ ăn rồi.

Động tác của Mạnh Văn Phi cũng rất nhanh, đĩa đùi gà đặt ở khá xa, nhưng cánh tay anh dài, đứng dậy gắp một lần hai chiếc, cho Phương Tĩnh một chiếc. Phương Tĩnh còn đang ngây ngốc, đĩa đùi gà đã hết sạch rồi.

Khương Tuấn chỉ có thể giương mắt nhìn. Cả bàn bật cười ha ha.

"Ăn xong bữa cơm này, chúng ta tuyệt giao." Khương Tuấn nói.

"Đừng mà, anh Tuấn, em yêu anh thế kia mà." Một anh chàng giả vờ nũng nịu. Những người khác lại bật cười.

"Nhìn các cậu dọa đầu bếp sợ hãi rồi kìa." Một người nói. Thế là mọi người lại nhìn Phương Tĩnh, tiếp tục cười vang.

Phương Tĩnh còn chưa hết ngơ ngác. Thấy phản ứng của mọi người liền đỏ mặt.

"Đừng để ý đến họ." Mạnh Văn Phi nói.

"Đừng mà." Một anh chàng nắm tay lại đưa đến trước mặt Phương Tĩnh, vờ như đó là microphone: "Xin phỏng vấn đầu bếp một chút, không biết cô có gì muốn nói về tình bạn sâu đậm này của chúng tôi không?"

"Tôm tít mang đám người này đi đi." Khương Tuấn hét lên.

Mọi người bật cười.

"Ừm." Mặt Phương Tĩnh vẫn đang đỏ ửng, quay đầu sang nhìn Mạnh Văn Phi. Mạnh Văn Phi nhìn cô, trong mắt chứa đầy ý cười, dường như cũng đang đợi cô trả lời. Phương Tĩnh hắng giọng, nhìn chiếc đĩa trống không kia, thật thà nói: "Em rán mười sáu chiếc đùi gà."

Mọi người đều ngẩn ra, câu trả lời này thật khó hiểu.

Nhưng Khương Tuấn lại nhanh chóng hiểu được, cậu đập bàn: "Mẹ kiếp, mấy người thật quá đáng!"

Cả bàn chỉ có mười hai người, mười sáu chiếc đùi gà mỗi người một chiếc vẫn còn dư lại bốn chiếc đấy! Bây giờ cậu và bà xã còn chưa gặp được cái nào mà đám người khốn kiếp này đã tranh giành sạch sẽ! Cỗ ý mà!

Cả bàn cười vang, lấy chỗ đùi gà bị giấu ra.

"Quá đáng!" Khương Tuấn vẫn còn đang mắng, vội gắp một chiếc cho Đào Hiếu Lộ.

Khuấy động như thế, Phương Tĩnh đã hoàn toàn thả lỏng, mấy người bạn thân này đúng là đáng yêu thật.

Bên này Khương Tuấn giơ ly lên, lớn tiếng nói: "Được rồi, bây giờ tôi bắt đầu nói đây, các cậu quản tay và đũa của mình cho tốt, trước khi tôi nói bắt đầu thì không được động đến thức ăn."

Một anh chàng hét lên: "Sắp phát thức ăn chó rồi, mọi người mạnh mẽ

lên!"

Mọi người lại cười điên cuồng.

Khương Tuấn mặc kệ, nói: "Rót đầy ly rượu nào."

Mọi người vừa cười vừa rót rượu.

Khương Tuấn thấy mọi người đã chuẩn bị xong, nâng ly lên nói: "Đầu tiên tôi phải cảm ơn A Tĩnh, bàn thức ăn này là do cô ấy thiết kế, tôi trình bày suy nghĩ của mình với cô ấy, cô ấy làm tốt hơn dự kiến của tôi rất nhiều. Trước đây tôi và Hiếu Lộ trải qua không ít sóng gió, sau này nút thắt trong lòng đã được tháo gỡ trong tiệm của A Tĩnh, chúng tôi phải cảm ơn cô ấy."

Đào Hiếu Lộ cũng đứng dậy, cùng Khương Tuấn kính rượu A Tĩnh.

Phương Tĩnh rất bất ngờ, quả là thụ sủng nhược kinh (được sủng ái mà lo sợ), vội nâng ly lên. Mọi người vỗ bàn hoan hô, Phương Tĩnh căng thẳng uống cạn ly rượu.

Uống xong, Phương Tĩnh ngồi xuống. Mạnh Văn Phi ở bên cạnh nhỏ giọng hỏi cô: "Còn uống tiếp được không?"

Phương Tĩnh ngẫm nghĩ một lúc, thật ra trước đây cô chưa từng uống rượu, nhưng bây giờ cảm thấy vẫn ổn.

"Được ạ." Cô nói.

Mạnh Văn Phi rót Coca vào ly rượu của cô.

Khương Tuấn ở bên này lại tiếp tục nói. "Được rồi. Tôi bắt đầu giới thiệu món ăn đây. Những món này chính là lời tôi muốn nói với Hiếu Lộ, các cậu hãy làm chứng cho tôi."

"Món này..." Khương Tuấn chỉ vào đĩa đậu phụ giảm bông hấp: "Ánh trăng nói hộ lòng tôi."

Đậu phụ trắng mịn dùng khuôn cắt thành hình tròn, nửa hình tròn, hình trăng khuyết, những "mặt trăng" đủ hình dáng kia đều có một khoảng trống hình trái tim, bên trong xếp đầy giảm bông màu đỏ, dùng rau thơm, lá chanh, sả và giảm bông cắt sợi để trang trí, trông như rất nhiều mặt trăng đang treo trên ngọn cây.

"Trăng có mờ tỏ tròn khuyết, nhưng trái tim không bao giờ thay đổi." Khương Tuấn đã học thuộc lời thoại từ trước, nhưng đến khi nói ra vẫn thấy hơi ngại, bị vấp lời, vì thế lược bỏ đi những lời ở giữa, chỉ nói câu

cuối cùng này.

Cậu nhìn thoáng qua Đào Hiếu Lộ, cô đang đỏ mặt, tươi cười nắm lấy tay cậu.

"Cho nên bây giờ chúng ta chỉ được ngắm trăng không được ăn đúng không?" Một người bạn nói. "Trông có vẻ rất ngon."

Người này chính là cố ý gây rối. Mọi người lại bật cười.

"Còn món này." Khương Tuấn chỉ một món rau trộn, mơ muối và măng. Măng non mềm lót bên dưới, phía trên rải mơ muối, nước mơ trong suốt bóng bẩy được rưới lên trên, vừa nhìn đã thấy thèm. Nhân hạt mơ được để dưới gốc măng, tạo hình tổng thể rất đẹp mắt. "Món này là thanh mai trúc mã. Kỷ niệm những năm tháng tôi và Hiếu Lộ đã từng trải qua."

Một anh chàng kêu lên: "Món này thiếu mất một cái bóng đèn nha!"

Mạnh Văn Phi và Khương Tuấn không hẹn mà cùng cầm khăn ăn lên ném sang: "Cút."

Mọi người cười ha ha. Người bạn ngồi bên cạnh anh chàng kia ấn anh ta xuống đánh một trận.

Phương Tĩnh cũng cười theo, cô nhìn thoáng qua Đào Hiếu Lộ, phát hiện cô ấy nhìn lướt qua Mạnh Văn Phi, rồi quay sang nhìn Khương Tuấn, nở nụ cười với cậu. Khương Tuấn cũng đang nhìn cô, nắm chặt tay cô.

Phương Tĩnh cảm thấy đôi vợ chồng này thật hạnh phúc, quanh đi quẩn lại, cuối cùng vẫn đứng bên cạnh người mình yêu nhất.

Phương Tĩnh đang cảm thán trong lòng, vừa quay đầu lại thấy Mạnh Văn Phi đang nhìn mình. Phương Tĩnh khích lệ nói: "Anh Phi, cố lên." Anh tốt thế này, nhất định cũng sẽ hạnh phúc mỹ mãn như anh Khương.

Mạnh Văn Phi ngơ ngác, anh phải cố lên cái gì?!

Đội đã, cô ngốc này sẽ không nghĩ là đường tình duyên của anh trắc trở, nên đồng tình với anh đấy chứ?

Chương 14

Bên này mọi người náo loạn đủ rồi, Khương Tuấn tiếp tục những lời tình tứ của mình: "Mấy món này, là cuộc sống mà tôi hy vọng có thể đem đến cho Hiếu Lộ. Bình an..."

Táo ngào đường.

"Khỏe mạnh..."

Giảm bông, nấm hương, rau bằm, trứng gà xào ngũ cốc.

"Sung túc..."

Cá kho rưới nước sốt vàng ươm, màn thầu hình thoi vàng xếp một vòng xung quanh.

"Ấm áp..."

Bò sốt cay, nửa ớt xanh nửa ớt đỏ, màu sắc phối rất đẹp mắt.

"Vui vẻ..."

Ngao hầm rượu nấm, mặt trên nấm hương được cắt thành hình mặt cười, ngao con nào con nấy đều mập mạp, mở nắp ra trông như đang cười rất vui vẻ.

"Hạnh phúc..."

Tàu hũ ky (váng đậu) được buộc thành túi phúc, nhân bên trong là tôm tươi và thịt, hành lá.

Khương Tuấn vừa nói vừa nhìn Đào Hiếu Lộ. Mọi người cũng không gây rối nữa, im lặng nghe cậu nói.

"Sau đó thì sao, chính là canh này." Khương Tuấn chỉ bát canh lớn ở giữa.

Trên mép bằng phẳng của bát canh được đặt hai con thiên nga xinh xắn bằng táo, thiên nga tựa vào nhau, vô cùng ân ái. Trên mặt nước canh được ninh đến trắng đục là củ cải trắng cắt thành lát mỏng. Củ cải trắng quá

mỏng nên nổi trên mặt canh. Rất nhiều nguyên liệu bên dưới như ẩn như hiện. Trên củ cải trắng còn có sáu lát cà rốt cực mỏng được cắt thành hình dấu đôi chân.

Khương Tuấn nhìn Đào Hiếu Lộ: "Đây là độ dài tình yêu được đo bằng thời gian mà anh từng hứa với em, mỗi một đôi chân đại diện cho mười năm chúng ta sẽ bên nhau. Ở đây có sáu đôi, chúng ta đi cùng nhau sáu mươi năm, biến thành ông bà lão, đi không nổi nữa thì sẽ cùng ngồi trên xích đu ngắm phong cảnh."

Mắt Đào Hiếu Lộ đỏ au.

Khương Tuấn nắm chặt tay cô: "Anh vốn bảo A Tĩnh làm sáu miếng bánh ga-tô nhỏ, ở trên viết 10, 20, 30 để đại diện cho số năm. Sau đó A Tĩnh lại nghĩ ra chủ ý này, hôm nay anh mới nhìn thấy thành phẩm, cảm thấy cực kỳ tốt. Cô ấy nói thời gian như nước, có rất nhiều thứ quý giá kết tủa lại, dùng món canh để bày tỏ tâm ý này là thích hợp nhất."

Đào Hiếu Lộ ôm chặt lấy Khương Tuấn.

Mọi người đồng loạt vỗ tay, có người kêu to: "Cạn một ly nào!"

Thế là mọi người nâng ly lên uống cạn. Một anh chàng chạy quanh, lại rót đầy ly rượu của mọi người.

Khương Tuấn hăng giọng, hỏi Phương Tĩnh: "Mấy món còn có hàm ý gì không?"

Phương Tĩnh chỉ một đĩa mì thịt băm phô mai bỏ lò: "Mì bỏ lò này chỉ có một sợi, không đứt đoạn. Ý nói tình ý không đứt."

Rồi lại chỉ đĩa sủi cảo thủy tinh trong suốt, miếng bánh để hở, bên trong gói đầy ngô ngọt, đậu xanh, măng và cà rốt cắt nhỏ, bên dưới lót rau thơm, trang trí bằng bạc hà. "Đây là vì anh từng nói, may mắn là khi mỗi tình đầu lại chính là người bạn đời của mình."

"À, còn món này, là chúc anh chị sớm sinh quý tử." Bí ngô nhỏ hình tròn khoét rỗng, bên trong đựng canh hạt sen đậu phộng.

"Ồ." Có người hô lớn, "Cái này hay, đây chính là trọng điểm, phải uống thêm một ly rồi." Mọi người lại nâng ly lên. Vài anh chàng hét: "Món này mới đúng ý A Tuấn này, sớm sinh quý tử, sớm sinh quý tử."

Đào Hiếu Lộ và Khương Tuấn đều hơi đỏ mặt, nhưng nụ cười làm sao cũng

không giấu đi được.

"Được rồi, được rồi, có thể động đũa rồi đấy."

Khương Tuấn đã nói vậy thì còn ai khách sáo nữa. Trông mấy món ăn đều rất ngon miệng, mọi người đã muốn nếm thử từ lâu. Các món ăn nhanh chóng bị quét sạch.

"Ngon quá!" Một anh chàng vừa ăn vừa nói. "A Tĩnh, anh đang theo đuổi một cô gái, mấy món của em có ý nghĩa thật, mai mốt cũng giúp anh làm một bàn đi. Loại dành cho thế giới hai người là được, làm mấy món sủi cảo mỗi tình đầu, đùi gà hoa hồng, mì tình ý không dứt gì đó là được."

Một anh chàng khác mắng: "Cậu con mẹ nó yêu bao nhiêu lần rồi, còn không biết xấu hổ mà nói sủi cảo mỗi tình đầu cái gì?"

"Tôi mới yêu ba lần thôi được chưa, đâu giống anh Phi đã yêu năm lần rồi."

"Cút sang một bên đi, kéo tôi vào làm gì." Mạnh Văn Phi bốc đậu phộng ném qua.

"Đúng, đừng có đem tình yêu ra quấy rầy anh Phi. Hiện tại anh Phi là tình anh một lòng vì sự nghiệp, sắp trèo lên đến đỉnh của cuộc đời rồi, làm gì rảnh rỗi mà nghĩ đến yêu đương. Đợi công ty anh Phi lên sàn, tài sản bạc tỷ thì sẽ có rất nhiều cô gái theo đuổi anh ấy, muốn kiểu gì cũng có."

"Anh Phi trước đây cũng toàn được con gái theo đuổi mà. Không hiểu phong tình Khương Anh Tuấn, چرا دوست داشته باشد Mạnh Văn Phi." Mấy bạn học cũ cười ha ha, lớn tiếng đọc câu nói thời đi học chế bừa ra. "Anh Phi dễ theo đuổi lắm."

Một anh chàng giả vờ nũng nịu: "Lúc đó em cũng yêu thầm anh Phi, nhưng không dám tỏ tình."

"Đừng có ngứa đòn." Mạnh Văn Phi cảnh cáo. Anh nhìn ly của Phương Tĩnh, rót Coca cho cô.

Anh chàng giả vờ nũng nịu kia vẫn tiếp tục: "Đúng rồi. Không phải Khương Anh Tuấn nói lúc đó trong tiệm có món bình tĩnh, cảm giác yêu thầm gì gì đó sao, A Tĩnh này, nếu anh đến tiệm của em, hỏi em rằng anh đang yêu thầm một người, bệnh này phải làm thế nào, em sẽ mang món gì lên cho anh?"

Phương Tĩnh ngẫm nghĩ: "Không mang món gì lên hết. Muốn trị yêu thầm,

nghèo là được."

Phi!

Có người phụt cười.

Anh chàng kia xụ mặt: "Lời trù ẻo này quá độc ác."

Mọi người lại bật cười, Mạnh Văn Phi xoa đầu Phương Tĩnh: "Làm tốt lắm!"

Phương Tĩnh nhìn Mạnh Văn Phi, cô đã làm gì đâu, cô trả lời thật mà.

Anh chàng nũng nịu kia hét lớn: "Không được, A Tĩnh, em làm tổn thương lòng tự trọng của anh, em phải chê bai cả những người khác nữa, anh không thể là người duy nhất ở đây chịu tổn thương được."

Một người khác hô lên: "Chê anh Phi."

"Đúng, A Tĩnh, nói những điểm khiến người ta chán ghét của anh Phi đi."

Phương Tĩnh lắc đầu: "Anh Phi không hề đáng ghét nha."

Mạnh Văn Phi nhếch miệng cười đắc ý.

"Nói khuyết điểm của anh Phi! Cái này chắc phải có chứ. Ở công ty anh ấy từng làm chuyện xấu gì? Có phải rất đáng ghét không? Mau phê bình anh ấy để bọn anh vui vẻ chút nào." Một anh chàng gõ chén nói: "Tất cả những người ngồi ở đây phải làm chứng, đồng chí Mạnh Văn Phi tuy là ông chủ của A Tĩnh, nhưng tất cả những lời khai của A Tĩnh nói ra ở đây hôm nay đều được toàn thể chúng ta bảo hộ, đồng chí Mạnh Văn Phi nếu dám vì chuyện này mà trả thù, chúng ta sẽ không tha cho anh ta."

Mọi người òa cười, liên tục nói: "Đúng đúng, mau chê bai anh Phi đi nào."

Phương Tĩnh quay đầu sang nhìn Mạnh Văn Phi, ánh mắt lấp lánh, khoe miệng mỉm cười, vẻ mặt đó thật sự rất đáng yêu.

Mạnh Văn Phi cười nói: "Được rồi, cứ tùy ý nói, cho cô một cơ hội để trả thù đấy."

Phương Tĩnh nghiêng đầu, nghĩ ngợi một lúc rồi trịnh trọng nói: "Anh Phi kén ăn."

Hai chữ "kén ăn" được nhấn mạnh, khuôn mặt nhỏ rất nghiêm túc, cho thấy đây là một vấn đề vô cùng nghiêm trọng.

Tất cả mọi người ngẩn ra rồi bắt đầu cười nghiêng ngả, một anh chàng cười đến mức suýt nữa ngã ra sàn.

Mạnh Văn Phi cũng cười, thật sự quá bất ngờ, còn tưởng cô sẽ phê bình anh chuyện gì chứ.

Kén ăn?! Đầu bếp đại nhân cảm thấy khuyết điểm khó tha thứ nhất chính là cái này hả?

"Còn nữa không?" Một người hỏi.

Phương Tĩnh bị họ cười đến đỏ cả mặt, nhưng vẫn kiên trì nói cho xong, "Anh ấy kén ăn, không ăn cái này, không ăn cái kia, nhưng mỗi lần hỏi anh ấy có kiêng ăn gì không, anh ấy đều nói không có."

Lần này thật sự có người cười đến lăn ra sàn. Trời ạ, sao lại có kiểu chê bai phê bình đáng yêu như thế chứ.

"Tội ác tày trời." Có người chỉ vào Mạnh Văn Phi hô lớn.

Mạnh Văn Phi rất phối hợp mà chấp tay nhận sai: "Mong mọi người tha thứ, bao dung nhiều hơn."

"Không thể tha thứ, bao dung không nổi." Có người cầm chai rượu đi sang, "Anh Phi phải bị phạt rượu."

Mạnh Văn Phi nâng ly lên để người kia rót đầy, rồi một hơi uống cạn.

Mọi người hô hào khen hay, người kia lại rót đầy ly rượu. Mạnh Văn Phi lại một hơi uống cạn.

Kết quả ly rượu lại được rót đầy.

Phương Tĩnh thấy anh bị chuốc như thế thì hoảng hốt.

Mạnh Văn Phi vừa nâng ly tiếp rượu vừa quay đầu nhìn cô, thấy dáng vẻ tròn mắt khiếp sợ của cô liền cười an ủi: "Không sao đâu."

Dứt lời rượu đã đầy ly, Mạnh Văn Phi nâng ly lên, một hơi uống cạn.

Mọi người la ó ầm ĩ.

Mạnh Văn Phi lắc lắc ly rượu không.

Mọi người lại cười đùa ồn ào một trận. Người cầm chai rượu đi rồi, Phương Tĩnh thở phào một hơi.

Mạnh Văn Phi ngồi xuống, thấy vẻ mặt của Phương Tĩnh thì buồn cười, nhỏ giọng nói với cô: "Đừng lo, tôi uống được, trong lòng họ cũng có tính toán, không thật sự dồn tôi vào chỗ chết cho bằng được đâu."

Phương Tĩnh gật đầu, cũng nhỏ giọng nói: "Anh mau ăn thêm thức ăn đi."

Có người ở bên cạnh nói: "Này này, thì thăm to nhỏ cái gì, đồng chí Mạnh

Văn Phi, cậu không được quấy rối đầu bếp chính nghĩa của chúng tôi. A Tĩnh, nào nào, nói tiếp đi, cậu ta còn có chuyện xấu gì không thể nói cho người khác biết không?"

Phương Tĩnh vội vàng lắc đầu.

"Đừng có sợ cậu ta, nói đi. Ở công ty có phải cậu ta rất hung dữ, tỏ vẻ ông chủ này nọ..."

Phương Tĩnh lại vội vàng lắc đầu.

Mạnh Văn Phi ở bên cạnh lạnh lùng nói: "Được rồi thì thôi đi, đừng có chọc tôi đấy."

Khương Tuấn hô lớn: "Mọi người chú ý, anh Phi sắp nổ đóa rồi, đứng cho vững nha."

Một người nói: "Anh Phi là người đàn ông dịu dàng, sẽ không làm gì chúng ta đâu."

Khương Tuấn lắc đầu thở dài: "Cậu hiểu lầm về anh Phi quá rồi."

Một anh chàng khác nói: "Đúng, sao cậu lại nghĩ anh Phi là người đàn ông dịu dàng chứ. Rõ ràng anh Phi là người hai cực băng hỏa."

Mạnh Văn Phi điềm tĩnh ăn, mặc kệ bọn họ.

Cô bạn thân của Đào Hiếu Lộ không nhịn được, bật cười thành tiếng.

Anh chàng kia quay sang cô nói: "Thật đấy, không phải loại danh hiệu giới hạn trẻ em đâu nha."

Mọi người bật cười lớn.

"Anh Phi đúng là người hai cực băng hỏa. Anh ấy lạnh mặt mắng chửi cậu cho đã, cậu còn đang đau lòng, anh ấy đã quay đầu lảng lảng giúp cậu giải quyết mọi chuyện. Cậu tưởng đang thân thiết với anh ấy, đang vỗ mông ngựa ngon lành, kết quả anh ấy lại nói người anh em, đó không phải mông, mà là móng của tôi."

"Đúng, đúng." Mấy bạn học cũ bắt đầu hớn hờ kể lại sự tích năm xưa Mạnh Văn Phi đối qua đối lại giữa người đàn ông dịu dàng và ông vua chiến tranh lạnh tự nhiên như thế nào.

Giữa chừng Khương Tuấn đã thử khống chế cục diện, không để họ nhắc đến Đào Hiếu Lộ, nhưng khúc mắc giữa Mạnh Văn Phi, Khương Tuấn và Đào Hiếu Lộ lại là điểm đặc sắc nhất của câu chuyện, càng thân thiết với

Khương Tuấn lại càng hiểu rõ đả ngộ "hai cực băng hỏa", sao có thể tránh khỏi.

Vì thế Khương Tuấn và Mạnh Văn Phi bị gộp chung lại để trêu ghẹo, nào là anh Phi lạnh lùng vô tình, anh Tuấn dịu dàng đáng yêu gì đó đều được lôi ra nói.

"Cám ơn các cậu đã khích lệ." Mạnh Văn Phi bực bội, quay đầu sang nhìn Phương Tĩnh, cô đang bóc vỏ tôm tít, nghe họ tám chuyện rất vui vẻ.

"Đúng, anh Tuấn thật sự rất dịu dàng đáng yêu mà. Anh ấy còn giúp anh Phi lột vỏ tôm*, đó nhất định là chân ái."

"Hiểu Lộ à, bao nhiêu năm qua cậu vẫn luôn nhìn nhăm tình địch rồi, tôm của anh Phi chỉ có bạn gái mới lột giúp anh ấy thôi, anh Tuấn lột tôm giúp anh ấy, cậu nghĩ thử xem bên trong có biết bao chuyện đáng nói."

(Nói "lột tôm" nhưng còn có ý là "lột đờ" đó)

Khương Tuấn không phục, cậu vừa bóc xong một con tôm cho bà xã đấy, đám người xấu xa này đúng là ngứa đòn mà. Cậu lớn tiếng nói: "Tôi vì Hiểu Lộ mới luyện được một thân tuyệt kỹ bóc tôm đấy."

"Được, được." Một anh chàng cười lớn, "Cậu nói thế nào thì là thế ấy. Thật ra Hiểu Lộ mới là nhân vật ác nhất, trực tiếp cưới luôn tình địch, trả mỗi thù bạc tình của anh Phi."

"Vậy mà cũng bị các người nhìn ra được." Đào Hiểu Lộ thỏa mãn ăn tôm ông xã bóc vỏ, hùa theo nói đùa: "Lấy tình địch về nhà, hành hạ nô dịch anh ta, cho kẻ thù không có tôm để ăn."

Mọi người cười ha ha. Khương Tuấn rất phối hợp, thừa nhận mình là thê nô, tiếp tục bóc tôm cho bà xã.

Mạnh Văn Phi cũng cười, không nói gì, anh ăn xong thì quay đầu sang nhìn Phương Tĩnh.

Đúng lúc cô cũng nhìn về phía anh, vẻ mặt hơi kỳ lạ. Thấy Mạnh Văn Phi nhìn mình, cô vội quay đi. Mạnh Văn Phi thấy hơi lạ. Sau đó anh nhìn Phương Tĩnh lau sạch tay, lặng lẽ ăn sạch ba con tôm tít đã bóc vỏ trong chiếc đĩa không đặt giữa hai người.

Động tác mau lẹ thế kia, giống như cô vừa làm chuyện gì xấu vậy.

Ăn xong cô lén nhìn Mạnh Văn Phi, thấy anh vẫn đang nhìn mình, vội vàng

cầm ly rượu lên uống một ngụm như muốn che giấu gì đó.

Mạnh Văn Phi nhíu mày hỏi cô: "Cô làm gì vậy?"

Phương Tĩnh lập tức bị sặc, khuôn mặt vốn đã đỏ càng đỏ hơn, đỏ lên tới tận mang tai.

Mạnh Văn Phi hồ nghi nhìn cô. Phương Tĩnh vội giơ ly rượu về phía anh:

"Anh Phi, em kính anh, cảm ơn anh đã chiếu cô."

"Cô còn uống được không?" Mạnh Văn Phi tỏ ý nghi ngờ nhìn chăm chăm gương mặt đỏ bừng của cô.

"Được, được ạ."

Mạnh Văn Phi cầm ly rượu lên chạm ly với cô, nhìn cô ngửa cổ uống rượu, anh cũng uống cạn ly của mình, sau đó hỏi Phương Tĩnh: "Cô nắm rõ từ lượng của mình chứ?"

Phương Tĩnh im lặng ngẫm nghĩ một lúc.

"Thôi, tôi biết rồi." Mạnh Văn Phi tức giận rót đầy ly Coca cho cô. "Không được uống rượu nữa." Xem ra phải trông chừng kỹ một chút, không để người khác có cơ hội rót rượu cho cô mới được.

Vừa rót đầy ly của Phương Tĩnh xong, bên kia có người hô lớn: "Chúng thê nô, cạn ly nào. Nỗ lực phấn đấu vì địa vị trong gia đình."

Mấy anh chàng đã kết hôn bật cười nâng ly lên, người độc thân cũng bị kéo theo. "Các nô lệ dự bị, cùng cạn đi."

Mạnh Văn Phi ngồi yên bất động: "Tôi không thể nào là thê nô được."

Trong mối quan hệ giữa anh và bạn gái, anh vẫn luôn là người quyết định, người kia đều nghe theo anh.

Đám anh em lập tức đặt ly rượu xuống chạy sang đánh anh: "Thiếu tinh thần tập thể quá đấy."

Đánh xong quay về chỗ ngồi nâng ly tiếp, lời chúc đã được sửa lại: "Cạn ly vì ngày sau anh Phi bị tự vả."

Mạnh Văn Phi mặc kệ, ngồi yên trên ghế, nhìn họ cười đùa.

Chương 15

Bữa cơm này ăn đến tận hơn mười giờ đêm, mọi người ăn sạch sẽ các món, rượu cũng uống hết sạch, trò chuyện hăng say đến nỗi không dừng được, cuối cùng thấy đám nữ quyến mệt đến mức không mở nổi mắt ra nữa mới giải tán.

Trước khi ra về, anh chàng đang theo đuổi một cô gái muốn mời Phương Tĩnh làm bữa ăn tình nhân kia lại nhắc đến chuyện này: "Anh nghiêm túc đấy, A Tĩnh, chúng ta kết bạn Wechat đi, sau này anh còn phải nhờ em làm tiệc."

Một cô bạn thân của Đào Hiếu Lô cũng nói: "A Tĩnh, em có đồng ý làm tiệc tết không? Nhà chị không đông, chỉ có năm người thôi, không cần nấu quá nhiều món đâu. Chúng ta thêm bạn Wechat đi."

Mấy người khác cũng nói: "Đúng, đúng, thêm bạn Wechat đi, sau này cần sẽ tìm em."

Phương Tĩnh rất vui, cô nhìn Mạnh Văn Phi, anh gật đầu, Phương Tĩnh liền thêm bạn Wechat với mọi người.

Tan tiệc, mọi người chào tạm biệt nhau, ai về nhà nấy.

Mạnh Văn Phi muốn đưa Phương Tĩnh về, cô không từ chối. Mạnh Văn Phi muốn giúp cô vác chiếc ba lô vừa to vừa nặng kia, cô cũng không từ chối. Mạnh Văn Phi nghĩ cô đã ngà ngà say rồi, khi tình tảo cô rất cứng đầu, vừa kiên cường vừa tự lập, làm sao lại ngoan ngoãn đưa ba lô ra được.

Huống hồ khuôn mặt cô đỏ bừng thế kia, hai mắt sáng lấp lánh, hoạt bát vô cùng. Đã nói là đón taxi, cô đã đồng ý rồi, vậy mà đứng chưa được ba giây đã bắt đầu tung tăng nhảy về phía trước. Mạnh Văn Phi cũng không ngăn

cán, cất bước đi theo cô.

Phương Tĩnh nhảy được một đoạn, đột nhiên quay đầu lại, quay mặt về phía anh đi giật lùi: "Anh Phi, anh Phi, họ sẽ tìm em để làm tiệc tại gia thật sao?"

"Có thể. Nếu họ tìm cô, cô phải nói cho tôi biết, tôi sẽ suy xét giúp cô."

"Dạ được." Phương Tĩnh cười tươi, ánh mắt càng lấp lánh, xoay người tiếp tục nhảy tung tăng: "Em phải nghiên cứu thêm vài thực đơn cho tiệc mừng mới được, vừa đẹp vừa ngon. Hôm nay chưa có kinh nghiệm nên nhiều chỗ còn chưa làm tốt, lần sau nhất định phải sửa đổi."

"Làm tốt lắm mà, vừa đẹp lại vừa ngon." Mạnh Văn Phi học theo ngữ điệu của cô.

Phương Tĩnh không nhảy nữa, từ từ bước đi, lắc đầu nói: "Món ăn nguội quá nhanh, nên chuẩn bị bếp điện từ. Bàn dài, mọi người gấp không tiện, nên chia thành nhiều phần. Có những món vì trang trí nên số lượng không đủ. Món chay hơi ít, tổng thể món ăn hơi dầu mỡ, em phối hợp chưa được tốt. Món tráng miệng sau bữa ăn cũng không được, em không giỏi món nướng lắm, công cụ, nguyên liệu làm món nướng có giá thành cao, em không có cơ hội để luyện tập..."

Phương Tĩnh liệt kê từng thiếu sót trong bữa tiệc ra, Mạnh Văn Phi không nhin được mà đưa tay xoa đầu cô: "Đừng để tâm, rõ ràng rất ngon mà, mọi người đều rất hài lòng. Món ăn hơi nguội là vì mọi người muốn đợi cô ra ngồi cùng."

Phương Tĩnh vẫn bất mãn: "Em tra rồi, nấu tiệc tại gia thường là một nhóm, mấy người cùng làm lận. Em tự mãn quá, nghĩ tốc độ của mình làm được, nhưng thật ra không được. Lần sau nếu lượng thức ăn quá lớn thì không được nhận, ảnh hưởng đến mùi vị của món ăn thì không hay. Hình thức cũng phải luyện tập thêm, món tráng miệng cũng phải tăng cường."

Mạnh Văn Phi đành xuôi theo cô: "Được, lần sau tiệc nào không nhiều người cô hãy nhận." Như hôm nay đúng là quá mệt, anh thấy Phương Tĩnh đã phải làm việc ở cường độ cao như thế nào, đồng hồ đặt bên cạnh tích tắc tích tắc kêu, bốn tiếng đồng hồ, cô giống như một người máy, tranh thủ từng giây từng phút.

Phương Tĩnh gật đầu, sau đó lại cười rộ lên: "Hy vọng mọi người sẽ tìm em làm tiệc tại gia thật. Việc này kiếm được nhiều tiền hơn làm công theo giờ, em có thể để dành thêm được một ít."

"Hám tài." Mạnh Văn Phi cười. "Sau khi để dành tiền thì sao?"

"Sau đó, nếu như mọi chuyện thuận lợi, trong vòng ba đến bốn năm là em trả hết nợ rồi."

"Sau đó nữa thì sao? Mở tiệm mới à?"

"Hả, vậy thì chưa được." Phương Tĩnh lắc đầu, "Không có vốn, không thể nóng nảy được. Trả hết nợ rồi, em phải yêu đương."

"..." Mục tiêu này, quả nhiên là một cô gái đầu óc lãng mạn.

"Đến 25 tuổi là có thể yêu đương, trước đây em còn tưởng phải sau 30 tuổi mới có thể." Giọng điệu như thể cô vừa nhận được một món hời vậy. "Rồi em và bạn trai sẽ cùng cố gắng để dành tiền, cùng nhau mở tiệm."

Cho nên trong đầu cô mong muốn bạn trai sẽ là người hợp tác mở tiệm hả? Không đợi Mạnh Văn Phi lên tiếng, Phương Tĩnh đã nói tiếp: "À, cũng chưa chắc đâu, lỡ như đến lúc đó vẫn chưa gặp được đối tượng thích hợp thì sao."

"Như thế nào mới gọi là thích hợp?" Mạnh Văn Phi hỏi. Thích nấu ăn như cô? Lý tưởng là mở tiệm? Chí hướng là phải làm thần bếp? Phải đẹp trai? Cao ráo? Giàu có? Phương Tĩnh đứng lại, tập trung suy nghĩ, sau đó nói: "Là kiểu có thể khiến cho tim em đập thành thịch thành thịch thật nhanh ấy." Mạnh Văn Phi cười rộ lên, so sánh kiểu gì thế này.

"Thật mà, em biết cảm giác đó, hồi cấp ba em từng thích một bạn học, là lớp trưởng của bọn em. Cảm giác lúc đó chính là thành thịch thành thịch."

Mạnh Văn Phi chợt nhớ đến lời Phương Tĩnh nói: Muốn trị yêu thầm, nghèo là được.

"Cô không tỏ tình với cậu ta à?"

Phương Tĩnh lắc đầu: "Lúc đó nhà em đang nợ rất nhiều tiền, em cảm thấy cả đời này cũng không trả hết được. Em và bà ngoại sống với nhau, mỗi ngày đều có rất nhiều việc phải làm. Nhưng em thật sự rất thích cậu ấy, cậu ấy đẹp trai, thành tích học tập cũng rất tốt. Đối xử với bạn học cũng tốt nữa, thường hay giúp đỡ em. Khi cậu ấy cười, cả phòng học như sáng bừng lên."

Cậu ấy là động lực để em ngày ngày đến trường, nhìn thấy cậu ấy liền có tinh thần, vui vẻ ngay. Nhưng khi đó em đã lập xong mục tiêu cuộc đời rồi, bà ngoại tuổi đã cao, em phải gánh vác trọng trách trong nhà, sau này còn phải kế thừa cửa tiệm của bà ngoại, chắc chắn sẽ không thi lên đại học, nợ nần trong nhà em cũng phải chịu trách nhiệm, thế nên không yêu đương được. Đã không thể yêu đương thì đâu cần tỏ tình nữa."

"Có ân hận không?" Mạnh Văn Phi không nhịn được hỏi.

Phương Tĩnh ngẫm nghĩ: "Không. Cho dù thời gian có quay trở lại, em vẫn sẽ lựa chọn như thế. Thành tích của cậu ấy rất tốt, thi đậu đại học B, năm nay sẽ tốt nghiệp này."

"Vẫn còn liên lạc chứ?"

"Lớp có nhóm chat, nhưng mọi người không thường nói chuyện. Em đoán họ đều có nhóm riêng của mình. Thời đi học, thành tích của em không được tốt cho lắm, hơn nữa phải về nhà sớm, không tham gia tiết tự học ban đêm, cũng không tham gia hoạt động của lớp, hoàn cảnh của gia đình em không tốt, thầy giáo cũng thông cảm cho em, nên thời gian tiếp xúc của em với các bạn rất ít. Lại thêm em không thích nói chuyện, chẳng có bạn bè gì cả."

Mạnh Văn Phi không biết nên nói gì cho phải.

"Anh Phi, anh từng yêu năm lần, cảm giác thế nào?"

"..." Hừm, Mạnh Văn Phi khẳng định thêm lần nữa, cô say rồi, không phải ngà ngà, e là say nặng.

Đôi mắt Phương Tĩnh sáng rỡ, trong veo, đơn thuần là thế, lúc này lại ngấn nước, giống như mắt của một chú nai con. Cô đang nhìn anh, đầy vẻ hiếu kỳ.

"Ừm, cũng vui lắm." Mạnh Văn Phi ngẫm nghĩ nửa ngày rồi cẩn thận đáp: "Yêu đương là chuyện rất vui."

Thật ra lần đầu tiên anh quen bạn gái là có động cơ, không hề đơn thuần. Lúc đó còn đang học cấp ba, Đào Hiếu Lộ bám theo anh rất chặt, nhưng anh vẫn luôn xem cô là em gái, ánh mắt Khương Tuấn nhìn Đào Hiếu Lộ lại chứa đựng tình ý vô cùng rõ rệt. Vì thế anh từ chối Đào Hiếu Lộ, con bé không chấp nhận, có khuynh hướng càng từ chối càng hung hăng. Lúc này có một cô bạn cùng cấp tỏ tình với anh, cô gái đó xinh xắn, thành tích học

tập tốt, cũng có chút danh tiếng trong trường. Mạnh Văn Phi cảm thấy có bạn gái như vậy rất nở mày nở mặt, hơn nữa có bạn gái rồi thì có thể thoát khỏi Đào Hiếu Lộ. Thế là anh nhận lời.

Lần đầu hẹn hò, lần đầu trốn học, nụ hôn đầu tiên, lần đầu nảy sinh xung đột với người anh em thân thiết như ruột thịt Khương Tuấn, lần đầu chiến tranh lạnh, lần đầu trải nghiệm sự đa nghi và tính xấu của con gái, lần đầu trải nghiệm cảm giác chia tay.

Đã qua rất nhiều năm, nhiều chuyện đã trở nên mơ hồ trong trí nhớ, nhưng dấu ấn của thời thanh xuân ấy lại rất sâu đậm. Không thể lặp lại, cũng không thể sao chép.

Mạnh Văn Phi nhớ đến cô bạn gái thứ hai, cũng là thời cấp ba, học ở trường gần đấy. Khác với cô bạn gái trước tự tin cởi mở của anh, cô gái này rụt rè lại hay xấu hổ, hai người tình cờ gặp nhau trong tiệm bánh ngọt, sau này bạn bè ở hai trường hẹn nhau đi chơi lại gặp mặt, sau đó cô gái ấy đến tìm anh, đổ mắt tỏ tình, dáng vẻ thẹn thùng đó rất đáng yêu. Thế là anh đồng ý.

Về sau sao lại chia tay? Cụ thể ra sao Mạnh Văn Phi không nhớ nữa. Nhưng chung quy là do tính khí của anh hơi tệ, anh không thích cãi nhau với người khác, hễ giận là anh sẽ chiến tranh lạnh, không giải thích, không nói chuyện. Cô gái kia yếu đuối lại nhạy cảm, hễ cô làm nũng hay thăm dò là anh phát bực, anh không thích dỗ dành người khác, thế nên tạo thành một vòng tuần hoàn ác tính. Cô gái kia đề nghị chia tay, anh đồng ý.

Hai người tiếp theo là thời đại học, người thứ năm là sau khi anh đi làm.

Nghĩ kỹ lại, năm người bạn gái, ngoại hình tính cách đều khác nhau. Chỉ có một ngoại lệ chính là họ đều không thể đi đến cuối cùng.

Mạnh Văn Phi ngược mắt lên, thấy Phương Tĩnh vẫn đang nhìn mình. Ánh mắt của cô trong veo thuần túy, cô hỏi anh: "Sau này không vui nữa nên chia tay ạ?"

Mạnh Văn Phi nghiêm túc suy nghĩ rồi nói: "Cũng không hoàn toàn vì không vui, tuổi càng lớn thì càng có nhiều thứ phải suy nghĩ. Tình yêu đơn thuần dùng nhịp tim và cảm xúc vui buồn để định đoạt chỉ khi trẻ tuổi mới có. Lớn rồi, tìm đối tượng sẽ suy xét đến kinh tế, đến tương lai sự nghiệp,

đến gia đình hai bên, đến sinh con dưỡng cái, đến quan hệ xã hội, đến nhà cửa,... Không còn đơn thuần là chuyện vui hay không vui nữa."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Phương Tĩnh xụ xuống, nhăn nhó.

Mạnh Văn Phi lên lớp cô: "Bây giờ cô vẫn còn trẻ, đừng lúc nào cũng ra vẻ già dặn, muốn yêu đương thì tìm một người đáng để yêu rồi yêu đi, tuổi trẻ nên làm gì thì làm nấy, thời gian qua đi rồi không quay lại được đâu. Nợ nần gì đó vốn không phải là vấn đề."

"Tất nhiên là vấn đề rồi, vấn đề lớn nữa là đấng khác." Phương Tĩnh lắc đầu: "Yêu đương rất tốn kém."

Mạnh Văn Phi cười rộ lên: "Đây không phải là chuyện nhà trai nên lo lắng sao?"

"Chuyện này không liên quan đến giới tính." Phương Tĩnh ra vẻ chững chạc nói: "Nếu em thích một người con trai, nhất định sẽ mong mình có thể thật xinh đẹp khi xuất hiện trước mặt anh ấy, vậy thì phải tốn tiền mua mỹ phẩm, quần áo, giày dép. Còn nữa, em thích anh ấy, chắc chắn sẽ muốn ngày ngày được gặp anh ấy, vậy thì sẽ chậm trễ thời gian kiếm tiền. Tiền tiêu nhiều lên, thu nhập ít đi, cản trở đến việc trả nợ. Tất nhiên là không được."

Mạnh Văn Phi bật cười, tiểu nha đầu cũng thực tế lắm. Anh nói: "Nhưng nếu cô tìm được một người bạn trai đáng tin, anh ta sẽ làm chỗ dựa cho cô, cô không cần phải gánh vác một mình nữa."

"Vậy lại càng không được. Ý lại quen rồi, lỡ anh ấy ở bên em không được vui nên rời đi, em sẽ không gánh vác nổi nữa. Phải trả hết nợ đã, không còn nợ nần bất cứ ai mới có thể yên tâm đi làm chuyện khác."

Phương Tĩnh xoay người đi về phía trước, Mạnh Văn Phi đi theo phía sau cô, nghe cô chậm rãi nói tiếp: "Lúc mẹ em qua đời, em khóc rất thảm thiết. Lúc bố em qua đời, em ôm bà ngoại mà lau nước mắt. Sau này bà ngoại cũng qua đời, em không khóc nữa. Em sợ mình khóc thì sẽ trở nên yếu đuối. Chỉ còn một mình em, có gì hay mà khóc. Cuối cùng em cũng hiểu vì sao lúc bố em qua đời bà ngoại lại không rơi nước mắt, chắc chắn bà nghĩ em chỉ còn một mình bà để làm chỗ dựa, bà không được yếu đuối. Thời gian đó, tuổi bà ngoại đã cao, sức khỏe cũng kém, kỳ thật em biết sẽ có một

ngày chỉ còn lại mình em, nên đã chuẩn bị tâm lí từ sớm rồi."

Mạnh Văn Phi nghe những lời này, trong lòng càng thêm áy náy. Sự võ đoán và đa nghi của anh đã khiến cô phải chịu khổ ở quán thịt nướng có hoàn cảnh kém như thế thêm mười mấy ngày.

Mạnh Văn Phi đang định nói "Xin lỗi" thì Phương Tĩnh đột nhiên quay đầu lại nói với anh: "Nhưng em cũng may mắn lắm. Từ sau khi gặp được anh và anh Khương, chuyện tốt cứ đến liên tục. Chuyện giải tòa đã có tin từ hai ba năm trước nhưng mãi không thấy động tĩnh. Em còn nghĩ phải đợi năm sáu năm nữa, nhưng đột nhiên đến rồi, tiền bồi thường nhiều hơn cả dự kiến của em, tốt hơn nhiều so với bán nhà. Em có một cục tiền từ trên trời rơi xuống, trả được phần lớn nợ, tạm thời nhẹ nhõm hơn. Sau đó đến chuyện tìm việc, vừa vào thành phố là em đã đi làm cho quán thịt nướng luôn, không bị mất ngày công nào. Rồi lại gặp anh, có công việc mới, lại còn được làm tiệc tại gia cho anh Khương, có thêm nhiều cơ hội làm việc sau này. Anh xem, cả một chuỗi toàn là chuyện tốt. Em còn quen được rất nhiều đồng nghiệp và bạn mới, mọi người đều rất tốt với em. Trước đây em chưa bao giờ có nhiều bạn như thế, cuộc sống cũng không náo nhiệt như thế."

Cô càng nói càng vui ra mặt, lại bắt đầu nhảy tung tăng: "Em tính đi tính lại, đúng là nhanh hơn rất nhiều so với tính toán của mấy tháng trước, mọi kế hoạch đều có thể hoàn hành trước vài năm. Đến 25 tuổi em phải trả hết nợ, sau đó thì yêu đương, sau đó sẽ kết hôn trước tuổi 30, trước 32 tuổi sinh con, sau 35 tuổi em sẽ cùng chồng mình mở tiệm, em làm bếp chính, anh ấy tiếp đón khách. Cả nhà chúng em sẽ cố gắng làm việc, mua một căn nhà nhỏ, mỗi ngày đều rất vui vẻ, em muốn làm ra những món ăn ngon nhất, chồng con đều thích ăn, khách hàng cũng đều khen ngon."

Trạm xe buýt đã ở ngay trước mặt rồi, nơi đó không có ai. Phương Tĩnh càng nói càng hưng phấn, nhảy lên trên ghế, đứng giơ cao hai tay, ngẩng đầu lên hét với mặt trăng: "Oa, tuyệt quá, cảm giác như thể mình là người chiến thắng trong cuộc sống vậy."

Đồ ngốc!

Mạnh Văn Phi ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt cô phát sáng rực rỡ, khuôn mặt

sáng bừng dưới ánh đèn của trạm chờ xe buýt. Cô nghèo đến rớt mồng tơi, cả nhà cũng không thuê nổi, lưng gánh nợ, phải làm mấy công việc. Cô không có người nhà, không có người yêu, không có trình độ, không có chỗ dựa, cô chẳng có gì cả. Cái cô có là tuổi trẻ sẽ trôi dần đi, là sự ương ngạnh không dám khóc, còn có tay nghề nấu nướng siêu cao, sự nỗ lực không bỏ cuộc, và khao khát về một tương lai tươi đẹp.

Và rồi cô nói, cô là người chiến thắng trong cuộc sống.

"Đồ ngốc!" Mạnh Văn Phi nói với cô.

Phương Tĩnh đứng trên cao, cúi đầu xuống cười với anh.

Nụ cười kia thật đẹp, cũng thật hồn nhiên, nó gõ một cái thật mạnh vào vị trí mềm mại nhất nơi đáy lòng của Mạnh Văn Phi.

Chương 16

Mạnh Văn Phi ngẩng đầu nhìn Phương Tĩnh bao lâu, Phương Tĩnh liền nhìn anh mỉm cười. Trông rất ngốc nghếch.

Mạnh Văn Phi bất giác nghĩ, cô có biết mình đang làm gì không? Cô có biết mình đang cười với ai không?

"Người chiến thắng trong cuộc sống." Mạnh Văn Phi gọi cô, "Cô có muốn bước xuống không?"

Phương Tĩnh nghiêng đầu nghĩ nửa ngày, giống như đang lí giải ý nghĩa của câu nói này, rồi gật đầu. "Muốn xuống."

Mạnh Văn Phi dang tay ra chuẩn bị đón cô: "Cô cẩn thận đấy, đừng để ngã." Anh không rõ rốt cuộc cô đã say đến mức độ nào, chỉ sợ cô bị đụng đầu.

Kết quả vừa đưa tay ra, Phương Tĩnh đã dũng mãnh nhảy cái "Bịch" xuống, không nhảy vào vòng tay anh mà nhảy sang bên cạnh. Sau khi nhảy xuống cô có hơi lảo đảo, nhưng đã tự mình đứng vững được. Sau đó lại tung tăng bước về phía trước, gần như quên mất bên cạnh còn có một anh Phi.

Mạnh Văn Phi hết cách, đành tiếp tục bước theo phía sau cô.

Lần này Phương Tĩnh không nói chuyện nữa, lẳng lặng bước đi, đi được một lúc, lại càng đi càng chậm. Mạnh Văn Phi nghĩ chắc cô đã thấm mệt, đang định gọi cô dừng lại, Phương Tĩnh lại đột ngột dừng bước, sau đó kêu lên: "Ây da, ba lô của em đâu rồi?"

Mạnh Văn Phi: "..."

Phương Tĩnh sờ sờ bả vai và lưng mình, sau lưng không có ba lô, cô lo lắng xoay một vòng, dáo dác nhìn khắp nơi: "Ba lô của em không thấy đâu nữa, em nhớ mình có đeo nó về mà, lúc xuống thang máy em còn kéo quai đeo

nữa."

Mạnh Văn Phi: "..."

Động tác nhỏ như kéo quai đeo cũng nhớ, thế mà cô lại không nhớ động tác lớn như tháo ba lô xuống giao cho anh?

"Anh Phi, anh Phi, chúng ta quay trở lại đi, em bỏ quên ba lô rồi, chắc chắn là để quên ở nhà anh Khương rồi." Phương Tĩnh vừa nói vừa quay đầu, vẻ mặt vô cùng lo lắng.

Mạnh Văn Phi kéo cổ áo cô lại.

Phương Tĩnh vẫn còn muốn đi, gào lên: "Trong đó là toàn bộ gia tài của em đấy, không thể làm mất được."

Mạnh Văn Phi không còn lời nào để nói, toàn bộ gia tài của cô chính là mấy dụng cụ nấu ăn nhỏ xíu đó à?

"Ba lô ở chỗ tôi."

Phương Tĩnh ngớ ra một lúc, đảo vòng quanh Mạnh Văn Phi. Đảo đến vòng thứ hai, cuối cùng cũng nhìn thấy ba lô trên lưng anh. Cô thở phào, vui mừng nói: "A, không bị mất, nó đang ở đây nè anh Phi."

Mạnh Văn Phi cũng thở phào. Sau đó cảm thấy lưng mình nặng xuống.

Phương Tĩnh ở sau lưng anh ôm chầm lấy ba lô, cả người đè lên nó.

Mạnh Văn Phi không kịp chuẩn bị, bị đẩy chúi về phía trước một bước mới đứng vững được.

Anh nghe thấy Phương Tĩnh ở phía sau lẩm bẩm: "Tốt quá, tìm thấy rồi."

Một lát sau, lại nghe cô nói: "Cái ba lô này, là lớp trưởng tặng em đấy."

Chiếc ba lô được giữ gìn tốt thật, Mạnh Văn Phi nghĩ bụng.

Anh đợi Phương Tĩnh đứng thẳng dậy, nhưng đợi một lúc lâu vẫn không thấy cô nhúc nhích.

"Bà ngoại à, hôm nay con thật sự rất vui... Nhưng hơi mệt." Giọng Phương Tĩnh như đang nói mơ.

Mạnh Văn Phi thở dài, nghiêng đầu nói với phía sau: "Đi về thôi, được chứ?"

"Ừm." Phương Tĩnh đồng ý, nhưng vẫn không nhúc nhích.

Mạnh Văn Phi để cho cô dựa, đưa tay gọi một chiếc taxi.

Cô mệt rồi, anh biết. Tập trung làm việc ở cường độ cao suốt bốn tiếng

đồng hồ, trên bàn tiệc lại cười đùa hưng phấn, bây giờ được thả lỏng, chắc hẳn rất mệt mỏi.

Xe taxi dừng lại bên cạnh họ, Mạnh Văn Phi gọi với về phía sau: "A Tĩnh, lên xe."

Phương Tĩnh không nhúc nhích. Mạnh Văn Phi vòng tay ra sau, mò được cánh tay Phương Tĩnh, kéo cô ra. Phương Tĩnh mơ màng, mắt nửa nhắm nửa mở.

Mạnh Văn Phi thở dài: "Cô vừa lên mặt trắng một chuyến đúng không? Chớp mắt đã thành ra thế này rồi."

"Ừm."

Lại còn "ừm", Mạnh Văn Phi hậm hực dẫn cô lên taxi.

Phương Tĩnh ngoan vô cùng, bảo lên xe liền lên xe, bảo ngồi xích vào trong liền xích vào trong. Đến khi Mạnh Văn Phi ngồi xuống, cô còn biết hỏi: "Anh Phi, mình đi đâu thế?"

Mạnh Văn Phi mặc kệ cô, báo địa chỉ cho tài xế. Phương Tĩnh gật đầu: "Về công ty."

Mạnh Văn Phi nhìn cô, hình như đã cô tỉnh táo lại, đôi mắt sáng rỡ, một mực nhìn chăm chăm tài xế. Xe khởi động rồi Phương Tĩnh vẫn nhìn chăm chăm về hướng đó. Lúc này Mạnh Văn Phi mới hiểu ra, kỳ thật cô không nhìn gì cả.

Anh đưa tay che mắt cô lại, nói: "Nghỉ ngơi một lúc đi, lát nữa đến nơi tôi sẽ gọi cô."

Phương Tĩnh lại bất ngờ nói: "Ây da, ba lô của em đâu rồi?"

Mạnh Văn Phi lẳng lặng nhét chiếc ba lô nặng trĩu kia vào lòng cô.

Phương Tĩnh rũ mắt nhìn chiếc ba lô một lúc, dường như đã yên tâm. Cô đặt nó sang bên cạnh, dùng cánh tay ôm lấy, sau đó tựa lên lưng ghế, không bao lâu sau thì nhắm mắt lại.

Xe rẽ qua khúc quanh, cơ thể Phương Tĩnh nghiêng qua, tựa lên cánh tay Mạnh Văn Phi. Mạnh Văn Phi nghiêng đầu nhìn cô, cô đang nhắm mắt, không hề cử động, hô hấp nhẹ nhàng, hàng mi dài vẽ lên gương mặt cô một chiếc bóng hình cánh quạt. Trông cô thế này lại càng trẻ trung hơn, mềm mại yếu ớt, không chút phòng bị, vẻ mệt mỏi hiện rõ trên khuôn mặt.

Mạnh Văn Phi nhích người, để Phương Tĩnh dựa vào mình chắc hơn. Suốt chặng đường không ai lên tiếng, chiếc xe di chuyển trong im lặng, ánh đèn đường thi thoảng lại rọi vào trong xe, Mạnh Văn Phi rũ mắt nhìn Phương Tĩnh, tay cô đặt trên đùi, lòng bàn tay ngửa lên. Ngón tay cô thon dài, hình dáng rất đẹp. Nhưng ánh đèn rọi ra một vết sẹo nhỏ xíu màu trắng nhạt, vết thương cũ, chắc là do dao cắt mà ra. Mạnh Văn Phi nhớ đến bộ dao kia của cô.

Xe đột nhiên thẳng gấp, đầu Phương Tĩnh suýt bị trượt xuống. Mạnh Văn Phi vội đưa tay ra đỡ lấy trán cô, để cô tựa trở lại cánh tay mình, không bị đánh thức.

Mạnh Văn Phi ngược mắt lên, nhìn thấy đây là ngã tư đường, chắc trước đó tài xế chạy quá nhanh, đột nhiên gấp đèn đỏ nên vội thẳng gấp. Mạnh Văn Phi bực bội trong lòng, nhưng kìm xuống, nhỏ giọng nói: "Bác tài, chạy chậm một chút."

Tài xế không nói gì, khi khởi động xe lần nữa tốc độ đã chậm lại.

Chặng đường không dài lắm, một lát sau đã đến Kỹ Thuật Phi Dương.

Mạnh Văn Phi vỗ nhẹ lên vai Phương Tĩnh: "A Tĩnh."

Phương Tĩnh không nhúc nhích.

Mạnh Văn Phi gọi lần nữa, Phương Tĩnh vẫn không nhúc nhích.

Lúc này xe đã dừng lại bên đường, tài xế bấm đồng hồ, đưa hóa đơn về phía ghế sau. Mạnh Văn Phi đón lấy, đưa tờ một trăm tệ qua, nói nhỏ: "Không cần thối lại, chúng ta đợi thêm một lúc, để cô ấy nghỉ ngơi một chút."

Tài xế taxi liếc hai người qua gương chiếu hậu một cái, "Được."

Mạnh Văn Phi đợi thêm một lúc lâu, lại vỗ vỗ Phương Tĩnh, cô hơi cau mày, vẫn chưa tỉnh.

Tài xế taxi liếc họ qua gương chiếu hậu lần thứ n, bèn nói: "Cậu mạnh tay một chút, chắc chắn cô ấy sẽ tỉnh thôi."

Mạnh Văn Phi hơi tức giận, chuyện này cần ông dạy chắc? Anh đang định lên tiếng thì điện thoại đổ chuông. Tiếng chuông vang vọng trong chiếc xe yên tĩnh nghe rất chói tai, Phương Tĩnh giật mình tỉnh.

Mạnh Văn Phi lấy điện thoại ra nhìn, là Khương Tuấn

Phương Tĩnh mơ màng ngồi dậy, dường như vẫn chưa biết mình đang ở đâu.

Mạnh Văn Phi nhận điện thoại, Khương Tuấn hỏi: "Anh về đến nhà chưa? Có đưa A Tĩnh về không?"

"Vừa đến công ty."

"Hả? Công ty anh ở Nam Cực à? Đi lâu thế."

"Không nói nữa, đang xuống xe." Mạnh Văn Phi không có tâm trạng nói chuyện với cậu ta, ngắt điện thoại. Anh kéo ba lô của Phương Tĩnh qua, đỡ cô ngồi thẳng dậy: "Đến rồi, xuống xe thôi."

Lúc này Phương Tĩnh mới có phản ứng: "Đến rồi."

Tài xế taxi ngồi phía trước hậm hực nói: "Đến lâu lắm rồi đấy cô gái."

Mạnh Văn Phi mặc kệ ông ta, anh đẩy cửa ra, xuống xe, khom người đỡ Phương Tĩnh. Phương Tĩnh bị không khí lạnh bên ngoài làm cho hắt hơi vài cái, lập tức tỉnh táo hơn.

Mạnh Văn Phi dẫn cô vào công ty, mở khóa cửa tầng một, đưa cô vào phòng, sau đó dặn dò: "Cô đang say, đừng có tắm, cứ ngủ luôn đi."

"Em không có say." Phương Tĩnh phát âm rõ ràng, ánh mắt rất tỉnh táo.

Mạnh Văn Phi trừng mắt với cô, nhắc lại lần nữa: "Đừng có tắm, lỡ té ngã thì không ai biết. Lập tức lên giường ngủ luôn đi, biết chưa?"

Phương Tĩnh lắc đầu: "Bà ngoại em từng nói, con người giống như quần áo vậy, có thể không đẹp không đắt giá, nhưng nhất định phải sạch sẽ. Phải tắm."

Mạnh Văn Phi: "...". Ma men còn biết trả treo cơ đấy.

"Bà ngoại cô nói rất có lí, nhưng cô đã tắm rồi, lại tắm một lần sẽ lãng phí nước. Tiền nước hàng tháng của công ty rất đắt." Mạnh Văn Phi nghiêm túc nói.

Phương Tĩnh tròn mắt ngạc nhiên, "Em tắm rồi?"

"Đúng vậy." Mạnh Văn Phi mặt không đổi sắc mà nói bừa: "Cô đã về được một lúc lâu rồi, cô để quên ba lô ở chỗ tôi nên tôi mang ba lô đến cho cô."

Phương Tĩnh nhìn ba lô trên tay Mạnh Văn Phi, vội nhận lấy: "Cám ơn anh Phi."

Hừ, còn dám nói không say.

Mạnh Văn Phi nói: "Được rồi, bây giờ thì khóa cửa cẩn thận rồi đi ngủ đi."

"Dạ vâng." Phương Tĩnh rất nghe lời.

Mạnh Văn Phi vẫn không an tâm, "Vậy tôi đi đây."

"Dạ vâng, anh Phi đi thông thả."

"Sau khi tôi đi cô phải làm gì?"

"Khóa cửa, đi ngủ."

Mạnh Văn Phi gật đầu. Phương Tĩnh tiễn anh ra cửa, anh lại hỏi: "Khóa cửa xong thì làm gì?"

"Đi ngủ."

Tốt lắm. Mạnh Văn Phi đứng ngoài cửa, nghe tiếng khóa cửa "tách" một cái, anh đứng thêm một lúc rồi ra về.

Đêm đó, Mạnh Văn Phi ngủ không ngon giấc vì lo lắng cho Phương Tĩnh. Muốn gọi điện thoại sang hỏi thăm cô lại sợ quấy rầy giấc ngủ của cô. Hơn chín giờ sáng anh thức dậy, đầu óc hơi nặng nề, ăn sáng xong thì lên mạng một lúc, nhìn cho đến mười một giờ hơn mới gọi điện thoại cho Phương Tĩnh, giờ này chắc cô đã thức dậy rồi.

Phương Tĩnh bắt máy, Mạnh Văn Phi nghe thấy đầu dây bên kia rất ồn ào, anh nhíu mày hỏi cô: "A Tĩnh, cô đang ở đâu?"

"Ở KFC." Giọng nói của Phương Tĩnh nghe rất có tinh thần, "Hôm nay đến ca làm thêm của em."

Mạnh Văn Phi ghen lời, còn tưởng hôm qua mệt như thế, hôm nay cô sẽ nghỉ ngơi thật tốt chứ.

Phương Tĩnh ở đầu dây bên kia ngáp ngừng rồi nói: "Anh Phi, hôm qua hình như em uống say, làm phiền anh, thật ngại quá."

Cô cũng biết mình uống say cơ đấy.

"Không sao, không phiền."

"Cám ơn anh Phi. Em phải làm việc rồi, có gì nói sau nhé."

Phương Tĩnh tỉnh táo lại dường như đã lui về khoảng cách an toàn trước kia, điềm đạm, lễ phép, khách sáo, thậm chí còn khách sáo hơn trước kia.

Mạnh Văn Phi cầm điện thoại ngồi đó một lúc lâu, anh suy nghĩ rồi soạn tin nhắn Wechat cho Phương Tĩnh: "Đừng có làm việc bạt mạng như thế, khi cần nghỉ ngơi thì phải nghỉ ngơi cho tốt."

Ngón tay anh dừng trên phím gửi đi, do dự một lúc rồi lại xóa sạch dòng chữ kia. Anh thay quần áo, lái xe đến cửa hàng KFC gần công ty.

Chủ nhật, lại đang giờ ăn trưa, KFC rất đông người.

Mạnh Văn Phi vừa yên lặng xếp hàng vừa tìm kiếm bóng dáng của Phương Tĩnh.

Không lâu sau anh đã thấy cô. Cô mặc đồng phục, đang thu dọn đĩa và thức ăn thừa trên bàn, lau sạch bàn. Có người làm đồ đồ uống, cô chạy đến cầm cây lau nhà nhanh chóng lau sạch. Một đứa bé cầm hộp khoai tây chiên đụng trúng cô, cô vội đỡ lấy đứa bé. Mẹ của đứa bé chạy đến dắt nó đi, Phương Tĩnh lại chạy đi lấy chổi quét sạch chỗ khoai tây chiên rơi đầy trên sàn.

Mạnh Văn Phi xếp hàng còn chưa nhích lên được một mét đã thấy Phương Tĩnh bận đến xoay vòng vòng, không nghỉ ngơi lấy một phút nào. Cô chỉ tập trung vào công việc trước mắt, quét mắt đã nhìn thấy ngay chỗ nào có đĩa chưa dọn, bàn nào chưa lau, nhưng lại không nhìn thấy anh.

Mạnh Văn Phi thầm thở dài trong lòng.

Anh xếp hàng nửa ngày, mua một phần hamburger mang đi, sau đó cố ý đứng vào trong đám đông chờ đợi, đợi Phương Tĩnh thu dọn xong một bàn, anh liền giả vờ đi ra khỏi cửa hàng, rõ rệt lướt qua trước mắt cô.

"Anh Phi."

Đúng như mong muốn, Phương Tĩnh gọi anh.

Mạnh Văn Phi đứng lại, nhìn Phương Tĩnh, dùng đưa chiếc túi mang về trong tay mình một cách rất tự nhiên: "Đến công ty tặng ca, nhân tiện mua bữa trưa."

Phương Tĩnh nhìn phần ăn của anh, muốn nói lại thôi.

Mạnh Văn Phi biết cô muốn nói gì, đầu bếp đại nhân rất chú trọng việc ăn uống, không thích thức ăn nhanh nhiều calo lại không dinh dưỡng, kết hợp dinh dưỡng chay mặn là vấn đề rất quan trọng đối với cô.

Mạnh Văn Phi nói: "Tôi về công ty trước đây."

Phương Tĩnh gật đầu.

"Cô làm đến mấy giờ?" Vờ như thuận miệng hỏi thăm.

"Ba giờ."

Mạnh Văn Phi tỏ vẻ không để ý: "Vậy tôi đi trước, bye bye."

Anh đẩy cửa bước đi không ngoảnh đầu nhìn lại, tự cảm thấy mình bước đi rất tiêu sái.

Ba giờ đúng không? Anh đợi.

Chương 17

Ba giờ hai mươi một phút chiều, Mạnh Văn Phi liếc mắt thấy một dáng người quen thuộc đi về phía văn phòng của anh. Anh không ngẩng đầu, quét mắt nhìn qua thời gian hiển thị ở góc dưới màn hình máy tính. Ừm, tốt lắm, điều này chứng tỏ sau khi ra khỏi KFC là cô đi thẳng đến tìm anh ngay.

Mạnh Văn Phi nhìn thẳng vào máy tính, ra vẻ đang chuyên tâm làm việc.

"Anh Phi." Phương Tĩnh dè dặt đứng trước cửa gọi anh. Anh không đóng cửa văn phòng, Phương Tĩnh đứng đó, sợ quấy rầy đến công việc của anh nên gọi nhỏ.

Mạnh Văn Phi ngẩng đầu lên: "Ờ, cô về rồi à." Sau đó cúi đầu tiếp tục làm việc.

Phương Tĩnh nhìn mặt bàn của anh, giấy gói hamburger, ly Coca và hộp đựng khoai tây chiên bày bừa ở đó. Phương Tĩnh do dự một lát rồi đi đến, dọn chỗ rác kia vào thùng rác, lại liếc nhìn cốc nước của Mạnh Văn Phi, trống không.

"Anh Phi có uống cà phê không ạ?" Giọng nói vẫn hơi dè dặt.

"Không cần đâu, hôm qua uống nhiều quá, đến giờ vẫn còn đau đầu."

Phương Tĩnh lại do dự một lúc, sau đó nói nhỏ: "Vậy em pha cho anh ấm trà trái cây nhé?"

Mạnh Văn Phi ngẫm nghĩ: "Được, phiền cô vậy."

Phương Tĩnh nhanh chóng thu dọn xong, đi ra ngoài. Một lát sau mang một ấm trà trái cây trở lại, giúp Mạnh Văn Phi rửa sạch cốc, rót một cốc trà.

Mạnh Văn Phi cười với cô, khách sáo nói: "Cảm ơn." Khách sáo giữ khoảng cách, anh cũng biết.

Phương Tĩnh cũng cười cười, dường như đã thả lỏng hơn. Cô ra khỏi văn phòng, đi xuống tầng.

Cô vừa đi, Mạnh Văn Phi liền thở phào một cái, nhìn khu vực làm việc không một bóng người bên ngoài, xoa mặt.

Quả nhiên, lần này không phải do anh nghĩ quá nhiều, nhìn thái độ của Phương Tĩnh đối với anh, chắc là thấy ngại vì tối qua uống say rồi tiết lộ cho anh biết quá nhiều chuyện. Đại khái là cô thấy xấu hổ nên muốn lui lại giữ khoảng cách có thể khiến bản thân cảm thấy an tâm.

Đêm qua cô nói quá nhiều, đều là lời thật lòng.

Cô không dám khóc, không dám ỷ lại, không cần đồng tình, nhưng dù sao cô cũng chỉ là cô nhóc mới hơn hai mươi tuổi, không có nhiều kinh nghiệm xã hội, không có quan hệ rộng, thế giới của cô chính là cửa tiệm nhỏ kia, còn có nhà bếp mà cô yêu. Chắc chắn cô cũng khao khát được nhẹ nhàng thoải mái, giống như cô khao khát tình yêu vậy, nhưng cô không dám.

Thật sự ương ngạnh quá rồi.

Nhưng Mạnh Văn Phi cảm thấy chuyện này mình có thể giải quyết được. Dù sao anh cũng lớn hơn cô bảy tuổi, mà kinh nghiệm xã hội của anh không chỉ nhiều hơn cô bảy năm. Anh từng tiếp xúc với đủ loại người, phải nói là nhiều hơn cô rất rất nhiều.

Anh biết, cô rất cứng đầu, nhưng cô cũng rất mềm lòng. Người khác tốt với cô, cô nhất định sẽ nghĩ cách báo đáp. Nhưng vẫn phải ở trong phạm vi cô thấy an toàn, không phá hủy sự "kiên cường" của cô, không khiến cô "yếu đuối".

Mạnh Văn Phi biết, không muốn cô vất vả như thế nữa thì không được nôn nóng, nếu cô cảm thấy áp lực quá lớn, sẽ trốn ra khỏi phạm vi bảo vệ của anh.

Mạnh Văn Phi kiên nhẫn chờ đợi, anh vừa xử lí công việc, vừa nhìn đồng hồ, đã bốn giờ rưỡi, anh định gọi điện thoại cho Phương Tĩnh, vừa đưa tay lấy điện thoại, Phương Tĩnh đã lên lầu.

Mạnh Văn Phi vội giả vờ bận rộn.

Phương Tĩnh đến trước cửa văn phòng của anh, dè dặt hỏi: "Anh Phi, lúc trưa anh ăn từng ấy có đủ không? Có đói không, có muốn ăn chút gì

không?"

Mạnh Văn Phi cố khống chế nét mặt của mình, cô ngốc, còn mềm lòng hơn anh tưởng tượng nhiều. Anh làm theo kế hoạch ban đầu, ra về nghiêm túc nói: "Không cần, lát nữa tôi gọi một phần thức ăn ngoài làm bữa tối luôn cũng được, hôm nay hơi bận nên chắc phải về hơi muộn."

Phương Tĩnh ngăn người: "Lại gọi thức ăn ngoài ạ?"

"Ừ. Không sao đâu, cô nghỉ ngơi sớm đi."

Phương Tĩnh mím môi, ngẫm nghĩ một lát rồi nói: "Lát nữa em cũng nấu cơm tối, dù sau cũng phải nấu, hay là, anh Phi ăn chung luôn đi."

Mạnh Văn Phi nhìn cô: "Được đấy, hôm nay không có ai khác ở công ty, sẽ không có ai nói người làm ông chủ như tôi bất công." Anh dựng thẳng ngón tay đặt lên môi, ra dấu bí mật: "Đừng nói cho người khác biết đấy."

Phương Tĩnh bật cười: "Được ạ, chúng ta lên ăn thôi."

Trẻ con, dễ dụ dỗ.

Mạnh Văn Phi cười thầm trong bụng, anh quay đầu tiếp tục nhìn máy tính: "Vậy tôi làm việc trước, nấu cơm xong gọi tôi."

"Vâng." Phương Tĩnh đi xuống tầng.

Năm giờ rưỡi, Phương Tĩnh gọi điện thoại bảo Mạnh Văn Phi xuống ăn cơm.

Ba món một canh, bánh bao nhỏ nhân thịt. Đều là món Mạnh Văn Phi thích.

Mạnh Văn Phi đã đói cồn cào, không phải anh giả vờ, là thật. Với sức ăn của anh, cái hamburger lúc trưa thật sự không đủ no. Chuyện này Phương Tĩnh biết, trong lòng Mạnh Văn Phi đã có tính toán. Cũng như cô biết anh kén ăn vậy, dù lần nào anh cũng nói mình không kiêng thứ gì, nhưng cô vẫn ghi nhớ những món anh không thích ăn dựa theo lượng thức ăn thừa lại trong phần ăn của anh.

Mạnh Văn Phi vừa ngồi xuống đã ăn một hơi mười cái bánh bao nhỏ. Dáng vẻ ăn uống ngon lành này khiến Phương Tĩnh rất vui, cô bưng bát cơm mỉm cười.

"Đói quá." Mạnh Văn Phi nói. "Tối qua uống nhiều, sáng dậy không ăn sáng, đến trưa chỉ ăn mỗi cái hamburger, may mà có bữa tối này bù lại."

Phương Tĩnh không nói gì, vì thế Mạnh Văn Phi cũng không nhiều lời, vùi đầu ăn cơm.

Hai người im lặng ăn xong bữa cơm, Mạnh Văn Phi nói: "Có thể pha cho tôi tách cà phê không?"

Phương Tĩnh đồng ý, lấy phin và máy xay cà phê ra, xay hạt cà phê thành bột trước, sau đó pha cho Mạnh Văn Phi một ly cà phê phin.

Hương cà phê nhanh chóng lan tỏa khắp không gian, Mạnh Văn Phi hít sâu một hơi, khen ngợi: "Thơm quá."

Phương Tĩnh lại cười cười.

Với cô nhóc này, khen món ăn cô làm có lẽ còn khiến cô vui vẻ hơn là khen cô xinh đẹp.

Phương Tĩnh thêm một viên sữa vào cà phê, không thêm đường, sau đó đưa cà phê cho Mạnh Văn Phi.

Đây là lần đầu tiên Mạnh Văn Phi được uống cà phê phin do Phương Tĩnh pha, trên tầng hai của công ty có một ấm pha cà phê tự động, mọi người đều uống cà phê từ ấm đó. Cái phin này, chắc cũng do Phương Tĩnh đem từ cửa tiệm cũ tới.

"Cô biết tôi không thêm đường?" Mạnh Văn Phi nhận lấy cà phê, ngửi một chút rồi nhấp một ngụm.

"Em từng thấy anh rót cà phê. Khẩu vị của mọi người trong công ty, em biết gần hết."

Mạnh Văn Phi uống thêm một ngụm, gật đầu khen cô: "Rất ngon."

Phương Tĩnh nói: "Em từng làm thêm ở quán cà phê, học lỏm được đó. Cà phê phin, mỗi người sẽ pha ra mùi vị khác nhau. Cũng như đầu bếp nấu ăn vậy, ai cũng có dấu ấn đặc sắc riêng của mình. Không giống ấm pha cà phê tự động, đã được lập trình sẵn, lần nào cũng pha ra mùi vị như thế."

Quả nhiên cô có hứng thú với chủ đề này mà.

"Thế là cô cũng từng nghiên cứu về cà phê?"

"Em chỉ biết sơ sơ thôi, kiến thức về cà phê cũng nhiều lắm. Khách hàng của tiệm em khác với khách của tiệm cà phê, nên em cũng không trử quá nhiều hàng, người uống ít, nên không có nhiều cơ hội để thử."

"Tôi rất thích cà phê. Năm đó mới khởi nghiệp, chúng tôi vẫn chưa thuê

được văn phòng, cả đám anh em ôm máy tính đến quán cà phê khởi nghiệp, ngồi suốt cả ngày. Thức ăn ở đó chỉ bình thường thôi, nhưng cà phê thật sự rất ngon."

Phương Tĩnh tò mò: "Quán cà phê khởi nghiệp là gì?"

"Là quán cà phê chức năng, cung cấp môi trường làm việc đơn giản, có wifi, có thức ăn nước uống, có bàn dài bảng đen có thể họp hành, có máy in, máy fax, máy chiếu, có thể tổ chức một ít hoạt động nhỏ. Nói một cách đơn giản, chỉ cần cô mua một tách cà phê là có thể ngồi ở đó làm việc."

Mắt Phương Tĩnh lóe sáng: "Buôn bán có được không?"

"Cũng không dễ dàng, có quán kinh doanh khá tốt, có quán phải đóng cửa."

"Vậy những người không làm việc, có thể vào đó ăn uống không?"

"Tất nhiên là có thể." Mạnh Văn Phi nhìn vẻ mặt của Phương Tĩnh, không nhìn được mà mỉm cười. "Lần sau có cơ hội, tôi dẫn cô đi xem thử."

"Vâng." Tuy miệng đáp ứng, nhưng cô đang thu người lại.

"Có nhiều quán thú vị lắm, đều là mô hình mới, dịch vụ cũng rất mới lạ. Ví dụ như gọi món và thanh toán bằng điện thoại, phục vụ món bằng băng truyền, còn có nhà hàng giống như công viên trò chơi, có nơi lại lên thực đơn theo lượng calo, tùy theo nhu cầu của những nhóm người khác nhau."

Mạnh Văn Phi vừa nói vừa quan sát phản ứng của Phương Tĩnh.

Ánh mắt cô lại sáng lên rồi.

Lần này Mạnh Văn Phi không nói sẽ dẫn cô đi nữa, anh đổi đề tài: "Đúng rồi, tuần sau có một khách hàng quan trọng sẽ đến công ty, đến lúc đó cô chuẩn bị một chút, pha cà phê phin đi, cô pha ngon hơn ấm pha cà phê tự động nhiều."

Phương Tĩnh lập tức trở nên nghiêm túc: "Khách hàng quan trọng ạ?"

"Ừ, công ty đầu tư, đến khảo sát tình hình nghiệp vụ của công ty chúng ta, nếu bàn bạc thành công, công ty sẽ nhận được một khoản đầu tư lớn, sẽ có tiền để mời thêm người, mở rộng nghiệp vụ. Đối với công ty mà nói, vô cùng quan trọng."

Phương Tĩnh lập tức trở nên hoạt bát: "Có cần nấu cơm không ạ?"

Mạnh Văn Phi bật cười: "Không cần, cứ nấu cho nhân viên như thường là được, phía khách hàng chúng ta sẽ chiêu đãi riêng."

Phương Tĩnh hưng phấn: "Anh Phi, nói vậy tức là nếu họ thấy công ty của anh tốt, sẽ cho tiền để anh kinh doanh sao?"

"Hiểu đơn giản là vậy."

"Tốt thật. Anh Phi, vậy em có thể làm gì nữa không?" Gấp gáp như thể muốn moi tim moi phổi ra vậy.

"Không cần, mọi thứ cứ như bình thường, đến lúc đó pha cà phê thật ngon là được rồi."

Phương Tĩnh gật đầu thật mạnh.

Mạnh Văn Phi lại nói tiếp: "Bây giờ rất nhiều nhà hàng vay vốn mở cửa, giống như quán cà phê khởi nghiệp vậy, rất nhiều quán đều được công ty đầu tư rủi ro hỗ trợ. Có lẽ khác với hình thức mở tiệm mà cô muốn, nhưng dù sao kế hoạch mở tiệm của cô vẫn còn rất nhiều năm, có thể tham khảo một chút. Sự thay đổi của thị trường diễn ra rất nhanh, rất lớn, cô tìm hiểu nhiều một chút cũng tốt."

Mắt Phương Tĩnh lại sáng lên: "Anh Phi, anh hiểu biết nhiều thật."

"Tôi cũng đang học hỏi."

"Em cũng muốn học." Tinh thần ham học của cô gái nhỏ thật mạnh mẽ.

"Được, đợi khi nào rảnh, tôi sẽ nói thêm với cô, cô hoạch định được mục tiêu rồi sẽ biết phải bắt đầu từ đâu thôi."

"Cảm ơn anh Phi."

"Đừng khách sáo."

"Anh Phi, em rất muốn pha thêm cho anh một tách cà phê." Phương Tĩnh rất vui, lại có chút áy náy, "Nhưng buổi tối uống nhiều sẽ khó ngủ."

Mạnh Văn Phi không thể che giấu nụ cười của mình được nữa. Thật dễ dãi, thật thích nụ cười của cô.

"Không sao, tôi cũng đang muốn nhờ cô giúp tôi pha thêm một tách. Tôi thường phải tặng ca, buổi tối vẫn hay uống."

Phương Tĩnh nhảy lên, tươi cười đi xay cà phê.

Mạnh Văn Phi thừa dịp cô đang vui nói: "A Tĩnh, có việc này tôi muốn nhờ cô giúp."

"Được ạ, anh Phi cứ nói." Còn chưa hỏi chuyện gì đã nhận lời rồi.

"Tôi ở nhà ít nấu nướng, bình thường bạn quá cũng không có thời gian dọn

đẹp nhà cửa, lại còn thường xuyên đi công tác. Lúc trước có mời dì giúp việc đến quét dọn, cuối tuần nấu cơm cho tôi các thứ, nhưng về sau dì ấy không làm nữa, cũng khá lâu rồi tôi vẫn chưa tìm được người thay. Cô có đồng ý đến chỗ tôi làm thêm theo giờ không. Lúc tôi đi vắng thì giúp tôi tưới hoa, quét dọn nhà cửa một chút. Lúc tôi ở nhà, cuối tuần giúp tôi nấu bữa cơm."

Phương Tĩnh đã xay xong cà phê nhưng thật lâu vẫn không ngừng đầu. Lúc ngừng lên, vẻ mặt rất phức tạp. Mạnh Văn Phi cảm thấy trong đó có sự không thoải mái.

Phương Tĩnh cắn môi, nhẫn nhịn một lúc mới nói: "Anh Phi, có phải anh đang thương hại em không?"

Cảnh giác thật đấy.

Mạnh Văn Phi hồi hận, mẹ kiếp, anh quá nóng vội rồi? Không phải đã tự nhủ phải từ từ sao?

"Tôi qua em uống quá chén, đã nói rất nhiều lời không nên nói. Không phải em cố ý nói những chuyện đó đâu. Anh Phi, tuy người thân của em đều không còn nữa, em còn đang nợ nần, nhưng em thấy cuộc sống của mình tốt lắm. Cơ thể em khỏe mạnh, có thể kiếm tiền bằng chính sức lực của bản thân. Em rất hài lòng với cuộc sống hiện tại. Em không thích nói quá nhiều chuyện của mình với người khác chính vì sợ thế này. Nói nhiều rồi, ánh mắt mọi người nhìn em sẽ khác ngay, cứ như em đáng thương lắm vậy, thật ra em không có. Em..." Dường như cô không biết nên nói như thế nào, loại chuyện này đúng là khó nói, càng bô càng đen, càng nói càng rối. Cô cúi đầu, không dám nhìn Mạnh Văn Phi, cuối cùng rặn ra một câu: "Em thật sự cảm thấy bây giờ rất tốt. Em mong anh đừng đối xử khác biệt với em."

Mạnh Văn Phi im lặng một lúc, rồi nói: "Tôi không hề thương hại cô, tôi thấy cô rất giỏi giang, tôi tin tưởng cô. Cô mới là người đối xử khác biệt với tôi."

Phương Tĩnh ngừng phất đầu lên.

"Khương Tuấn muốn mời cô làm tiệc tại gia, cô vui vẻ làm, còn bỏ ra biết bao tâm tư, cực khổ như thế mà không oán thán nửa lời. Để họ có một bữa ăn vui vẻ như thế, giúp họ nở mày nở mặt, xong rồi còn tổng kết chỗ nào

làm chưa tốt để lần sau cải thiện. Tôi thì sao, chỉ muốn mời một người đáng tin giúp làm việc nhà, có một bữa cơm nóng hổi ngon miệng, cô lại không bằng lòng."

Phương Tĩnh há miệng, nhưng lại không phản bác được. Có chỗ nào không đúng chứ?

"Cô cảm thấy tôi thương hại cô, cô nói xem cô có chỗ nào đáng để thương hại? Làm việc vất vả sao? Cô mở tiệm cũng được, làm thuê cũng được, đến giờ thì được nghỉ ngơi rồi đúng không, tôi thường xuyên phải tăng cả đến một hai giờ sáng, có lúc thức trắng đêm, có ai quan tâm không? Người thân của cô không còn nữa, áp lực lớn. Áp lực của tôi cũng rất lớn. Cô chỉ cần nuôi sống một mình mình là được, tôi lại phải nuôi sống cả công ty. Cô làm tốt công việc của mình là được, còn tôi phải gánh vác hiệu suất của toàn công ty, ai làm không tốt thì tôi phải gánh. Cô có nợ phải trả, nhiều nhất nợ được bao nhiêu tiền, cô có biết tôi mở công ty nợ biết bao nhiêu rồi không?"

Muốn so nghèo so cực khổ chứ gì? Mười Phương Tĩnh cô cũng không phải đối thủ của Mạnh Văn Phi tôi đâu. Em gái Phương Tĩnh à, em còn chưa biết như thế nào là giả vờ đáng thương để được thương hại đâu.

Chương 18

Phương Tĩnh thật sự không hiểu.

Ra vẻ đáng thương để được thương hại chưa từng là vũ khí của cô. Hơn nữa cô cũng không nghĩ người khác cần phải ra vẻ đáng thương để được thương hại ở trước mặt cô, vì cô nghèo đến mức chẳng giúp được ai, cô cố gắng hết sức cũng chỉ có thể chăm sóc tốt cho bản thân. Cho nên đối với nhân tình thế thái, cô rất lạnh nhạt, cô không dễ dàng thân thiết với người khác, cũng không thích nói về chuyện của mình, tương tự, cô cũng mặc kệ chuyện của người khác.

Như vậy là an toàn nhất, cho cô cảm giác thoải mái nhất.

Nhưng Mạnh Văn Phi không giống những người khác, ít nhất là ở trong lòng Phương Tĩnh, anh Phi và những người khác mà cô quen biết không giống nhau. Anh Phi ở trong lòng cô là một người không có gì là không làm được, anh là tinh anh trong tinh anh, anh thông minh, cao lớn, đẹp trai, nói chuyện thú vị, có tinh thần trách nhiệm. Anh có lòng chính nghĩa, anh chu đáo, anh quan tâm bạn bè. Đầu tóc của anh luôn gọn gàng sạch sẽ, nụ cười của anh vô cùng ấm áp, quần áo của anh vừa cao cấp lại thoải mái, mặc lên người anh vừa vừa vặn lại phóng khoáng.

Anh Phi có tất cả những gì mà cô ngưỡng mộ, anh có trình độ học vấn cao, kiến thức uyên bác, sự nghiệp thành công. Cô thuê không nổi nhà, còn anh lại có một tòa văn phòng hai tầng, còn có một nhóm nhân viên thân thiện cần mẫn. Cô không có bạn bè, cũng gần như không liên lạc với bạn học cũ, còn anh lại có nhóm bạn chơi từ nhỏ đến lớn, tình bạn rất bền vững. Cô không có cơ hội yêu đương, còn anh đã trải qua năm mối tình, kinh nghiệm cuộc sống phong phú. Cô chỉ có thể làm việc chăm chỉ, đóng tốt vai trò của

một người lính nhỏ, còn anh giơ tay nhắc chân đều có phong phạm của người lãnh đạo.

Cô kính phục anh, sùng bái anh, cô cảm thấy anh chính là nam chính cao phú soái xuất sắc nhất trong những bộ tiểu thuyết ngôn tình cô từng đọc.

Vậy mà giờ đây, nam chính nói với cô rằng anh vất vả hơn cô, nhiều áp lực hơn cô, nợ nần nhiều hơn cô,... Nói một cách ngắn gọn và súc tích, chính là nam chính xuất sắc nhất còn thâm hơn cả một diễn viên quần chúng.

Thân là một diễn viên quần chúng, Phương Tĩnh vô cùng kính ngạc. Nhất thời không biết nên phản ứng như thế nào.

Khiếp sợ, đau lòng hay là tâm trạng nào khác, cô thật sự không rõ. Rất muốn biết anh Phi đã từng trải qua những chuyện gì, nhưng lại ngại hỏi. Thậm chí cô còn cảm thấy có lỗi vì mình đã nghi ngờ anh Phi, tuy cô vẫn cho rằng anh Phi có lòng muốn giúp đỡ cô nên mới bày ra công việc giúp việc nhà theo giờ này. Nhưng cô cảm thấy bối rối vì sự chất vấn đột ngột của mình.

Phương Tĩnh nhìn vào mắt Mạnh Văn Phi, trước ánh nhìn chăm chú của anh, mặt cô từ từ đỏ lên. Cô cúi đầu xuống, cảm thấy gò má mình như phải bóng.

"Xin lỗi." Phương Tĩnh ấp úng nói.

"Sao lại xin lỗi? Cô đâu có làm gì có lỗi với tôi." Mạnh Văn Phi vẫn nhìn cô, thu hết những phản ứng của cô vào đáy mắt. "Mỗi người đều có quyền tự do lựa chọn công việc."

"Em, em không có ý này." Cô cũng không biết mình có ý gì nữa. Cô đang ở đâu? Cô đang nói gì? Bây giờ đang thảo luận về chủ đề gì? Áp lực lớn quá, nhìn chăm chăm mặt bàn mà vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt của anh Phi đang dán lên người cô.

"A Tĩnh." Giọng Mạnh Văn Phi nhẹ nhàng ấm áp, Phương Tĩnh căn môi.

"Qua đây." Mạnh Văn Phi nói.

Phương Tĩnh ngẩng đầu lên, thấy Mạnh Văn Phi vỗ vỗ chiếc ghế bên cạnh anh. "Chúng ta tâm sự một chút được không? Giống như tối qua, giống như những người bạn thân."

Mặt Phương Tĩnh lại càng đỏ hơn, ngón tay cô bấu chặt mép bàn, giọng nói

nhỏ đến không thể nhỏ hơn: "Tôi qua em thất lễ quá. Xin lỗi."

"Vậy thì đừng nghĩ đến chuyện tối qua nữa. Cô qua đây ngồi đi được không?" Mạnh Văn Phi lại vỗ vỗ chiếc ghế bên cạnh, "Bây giờ tôi đang ngồi, cô đang đứng, tôi phải ngẩng đầu lên nhìn cô, không thích hợp để nói chuyện lắm."

Phương Tĩnh hé miệng, lại không từ chối được, đành chậm chạp nhích qua. Mạnh Văn Phi không nói tiếng nào, kiên nhẫn đợi cô ngồi xuống rồi mới nói: "Nếu tôi có làm việc gì khiến cho cô cảm thấy không thoải mái, vậy thì cho tôi xin lỗi."

Phương Tĩnh vội vàng lắc đầu.

"Giữa chúng ta có chút hiểu lầm." Mạnh Văn Phi lại nói, "Lần trước Khương Tuấn nói tôi cho rằng cô giả vờ đáng thương nên không cho cô đến công ty làm việc, cô đã nghe thấy phải không?"

Phương Tĩnh không biết nên trả lời thế nào. Đúng là cô đã nghe thấy, còn buồn mất mấy ngày. Nhưng cô phải giả vờ như chưa có chuyện gì xảy ra, cô không có nền tảng để giận hờn, hơn nữa anh Phi đã đồng ý nhận cô vào làm, còn rất quan tâm đến cô, còn bằng lòng giảng dạy đạo lý cho cô. Lí trí cho cô biết, anh Phi không phải thật sự xem thường cô, việc này xem như bỏ qua đi. Anh Phi không hề nhắc đến, người ta đã không để trong lòng, cô cứ bản khoăn mãi thì thật sự không hay chút nào.

Nhưng bây giờ anh Phi lại nhắc đến, cô không biết nên trả lời thế nào.

"Tôi phải chính thức xin lỗi cô về việc này, lúc đó tôi không hiểu về cô, thật sự đã nghĩ có thể cô đã phóng đại cảnh ngộ của mình lên, là do tôi vô đoán. Xin lỗi. Con người tôi là vậy, kết giao bạn bè là một chuyện, nhưng trong công việc, trong việc dùng người vẫn tương đối cẩn thận. Tôi không muốn dùng một người không thật thà, gây rắc rối cho công ty. Đây là suy nghĩ thật sự của tôi lúc đó khi từ chối nhận cô vào công ty. Sau này tôi biết mình đã hiểu lầm cô, vậy thì lí do để từ chối cô đã không còn nữa. Lúc này tôi đã nói, tôi thấy cô rất giỏi giang, cô nấu ăn rất ngon, cửa tiệm của cô bày trí rất gọn gàng ngăn nắp, món ăn cũng được thiết kế rất cẩn thận, là một người rất chu đáo. Tôi nghĩ cô là một người rất chăm chỉ và có trách nhiệm, nên hy vọng cô có thể đến công ty làm việc."

Phương Tĩnh gật mình, ngược mắt nhìn anh.

"Lúc đầu tôi đã hiểu lầm cô, xin lỗi."

Mạnh Văn Phi nhìn vào mắt cô, lặp lại lời xin lỗi một lần nữa. Những lời này là lời thật lòng của anh, anh nợ cô, bây giờ rốt cuộc cũng có thể nói ra một cách đường hoàng, anh như vừa trút được gánh nặng.

Nhịp tim của Phương Tĩnh tăng nhanh, cô không ngờ sự việc lại được giải quyết như vậy. Cô cứ ngỡ chuyện lúng túng thế này mọi người đều sẽ không nhắc đến, lãng lạng quên nó đi là được, nhưng anh lại thành khẩn như vậy. Anh rất nghiêm túc, cô thấy được điều ấy trong ánh mắt của anh.

Quả nhiên anh là nam chính chỉ có trong tiểu thuyết mà, thả nào bạn bè đều thích anh như thế, ai cũng đều nể phục anh.

Mạnh Văn Phi nhìn vào đôi mắt trong veo của cô, sự tín nhiệm và thuần khiết trong ánh mắt ấy khiến anh rất muốn xoa đầu cô. Anh nhin.

"Vậy cô tha thứ cho tôi chứ?"

Phương Tĩnh gật đầu.

Mạnh Văn Phi nở nụ cười.

Mặt Phương Tĩnh lại đỏ lên.

Lần này Mạnh Văn Phi không nhin nữa, anh xoa đầu cô.

"Vậy những gì tôi sắp nói sau đây, cô phải nghe cho kỹ."

Phương Tĩnh lại gật đầu, đúng là ngoan ngoãn nghe lời mà.

"Trước đây tôi phạm sai lầm này cho thấy tôi là người rất thực tế trong công việc, trong việc dùng người. Tôi không có lòng đồng cảm để sử dụng, giỏi là giỏi, không giỏi là không giỏi, chức vụ gì nên hưởng mức lương nào, nên làm ít hay nhiều việc, đều phải tính toán rõ ràng. Thế nên, lúc này cô đã hiểu lầm tôi, có phải cũng nên xin lỗi tôi hay không?"

Phương Tĩnh ngạc nhiên đến mức trợn tròn mắt, chủ đề này giống như viên đạn biết chuyển hướng vậy, xoay một góc 180 độ quay về bắn vào cô. Lần này cả tai cô cũng đỏ ửng.

Phương Tĩnh chưa kịp lên tiếng thì Mạnh Văn Phi đã bật cười. Anh lại xoa đầu Phương Tĩnh. Sao lại đáng yêu thế chứ? Khiến cho ông chú già như anh cảm thấy chuyện bắt nạt cô gái nhỏ này thật thú vị.

"Trêu cô thôi, không cần phải xin lỗi đâu." Anh nói.

Câu "Xin lỗi" của Phương Tĩnh nghẹn lại, cảm thấy hơi ấm ứ.

Mạnh Văn Phi ngả người tựa vào lưng ghế, dáng vẻ rất thoải mái, hỏi cô: "Có muốn nghe chuyện khởi nghiệp của tôi không?"

Tim Phương Tĩnh lập tức đập nhanh hơn, gật đầu. Rất tò mò, rất muốn biết. "VẬY trước tiên phải nói cho tôi biết lúc này cô đang nghĩ gì đã?"

Phương Tĩnh lại gật mình: "Nghĩ gì là gì ạ?"

"Thì cứ tùy tiện nói thôi."

Phương Tĩnh ngẫm nghĩ hồi lâu, lắc đầu: "Không thể tùy tiện được, em nói chuyện lúc nào cũng rất nghiêm túc."

Mạnh Văn Phi bật cười ha ha.

Phương Tĩnh bị anh cười mà mặt nóng ran.

"VẬY nói xem lúc cô cảm thấy tôi thương hại cô nên không muốn đến chỗ tôi làm việc đã nghĩ gì?"

"Dạ?" Phương Tĩnh cúi đầu, cố sắp xếp từ ngữ: "Ừm, thì nghĩ, không muốn anh Phi thương hại em." Nói cũng như không. Cô ngẩng đầu nhìn lên Mạnh Văn Phi một cái, anh đang nhìn cô, trên mặt đều là ý cười. Cho nên anh hỏi câu khó như thế là chỉ định trêu cô thôi sao?

Cô hỏi. Mạnh Văn Phi nhướn mày: "Khó sao?"

Phương Tĩnh gật đầu.

"VẬY thì đổi câu dễ hơn."

Còn muốn hỏi? Phương Tĩnh lập tức xụ mặt.

Mạnh Văn Phi lại bật cười thành tiếng. "Thật mà, chắc chắn rất dễ trả lời."

Phương Tĩnh mím môi, dẫy vẻ không tin.

Mạnh Văn Phi tiếp tục cười: "Cô đừng chọc tôi cười nữa."

"Em đâu có." Phương Tĩnh nghiêm mặt, "Em đang nghiêm túc đợi câu hỏi mà."

Mạnh Văn Phi cười không dừng được.

"Này, anh mà cứ cứ cười mãi như thế thì coi như không còn câu hỏi nữa, phải bắt đầu kể chuyện đấy." Phương Tĩnh đưa ra yêu cầu.

Mạnh Văn Phi lắc đầu, cố nhịn cười.

"Dù có hỏi, cũng chỉ được hỏi một câu nữa thôi." Phương Tĩnh lại đưa ra yêu cầu.

Mạnh Văn Phi hắng giọng, rớt cuộc không cười nữa: "Được, chỉ hỏi một câu. Để tôi nghĩ đã, hỏi câu dễ thôi."

Phương Tĩnh ngồi ngay ngắn.

Mạnh Văn Phi lại muốn cười, cô thật sự đang nghiêm túc đợi câu hỏi đấy.

"Ừm, vậy nói xem lúc tôi bảo cô sang đây ngồi, cô lẽ mề cả nửa ngày cũng không chịu sang, lúc đó đang nghĩ gì?"

Câu hỏi này Phương Tĩnh đáp rất nhanh: "Nghĩ nếu mà máy nước uống ở trên tầng hết nước thì tốt, em có thể nói em phải đi thay nước rồi bình tĩnh lại. Nhưng hôm nay em kiểm tra rồi, trên tầng vẫn còn nước."

Mạnh Văn Phi bật cười lớn. Nói chuyện như thế này, thật sự khó lường mà. Phương Tĩnh xụ mặt nhìn anh cười.

Mạnh Văn Phi nói: "Cô pha thêm cho tôi một tách cà phê đi, pha xong chắc tôi cười xong rồi."

Phương Tĩnh vừa lầu bầu "Có gì buồn cười chứ", vừa đứng lên hoàn thành việc pha cà phê đang dang dở khi này.

Ánh mắt của Mạnh Văn Phi vẫn luôn di chuyển theo cô. Phương Tĩnh không nhìn anh, mặt vẫn đỏ ửng, cô tập trung đun nước, đổ bột cà phê vào trong phin lọc, trong lúc đợi nước sôi, cô không nhìn được lại lầu bầu: "Em không giỏi nói chuyện đâu, nên trước đây khi các bạn trong lớp nói chuyện với nhau em đều không chen lời vào được."

Cô ngẩng đầu lên nhìn Mạnh Văn Phi, Mạnh Văn Phi đang cười nhìn cô.

"Đó là tại bạn học của cô không biết thương thức. Tôi rất thích nói chuyện với cô."

Phương Tĩnh cảm thấy rất xấu hổ, cô cúi đầu xuống nhìn chằm chằm bột cà phê, cô cũng rất thích nói chuyện với anh Phi nha.

Chương 19

Mạnh Văn Phi nói xong, bất chợt nhận ra mình vừa vượt quá giới hạn. Tạo dựng mối quan hệ tín nhiệm và ỷ lại với cô, khiến cô dờ dẫm phòng bị và khoảng cách là một chuyện, nhưng đem từ "thích" treo ngoài cửa miệng với một cô gái thì thật sự không thích hợp. Tán thưởng, đồng lòng, khích lệ, phải là những từ này mới đúng.

Mạnh Văn Phi hăng giọng, không nói nữa.

Xung quanh trở nên yên tĩnh, chỉ có tiếng pha cà phê của Phương Tĩnh.

Không bao lâu sau, cà phê đã được pha xong, Phương Tĩnh thêm sữa vào rồi bưng cà phê đến, nhẹ nhàng đặt xuống trước mặt Mạnh Văn Phi, sau đó ngồi ngay ngắn. Về mặt mong chờ nhìn Mạnh Văn Phi.

Mạnh Văn Phi không nhìn được nữa, lại bật cười. Học sinh tiểu học hả?

Thật muốn thử nói "Muốn nghe kể chuyện thì giơ tay" xem cô có giơ tay lên thật không.

Mạnh Văn Phi không trêu cô nữa, anh uống một ngụm cà phê, bắt đầu kể câu chuyện của mình.

Khi anh còn học đại học đã từng viết một vài chương trình, phần mềm được cấp bằng sáng chế, cũng từng nhận gia công phần mềm cho một số công ty, tham gia thi thố giành được giải thưởng lớn, là người khá năng nổ cả trong lẫn ngoài trường học, cũng có được một chút tiếng tăm. Khi còn ngồi trên ghế nhà trường anh đã đăng ký mở công ty, làm chung với vài bạn học khác. Nhưng nguồn vốn có hạn, anh cảm thấy khó phát triển được. Sau này nhận được lời mời của một công ty lớn, điều kiện và chức vụ đều hợp lý, có tính thử thách, có thể học được không ít, còn có thể mở rộng nguồn tài nguyên. Thế là anh nhận lời.

Ở công ty phát triển rất thuận lợi, anh được xem trọng, chỉ trong thời gian ngắn đã được thăng chức tăng lương, còn có bạn gái. Bạn gái không làm chung bộ phận với anh, không cùng tầng làm việc, cô là một cô gái có lòng cầu tiến, có lý tưởng. Bất luận là trong công việc hay hứng thú trong cuộc sống họ đều có tiếng nói chung, mối quan hệ trong công việc và bạn bè cũng giống nhau. Khoảng thời gian đó anh rất hào hứng, cảm thấy làm chuyện gì cũng cực kỳ suôn sẻ.

Nhưng hai năm trước, anh bắt đầu không hài lòng với tình trạng hiện tại. Công ty rất lớn, phòng ban rất nhiều, quy trình quản lý rất trơn tru, cho nên những gì mà mỗi người mỗi tổ nhóm có thể làm đều bị giới hạn, làm việc năm năm, sự kích thích và thách thức mới mẻ lúc ban đầu đã trở thành sự nhàn nhuễn lặp đi lặp lại, không gian thăng tiến chức vụ của anh cũng đã hết, chính sách làm việc của công ty và quan hệ nhân sự phức tạp đè ép ý tưởng sáng tạo của anh. Bất cứ ai làm việc ở một công ty trong thời gian dài, rồi cũng sẽ xuất hiện những vấn đề như vậy. Một quản lý trung cấp trẻ tuổi như anh, dù có nhiều ý tưởng cũng không thể thay đổi được hiện trạng. Vì thế giống như năm xưa lập nghiệp khi còn học đại học, anh cảm thấy đã đến lúc phải thay đổi. Anh của lúc đó muốn kỹ thuật có kỹ thuật, muốn quan hệ có quan hệ, nguồn tài nguyên trong ngành và thị trường cũng đã có một chút, cho nên anh thôi việc, dự định tự mình gây dựng sự nghiệp một lần nữa.

Phương Tĩnh nghe rất chăm chú, cũng hiểu được suy nghĩ của Mạnh Văn Phi. "Em hiểu, giống như lúc em đi làm thêm ở nhà hàng vậy, vì sao chỉ làm mỗi món bắp cải xào giấm chứ, bắp cải nấu với miến cũng rất ngon mà, còn cả bắp cải cuộn thịt bò, bắp cải cuộn rau và nhiều món khác nữa. Mà món bắp cải xào giấm kia nhà bếp lại cho quá nhiều giấm, lần nào cũng cho rất nhiều, khách hàng đã phản ánh mấy lần là quá chua quá mặn, nhưng họ vẫn không sửa. Sao lại cố chấp với món bắp cải xào giấm thế chứ? Em mà là đầu bếp chắc chắn sẽ không làm như vậy. Nên có cửa tiệm của mình vẫn tốt hơn, có thể làm món mà mình muốn làm."

Mạnh Văn Phi lại bật cười, so sánh kiểu này, bắp cải xào giấm.

Thấy anh cười Phương Tĩnh lại xụ mặt xuống, cảm thấy rất ngượng ngùng.

"Em biết, những gì mà các anh làm đều là những thứ cao cấp, công nghệ cao, không giống với cửa tiệm nhỏ của em."

Mạnh Văn Phi vừa cười vừa lắc đầu: "Không phải, tôi chỉ cảm thấy cô tổng kết rất đúng, rất có hình tượng."

Phương Tĩnh xoa tay lia lịa: "Em không chen lời nữa, anh Phi kể tiếp đi."

Mạnh Văn Phi gật đầu, tiếp tục nói: "Lúc đó tôi đã hai mươi tám tuổi, không giống thời đại học mới mười chín đôi mươi. Lúc học đại học tôi cũng giống như cô bây giờ vậy, không có áp lực gì, muốn làm gì thì làm đó, vì còn trẻ mà, thất bại cũng chẳng sao, chỉ cần có thể nuôi sống bản thân là được, không cần phải đắn đo nhiều. Thất bại thì thất bại thôi, muốn bắt đầu lại thì có thể bắt đầu lại. Nhưng hai mươi tám rồi thì khác, thật ra đến giai đoạn xấp xỉ ba mươi có thể xem là một bước ngoặt quan trọng trong đời người. Tâm nhìn rộng hơn, tâm cao khí ngạo hơn, khi làm việc cũng sẽ suy xét đến nhiều nhân tố hơn, nếu khởi nghiệp thất bại, ba mươi mấy bốn mươi tuổi mới quay đầu, có thể sẽ không tìm được vị trí nào thích hợp với mình nữa, có rất nhiều người trẻ tuổi thông minh tài giỏi hơn, mức lương họ yêu cầu cũng thấp hơn. Cô có gia đình rồi, phải nuôi già nuôi trẻ, phải ổn định, còn những người trẻ tuổi kia vẫn đang mạnh mẽ xông lên, là hai trạng thái hoàn toàn khác biệt."

Phương Tĩnh gật đầu, cảm thấy những lời này vô cùng có lí.

Mạnh Văn Phi thấy dáng vẻ nghiêm túc của cô lại cười: "27 tháng này là tôi tròn ba mươi rồi."

"Hả." Mắt Phương Tĩnh lóe sáng.

"Trước khi tôi thôi việc, tình cảm giữa tôi và Hàn Kỳ vẫn luôn tốt đẹp. Hàn Kỳ chính là bạn gái của tôi lúc đó."

Phương Tĩnh gật đầu, tỏ ý đã hiểu.

"Chúng tôi đã gặp cha mẹ hai bên, cũng đã bàn bạc đến cuộc sống tương lai. Lúc đó mức lương của tôi không tệ, tiết kiệm cũng được kha khá, đến tuổi rồi, bố mẹ đã bắt đầu giục cưới. Nhưng tôi càng làm ở công ty càng thấy bí bách, nên tôi quyết định thôi việc, ra ngoài khởi nghiệp, làm lại từ đầu." Mạnh Văn Phi nhún vai, "Lúc này đã nói đến những rủi ro khi làm như vậy, nên Hàn Kỳ phản ứng rất dữ dội, cô ấy kiên quyết phản đối."

Phương Tĩnh nghe rất nhập tâm, cau chặt chân mày lại vì Mạnh Văn Phi: "Thật ra em thấy ba mươi cũng đâu có già, việc gì chỉ cần thật lòng muốn làm thì bao nhiêu tuổi bắt đầu cũng không muộn."

Mạnh Văn Phi cười: "Tôi cũng không cảm thấy mình già, đang lúc tuổi trẻ cường tráng, tư duy linh hoạt, có sức sáng tạo, là lúc thích hợp để lập nghiệp. Nhưng suy nghĩ của mỗi người khác nhau, muốn sống cuộc sống khác nhau. Hàn Kỳ vẫn còn khá truyền thống, cô ấy nhỏ hơn tôi một tuổi, bằng với Khương Tuấn và Hiếu Lộ. Bây giờ cô ấy cũng hai mươi sáu hai mươi bảy rồi, cô ấy dự định sẽ kết hôn trước năm hai mươi tám tuổi, đến ba mươi thì sinh con. Tôi lại thôi việc, thu nhập không còn đảm bảo nữa. Tôi còn đem hết tiền tiền kiệm đổ vào công ty, tôi có một căn nhà nhỏ hai phòng ngủ, lúc trước Hàn Kỳ đã thấy quá nhỏ, sau này có con sẽ không đủ dùng, nên cô ấy dự định mua thêm một căn nhà lớn hơn có ba đến bốn phòng. Nhưng tôi lại dùng hết tiền tiết kiệm rồi, không mua được nhà nữa, lại thêm không đủ tiền nên tôi đã đem căn nhà nhỏ đi thế chấp."

Phương Tĩnh kinh ngạc trừng mắt, sự can đảm này quả thật cô không dám nghĩ đến.

"Hàn Kỳ cực kỳ tức giận, ba ngày hai bữa lại cãi nhau với tôi. Cô ấy cảm thấy tôi không hề để ý đến cảm nhận của cô ấy, không thể đảm bảo cho cuộc sống tương lai của cô ấy, không có trách nhiệm, không phải đàn ông. Tôi cảm thấy cô ấy gây sự vô cớ, vì cái gọi là an ổn mà ép tôi phải giết chết lí tưởng của mình, tôi không muốn ràng buộc với môi trường như đã chết kia, tôi còn trẻ, còn có thể thử sức, thêm vài năm nữa, có tuổi rồi, không còn lòng kiên trì nữa, có lẽ sẽ sống đời nhàm chán như vậy. Nghĩ thử xem nếu tương lai của tôi như thế thì đáng sợ biết mấy."

Mạnh Văn Phi nói đến đây thì nhìn Phương Tĩnh: "Dọa cô sợ rồi nhỉ?"

Phương Tĩnh lắc đầu: "Em đang nghĩ xem đến khi em ba mươi tuổi sẽ ra sao."

"Con gái không giống với con trai."

Phương Tĩnh không phục: "Em thấy giới tính không phải là vấn đề. Như anh đã nói, suy nghĩ của mỗi người khác nhau, muốn sống cuộc sống khác nhau."

Mạnh Văn Phi không tranh luận với cô, anh nói: "Tóm lại khoảng thời gian đó không vui vẻ gì. Mâu thuẫn giữa tôi và Hàn Kỳ không thể giải quyết được. Cô ấy yêu cầu tôi dừng thôi việc, đừng lập nghiệp, giữ nguyên hiện trạng, chúng tôi kết hôn, sinh con, cứ tiếp tục sống như thế. Tôi không chấp nhận được. Điều kiện của tôi là tôi thôi việc, đi lập nghiệp, có thể kết hôn, sinh con, ở căn nhà nhỏ kia. Tôi và cô ấy đều khá cứng đầu, không ai chịu nhường ai. Cô ấy cảm thấy đến cả thu nhập của tôi còn không được đảm bảo, kết hôn cái con khi, chẳng lẽ muốn phụ nữ kiếm tiền nuôi gia đình sao. Tôi nghĩ kết hôn là cô ấy muốn, tôi đang chiều theo cô ấy, sao lại thành ra là lỗi của tôi? Tôi không yêu cầu cô ấy phải nuôi gia đình, chỉ cần cô ấy cho tôi ít thời gian, để tôi thử một lần. Nhưng cô ấy không hề coi trọng chuyện tôi muốn lập nghiệp, nói rất nhiều lời khó nghe. Tôi lại khá sĩ diện, khá chủ nghĩa đàn ông, không thêm để ý đến cô ấy nữa. Tôi thôi việc, bắt đầu lo việc xây dựng đội ngũ, lôi kéo đầu tư. Chúng tôi chiến tranh lạnh mãi, đôi bên đều bị tổn thương. Sau đó chia tay. Tôi trải qua một khoảng thời gian vất vả, gặp phải một vài lần bế tắc, sau đó đã lấy được khoản vốn đầu tư đầu tiên, thành lập được công ty."

Phương Tĩnh an ủi anh: "Bây giờ anh thành công rồi, có thể quay lại tìm chị ấy mà."

Mạnh Văn Phi cười, lắc đầu: "Lương của tôi bây giờ còn không cao bằng mức lương ở công ty cũ, công ty của tôi vẫn chưa có lãi, vẫn đang trong giai đoạn đốt tiền, vẫn đang tìm nguồn đầu tư, việc kinh doanh của công ty vẫn còn rủi ro. Tôi còn có khoản nợ chưa trả, còn nợ tiền tài trợ của bố mẹ. Trong mắt cô ấy, tôi như thế này vẫn chưa được xem là thành công. Hơn nữa mâu thuẫn lớn nhất của chúng tôi không nằm ở việc tôi có thành công hay không, mà là tình cảm của chúng tôi không sâu đậm đến mức dám hy sinh tương lai mà mình muốn có vì đối phương. Cô ấy không bằng lòng cùng tôi chịu khổ, tôi không muốn bị cô ấy trói buộc, đơn giản vậy thôi. Cái mà mọi người theo đuổi không giống nhau. Thế nên dù sau này xảy ra chuyện gì, chúng tôi cũng không thể quay lại với nhau được."

"Thật đáng tiếc." Phương Tĩnh thở dài.

"Không đáng tiếc." Mạnh Văn Phi cười, "Bây giờ tôi và cô ấy đều có cuộc

sống mà mình muốn, thế này rất tốt. Tôi làm việc vui vẻ thỏa mãn, cô ấy cũng đã tìm được đối tượng thích hợp, nghe nói sắp kết hôn rồi."

Phương Tĩnh mím môi, vẫn cảm thấy đáng tiếc. Anh Phi tốt thế này, nhất định sẽ thành công, cho dù công ty này không thành công, cũng sẽ thành công ở một nơi khác. Cô gái kia bỏ lỡ anh Phi, thật đáng tiếc.

"A Tĩnh."

"Dạ?" Phương Tĩnh ngược mắt lên nhìn Mạnh Văn Phi.

"Tôi biết chuyện của cô rồi, cô cũng đã biết chuyện của tôi, thế nên, đừng để ý đến những lời nói lúc say tối qua nữa. Được chứ?"

Giống như hai người bạn trao đổi bí mật với nhau, rút ngắn khoảng cách.

Phương Tĩnh gật đầu.

Vẻ mặt ngoan thế kia.

Mạnh Văn Phi bật cười, lại muốn xoa đầu cô nhưng nhịn xuống.

"Anh Phi, anh mở công ty này, cần bao nhiêu tiền thế?"

"Đăng ký không tốn bao nhiêu cả."

"Em muốn hỏi, theo như anh nói, muốn đi được đến bước thành công thì cần bao nhiêu tiền cơ?"

"Khoảng vài nghìn vạn."

Phương Tĩnh há hốc miệng, cảm như muốn rơi xuống.

Mạnh Văn Phi quét mắt nhìn cô một cái: "Đừng có thương hại tôi đấy."

Phương Tĩnh lắc đầu thật mạnh, không dám đồng tình, sợ muốn chết rồi.

Mạnh Văn Phi nhìn vào mắt cô: "Cô nói xem, tôi sẽ thành công chứ?"

"Sẽ." Phương Tĩnh gật đầu. "Em cũng sẽ thành công. Anh Phi mạnh hơn em rất nhiều, anh nhất định cũng sẽ thành công."

Mạnh Văn Phi cười lớn. Anh chỉ muốn được khích lệ một chút, cô lại không hề khách sáo, tự khen luôn cả mình.

Phương Tĩnh nghiêm túc nói: "Em nói thật lòng đấy."

"Ừ, tôi biết." Mạnh Văn Phi nói: "Không có khó khăn nào đánh bại được cô, A Tĩnh, tôi cũng cảm thấy cô nhất định sẽ thành công."

Phương Tĩnh cười, trong lòng ấm áp.

Mạnh Văn Phi nhìn đồng hồ: "Được rồi, hôm nay cũng muộn rồi, tôi về đây. Cám ơn bữa tối của cô. Nghỉ sớm đi, ngày mai còn phải làm việc." Dứt

lời, anh đứng dậy chuẩn bị đi.

Phương Tĩnh ngăn người. Về nhanh vậy? Cô cảm thấy còn rất nhiều điều chưa nói mà.

Cô nhìn theo bóng lưng Mạnh Văn Phi, không nhịn được nói: "Anh Phi, vậy chuyện tìm người giúp việc theo giờ của anh làm thế nào bây giờ?"

Mạnh Văn Phi quay đầu lại: "Không sao, cô đừng để tâm, rồi sẽ tìm được người thích hợp thôi. Không tìm được thì cứ gọi thức ăn ngoài trước vậy. Dù sao cũng phải đưa chìa khóa cho người ta, toàn bộ gia tài của tôi đều ở trong căn nhà đó, vẫn phải tìm một người đáng tin, làm được việc mới được."

Phương Tĩnh há miệng, cuối cũng vẫn không nói gì.

Mạnh Văn Phi cười cười: "Tôi về đây, bye bye."

Chương 20

Ngày hôm sau là thứ hai. Mạnh Văn Phi đi làm như thường lệ, đến trưa dẫn theo Liễu Nghị và một đồng nghiệp khác đi gặp mặt khách hàng. Buổi chiều trở về mở hai cuộc họp liên tiếp, bận đến mức chẳng kịp uống thêm ngụm nước. Khi tan làm đã rất muộn, anh không tìm Phương Tĩnh mà đi thẳng về nhà.

Cả ngày hôm đó Phương Tĩnh cũng không đến tìm anh. Ở trong công ty chạm mặt nhau, cô khẽ chào một tiếng anh Phi rồi đi ngay, giống như bình thường vậy, không có gì khác.

Thứ ba, thứ tư là ngày bên phía công ty đầu tư đến họp và khảo sát. Cả Công ty kỹ thuật Phi Dương đều rất coi trọng chuyện này, bày ra tư thế như sẵn sàng chiến đấu. Khi bốn người đại diện của công ty đầu tư bước chân vào khu vực làm việc, trên dưới công ty bất giác đều ngồi ngay ngắn, không dám nói chuyện lớn tiếng, hoàn toàn không có không khí nhẹ nhàng vui đùa như ngày thường.

Dẫn đầu đoàn khảo sát là Giám đốc dự án Lý Gia Ngọc, cô ấy và Mạnh Văn Phi đã trao đổi qua điện thoại và mạng vài lần, lần này đến là lần đầu tiên gặp mặt. Cô trông khoảng ba mươi tuổi, tóc ngắn, hoa tai lớn, trang điểm tỉ mỉ, bộ âu phục hàng hiệu vừa vặn, toàn thân từ trên xuống dưới đều tỏa ra khí chất của tinh anh xã hội.

Lý Gia Ngọc không hề vội bàn công việc ngay, cô có vẻ rất hứng thú với hoàn cảnh làm việc của Phi Dương. Cô dạo quanh từ trên xuống dưới, mỗi khu vực đều nhìn qua, thậm chí còn tới nhìn qua phòng bếp. Cô hỏi Mạnh Văn Phi rất nhiều về suy nghĩ ban đầu khi tu sửa phòng làm việc, tình trạng trang thiết bị của nhân viên... Sau khi mọi người ngồi vào phòng họp, cô lại

nói muốn đi vệ sinh, xong rồi lại sang phòng trà nước tự tay pha một tách trà.

Liễu Nghị bị vị Giám đốc Lý này làm cho căng thẳng, tìm dịp hỏi nhỏ Mạnh Văn Phi xem đối phương có ý gì?

"Cô ấy chú tâm đến chi tiết." Mạnh Văn Phi đáp. Lúc trước khi tiếp xúc anh đã phát hiện ra rồi, vị Giám đốc Lý này khi nói chuyện không có lời nào thừa thãi, nói thẳng vào trọng điểm, rất chú trọng các chi tiết trong mọi đáp án của vấn đề. Hôm nay gặp mặt anh lại càng chắc chắn hơn. Mọi chi tiết trên người cô đều rất hoàn mỹ, từ màu son cho đến cách phối giày đều rất hợp nhau.

"Không cần phải căng thẳng, cô ấy rất hài lòng với công ty chúng ta." Mạnh Văn Phi nói với Liễu Nghị. Anh chắc chắn như thế, Liễu Nghị thờ phào nhẹ nhõm. Mạnh Văn Phi vỗ vai anh ta, cười cười. Bản thân anh quả thật rất có lòng tin, không nói về mặt nghiệp vụ, môi trường làm việc của công ty thật sự không có gì để chê trách. Có Phương Tĩnh ở đây, họ thậm chí chẳng cần phải cố ý thu dọn làm gì, phòng bếp cũng vậy, nhà vệ sinh cũng thế, mỗi một góc ngách đều rất sạch sẽ ngăn nắp.

Hội nghị kéo dài hai ngày diễn ra rất suôn sẻ, Mạnh Văn Phi chuẩn bị đầy đủ, các đồng nghiệp dự họp cũng biểu hiện rất tốt, tổng thể chỉ có một từ - chuyên nghiệp.

Lý Gia Ngọc có vẻ nghiêm nghị, nhưng không hề lạnh lùng cứng nhắc, cô rất lịch sự, lúc người khác nói chuyện cô rất chăm chú lắng nghe, đặt câu hỏi sắc bén nhưng cũng rất uyển chuyển. Cô để cho cấp dưới có cơ hội để thể hiện, không cướp lời, không ra vẻ. Mạnh Văn Phi rất tán thưởng điểm này ở cô. Nếu có thể hợp tác với người như vậy, thật sự rất vui vẻ.

Trong hai ngày này người của hai bên có thể nói là rất hòa hợp, đến ngày thứ hai đã có thể trêu đùa lẫn nhau rồi. Vì ngày đầu tiên được uống cà phê rất ngon, ngày thứ hai Lý Gia Ngọc đã đề nghị nếm thử nhà ăn của Kỹ thuật Phi Dương. Ăn xong cơm trưa của nhà ăn, Lý Gia Ngọc cười nói: "Thật muốn đào (đào góc tường) đầu bếp đi quá."

Mạnh Văn Phi cười cười, nhìn Phương Tĩnh ở cách đó không xa, cô đã nghe thấy lời khen của Lý Gia Ngọc, điềm đạm mỉm cười, ung dung giống

như cô chủ tiệm ở lần đầu gặp gỡ.

Khiến người ta an lòng, cũng khiến người ta kiêu ngạo.

"Mong Giám đốc Lý hạ thủ lưu tình, vị đầu bếp này là bảo vật của công ty chúng tôi đây." Mạnh Văn Phi nói.

Liễu Nghị rất phối hợp mà gặt đầu thật mạnh.

Mọi người trên bàn ăn đều cười rộ lên.

Mạnh Văn Phi nhìn Phương Tĩnh lần nữa, cô cũng đang nhìn anh. Ánh mắt của hai người chạm nhau, Phương Tĩnh dùng khẩu hình nói với anh: "Cố lên."

Mạnh Văn Phi cúi đầu cười. Cô ngốc này hết như trẻ con vậy, lúc nào cũng hô "Cố lên".

Nhưng cô ngốc mãi vẫn chưa tìm anh để nói xem mình suy nghĩ thế nào rồi, anh vẫn luôn để bụng nhưng lại không thể hồi thúc, lo lắng sẽ ép cô trốn lại vào trong vỏ.

Thứ năm, Mạnh Văn Phi nhận được điện thoại của Khương Tuấn.

Đầu tiên Khương Tuấn nói nghe được tin tức của công ty đầu tư ở chỗ người bạn, nói nhóm người Lý Gia Ngọc rất hài lòng với Kỹ thuật Phi Dương. Điều này Mạnh Văn Phi đương nhiên hiểu rõ, ý tứ ban đầu đã rõ ràng, sau này giải quyết thêm chi tiết và điều kiện là được. Nhưng vẫn phải đợi đến bước cuối cùng, ký kết hợp đồng xong mới có thể chắc chắn.

Chủ đề nhanh chóng bị cho qua, Khương Tuấn lại buôn ít chuyện về bạn bè, cuối cùng nói đến Phương Tĩnh. "Nói ra thì, cô gái A Tĩnh này thật sự rất tốt, nhưng lại hơi cứng đầu. Tiệc sinh nhật lần trước cô ấy làm cực kỳ tốt, em và Hiếu Lộ thấy cô ấy quá vất vả, giá cả thỏa thuận trước đó hơi thấp, cảm thấy thật có lỗi. Không phải kinh tế của cô ấy rất khó khăn sao, thế nên sau đó em chuyển một bao lì xì 500 tệ qua Wechat cho cô ấy, kết quả cô ấy không lấy, hình như còn mất hứng, nói chuyện rất khách sáo. Anh cũng biết mà, cảm giác giống như lúc cô ấy nói chuyện với người không thân thiết ấy, rất khách sáo."

Mạnh Văn Phi vốn đang biếng nhác ngả người trên sofa, nghe đến đây liền ngồi thẳng dậy. "Chú cho tiền cô ấy lúc nào?"

"Chắc là thứ hai. Em còn nói với cô ấy, đây là ý của anh, kết quả cô ấy vẫn

không nhận."

Mạnh Văn Phi xoa mũi, bực bội không chịu nổi. Mẹ kiếp, chủ nhật anh vừa mới dỡ dành xong, thứ hai tên đồng đội heo này đã chạy đến phá đám. Lại còn nói là ý của anh, ý của anh cái con khỉ. 500 tệ là cái thá gì? Tôi thấy cô quá khó khăn, nên cho cô thêm 500 tệ?!

Mạnh Văn Phi hít sâu một hơi, nói với Khương Tuấn: "Người anh em, tôi nhờ cậu một việc."

"Dạ?" Nghiêm túc như thế. Khương Tuấn hơi căng thẳng: "Anh Phi cứ nói."

"Mẹ kiếp, sau này cậu muốn làm gì, nói gì với A Tĩnh thì nhớ báo trước với tôi một tiếng. Tôi sẽ nói cho cậu biết có được làm hay không."

Khương Tuấn: "..."

Cái giọng nghiêm khắc như cha già đối phó với mấy tên tiểu tử theo đuổi con gái nhỏ nhà mình này có ý gì? Khương Tuấn suy nghĩ cả nửa ngày trời. Nghĩ không ra, đành dè dặt thỉnh giáo. "Anh Phi, xin hãy chỉ một con đường sáng."

"A Tĩnh không cần 500 tệ, cái cô ấy cần là cơ hội, là nguồn tài nguyên. Cô ấy cũng không cần tốn thời gian đi làm công việc thời vụ cực nhọc chẳng liên quan gì đến lí tưởng của mình, cái cô ấy cần là học hỏi và nâng cao tay nghề."

Khương Tuấn hơi ngẩn ra: "Lí tưởng của cô ấy là gì thế?"

"Làm thần bếp."

Khương Tuấn: "..."

Lời thoại trong truyện tranh được Mạnh Văn Phi nói ra với giọng điệu nghiêm túc khiến Khương Tuấn thấy không quen lắm, nhưng cậu lại không dám cười.

"Đừng có thương hại cô ấy, đừng có vô duyên vô cớ nhét tiền cho cô ấy, như vậy sẽ làm tổn thương đến lòng tự trọng của cô ấy. Cô ấy giúp hai người làm bữa tiệc kia rất vất vả, cô ấy luyện tập rất lâu, nhưng cô ấy rất vui vẻ. Vừa quay đầu cậu lại đi nhét tiền cho cô ấy, như thế sẽ đẩy cô ấy ra càng xa, hiểu ý anh chứ?"

Khương Tuấn đã hiểu. "Vậy, em đi giải thích một chút nhé?"

"Giải thích cái con khi." Loại chuyện này càng giải thích sẽ càng rối, còn phá hỏng luôn cả kế hoạch của anh. Mạnh Văn Phi thật sự thấy hơi tức giận rồi.

Khương Tuấn cũng không dám nói thêm gì nữa, nhưng có chuyện không thể không nhắc đến, cậu dè dặt nói: "Là thế này, em vốn định nói cho anh biết, bên Lý Trình ấy, thấy A Tĩnh rất tốt, làm việc nhanh nhẹn, lại chu đáo. Hôm đó ở nhà em, làm một bàn ăn lớn như vậy, phòng bếp vẫn sạch sẽ ngăn nắp. Rồi ngoại hình của A Tĩnh cũng xinh xắn, trông hiền lành ngoan ngoãn..."

"Nói điểm chính, cậu ta muốn theo đuổi A Tĩnh hả?"

"Không phải." Khương Tuấn xoa mũi, vị cha già này, anh có thể nhận nại một chút không?

"Ba mẹ Lý Trình đã nghỉ hưu ở nhà, cần có người giúp việc chăm sóc. Người lúc trước nghỉ rồi, nhà cậu ta đang tìm người thích hợp, cậu ta thấy A Tĩnh nấu ăn ngon, khẩu vị của người già không được tốt lắm, nên muốn mời A Tĩnh đến chăm sóc cho ba mẹ cậu ta. Điều kiện của nhà cậu ta tốt lắm, trả lương cao, công việc cũng không vất vả, sức khỏe của hai bác vẫn còn tốt, việc nhà không nhiều, cũng có phòng riêng để ở. Ba mẹ cậu ta anh cũng gặp qua rồi, rất hiền lành, dễ ở chung. Lý Trình biết A Tĩnh đang làm tạp vụ kiêm đầu bếp ở chỗ anh, tính chất công việc cũng không khác biệt nhiều, cậu ta thấy có thể đề nghị chuyện này với A Tĩnh thử, xem cô ấy nghĩ thế nào. Nhưng cũng phải hỏi qua anh, dù sao cũng là người của công ty anh mà."

"Hừ, còn biết báo với tôi một tiếng trước khi đào góc tường nhà tôi đấy." Giọng điệu của Mạnh Văn Phi không được tốt.

Khương Tuấn lại sờ mũi, hôm nay quả thật không phải thời cơ tốt để nói chuyện với anh Phi mà, còn tưởng hai ngày trước bàn bạc với công ty đầu tư rất tốt, sự việc rất chắc chắn, anh Phi sẽ rất vui mừng. Hơn nữa cậu nghĩ anh Phi sẽ ủng hộ việc này của A Tĩnh, dù sao chuyện này cũng tốt cho A Tĩnh, việc nhẹ lương cao. Anh Phi tốt với A Tĩnh như thế, tìm việc giúp cô ấy, nghĩ thay cho cô ấy, hẳn sẽ rất vui. Kết quả lại có giọng điệu này!

Khương Tuấn quyết định không nói nữa, để Lý Trình tự đến mà nói với cha

Phi đi.

"Được thôi, cậu bảo Lý Trình đi hỏi A Tĩnh đi."

"Hả?" Khương Tuấn lại giật mình. Cậu không nghe nhầm đấy chứ, cha già thế mà lại cho phép chuyện đào góc tường à?

"Bảo cậu ta hỏi đi, A Tĩnh sẽ không nhận lời đâu."

"Ồ." Khương Tuấn cảm thấy mình vừa suy nghĩ quá nhiều rồi. Cha già vẫn là cha già thôi. Giọng điệu thế này ai mà dám hỏi chứ.

"A Tĩnh cảm thấy nấu ăn cho mười mấy người thú vị hơn nấu ăn cho hai người cố định. Cho dù tiền lương ít hơn, cô ấy cũng sẽ chọn về trước."

"Vì sao?"

"Vì cô ấy muốn trở thành thần bếp."

"..." Khương Tuấn rất mâu thuẫn, vì an toàn, để khỏi bị anh Phi hện đến võ quán, không nên để Lý Trình đi hỏi. Nhưng bị anh Phi trêu chọc thế này, thật tò mò không biết A Tĩnh sẽ trả lời như thế nào.

"Vậy em chuyển lời cho Lý Trình nha, cậu ấy và A Tĩnh đã kết bạn Wechat với nhau." Có chết cũng là Lý Trình đi chết.

"Được." Cha già đồng ý một cách dứt khoát như thế, Khương Tuấn lại càng tò mò về câu trả lời của Phương Tĩnh.

Khương Tuấn lập tức liên lạc với Lý Trình. Không lâu sau, Lý Trình đã phản hồi: "A Tĩnh từ chối rồi. Cô ấy nói điều kiện làm việc rất tốt, nhưng không hợp với cô ấy. Sau này cô ấy còn muốn tiếp tục mở tiệm làm đầu bếp, nên giai đoạn trước mắt, cô ấy hy vọng công việc của mình có thể học tập và rèn luyện khả năng nấu nướng nhiều hơn."

Khương Tuấn nghe xong, nói với Đào Hiếu Lộ: "Chúng ta đừng nói cho anh Phi biết chuyện này, hôm nay anh ấy vừa mắng anh xong, không thể để anh ấy đắc ý thêm được."

Đào Hiếu Lộ cười ha ha.

Khương Tuấn không nhịn được mà cắn nhả: "Nhưng chỗ anh Phi là công ty công nghệ mà, có phải nhà hàng đâu, ở chỗ anh ấy thì có thể học tập và rèn luyện khả năng nấu nướng kiểu gì chứ."

"Sao anh biết anh Phi không có sắp xếp." Đào Hiếu Lộ ôm cánh tay Khương Tuấn, tựa lên vai cậu: "Anh Phi vẫn luôn là anh Phi, không thay

đôi chút nào." Một anh Phi từ nhỏ đã thích chăm sóc cho người khác, lúc nào cũng nghĩ cho người khác. Một anh Phi ngoài mặt thì hung dữ, nhưng cuối cùng vẫn lẳng lặng giúp đỡ người khác.

Khương Tuấn: "Bà xã, giọng điệu của em thế này. Anh nghĩ mình lại muốn ghen rồi."

Đào Hiếu Lộ: "..."

Mạnh Văn Phi bị chuyện mà Khương Tuấn nói làm cho phiền lòng, không thể không nghĩ không biết A Tĩnh có vì chuyện này mà lùi bước, quay trở về làm cô gái cần trọng luôn giữ khoảng cách an toàn trước kia hay không. Chớp mắt lại sắp đến cuối tuần, cứ nghĩ đến chuyện Phương Tĩnh lại sắp phải đến cửa hàng thức ăn nhanh chật kín người ồn ào kia để dọn bát đĩa, lau bàn, quét dọn nhà vệ sinh là anh lại chạnh lòng.

Vừa nghĩ đến cô đã thấy cô đi tới.

Phương Tĩnh gõ gõ lên kính cửa văn phòng Mạnh Văn Phi, Mạnh Văn Phi vẫy tay, bảo cô tiến vào.

Phương Tĩnh ngồi xuống trước bàn làm việc của anh, Mạnh Văn Phi thế mà lại thấy hơi hồi hộp.

"Anh Phi, anh có rảnh không?"

"Có. Cô có chuyện gì à?"

"Nhà anh đã tìm được người giúp việc theo giờ chưa ạ?"

"Vẫn chưa."

"Ừm. Em đã suy nghĩ rồi, em vẫn cảm thấy anh Phi vì muốn giúp em nên mới đề ra việc này, nhưng hôm đó anh Phi đã nói với em nhiều như thế, em cũng hiểu ý của anh rồi."

Thật sao? Hiểu thật sao? Mạnh Văn Phi nhìn Phương Tĩnh đang xoắn ngón tay, biết cô cũng đang căng thẳng, trong lòng anh cân bằng hơn hẳn.

Phương Tĩnh không hề ngừng nghĩ, nói liên tục một hơi như thể sợ ngừng lại là sẽ không nói tiếp được nữa vậy. "Con người em có rất nhiều tật xấu, có lúc quả thật hơi nhạy cảm, nghĩ người khác thương hại mình, em không thích như thế. Hồi nhỏ luôn gặp chuyện như vậy, mọi người thương hại gia đình em, liền đem chuyện nhà em ra để buôn chuyện. Ánh mắt thương hại của những người kia nhìn em làm em không thoải mái, giống như em thấp

kém hơn người ta vậy. Mẹ em từng nói, quá nhạy cảm quá dễ tâm thì sẽ không thể vui vẻ. Bố em cũng từng nói, người khác nhìn con thế nào không quan trọng, quan trọng là con đối đãi với bản thân ra sao. Ừm, bà ngoại em thì nói đừng trông đợi vào sự giúp đỡ của người khác, đừng để cho mình yếu đuối, như vậy sẽ không đáng thương nữa. Em thấy những lời họ nói đều rất có lí, nhưng nhiều lúc em vẫn không khống chế được bản thân. Thế nên em cũng không thích nói chuyện của mình cho người khác nghe."

Nói đến đây cô ngược mắt lên nhìn Mạnh Văn Phi, tiếp tục nói: "Anh Phi vẫn luôn giúp đỡ em, em biết. Em nghĩ chắc anh cũng nhìn ra được tật xấu của em rồi nên mới nói những chuyện kia cho em nghe. Gần đây anh bận quá, em không dám quấy rầy anh. Nhưng em suy nghĩ kỹ rồi, nếu anh Phi thật sự cần tìm người giúp việc, em bằng lòng làm. Em nghiêm túc lao động, sau đó nhận về thù lao tương ứng, giống như làm việc ở công ty vậy, là việc chính đáng, không có gì không tốt. Hơn nữa em muốn theo học hỏi anh Phi nhiều hơn. Lúc trước em chỉ trông nom cửa tiệm nhỏ của gia đình, chỉ làm chân chạy vặt ở nhà hàng, em hiểu biết quá ít. Em biết mình muốn cuộc sống như thế nào, em cũng có lí tưởng của mình, em muốn thực hiện nó. Điều này không có gì mất mặt cả. Em thật sự tin mình có thể thành công. Giống như anh Phi vậy."

Cô nhìn Mạnh Văn Phi, Mạnh Văn Phi nhìn cô.

Cô gái này, bảo người ta không tán thưởng sao được. Bạn dùng đủ chiêu trò trước mặt cô ấy, cô ấy lại chỉ biết chân thành dốc hết lòng cho bạn. Bạn nghĩ cô ấy sẽ rút lui, cô ấy lại dũng cảm hơn ai hết, dám đối mặt với bản thân.

"Tôi quả thật cần một người giúp việc theo giờ." Mạnh Văn Phi hắng giọng.

Thật ra cũng không cần thiết đến thế.

"Vậy cô có thể bắt đầu làm từ cuối tuần này không?"

Đừng có đến mấy cái KFC McDonald gì đó nữa.

Chương 21

Mạnh Văn Phi hẹn Phương Tĩnh mười giờ sáng thứ bảy.

Thứ sáu nói chuyện với Phương Tĩnh xong, anh ở trước mặt Phương Tĩnh nhắn địa chỉ nhà mình qua Wechat cho cô.

Nhà anh cách công ty không xa lắm, lái xe không đến hai mươi phút. Có tàu điện ngầm, có trạm xe buýt.

Thứ sáu vừa hết giờ làm việc Mạnh Văn Phi liền ra về ngay, lái xe thẳng đến trung tâm điện máy. Dạo quanh một vòng, mua máy xay sinh tố, nồi cơm điện, lò nướng, được tặng một bộ bát đĩa, một bộ dao. Mạnh Văn Phi hẹn trước chín giờ sáng mai giao hàng đến.

Tối hôm đó, Mạnh Văn Phi lấy laptop cũ của mình ra, kết nối mạng, kết nối với máy in trong phòng khách. Sau đó để laptop ngoài phòng khách.

Sáng sớm hôm sau, đồ dùng trong bếp đúng hạn được đưa tới. Căn hộ này của Mạnh Văn Phi rộng tám mươi bảy mét vuông, hai phòng ngủ một phòng khách, hiển nhiên phòng bếp cũng không lớn. Đồ đạc vừa đặt lên, bàn bếp liền chật kín. Anh nhìn nhìn, đem máy xay sinh tố, nồi cơm điện nhét vào trong tủ, lò nướng đặt ở trong góc. Phòng bếp chẳng bao giờ dùng đến, cũng xem như sạch sẽ.

Ra phòng khách nhìn quanh một lượt, có phải là quá ngăn nắp không? Nhìn không giống căn người giúp việc đến dọn dẹp. Thế là anh làm rối mấy cái gối tựa trên sofa, vứt áo khoác lên đó. Trên bàn trà có tách cà phê anh chưa rửa, trên chiếc bàn bên cửa sổ có hai quyển sách bị vứt bừa bộn, còn có máy tính của anh, máy in cũng nằm trên đó.

Mạnh Văn Phi nhìn nhìn, xong, cứ như vậy đi. Không quá bừa bộn, không mất mặt, vừa đủ.

Mạnh Văn Phi mua căn hộ này lúc học đại học. Lúc đó giá nhà không cao, chỗ này lại khá xa trung tâm, Mạnh Văn Phi hỏi vay bố mẹ ít tiền, to gan mang toàn bộ thu nhập từ việc viết phần mềm của mình tiêu hết vào căn hộ này, một thời gian sau đó phải sống những ngày ăn mì gói gặm màn thầu. Về sau khu thương mại chuyển về khu vực phía đông, giá nhà bên này liên tăng lên. Một năm sau khi tốt nghiệp, anh được thăng chức tăng lương, tích góp trả hết số tiền đã vay của bố mẹ. Tuổi còn trẻ, tự mình mua được một căn nhà tăng giá, bấy giờ anh rất tự hào về bản thân. Lúc đó đã hạ quyết tâm, trong vòng năm năm sẽ mua thêm một ngôi nhà lớn. Hiện tại hơn năm năm đã trôi qua, nhà lớn chưa mua được, cùng anh phấn đấu đến bây giờ vẫn là căn nhà nhỏ này.

Mạnh Văn Phi vỗ vỗ lên vách tường: "Vất vả rồi, người anh em, tao sẽ chuộc mày từ trong tay ngân hàng ra."

Lúc này chuông cửa vang lên, Mạnh Văn Phi nhìn đồng hồ, chín giờ bốn mươi sáu phút, Phương Tĩnh rất đúng giờ.

Anh mở cửa ra.

Người ngoài cửa lại là Khương Tuấn.

Mạnh Văn Phi kinh ngạc: "Sao cậu lại đến đây?"

Đôi chân dài của Khương Tuấn đã sải bước vào nhà: "Cùng Hiếu lộ đi dạo phố xem phim, cô ấy đi làm tóc rồi, salon đó đông người quá, em đến chỗ anh ngồi một lúc, đợi cô ấy xong thì qua đón."

Cách tiểu khu này không xa là một trung tâm thương mại, bên trong có đủ thứ như siêu thị, rạp chiếu phim, cửa hàng đồ hiệu,... Đó là trung tâm thương mại lớn nhất ở phía đông. Đám bạn thân của Mạnh Văn Phi cũng thường đến đó tụ tập, có đôi khi uống quá chén sẽ về chỗ anh ngủ qua đêm. Khương Tuấn bước vào liền quen thói thay dép lê, vào nhà vệ sinh trước, sau đó ngồi xuống sofa mở ti vi lên, tiện tay mở ngăn kéo bàn trà tìm đồ ăn vặt. "Hôm nay anh định làm gì?"

"Không có việc gì đặc biệt cả." Mạnh Văn Phi nhìn đồng hồ.

"Vậy có đi ăn cơm với bọn em không?"

"Không đi, anh có hẹn rồi."

"Hẹn với ai thế?" Khương Tuấn vừa hỏi vừa đi vào bếp, định đun nước sôi

pha trà uống.

Vừa vào phòng bếp liền sững sờ, thò đầu ra hỏi: "Anh mà lại mua lò nướng? Định làm gì vậy? Cơm anh còn không biết nấu, còn định dùng lò nướng?"

Mạnh Văn Phi vừa định lên tiếng thì chuông cửa vang lên.

Khương Tuấn ở gần cửa chính, bước hai bước qua mở cửa.

Phương Tĩnh đeo ba lô, xách một đồng thực phẩm trên tay đứng ngoài cửa.

Khương Tuấn rất kinh ngạc: "A Tĩnh."

"Chào anh Khương." Phương Tĩnh không ngờ Khương Tuấn cũng ở đây, nhưng cô không phản ứng gì nhiều, bình tĩnh chào hỏi.

Mạnh Văn Phi đi tới, đẩy Khương Tuấn ra: "Đừng đứng trước cửa, vào nhà đi."

"Chào anh Phi." Phương Tĩnh bước vào nhà.

Mạnh Văn Phi tìm một đôi dép lê cho cô. Nhận lấy đồ cô đang xách.

"Sao lại mua nhiều thế?"

"Không biết chỗ anh có những gì, chuẩn bị nhiều một chút. Em định làm sẵn một ít vằn thắn sủi cải này nọ để đông lạnh, buổi tối anh đói bụng có thể lấy ra ăn khuya." Phương Tĩnh thay giày xong thì đi theo phía sau Mạnh Văn Phi, muốn xử lí chỗ rau thịt trước.

Khương Tuấn bị lạnh nhạt đứng ngây ngốc ở đằng kia hơn nửa ngày, thật sự bị tình cảnh trước mặt làm cho tò mò đến phát rồ.

Phương Tĩnh và Anh Phi tiến triển kiểu gì vậy? Thái độ và giọng điệu thân thiết thế kia, không hợp với vai trò cha già nha.

Khương Tuấn đi theo phía sau hai người.

Mạnh Văn Phi đang giới thiệu tình hình trong nhà cho Phương Tĩnh. Tủ lạnh đặt ở phòng khách, máy giặt bên ngoài ban công, bên kia là phòng ngủ cho khách, bên này là phòng ngủ chính, phòng khách kiêm phòng sách, bàn ăn hình vuông lúc không dùng đến sẽ được gấp lên, đã lâu rồi anh cũng không dùng đến. Bình thường ăn mì ăn liền thêm ít sủi cải đông lạnh đều là ăn trên bàn sách.

Căn hộ không lớn, Mạnh Văn Phi rất nhanh giới thiệu xong.

Phương Tĩnh gật đầu: "Vâng ạ, em dọn dẹp qua trước, có gì không hiểu sẽ

hỏi sau."

"Được." Mạnh Văn Phi không để ý đến cô nữa, trở về sô pha ngồi xuống. Phương Tĩnh cũng không nhiều lời, đi vào phòng bếp.

Khương Tuấn nhìn người này rồi lại nhìn người kia, cũng lon ton chạy đến sô pha ngồi, sáp lại gần Mạnh Văn Phi nhỏ giọng hỏi: "Anh Phi, chuyện gì thế này?"

Mạnh Văn Phi vừa xem chương trình tin tức trên ti vi vừa đáp: "Cuối tuần A Tĩnh đến chỗ anh giúp việc nhà."

Khương Tuấn: "..."

Hai ngày trước đồng chí cha già vừa mới nói A Tĩnh sẽ không làm giúp việc nhà vì không giúp ích cho việc nâng cao tay nghề nấu nướng xong. Gì mà nấu cho mười mấy người ăn tốt hơn nấu cho hai người này nọ.

Khương Tuấn không nhịn được hỏi: "Anh Phi, em muốn thỉnh giáo một chút, chẳng lẽ, nấu cho một anh chàng độc thân kén ăn có thể rèn luyện tay nghề nấu nướng nhiều hơn là nấu cho hai người lớn tuổi ăn sao?"

Mạnh Văn Phi quay đầu nhìn cậu: "Khiêu khích?"

Khương Tuấn nhích người ra xa một chút: "Tò mò."

"Chỗ tôi là làm bán thời gian, bên Lý Trình là toàn thời gian, giống nhau được chắc?"

Hơi có lí, nhưng hình như vẫn có chỗ nào đó không đúng.

"Lúc gọi điện sao anh không nói?"

"Lúc đó A Tĩnh còn chưa nhận lời anh."

Khương Tuấn ngẫm nghĩ giọng điệu của câu nói này một hồi lâu, sao lại mập mờ thế cơ chứ, cứ như đang nói "Cô ấy còn chưa nhận lời làm bạn gái anh" vậy.

"Anh Phi, anh với A Tĩnh là quan hệ ông chủ và người làm thuê đơn thuần thôi hả?"

Mạnh Văn Phi cảnh giác quay đầu nhìn thoáng qua phòng bếp, xác nhận Phương Tĩnh vẫn còn ở trong đó, khoảng cách này không nghe thấy được. Anh trừng mắt nhìn Khương Tuấn: "Nếu không thì sao? Đầu óc cậu toàn suy nghĩ bậy bạ gì thế?"

"Đâu có bậy bạ, chẳng phải vẫn còn tình bạn đó à." Khương Tuấn cũng

nhìn liếc qua phòng bếp, đè thấp giọng nói, "Anh Phi, cả tình bạn mà anh cũng muốn phủ nhận, có phải có suy nghĩ gì không?"

"Bắt bẻ? Muốn kiểm chuyện?"

"Không, không." Khương Tuấn vội vàng nhận thua. "Bạn bè tán gẫu một chút thôi mà."

Mạnh Văn Phi hiển nhiên không muốn tán gẫu với cậu ta, quay đầu tiếp tục nhìn chăm chăm màn hình ti vi.

Khương Tuấn thấy vậy, đang nghĩ xem phải tiếp tục chủ đề này thế nào, Mạnh Văn Phi đột nhiên đứng dậy đi về phía phòng bếp.

Khương Tuấn tắt ti vi, ôm gói khoai tây chiên dựng tai lên nghe ngóng.

"Anh Phi, mấy cái cốc này của anh có cái nào anh chuyên dùng không?"

"Cái này là tôi dùng. Những cái khác dùng để đón tiếp bạn bè."

"Bạn bè anh có thường đến không?"

"Không thường đến."

Khương Tuấn nhét một miếng khoai tây vào miệng, nghĩ nếu mình đem chuyện Phương Tĩnh ở nhà anh Phi báo cho bạn bè biết, chuyện "bạn bè không thường đến" này có phải sẽ thay đổi hay không?

"Anh Phi, gạo nhà anh có một luôn rồi."

"Vậy sao? Hình như vào ngày lễ gì đó được ngân hàng tặng, lâu lắm rồi, tôi cũng không dùng đến. Vứt đi."

"Vậy em lấy có được không?"

"Không được. Có phải cô định đem về rửa sạch tự mình ăn không?"

"Còn ăn được mà. Bỏ vào tủ lạnh đông lạnh vài ngày, một gạo sẽ chết sạch. Ngâm vào nước là chúng sẽ nổi lên, có thể loại bỏ hết, gạo vẫn có thể ăn được."

"Không được. Vứt đi."

Tiếp theo là tiếng có đồ bị vứt vào thùng rác.

"Tôi đã nói gì với cô? Không cần phải tiết kiệm những thứ này. Nên ăn thịt thì ăn thịt, cô gầy quá rồi. Bây giờ cô lại còn muốn ăn gạo đã có một cơ đấy. Tôi trả thiếu lương cho cô chắc? Ở công ty không có gạo cho cô ăn chắc?"

Khương Tuấn vừa nghe Mạnh Văn Phi mắng người, vừa nhai khoai tây

chiên. Xem ra hình tượng cha già không hề bị sụp đổ.

Trong phòng bếp, Mạnh Văn Phi xem qua danh sách mà Phương Tĩnh liệt kê: "Thiếu nhiều vậy à?"

"Còn chưa đủ đâu. Đúng là thiếu rất nhiều, dụng cụ dọn dẹp phòng bếp hình như cũng không có."

"Cô xem xem còn thiếu những gì, lát nữa tôi dẫn cô đi siêu thị."

"Dạ vâng. Anh Phi, lò nướng này của anh tốt thật, nhìn mới toanh luôn."

"Ừ, bạn tặng, tôi chưa dùng lần nào."

"Phụt!!!" Khương Tuấn không nhịn được, phun đầy miệng khoai tây chiên ra. Mẹ nó chứ, tên bạn nào không có mắt mà lại đi tặng lò nướng cho anh Phi vậy, chuyện này sao có thể xảy ra chứ. Bạn bè đều biết anh Phi không xuống bếp mà!

Có nên vạch trần anh ấy không?! Có nên vạch trần anh ấy không?! Muốn nói ra sự thật quá đi!

Khương Tuấn vừa quay đầu, đã thấy Mạnh Văn Phi và Phương Tĩnh đứng ngay sau lưng, nhìn vụn khoai tây chiên trên bàn trà và sàn nhà.

Phương Tĩnh nói: "Để em dọn dẹp."

Mạnh Văn Phi kéo cô lại: "Chúng ta đi siêu thị trước, nếu không không kịp nấu cơm trưa mất. Đợi lát nữa quay về chắc anh Khương của cô đã dọn dẹp xong rồi."

"Hả?" Phương Tĩnh kinh ngạc. Nhưng giây tiếp theo đã bị Mạnh Văn Phi kéo đi.

Khương Tuấn cũng kinh ngạc. Đợi đã, cậu chỉ mới nghĩ thôi, chắc chắn không dám vạch trần đâu, bạn bè gì đó, chắc chắn cậu không dám báo đâu mà. Hơn nữa, rốt cuộc ai mới là người được mời đến giúp việc nhà vậy? Đâu phải cậu đâu.

Khương Tuấn nhìn Phương Tĩnh bị kéo đến cửa chính thay giày. Cô đứng một chân không vững, Mạnh Văn Phi đưa tay đỡ lấy cô. Vừa đỡ cô còn có thể quay đầu trừng mắt với Khương Tuấn.

Khương Tuấn rụt cổ lại.

Phương Tĩnh bị kéo ra khỏi cửa, dường như cảm thấy hơi ngại, quay đầu lại chào Khương Tuấn: "Anh Khương, bọn em đi đây."

"Ừ, ừ." Khương Tuấn bình tĩnh vẫy tay chào tạm biệt.

Cửa nhà vừa khép lại, Khương Tuấn tức tốc lấy điện thoại ra nhắn tin cho Đào Hiếu Lộ: "Bà xã, em làm tóc xong chưa? Chúng ta đi dạo siêu thị đi."

Ngẫm nghĩ một lúc rồi lại nhắn thêm một tin: "Bà xã, hay là buổi trưa chúng ta ở nhà anh Phi ăn cơm đi."

Một lúc sau, Đào Hiếu Lộ nhắn tin trả lời: "Quý hay ghen, anh lại muốn thăm dò em đúng không? Nhà anh Phi lấy đâu ra cơm mà ăn, xếp hàng ngồi ăn thức ăn ngoài hả?"

Không không, cậu không phải quý hay ghen. Chẳng qua cậu vừa mới phát hiện ra một kẻ thích đóng kịch, hình như còn một mình đóng nhiều vai nữa, chuyện này đáng để theo dõi lắm.

Điện thoại lại vang lên, Khương Tuấn vội mở xem bà xã lại nói gì.

Kết quả tin nhắn này là Mạnh Văn Phi gửi đến.

"Đợi tôi từ siêu thị trở về, hy vọng nhà cửa đã được dọn dẹp sạch sẽ, hơn nữa không một bóng người."

Khương Tuấn: "....."

Chương 22

Đây rõ ràng là uy hiếp mà!

Anh Phi, anh nói xem, anh muốn làm cái gì, sao trong nhà phải không một bóng người?

Khương Tuấn ngẫm nghĩ hồi lâu rồi nhắn tin trả lời Mạnh Văn Phi: "Anh Phi, huynh đệ đồng lòng, anh cần cần hỗ trợ gì thì cứ nói, em nhất định sẽ giúp anh."

Không lâu sau, Mạnh Văn Phi nhắn lại: "Cậu cảm thấy tôi có chuyện gì cần được giúp đỡ?"

Ừm, không hồ là anh Phi, trong lời nói đều là cạm bẫy khó phòng.

Muốn thăm dò xem cậu đã biết những gì? Hay muốn thăm dò thái độ của cậu đối với chuyện này?

Khương Tuấn nghiêm túc suy nghĩ, cuối cùng trả lời: "Em cảm thấy hiện tại sự nghiệp của anh coi như ổn định, cần tình yêu."

Mạnh Văn Phi nhắn lại rất nhanh: "Cho nên cậu muốn giới thiệu đối tượng cho tôi sao?"

Khương Tuấn bĩu môi, hừ, anh Phi thật sự quá giáo hoạt .

"Đúng là muốn giới thiệu cho anh. Thế nên anh Phi, anh thích kiểu con gái như nào?"

Lại qua một lúc, Mạnh Văn Phi trả lời: "Bạn gái cũ của tôi, ai cậu cũng gặp rồi. Cậu nói thử xem tôi thích kiểu con gái như thế nào?"

Khương Tuấn nhanh chóng thăm tổng kết trong lòng giúp Mạnh Văn Phi: Ưu tú, chủ động theo đuổi anh, bám dính nghe lời ỷ lại thỏa mãn tâm lý ham hư vinh của anh.

Nhưng lướt qua một lượt những điều kiện này, so sánh với Phương Tĩnh

chẳng phải là cách xa cả vạn dặm sao?

Khương Tuấn sờ sờ mũi, sao lại có cảm giác bản thân không phải là đối thủ của anh Phi thế không biết.

Không phục, không thể thua. Gọn gàng dứt khoát ra chiêu cuối. Cậu bấm nội dung tin nhắn.

"Hơi nhỏ tuổi có được không? Ít hơn khoảng tám tuổi. Là kiểu người nấu ăn ngon, ngây thơ nhưng lại nghiêm túc."

Trong siêu thị, Phương Tĩnh đang ngồi xõm trước kệ hàng chọn cặp lồng cơm.

Hôm nay cô buộc tóc đuôi ngựa, mái tóc dài bóng mượt được túm lại để lộ cằm cổ nhỏ nhắn trắng muốt, mang theo cảm giác diễm đạm của tuổi trẻ. Cô mặc áo khoác dày, bên trong là áo lông cừu, quần jeans, đều là kiểu dáng của năm trước, tuy rằng sạch sẽ chỉnh tề, nhưng lại khiến cho cô gái nhỏ mang vẻ ngây thơ, chưa trưởng thành. Cô chăm chú nhìn giá cả và chất liệu của từng cặp lồng cơm, mi dài, mắt đen, sống mũi thẳng, đôi môi đỏ mọng hơi mím, khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc, một khi cô chăm chú làm việc, cả người liền lộ ra khí chất lạnh lùng.

Mạnh Văn Phi nhận được tin nhắn kia của Khương Tuấn, anh hơi nhếch miệng, nhìn Phương Tĩnh, trả lời: "Tôi lại không cảm thấy bản thân sẽ cùng một cô gái không có vốn yêu đương yêu đương."

Khương Tuấn nhận được tin nhắn thì ngồi ngây ngốc mất nửa ngày. Anh ấy đồng ý hay không đồng ý đây?

Anh phi lợi hại thật, trả lời đúng kiểu thâm sâu khó lường. Trình độ diễn trò phải đạt 200 điểm!

Nhưng rốt cuộc ý của anh ấy là gì?!

Vốn yêu đương là cái gì?

Phương Tĩnh ở bên này đã chọn xong cặp lồng cơm, quay đầu nhìn Mạnh Văn Phi, thấy anh ẫn điện thoại liên tục, vội hỏi: "Anh Phi, anh có việc bận ạ? Anh cứ đi giải quyết đi, em tự lo được mà."

"Không có gì." Mạnh Văn Phi bình thản nói: "Là Khương Tuấn. Cậu ấy nói muốn giới thiệu đối tượng cho tôi."

Phương Tĩnh sửng sốt, cười rộ lên: "Anh Khương thật tốt."

Mạnh Văn Phi cười cười không nói gì.

Phương Tĩnh vẫn luôn duy trì phong cách không buôn chuyện, không tán gẫu, không thăm dò. Cô nhắc hai chiếc cặp lồng lên: "Anh Phi, anh thấy hai chiếc này được không?"

Một cái màu lam nhạt cỡ vừa, một cái màu lam sẫm cỡ lớn .

"Định làm gì?"

"Chiếc cỡ vừa này để anh đựng bữa sáng, cỡ lớn đựng bữa tối. Từ thứ hai đến thứ sáu, nếu anh không phải đi xã giao, em sẽ nấu cơm cho anh, lạng lẽ đặt vào văn phòng. Anh ăn xong để cặp lồng lại là được, em sẽ tới lấy. Buổi tối anh có thể mang cơm về nhà ăn, hai chiếc cặp lồng này có thể đặt trực tiếp vào lò vi sóng. Như vậy anh vừa có cơm ăn, trong công ty lại không ai biết, sẽ không xảy ra xích mích."

Mạnh Văn Phi nhận lấy cặp lồng cơm nhìn một lát. Anh biết Phương Tĩnh vẫn nhớ đến chuyện bữa tối ở công ty lần trước. Cô vừa kỷ luật lại vừa thận trọng. Làm bữa sáng và bữa tối ngày trong tuần không nằm trong điều kiện công việc họ đã bàn bạc, nhưng cô muốn làm, Mạnh Văn Phi cũng không định từ chối. Muốn chiều theo ý cô một chút, nếu quá so đo, ngược lại sẽ giống như cô, quá dè dặt.

"Đều được, chỉ cần không giống loại mấy nữ sinh thường dùng là được."

Mạnh Văn Phi đưa lại cặp lồng cho Phương Tĩnh.

Cô đặt hai chiếc cặp lồng cơm vào xe đẩy. "Nhưng vẫn phải chọn kiểu dáng bản thân yêu thích mới được, dùng bộ đồ ăn hợp ý thì ăn uống cũng ngon miệng hơn."

Lúc này Wechat của Mạnh Văn Phi lại vang lên, anh mở ra xem, vẫn là Khương Tuấn.

"Anh Phi, Hiếu Lộ nghe nói có A Tĩnh nấu cơm, cô ấy muốn đến nhà anh ăn cơm trưa."

Mạnh Văn Phi nhanh chóng nhắn lại: "Được đấy, ba người chúng ta lâu rồi cũng không ở riêng cùng nhau trò chuyện, chúng ta có thể tự ôn chuyện, hồi tưởng quá trình tình cảm từ lúc ba tuổi cho đến ba mươi tuổi."

Phương Tĩnh đẩy xe đi về phía trước, Mạnh Văn Phi đi theo phía sau cô.

Phương Tĩnh nhìn thấy khu vực tưới sống, hỏi Mạnh Văn Phi: "Đúng rồi,

anh Phi, buổi trưa anh Khương có ở lại ăn cơm không?" Nếu thế, cô phải suy nghĩ xem cần làm thêm món gì mới được.

"Không ăn." Mạnh Văn Phi ung dung đáp.

Vừa dứt lời, Wechat có tin nhắc mới.

Khương Tuấn gửi tới một loạt nhãn dán cầm dao tự đâm vào ngực. Khóe miệng có máu, trên người máu chảy liên tục, trông vô cùng thê thảm.

Mạnh Văn Phi mỉm cười nói với Phương Tĩnh: "Khương Tuấn đi cùng Hiếu Lộ rồi, bọn họ muốn có thể giới riêng."

Khi Mạnh Văn Phi và Phương Tĩnh xách theo túi lớn túi nhỏ trở về nhà, Khương Tuấn đã đi. Khoai tây chiên bị phun khắp nơi đã được quét dọn sạch sẽ, bàn trà đã được lau.

Phương Tĩnh làm cơm trưa, bốn mặn một canh, đều là món Mạnh Văn Phi thích ăn .

Ăn xong, cô không nghỉ ngơi, rửa bát xong thì bắt đầu lau phòng bếp.

Mạnh Văn Phi vẫn luôn cảm thấy phòng bếp nhà mình rất sạch sẽ , nhưng sau khi thấy Phương Tĩnh dọn dẹp, anh mới phát hiện ra nơi này lại bẩn đến vậy.

Phương Tĩnh không cho anh giúp đỡ, anh liền đứng ở cửa nhìn, thỉnh thoảng giúp cô tìm dụng cụ hoặc đưa cái này cái kia. Phương Tĩnh đội khăn trùm đầu, mặc tạp dề, trên tay là găng tay cao su được kéo lên đến khuỷu. Không hài hòa, không xinh đẹp, nhưng cô không hề để ý. So sánh với lúc cô nghiêm túc chọn cặp lồng cơm và mua thực phẩm, cô thật sự không quá chú tâm đến bề ngoài của bản thân. Nhưng cô lại làm việc rất hăng say, còn lẩm nhẩm hát. Mạnh Văn Phi hơi buồn cười, hỏi cô: "Muốn nghe nhạc không?"

"Dạ?"

"Để tôi mở nhạc, cô thích ai?"

"Có làm phiền đến anh không ạ? Anh Phi không nghỉ trưa à?" Lúc này Phương Tĩnh chú ý tới, có hơi ngượng ngùng.

"Không sao. Muốn nghe ai hát?"

"Châu Kiệt Luân." Phương Tĩnh rất hào hứng.

Mạnh Văn Phi xoay người đi ra phòng khách, mở máy tính tìm bài hát, sau

đó cầm một chiếc loa bluetooth trở lại, đặt trong phòng bếp, tiếng hát của Châu Kiệt Luân nhẹ nhàng quanh quẩn khắp không gian.

Phương Tĩnh rất vui vẻ, lắc lư đầu, nhịp chân theo nhạc, độ hoạt bát lập tức tăng lên 10 điểm.

Mạnh Văn Phi bật cười, nhạc Châu Kiệt Luân còn có tác dụng như công tắc?

Ở trong ấn tượng của anh, nhạc của Châu Thiên vương có hơi âm ỉ, lời ca lại không rõ ràng, trước giờ anh không thích lắm.

Nhưng rõ ràng Phương Tĩnh rất thích. Cô vừa lẩm nhẩm hát vừa làm việc, trông cực kỳ vui vẻ. Sau hai bài hát, cô đã lau xong nốt góc tường còn lại. Giữ sạch sẽ khăn lau, tiếp tục lau tủ bếp, đúng lúc nhìn thấy chiếc loa bluetooth kia, cô không nhịn được hỏi: "Anh Phi, chiếc loa này đẹp thật, âm sắc cũng rất hay, bao nhiêu tiền ạ?"

"Hình như hơn bốn nghìn."

Phương Tĩnh le lưỡi: "Anh Phi, đồ đạc của anh quý giá thật. Lúc em làm việc phải cẩn thận một chút."

"Trong điều kiện chấp nhận được, thì đối với bản thân tốt một chút. Mua một thứ đồ đắt tiền còn hơn là mua mười thứ không tốt, vừa tiện nghi vừa năng suất lại có lợi. Đồ không tốt sẽ nhanh hỏng, đồ tốt có thể dùng rất lâu." Mạnh Văn Phi nhân cơ hội dạy dỗ cô.

"Có lí." Phương Tĩnh gật đầu, "Em cũng nghĩ như thế."

"Cô không thể." Mạnh Văn Phi chế nhạo, "Là ai hôm nay còn định ăn gạo có mọt?"

"Như em là ở trong điều kiện có thể thực hiện, dưới điều kiện tiên quyết là không ảnh hưởng sức khỏe, tuyệt đối không lãng phí lương thực."

"Ừm." Mạnh Văn Phi kéo âm cuối thật dài, "Thần bếp đại nhân còn cãi lại đấy."

Phương Tĩnh bị chế nhạo đến đỏ mặt, mím môi cười: "Không dám không dám, ông chủ đại nhân. Ông chủ nói gì cũng đúng cả."

Vẻ mặt cô trông rất đáng yêu, Mạnh Văn Phi cũng cười .

Phòng bếp sạch sẽ, hương chanh phiêu tán trong không khí, hòa với tiếng hát thanh thoát của Châu Kiệt Luân, giống như cảnh dương liễu bên hồ lay

động trên mặt nước, lại giống như ánh mặt trời sáng lên trên sân thể dục, Mạnh Văn Phi cảm thấy bản thân như trẻ ra vài tuổi. Lời ca "người con gái đáng yêu kia" cứ lặp đi lặp lại, Mạnh Văn Phi không thể không chú ý lắng nghe.

"...

Anh mỗi ngày mỗi ngày mỗi ngày

Đều nhớ em khôn nguôi

Sự ngọt ngào ấy khiến anh bắt đầu tin vào vận mệnh

Cảm ơn lực hấp dẫn của trái đất đã cho anh được gặp em

Người con gái xinh đẹp đáng yêu đã khiến anh đỏ mặt bối rối

Người con gái dịu dàng đáng yêu đã khiến anh phải đau lòng

Người con gái thông minh đáng yêu đã khiến anh rung động

..."

(Ghi chú: "Người con gái đáng yêu"

Từ: Tuyển tập ca khúc Châu Kiệt Luân

Ca sĩ: Châu Kiệt Luân)

Đúng là kỳ tích, Mạnh Văn Phi nghĩ, vậy mà anh lại nghe rõ được lời ca của Châu Kiệt Luân .

"Bài này tên là gì?"

"Người con gái đáng yêu" Phương Tĩnh lẩm nhẩm hát theo nhạc, lại nói:

"Rất dễ nghe đúng không? Châu Kiệt Luân ấy mà, anh ấy hát rất dễ nghe, giống như phòng bếp, đều đáng yêu."

Mạnh Văn Phi cười to, Châu Thiên vương có biết cô so sánh ca khúc của anh ấy với phòng bếp không?

Phương Tĩnh lau tủ bếp xong, đứng đánh giá trên dưới trái phải một phen, rất vừa lòng: "Nhìn xem, sáng trưng. Anh Phi, gạch tráng men nhà anh đẹp thật, tủ bếp cũng rất đẹp. Biến mấy góc u tối trở nên sạch sẽ thật có cảm giác thành tựu."

Tiếng hát của Châu Kiệt Luân vẫn đang vang lên, mấy từ "người con gái đáng yêu" cứ lặp đi lặp lại.

Mạnh Văn Phi gật đầu: "Đúng vậy, khiến cho đá quý vốn bị ẩn giấu tỏa sáng thật có cảm giác thành tựu."

Phương Tĩnh cười cười, bắt đầu dọn dẹp bên trong chạn bát.

Đúng lúc này điện thoại của Mạnh Văn Phi đổ chuông, anh nhìn màn hình rồi ra ban công nhận cuộc gọi.

"Trâu Lam?"

"Anh Phi, giờ tôi mới nhận được tin của anh. Hai ngày nay tôi quay phim ở một vùng núi, vừa ra tới nơi có tín hiệu."

"Ừm."

"Chủ tiệm 'Đợi được anh' kia đang ở chỗ anh?"

"Đúng vậy. Lần trước không phải cô tìm cô ấy sao?"

"Đúng vậy, nhưng cửa tiệm của cô ấy không còn không phải sao? Chúng tôi muốn quay phim về các cửa tiệm có chuyện cũ đặc sắc."

"Tôi đã xem qua chương trình bên cô, không phải còn có các chuyên mục khác sao, chuyên mục món ăn đặc sắc, rồi chủ bá mỹ thực* gì gì đó."

**Chủ bá (主播) là chủ của một trang livestream (phát sóng trực tiếp - 现场直播) nào đó, trong nhiều trường hợp có thể hiểu là MC của một chương trình phát sóng trực tiếp nào đó. Ở đây chủ bá mỹ thực (美食主播) chỉ chủ của những trang chuyên livestream về các món ăn ngon, công thức nấu ăn,... cũng thế hiểu là food blogger.*

"Ừm, đúng vậy."

"Đợi cô trở lại, chúng ta tìm cơ hội nói chuyện thử xem. Cô gái kia không còn cửa tiệm, nhưng chuyện cũ và tay nghề thì vẫn còn. Cô ấy có một đầu đầy những thực đơn lãng mạn, có rất nhiều ý tưởng thú vị, ngoại hình cũng khá ổn, trẻ trung lại ăn ảnh. Món ăn cô ấy làm cả hương vị lẫn trình bày đều rất tuyệt. Tôi muốn xem xem chỗ các cô có chương trình gì thích hợp với cô ấy không, hoặc cô có kiến nghị hay đề cử nơi khác cho tôi cũng được."

"Anh Phi, anh định làm quản lý cho cô ấy hả?" Nhìn trúng người có khả năng tiên hạ thủ vi cường giành lấy là chuyện thường thấy trong giới.

"Không, tôi không định tiến chân vào giới các cô, tôi sẽ khiến cô ấy bị mai một. Tôi muốn giúp cô ấy tìm một nền tảng thích hợp để phát triển. Tất nhiên tôi sẽ bàn bạc trước với cô ấy về chuyện này. Nhưng hiện tại tôi không hiểu rõ lắm về nhà đài của cô, cho nên muốn nghe ý kiến của cô

trước. Nếu có gì cần chú ý, tôi sẽ bàn bạc trước với cô ấy."

Trâu Lam ở đầu bên kia im lặng một lúc rồi nói: "Được, vậy đợi tôi trở về đã. Anh có sẵn tư liệu, ảnh chụp hay clip của cô ấy không? Tôi xem thử trước, suy xét một chút, lúc gặp mặt sẽ nói rõ hơn."

"Được."

Mạnh Văn Phi bàn bạc với Trâu Lam xong, trở lại phòng bếp, Phương Tĩnh vẫn đang sắp xếp lại phòng bếp. Cô kiểm tra, phân loại, bày biện thật cẩn thận.

"A Tĩnh." Mạnh Văn Phi gọi cô.

"Dạ?" Làm việc quá nghiêm túc nhập tâm, phản ứng của Phương Tĩnh lại bị chậm nửa nhịp.

"Lý tưởng của cô là gì?"

"Trả hết nợ, sau đó làm thần bếp ạ."

Mạnh Văn Phi mỉm cười.

Chạng vạng, khi Phương Tĩnh đi khỏi, nhà Mạnh Văn Phi đã rực rỡ hẳn lên. Thơm ngào ngạt, sạch sẽ, ngay ngắn chỉnh tề. Tủ lạnh nhét đầy thức ăn, còn có bữa sáng ngày mai đã được chuẩn bị xong. Phòng bếp cũng trở nên đáng yêu như ca khúc của Châu Kiệt Luân. Mạnh Văn Phi cảm thấy miêu tả của Phương Tĩnh thật chuẩn xác.

Anh ngồi trước bàn sách, vừa nghe ca khúc "Người con gái đáng yêu" được phát đi phát lại, vừa sửa sang lại tư liệu cho Phương Tĩnh. Chủ yếu vẫn là clip Phương Tĩnh nấu ăn được đồng nghiệp trong công ty quay lại trước kia, còn có ảnh chụp những món ăn hôm tiệc sinh nhật Đào Hiếu Lộ. Hôm đó Khương Tuấn chụp rất nhiều ảnh, anh đã giữ lại. Dựa theo ý tưởng thiết kế của Phương Tĩnh mà viết lại tên, hàm ý của từng món. Những món ăn gia đình hôm nay Phương Tĩnh nấu, anh cũng chụp lại.

Anh chỉnh lý lại tư liệu một lần rồi gửi email cho Trâu Lam.

Hộp thư "Đình" một tiếng, thông báo gửi thành công.

Mạnh Văn Phi nhìn màn hình máy tính, nhớ lại tối hôm ấy, Phương Tĩnh đứng trên cao, vẻ mặt tỏa sáng, hét lên với mặt trăng "Cảm giác bản thân chính là người chiến thắng trong cuộc sống", nhớ đến dáng vẻ của cô khi nói với anh "Cố lên".

Anh cười cười, học theo giọng điệu của Phương Tĩnh nói: "Cố lên nhé, người chiến thắng trong cuộc sống."

Châu Kiệt Luân vẫn đang hát đi hát lại "Người con gái đáng yêu" .

Mạnh Văn Phi dùng Wechat gửi tin nhắn cho Phương Tĩnh: "Đến công ty chưa?"

Một lát sau Phương Tĩnh trả lời: "Đến rồi ạ."

"Khóa chặt cửa chưa?"

"Khóa rồi ạ."

Mạnh Văn Phi vừa lòng .

Sau đó nghĩ nên nhắn gì tiếp, không nghĩ ra, liền thôi.

Anh lướt bảng tin, nhìn thấy dòng trạng thái Khương Tuấn đăng lúc chiều:

"Xin hỏi cộng đồng mạng toàn năng, cảm thấy bản thân không có vốn yêu đương nghĩa là gì?"

Bên dưới rất nhiều bạn bè chế giễu.

"Sau khi cưới bà xã biến thành ông xã liền không có vốn yêu đương."

"Sau khi cưới bà xã ví tiền bị quản gặt gao liền không có vốn yêu đương."

"Sau khi cưới bà xã lão nhị* bị quản gặt gao liền không có vốn yêu đương."

**Lão nhị: chính là cậu nhỏ (cái ấy) đấy ạ =.*

"Lâu trên nói đều đúng cả."

Khương Tuấn tức giận mà trả lời những người này: "Đám cặn bã, lão tử và bà xã ngày ngày thăm thiết."

Vì thế lại có người bình luận: "Cậu cặn bã nhất, mẹ kiếp, đổi vận xong còn dám lên đây ném cầu lương, lão tử hận người."

"Đã kết hôn còn vốn cái con khi, đừng có kiếm chuyện."

"Mau tỉnh lại đi, đàn ông đã kết hôn không đáng một xu."

Mạnh Văn Phi cười, like dòng trạng thái của Khương Tuấn. Chỉ mỗi anh hiểu ý nghĩa bài đăng của Khương Tuấn, đáng tiếc đáp án cho bài đăng của cậu ta lại bị những người ở đây kéo lệch đến tận chân trời. Vui vẻ nhất là, anh thấy Phương Tĩnh cũng bình luận.

Bình luận của Phương Tĩnh là một cái mặt cười "Hì hì", sau đó viết bốn chữ —— "Anh Khương, cố lên!"

Mạnh Văn Phi cười ha ha.

Cô gái ngốc này trước giờ vẫn không bắt chung tần số với mọi người. Là "Cố lên, oán phu", hay là "Cố lên, người đàn ông đã kết hôn còn muốn tích chút vốn yêu đương"?

Mạnh Văn Phi cảm thấy Khương Tuấn nhất định cũng không muốn dò hỏi, bởi vì cậu ta nhấn lại cho Phương Tĩnh sáu dấu chấm đầy ẩn ý.

Trên thực tế, Khương Tuấn không ngừng thăm dò ý tứ của Phương Tĩnh, cậu ta còn cảm thấy bản thân bị đôi nam nữ này liên thủ chế giễu!

Một người like một người bảo cố lên.

Tức giận quá!!!

Thứ tư, Trâu Lam đã trở lại. Cô cảm thấy rất hứng thú với Phương Tĩnh, một cô gái trẻ trung xinh đẹp lãng mạn, tay nghề nấu ăn tốt, phía sau lại ẩn giấu một câu chuyện tình bi thương, rất dễ "xào xáo"*, là một cổ phiếu tiềm năng sẽ nổ đỏ**. Cô chủ động hẹn Mạnh Văn Phi, muốn gặp Phương Tĩnh một lần.

**Xào xáo thông tin: thay đổi, sáng tác thêm vào thông tin cũ để tạo nên thông tin mới.*

***Cổ phiếu tiềm năng sẽ nổ đỏ (tăng giá): ý nói Phương Tĩnh có tiềm năng để trở thành người nổi tiếng.*

Mạnh Văn Phi gặp riêng cô trước, cùng cô bàn bạc một số chuyện. Ý tưởng ban đầu của Trâu Lam là để Phương Tĩnh tham gia chủ bá mỹ thực, công ty bọn họ có hợp đồng với bên nhà đài phát sóng, có nguồn tài nguyên hợp tác với các thương hiệu nổi tiếng, từng hợp tác với nhiều đại V* mỹ thực, còn có nhiều kênh marketing.

**V: ý chỉ tích V ở tài khoản của người nổi tiếng.*

"Nhưng điều kiện tiên quyết là, cô ấy phải ký hợp đồng với công ty chúng tôi."

"Quá nhanh." Mạnh Văn Phi nói. "Cô ấy thường xuyên xem các loại clip mỹ thực, tôi từng nói chuyện với cô ấy về chương trình của các cô, cô ấy từng xem rồi, nhưng cô ấy không dùng Weibo, cũng chưa từng đăng gì lên trang cá nhân. Không chụp ảnh, không chú ý trang điểm, cô ấy hoàn toàn không giống những chủ bá kia của các cô. Hơn nữa cô ấy cũng sẽ không chấp nhận việc dùng thân thể, chuyện cũ ra để lãng xê. Cô từng hỏi thăm về

cửa tiệm của cô ấy, chắc cũng biết, cửa tiệm nhà cô ấy là kiểu tiệm nhỏ gia truyền, có tình cảm, nhưng kinh doanh không quá tốt. Cô ấy không hiểu mấy chuyện này, tôi cũng không muốn chiều hư cô ấy. Như vậy ngược lại sẽ phá hỏng con đường phát triển của cô ấy."

Trâu Lam lâm vào trầm mặc, hiện tại ở công ty cô cũng muốn xuất đầu lộ diện, nếu như trên tay có một đầu bếp mỹ nữ chắc chắn sẽ mạnh hơn chỉ làm chương trình. Rất nhiều chương trình tiềm năng, có người liền có chương trình. Nhưng hiện tại đã nổi tiếng, có nhân khí nắm giữ, tất nhiên sẽ không tới lượt cô. Ngoại hình Phương Tĩnh rất khá, điểm này rất khó tìm. Khả năng nấu nướng có thể rèn luyện, nhưng ngoại hình xinh đẹp lại cần thiên bẩm.

"Anh Phi, anh làm APP tập gym, thật ra cũng giống như chúng tôi làm mỹ thực, những gì tôi nói chắc chắn anh hiểu rõ, nếu như Phương Tĩnh muốn xuất hiện, cô ấy phải chấp nhận phát triển theo hướng thương nghiệp hóa. Cô ấy nổi tiếng, thu nhập sẽ rất cao, về sau muốn có gì mà không được. Cô ấy muốn mở lại tiệm cũng chỉ là chút chuyện nhỏ. Nhà tài trợ, người chống lưng đều không thiếu."

"Tôi chính là lo lắng chuyện này, nên mới tìm cô. Nhưng tôi cảm thấy không nên quá vội vàng, cô ấy cần có quá trình học tập và thích ứng."

"Vậy mới cần anh Phi ở phía sau thúc đẩy một phen."

"Không, tôi không muốn hối thúc cô ấy. Cô ấy có chính kiến, cô ấy biết bản thân muốn gì, tôi chỉ muốn chỉ cho cô ấy một con đường, con đường trước giờ cô ấy không chú ý, không biết đến, không nhìn thấy, sau đó sẽ để cô ấy tự quyết định nên đi như thế nào." Giọng điệu Mạnh Văn Phi rất chắc chắn: "Nếu cô có lòng kiên nhẫn, chúng ta lại bàn bạc tiếp."

Trâu Lam ngẫm nghĩ rất lâu: "Anh Phi, tất nhiên là tôi tin anh. Nếu như cô ấy muốn bước chân vào trong giới, tôi hi vọng anh sẽ nghĩ tới tôi đầu tiên. Tôi cũng không dễ dàng, không muốn bắc cầu cho người khác hưởng, đem một tài năng tặng không cho người ta."

"Tất nhiên. Chúng ta từng hợp tác, tôi cũng tin cô, nếu không sao lại tìm cô. Nhưng đứng trên lập trường của người làm kinh doanh, nếu cô đã lấy thương nghiệp hóa là điều kiện tiên quyết, thì chúng ta cũng nên nói rõ

ràng. Chỉ cần có thể bàn bạc tốt điều kiện, tôi cảm thấy phù hợp, Phương Tĩnh cảm thấy phù hợp, hiển nhiên việc này có thể tiến hành." Mạnh Văn Phi đã lăn lộn nhiều năm, cũng không sợ lời xấu nói trước .

Trâu Lam cười rộ lên: "Bao giờ tôi có thể gặp cô ấy?"

"Tối mai tới nhà tôi ăn cơm đi, tôi bảo cô ấy nấu một bữa để cô nếm thử. Cô trò chuyện với cô ấy, liền hiểu vì sao tôi nói không thể nóng vội."

"Được."

Phương Tĩnh nghe Mạnh Văn Phi nói muốn mời khách, cần cô tới nhà anh nấu vài món ăn gia đình thì hơi kinh ngạc: "Là đối tượng lần trước anh Khương giới thiệu cho anh sao? Tối nay hẹn hò?"

Mạnh Văn Phi lườm cô một cái: "Cô có phải đồ ngốc không? Tôi hẹn hò còn gọi cô đến nấu cơm, còn thiếu bóng đèn chắc?"

Phương Tĩnh không phục: "Em có thể làm bữa tối tình yêu nha, không thể tính là bóng đèn, ít nhất cũng là ngọn nến. Là

1 2 »

Chương 23

Buổi tối tan làm, Phương Tĩnh theo Mạnh Văn Phi về nhà, nấu năm món một canh, thêm hai món điểm tâm để chiêu đãi Trâu Lam.

Trâu Lam đến cùng một đồng nghiệp, tên Tất Hủy.

Hai người đưa danh thiếp cho Phương Tĩnh.

Phương Tĩnh nhìn qua, chức danh của Trâu Lam là Phụ trách Giám sát Hạng mục Văn hóa Thịnh Vị. Tất Hủy là biên tập viên.

Mọi người vừa ăn cơm vừa tán gẫu, không khí rất thoải mái.

Phương Tĩnh cũng không đặc biệt chuẩn bị món gì, chỉ tiện tay làm vài món ăn gia đình. Cô không rõ khẩu vị của khách, liền làm theo khẩu vị của Mạnh Văn Phi.

Dù vậy Trâu Lam vẫn cảm thấy rất vừa lòng. Cô cố ý đến sớm nên thấy được dáng vẻ khi xuống bếp của Phương Tĩnh, động tác lưu loát, dùng dao thuần thục, vừa nhìn đã biết là qua rèn luyện. Như vậy rất dễ dàn dựng, quay toàn quá trình cũng không sợ. Hương vị món ăn rất ngon, tuy trang trí không có gì đặc sắc, bộ đồ ăn cũng chỉ dùng loại thông thường, nhưng độ lửa được điều chỉnh rất tốt, màu sắc và mùi vị đều không sai.

Trâu Lam rất có kinh nghiệm, cô biết ở trên phương diện nấu nướng Phương Tĩnh chắc chắn sẽ vượt qua trót lọt. Nhưng hàn huyên một hồi, Trâu Lam phát hiện Phương Tĩnh đúng như lời Mạnh Văn Phi nói, không có khái niệm gì về truyền thông và marketing. Cô ấy có biết đến một số chủ bá mỹ thực, nhưng không theo dõi họ trên Weibo mà chỉ xem clip của họ trên các trang web và APP. Hơn nữa, phần lớn đều do gần đây mới tìm hiểu.

"Trước đây khi còn mở tiệm em không mấy khi có thời gian rảnh." Phương

Tĩnh chỉ dùng một câu nói giải thích đơn giản, cũng không nhiều lời.

Trâu Lam liếc mắt nhìn Mạnh Văn Phi, Mạnh Văn Phi khẽ gật đầu với cô. Trâu Lam đã hiểu rõ vì sao trước đó Mạnh Văn Phi lại nói không thể nóng vội. Cô gái này tính tình vốn đã khép kín còn hơi kỳ lạ, không phóng khoáng, hay đề phòng, không dễ dàng thổ lộ tình cảm.

Nếu xét trên góc độ kinh doanh, mỗi chủ bá phải có điểm đặc sắc riêng. Với ngoại hình của Phương Tĩnh, thì nên là kiểu chủ bá mỹ nữ lạnh lùng hoặc kiểu nữ đầu bếp nhỏ nhiệt tình đáng yêu. Nhưng người sau thì khác biệt hoàn toàn với Phương Tĩnh, người trước thì trình độ của Phương Tĩnh không đủ. Khi cô ấy nói chuyện với người khác luôn tỏ ra lạnh nhạt, nhưng lại không đủ lạnh nhạt, chính là cảm giác ung dung điềm đạm, muốn lên không lên được, muốn xuống cũng không xuống được, Trâu Lam nhất thời không biết phải hình dung như thế nào.

Nhân lúc Phương Tĩnh vào phòng bếp thêm nước cho ấm trà hoa quả, Trâu Lam nhỏ giọng hỏi Mạnh Văn Phi: "Thái độ của cô ấy với người ta lúc nào cũng thế, hay hôm nay chúng tôi khiến cô ấy không thoải mái?"

"Không quá quen thuộc đều như vậy, giống như không đủ nhiệt tình, vừa lễ phép vừa xa cách."

Trâu Lam lập tức cảm thấy hình dung này rất chuẩn xác.

"Lúc cô ấy mở tiệm cũng như vậy?"

"Ừm. Tôi tới tiệm của cô ấy hai lần. Lần đầu cảm thấy cô gái này rất ngẫu, lần thứ hai cảm thấy cô gái này vừa ngẫu vừa cơ trí."

Trâu Lam nhướn lông mày: "Vậy còn bây giờ?"

Giờ thân thuộc rồi mới biết cô gái này vốn là đồ ngốc, nhưng người khác lại không phát hiện ra cô gái này vốn là đồ ngốc. Mạnh Văn Phi hỏi một đấng đáp một nẻo: "Cô ấy rất có khả năng, nhưng phải thật chậm rãi mới được."

Trâu Lam gật đầu, điều này khác xa so với mong muốn của cô, tâm trạng kinh hi khi thấy clip và ảnh chụp như bị hất cho một gáo nước lạnh. "Chậm rãi mới được", nghĩa là cần bỏ ra nhiều thời gian và tinh lực để bồi dưỡng, mà còn không biết đến cuối cùng có hiệu quả hay không. Không thể nắm chắc mười phần, công ty chưa chắc đã đồng ý đầu tư. Mà có Mạnh Văn Phi

nhìn chăm chăm, cũng không thể ép cô gái này ký hợp đồng dài hạn với những điều khoản hà khắc.

Phương Tĩnh bưng ấm ra .

Trâu Lam hỏi Phương Tĩnh tốt nghiệp trường nào.

"Trường trung học số bốn mươi lăm."

Trâu Lam và Tất Hủy liếc mắt nhìn nhau, như thế về mặt bằng cấp không có gì để đánh bóng, thậm chí còn phải tránh nhắc tới.

"Em có định học lên tiếp không?" Trâu Lam hỏi lại.

Phương Tĩnh lắc đầu: "Đối với em, việc học lên không có tác dụng gì, quá lãng phí thời gian, vả lại cũng không ảnh hưởng đến mục tiêu của em."

"Mục tiêu của em là gì?"

Phương Tĩnh do dự một lát, nhìn thoáng qua Mạnh Văn Phi, sau đó khẽ nói: "Chính là..., vẫn là làm đầu bếp ạ."

Trâu Lam cũng nhìn thoáng qua Mạnh Văn Phi, sau đó nói với Phương Tĩnh: "Làm đầu bếp rất tốt, chị có một ít tài liệu, em xem thử xem."

Trâu Lam vươn tay về phía Tất Hủy, Tất Hủy đưa cho cô hai tờ giấy. Trâu Lam lại đưa hai tờ giấy lại cho Phương Tĩnh: "Em có thể lên Weibo theo dõi những chủ bá mỹ thực này, những người này chị đều quen biết, em có thể tìm hiểu một chút, việc xem clip của họ hằng ngày, hi vọng sẽ giúp ích cho em. Nếu muốn giao thiệp với ai có thể nói với chị, chị sẽ giúp em sắp xếp. Ngoài ra, hai giờ chiều thứ bảy tuần này, chị có ghi hình một chương trình mỹ thực, chủ đề là Mỹ thực những ngày cuối năm, người lên hình hôm ấy là Lý Quốc Hi, chính là chủ bá đứng thứ hai —— "Nhà bếp của anh Quốc" trong danh sách này này. Nếu em có hứng thú có thể tới xem. Anh ấy cũng có nhà hàng riêng, còn rất nổi tiếng. Trước khi làm đầu bếp, anh ấy mở hiệu sách, nhưng vẫn luôn yêu thích việc nấu nướng. Thường xem các sách dạy nấu ăn rồi học theo, sau đó đăng clip tự nấu ăn lên mạng, tích lũy kinh nghiệm. Sau đó nữa, anh ấy đóng cửa hiệu sách, làm mỹ thực phát trực tiếp, lại sau đó chính là như bây giờ, tự mở nhà hàng, có một đội ngũ đầu bếp của riêng mình."

Phương Tĩnh gật đầu, nghiêm túc xem danh sách kia.

Trâu Lam tiếp tục nói: "Chuyện của anh Quốc khá giống em, cũng đổi nghề

giữa chừng, không trải qua quá trình đào tạo đầu bếp chuyên nghiệp, có phong cách riêng. Hai giờ chiều thứ bảy. Em muốn tới xem thì gọi điện trước cho chị."

Phương Tĩnh lại gật đầu, trao đổi số điện thoại, thêm bạn Wechat với Trâu Lam và Tất Huy.

Trâu Lam lại giới thiệu qua về chủ đề Mỹ thực những ngày cuối năm, những chủ bá đặc biệt trong danh sách, uống trà xong, hai người cáo từ .

Phương Tĩnh theo Mạnh Văn Phi ra tiễn họ, sau khi trở về ngồi trên sofa mới nhẹ nhàng thở ra một hơi: "Em căng thẳng tới mức toát mồ hôi."

Mạnh Văn Phi ra vẻ ghét bỏ: "Bộ dạng lạnh lùng của cô khiến tôi nhìn không ra căng thẳng ở chỗ nào."

Phương Tĩnh che mặt: "Có phải em làm hỏng chuyện rồi không? Anh Phi, em khiến anh mất mặt rồi."

"Không liên quan tới tôi, cũng không phải tôi muốn làm thần bếp."

Phương Tĩnh cứng người, buông tay, quay đầu nhìn Mạnh Văn Phi.

"Căng thẳng cái gì?" Mạnh Văn Phi hỏi cô.

"Em cảm thấy em không làm chủ bá được."

"Cô muốn làm chưa chắc người ta đã đồng ý."

Phương Tĩnh nghẹn lời, đúng là như thế.

"Vớ lại, không nhất định phải làm chủ bá, còn rất nhiều khả năng khác."

"Nhưng chị ấy cứ luôn nói về cái này. Hôm nay anh nói chuyện với em cũng là về cái này."

"Vậy cô có hỏi cái khác sao?"

Phương Tĩnh lại nghẹn lời.

Mạnh Văn Phi nói: "Trâu Lam có nhu cầu riêng, nhu cầu của cô ấy chính là làm chương trình, làm chương trình lại cần người, cần tư liệu sống có chuyện cũ. Nếu cô ấy có thể có được một người làm mỹ thực tâm phúc, sẽ rất có lợi cho sự nghiệp của cô ấy. Nếu không tại sao cô ấy lại tốn thời gian đến gặp cô. Cô ấy hi vọng cô có thể làm mỹ trù chủ bá (đầu bếp xinh đẹp), nhưng cũng không muốn tỏ ra cô ấy chỉ có một mình cô."

Phương Tĩnh ngập ngừng nói: "Nhưng em không biết nên hỏi cái gì, mọi

người nói chuyện, em thật sự không hiểu lắm. Em chỉ biết nấu ăn."

"A Tĩnh, lý tưởng của cô là gì?"

"Làm thần bếp." Phương Tĩnh trả lời vô cùng quả quyết. Khác một trời một vực so với thái độ vừa nãy khi trả lời Trâu Lam.

"Làm thần bếp cần cái gì?"

"Tiền."

Mạnh Văn Phi nhíu mày.

"Khả năng nấu nướng." Phương Tĩnh lại bổ sung.

Được rồi, cô hiểu ý anh Phi rồi, ở trong đầu cô điều quan trọng nhất để trở thành thần bếp tất nhiên không phải là khả năng nấu nướng, nhưng cô thật sự không có tiền, cũng không có tài nguyên.

"A Tĩnh, lần đầu tiên tôi gặp cô, cô rất oai phong, cực kỳ lạnh lùng hỏi tôi 'Muốn bình tĩnh đến mức nào?'."

"Em đâu có lạnh lùng? Lúc ấy em rất vui vẻ. Bởi vì thời gian ấy em rất muốn đặt tên cho 'Nước khoáng lạnh' là 'Bình tĩnh', cho 'Thịt bò hầm' là 'Nhiệt tình', nhưng Xảo Tâm cứ chế giễu em mãi, nói em toàn đặt tên linh tinh cho đồ uống, em không thể không biết xấu hổ mà sửa lại. Kết quả lại có một người khách bất ngờ xuất hiện nói với em muốn một cốc 'Bình tĩnh', quả thật rất thú vị."

Mạnh Văn Phi đen mặt: "Cách cô thể hiện vẻ mặt vui vẻ quả thật không giống người bình thường."

Phương Tĩnh cắn môi, cúi đầu nhìn ngón tay: "Tại vì trong tiệm chỉ có mỗi mình em, đã thành thói quen."

Mạnh Văn Phi hiểu ra: "Cô từng gặp lưu manh, côn đồ rồi?"

Phương Tĩnh gật đầu, dừng một chút rồi nói: "Các chú các bác trong thôn luôn quan tâm đến em, thường tới tiệm nhìn xem em thế nào. Với lại em cũng không sợ, em còn từng đánh nhau với người ta, em rất hung dữ."

Mạnh Văn Phi có thể tưởng tượng ra tình cảnh lúc đó của Phương Tĩnh, nhưng không tưởng tượng ra được bộ dạng hung dữ của cô. Anh thật sự cảm thấy không xong rồi, biết cô bị người khác bắt nạt rất muốn ép cô tới võ quán, dạy cô cách đánh lại thì phải làm sao bây giờ? Như vậy không được. Lúc này cô cũng giống như bọn họ khi mới tốt nghiệp đại học, là giai

đoạn thu nhận thông tin, điên cuồng học tập mở rộng mối quan hệ thu hoạch tài nguyên xã hội, anh không thể tùy tiện dạy hư cô.

Mạnh Văn Phi đối diện với ánh mắt của Phương Tĩnh, mới phát hiện bản thân đang nhìn cô chăm chăm. Anh hăng giọng, nói: "Cô nhìn cô xem, cô làm lạc đề rồi."

Phương Tĩnh vô tội nhìn anh.

"Vừa rồi nói đến chỗ nào rồi?"

"Em có thể rất hung dữ."

Mạnh Văn Phi: "..."

"Trước đoạn đó?"

"Anh bảo em lạnh lùng."

Mạnh Văn Phi: "..."

Được rồi, định khiến anh bị rối không quay về được đúng không? "Cô ở trong tiệm luôn có thể bình tĩnh mà ứng phó với khách hàng, vừa rồi nói chuyện với Trâu Lam sao lại căng thẳng?"

"Đó là của cửa tiệm của em mà, địa bàn của em, em là cô chủ."

"Vậy vừa rồi có ông chủ của cô ở bên cạnh làm chỗ dựa cho cô cô còn căng thẳng cái gì?"

"Em sợ làm MC, em làm việc gì cũng không tốt, em chỉ biết nấu ăn."

"MC phải làm gì?"

Phương Tĩnh suy nghĩ một chút: "Ở trước ống kính nấu ăn."

"Thế nên cô là sợ ở trước ống kính nấu ăn, hay là lo lắng bản thân ở trước ống kính không xinh đẹp?" Không phải là sợ xấu sao, anh hoàn toàn có thể lý giải được.

Phương Tĩnh lại ghen lời. Cô nhớ lại hôm nay Mạnh Văn Phi nói với cô 'cô rất xinh đẹp', mặt từ từ đỏ lên.

Mạnh Văn Phi cũng đang nhớ lại tình cảnh hôm nay lúc anh khen cô xinh đẹp, anh nói rất nghiêm túc, mà cô cũng nghiêm túc trả lời: "Vâng, ông chủ, đã biết." Khi ấy không đỏ mặt thì thôi, lúc này còn đỏ mặt cái gì?

Làn da Phương Tĩnh rất trắng, mặt đỏ lên nhìn vô cùng rõ ràng.

Mạnh Văn Phi vươn tay: "Trước kia cô tự quay clip thế nào, để tôi xem thử."

"Không được."

"Tôi xem thử xem vấn đề ở đâu, còn giúp cô giải quyết."

"Xấu chính là vấn đề."

"Tôi xem thử xem xấu tới mức độ nào, xác nhận xem mắt thẩm mỹ của cô có bình thường hay không, có cần đi bệnh viện hay không."

Phương Tĩnh không nhượng bộ, lắc đầu.

Vấn đề này đúng là có hơi ấu trĩ, người bình thường đều sẽ không nhượng bộ. Mạnh Văn Phi đổi đề tài: "Được rồi, cô cảm thấy giữa tôi và nam thần Doãn Tắc của cô, ai soái hơn?"

Phương Tĩnh nhìn anh chăm chăm.

Mạnh Văn Phi cũng nhìn cô: "Tôi xem thử xem mắt thẩm mỹ của cô có bình thường hay không."

Vấn đề ai soái hơn này thật ra còn ấu trĩ hơn, anh biết, anh rất mong chờ phản ứng của Phương Tĩnh.

Sau khi im lặng nhìn anh chăm chăm vài giây, mặt Phương Tĩnh từ từ đỏ lên đến tận tai. Sau đó cô chậm rì rì lấy điện thoại ra, mở một clip đưa cho Mạnh Văn Phi.

Mạnh Văn Phi nhận lấy điện thoại xong mới phản ứng lại.

Mẹ kiếp, người chiến thắng trong cuộc sống, câu trả lời của cô thật sự quá tàn nhẫn. Thà cho anh xem xem bản thân xấu đến mức nào cũng không muốn trả lời vấn đề ai soái hơn kia? Là vì anh là ông chủ, cho nên cô nói không nên lời rằng cô nghĩ anh không bằng nam thần Doãn Tắc nhà cô đúng không?

Anh không muốn xem. Nhưng thật sự quá tò mò. Đợi chút, clip này thật sự quá xấu. Tại sao Phương Tĩnh gầy như que củi lại có thể có nọng cằm, tại sao cô gái trẻ mới hơn hai mươi tuổi lại có thể mang đến cảm giác như phụ nữ trung niên? Kính lọc của cái điện thoại cũ nát này bị biến dạng sao?

Mạnh Văn Phi cười ha ha. Rất xin lỗi vì khiến cô gái nhỏ bị tổn thương, nhưng thật sự rất buồn cười. Vừa xấu vừa đáng yêu, thật là vừa xấu vừa đáng yêu, kính lọc này đúng là không thể cứu vãn nổi.

Tác giả có điều muốn nói: Anh Phi à, qua kính lọc của điện thoại cũ nát là xấu, còn qua kính lọc của mắt anh là đáng yêu đúng không?

Thitthit có điều muốn nói:

1. Chị tác giả mới đổi tên truyện thành "Bạn gái thần bếp của tôi", còn đổi cả ảnh bìa nữaaaa... Thitthit có nên sửa lại tên và ảnh theo chị tác giả không nhỉ?

2. Chị tác giả mới cập nhật thêm 4 chương ngoại truyện (về Lê Dĩnh và Tưởng Thừa Vũ) nhưng mình chưa thấy trang convert nào cập nhật, cũng chưa xin được bản raw, bạn nào có hay quen ai có tài khoản Tấn Giang thì xin giúp mình với được không???

Chương 24

Mạnh Văn Phi cười một hồi thì thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Phương Tĩnh nhăn lại, ánh mắt ai oán. Vẻ mặt kia lại khiến anh suýt không nhìn được mà cười rộ lên.

Anh hăng giọng, đưa trả điện thoại cho cô, ra vẻ nghiêm túc hỏi: "Quay từ khi nào?"

"Ba năm trước." Phương Tĩnh buồn bã nhận lại điện thoại. "Khi ấy bà ngoại em vẫn còn, bà đang bị bệnh, em nghĩ nếu bà có cơ hội nghe được tin tức của ông ngoại thì tốt rồi. Bà vẫn luôn chờ ông."

Ba năm trước? Chắc là khi cô mười tám, mười chín tuổi.

Mạnh Văn Phi lại hăng giọng: "Ánh sáng không tốt, cảnh vật xung quanh không bắt mắt, góc độ cũng không đúng, trang phục không phù hợp, quá già dặn, không làm tóc, cũng không trang điểm, nên mới không hấp dẫn."

"Ồ."

Mạnh Văn Phi không nhìn được mà xoa đầu cô: "Cô cảm thấy thế nào về đề nghị của Trâu Lam?"

"Cái gì?"

"Học tập những MC mỹ thực kia một chút, lại suy nghĩ một chút xem bản thân có thể làm như thế nào, sau đó lại quyết định."

Phương Tĩnh gật đầu.

"Thứ bảy muốn đi không?"

"Muốn." Phương Tĩnh trả lời xong lại vội vàng nói: "Nhưng thứ bảy em còn phải tới đây làm."

"Đưa tôi theo là được." Mạnh Văn Phi nói: "Ngày mai cô tự hẹn với Trâu Lam, thứ bảy đưa tôi đi cùng."

"Vâng." Phương Tĩnh rất vui vẻ.

Thứ bảy, buổi sáng Phương Tĩnh tới nhà Mạnh Văn Phi dọn dẹp nhà cửa, làm cơm trưa. Sau khi ăn xong, Mạnh Văn Phi lái xe chở cô tới phim trường của công ty Trâu Lam.

Phim trường không lớn, gọi là phim trường, thật ra chỉ là một gian phòng lớn, bên trong chỉ có nhà bếp. Một loạt tủ bếp mới tinh xinh đẹp được đặt sát lên tường, trên vách tường treo đủ loại nồi, dao kéo, phía trước tủ bếp là một khu vực trung tâm hình chữ nhật, có bàn điều khiển, bệ bếp, nồi niêu, phương tiện xử lý, tài liệu về món ăn,... đầy đủ mọi thứ.

Trong phim trường bật đèn, khắp nơi đều sáng trưng. Phía trước khu vực trung tâm có hai bệ đặt máy quay. Khi hai người đến, người quay phim còn chưa vào vị trí.

Phía sau máy quay phim có năm hàng ghế tựa được xếp ngay ngắn dựa vào tường theo tứ tự từ thấp đến cao, sức chứa hơn trăm khán giả.

Phương Tĩnh đứng bên cạnh ghế tựa, ánh mắt nhìn chăm chú vào nhà bếp khổng lồ kia. Xung quanh người tới người lui, bận rộn chần bịch, cô cũng không quan tâm.

Mạnh Văn Phi nhìn cô: "Đi qua nhìn xem ."

Phương Tĩnh ngẩn người: "Không được đâu."

"Có gì mà không được. Còn chưa bắt đầu ghi hình mà, cô chỉ qua nhìn thôi, cũng không làm loạn gì."

Phương Tĩnh hơi động tâm, từ chối một chút: "Anh Phi có đi không?"

"Tự cô đi đi."

Phương Tĩnh do dự, nhưng cuối cùng cũng không nhịn được. Cô nhìn Mạnh Văn Phi, lại nhìn nhìn xung quanh, sau đó lắc lư đi về phía phòng bếp.

Đồ vật ở đây đều rất tinh xảo, so với nhà bếp trong mơ của cô còn hoàn mỹ hơn. Phương Tĩnh không kiềm chế được, chạm nhẹ vào bệ bếp, cầm lấy nồi ước lượng, rất có phân lượng, khá nặng, cô thấy khá thuận tay.

Dao kéo được dán lên tường bằng nam châm gỗ, xếp ngăn nắp thành một hàng. Thân dao màu đen, trông cảm xúc mướt phần. Một bên bày rất nhiều dụng cụ bào vỏ, chất thép hoàn mỹ, bồn rửa thủ công tinh xảo. Một bên đặt

bát đĩa bằng sứ rực rỡ lấp lánh, chất sứ tinh tế, màu sắc và hoa văn xinh đẹp nho nhỏ.

Phương Tĩnh thông thả bước đi phía trước tủ bếp, chăm chú nhìn từng thứ từng thứ. Lại chuyển hướng sang khu vực trung tâm, ngón tay xẹt qua bàn điều khiển.

Mạnh Văn Phi đứng ở cách đó không xa vẫn luôn nhìn cô, dáng vẻ mê muội của cô khiến anh mỉm cười.

Trâu Lam được đến, đứng bên cạnh Mạnh Văn Phi, cô cũng nhìn Phương Tĩnh đứng trong bếp, thở dài: "Cô ấy thật sự rất thích phòng bếp."

"Đúng." Mạnh Văn Phi gật đầu. "Cô ấy thật sự rất thích."

Trâu Lam chuyển mắt từ Phương Tĩnh sang Mạnh Văn Phi, thấp giọng hỏi anh: "Hai người... đang yêu nhau?"

Mạnh Văn Phi cười cười: "Không có."

"Thế thì..." Trâu Lam nhìn Phương Tĩnh, "Là anh thích cô ấy?"

Mạnh Văn Phi không trả lời ngay, anh dừng một lát, nhìn về phía Trâu Lam, nói: "Hiện tại nói như vậy còn hơi sớm."

Trâu Lam nở nụ cười, không nói nữa.

Sớm sao? Nếu anh có thể thấy dáng vẻ của bản thân khi nhìn cô, có lẽ sẽ không nói như vậy đâu.

Lúc trước cô còn tưởng Mạnh Văn Phi bày ra tư thế như thế lão quản gia là dựa trên quan hệ lợi ích, nhưng qua bữa cơm hôm kia và quan sát hiện tại, cô không nghĩ như vậy nữa. Chẳng trách anh nói anh sẽ không làm quản lý cho cô ấy, anh sẽ khiến cô ấy bị mai một. Anh quý trọng và bảo vệ cô ấy như vậy, không phải thích thì là cái gì. Ánh mắt anh khi nhìn cô ấy, không khác gì ánh mắt cô ấy khi nhìn phòng bếp.

"Cô có biết Doãn Tắc không?" Mạnh Văn Phi bất ngờ hỏi.

"Tất nhiên biết. Ông chủ Doãn danh tiếng lẫy lừng."

"Anh ta có từng hợp tác với các cô không?"

"Chưa từng, ông chủ của chúng tôi cũng từng nghĩ đến. Nhưng Doãn Tắc có công ty riêng, ekip của anh ta chuyên nghiệp hơn chúng tôi rất nhiều. Hơn nữa chính bản thân anh ta đã là bằng hiệu sống rồi, là nhân vật cấp thần, so sánh với những chủ bá nổi tiếng bình thường kia, chính là sự khác

nhau giữa một đường và ba bốn năm sáu bảy tám ngỗ."

Mạnh Văn Phi hừ nhẹ: "Lợi hại như vậy?"

"Quả thật rất mạnh. Nhưng hướng đi của anh ta không giống với chúng tôi bên này, chúng tôi làm chương trình để làm marketing, hợp tác làm ăn là chính, là kiểu công ty truyền thông. Mà ông chủ Doãn là kinh doanh nhà hàng thực tế. Anh ta có bốn gian phòng ăn theo chủ đề*, hướng tới sự khác biệt, mỗi gian đều kiếm rất khá." Trâu Lam nhìn về phía Mạnh Văn Phi: "Thế nào, anh định để ông chủ Doãn lót đường cho Phương Tĩnh?"

**Mình có tra lại bên truyện "Này, chớ làm loạn" thì nhà hàng "Thực" của Doãn Tắc có năm gian phòng ăn, không hiểu vì sao ở đây chị tác giả lại ghi là bốn.*

"Không." Mạnh Văn Phi lắc đầu, "Chỉ là tôi từng nghe qua về anh ta nên tùy tiện hỏi thăm một chút."

Trâu Lam nói: "Ông chủ Doãn không nhận đồ đệ, không dẫn dắt người mới, anh ta chỉ nhận bếp trưởng thích hợp. Xách ra bất kỳ một bếp trưởng nào của anh ta cũng là một người nổi tiếng, có thể xưng bá một phương, tài nghệ siêu phàm, lượng fan đông đảo. Ông chủ Doãn cũng là người am hiểu sâu về marketing. Dưới trướng tướng mạnh không có binh hèn. Phương Tĩnh hiện tại chỉ là tay mơ, không có khả năng."

"Yên tâm." Giọng Mạnh Văn Phi cực kỳ chắc chắn, "Tôi không định đưa A Tĩnh đến bên cạnh Doãn đại thần đâu."

Trâu Lam cười, suy nghĩ một chút lại nói: "Có điều ông chủ Doãn có vài thứ Phương Tĩnh có thể tham khảo. Ông chủ Doãn hơn người ở chỗ rất sáng tạo, kết hợp mỹ thực với nhiều kiểu chủ đề khác nhau, rất thú vị. Chẳng hạn anh ta có một gian phòng, gọi là 'Khi hạnh phúc gặp phải mỹ thực', có rất nhiều loại thực đơn âu yếm, thực đơn tình nhân các kiểu. Tôi thấy lần trước Phương Tĩnh làm tiệc tại gia ý nghĩa cũng tương tự. Trước kia tôi tìm cửa tiệm của Phương Tĩnh, cũng vì nghe nói thực đơn của tiệm cô ấy khá thú vị, có khi còn dựa theo tâm trạng của khách hàng mà lên món. Như thế cũng coi như là có điểm đặc sắc riêng. Nhưng nếu cô ấy muốn lên truyền thông làm marketing, điểm này phải có chừng mực, nếu không sẽ bị đồn đại tên tuổi gắn với ăn cắp ý tưởng."

Mạnh Văn Phi nhú mày, thế nên dưới danh tiếng của Doãn đại thần, nếu Phương Tĩnh muốn mở lại "Cuối cùng cũng đợi được anh", ngược lại sẽ thành mở "hàng nhái"? Nơi đó là minh chứng cho tình yêu và sự chờ đợi của bà ngoại cô, Phương Tĩnh là người tình cảm lại lãng mạn, nhất định sẽ không từ bỏ.

"Không cần sốt ruột. Chuyện về sau còn dài." Mạnh Văn Phi nói: "Hiện tại A Tĩnh cần có một khởi đầu vững chắc, không cần nóng nảy đối đầu với người khác."

"Ý tôi cũng thế." Trâu Lam nhìn đồng hồ, "Đến giờ rồi."

Đang nói, ngoài cửa có vài tiếng cười nói ồn ào, một người đàn ông đeo kính hơn ba mươi tuổi, nhã nhặn đang cười ha ha đi đến. Mạnh Văn Phi đã xem qua Weibo của anh ta, biết người này chính là Trần Quốc Hi.

Nhân vật chính đến, nhân viên công tác liền vội vàng hơn, mỗi người tự vào vị trí của mình. Trâu Lam và biên đạo cũng đi qua. Trần Quốc Hi cùng mọi người chào hỏi, rất hòa thuận thân thiết.

Phương Tĩnh nghe thấy tiếng động, nhanh như chớp chạy từ khu vực nhà bếp xuống, chạy về bên cạnh Mạnh Văn Phi.

"Đây chính là phòng bếp trong mơ." Cô nhỏ tiếng thờ dãi.

"Trong mơ?" Mạnh Văn Phi bị giọng điệu của cô chọc cười.

"Rất đẹp. Hơn nữa chiếc nồi đặt trên bệ bếp kia có giá hơn bốn nghìn tệ, nhãn hiệu của Đức, em từng thấy trên mạng. Bộ dao kéo trên bức tường phía sau kia cũng phải hơn ba nghìn." Ánh mắt Phương Tĩnh như lóe sáng, "Thật muốn dùng thử."

"Quý giá như thế, phá sản." Mạnh Văn Phi cố ý nói.

Phương Tĩnh dùng ánh mắt không tán đồng mà nhìn anh một cái, cái loa nhỏ kia của anh còn hơn bốn nghìn đấy, sao không thấy anh nói phá sản.

"Em tình nguyện dùng Châu Kiệt Luân đổi chiếc nồi kia." Cô xấu hổ không dám trực tiếp chế giễu chiếc loa phá sản kia của anh, chỉ có thể dùng phép ẩn dụ.

Mạnh Văn Phi hơi ngậy người, dùng Châu Kiệt Luân đổi nồi? Châu Kiệt Luân có biết không? Rất muốn cười, phải nhịn xuống.

"Cô là đồ ngốc có phải không?" Hạ giọng chế giễu cô.

Phương Tĩnh tỏ vẻ nghiêm túc: "Em đùa thôi. Châu Kiệt Luân cũng không phải bạn trai em, tất nhiên không thể mang đổi."

Đợi đã, chẳng lẽ là bạn trai của cô thì có thể bị cô mang ra đổi nồi? Mạnh Văn Phi lập tức cảm thấy chuyện này không hề buồn cười.

Anh dùng giọng điệu đùa cợt dặn dò cô: "Trước khi làm loại chuyện này, nhớ phải thương lượng với bạn trai của cô một chút."

"Không cần thương lượng, người của em em làm chủ." Dù sao cô cũng không có bạn trai, cứ tùy ý mà nói.

Mạnh Văn Phi: "..."

Người chiến thắng trong cuộc sống, bạn trai tương lai của cô có biết cô ngang ngược như thế này không?

Có lẽ người chiến thắng trong cuộc sống không hề quan tâm đến những lời này, cô nhìn chăm chăm về phía nhà bếp.

Trong khu vực nhà bếp, một nhóm người đang ở khu vực trung tâm thông báo quy trình làm việc, có thợ trang điểm đi tới giúp Trần Quốc Hi sửa sang, lại có nhân viên công tác đưa cho Trần Quốc Hi một chiếc mic. Trần Quốc Hi vẫn luôn ung dung điềm đạm, nghiêm túc nghe người khác nói, sau đó cũng nhẹ giọng trả lời vài câu.

Không biết mọi người nói đến chuyện gì, Trần Quốc Hi còn ha ha cười. Người đàn ông ấm áp nhã nhặn cười rộ lên như gió mùa xuân, đúng là cảnh đẹp ý vui.

Mạnh Văn Phi nhìn anh ta hai lượt, lại nhìn Phương Tĩnh.

Phương Tĩnh vẫn như cũ nhìn không chớp mắt.

"Cô đang nhìn Trần Quốc Hi hay đang nhìn chiếc nồi nấu kia thế?"

"Vừa nãy anh Quốc cầm một cây đập tỏi anh có thấy không? Chính là thứ vẫn được đặt bên cạnh chiếc nồi kia kia. Cùng nhãn hiệu với chiếc nồi đó đấy, em từng thấy trên mạng rồi, phải hơn ba trăm tệ."

Mạnh Văn Phi: "..."

"Anh Quốc thật hạnh phúc, có thể dùng một cây đập tỏi tốt như thế."

Mạnh Văn Phi: "..."

Cho nên lần này tới, rốt cuộc mục đích là mở mang tầm mắt học tập lấy

kinh nghiệm, hay là nhìn đồ làm bếp xa hoa mà chảy nước miếng?

Rất nhanh, ghi hình bắt đầu.

Lần ghi hình này không có khán giả trực tiếp, trên ghế chỉ có vài người làm tạp vụ ngồi. Mạnh Văn Phi kéo Phương Tĩnh đi tìm một vị trí có tầm nhìn tốt.

Phương Tĩnh nhỏ giọng nói với Mạnh Văn Phi: "Anh Quốc không căng thẳng tí nào, thật là lợi hại."

Mạnh Văn Phi quay đầu nhìn cô, khuôn mặt nhỏ nhắn nhảnh nhảnh lại, hai tay nắm chặt đặt trên đầu gối, ngồi vô cùng ngay ngắn.

"Cô căng thẳng?"

Phương Tĩnh gật đầu, mắt còn không thèm liếc Mạnh Văn Phi một cái, vẫn luôn nhìn chăm chăm Trần Quốc Hi.

Người khác lên hình cô căng thẳng cái gì chứ? Mạnh Văn Phi đúng là không còn sức mà chế giễu cô.

Quá trình ghi hình thuận lợi, Phương Tĩnh xem rất chuyên chú. Mạnh Văn Phi nhìn bên này ngó bên kia, không thể không nói, Trần Quốc Hi là một MC mỹ thực rất ưu tú, động tác nấu nướng trôi chảy, cách nói năng hài hước, thoải mái thành thạo trước máy quay, tự nhiên nhịp nhàng ở trong bếp. Anh ta vừa nấu ăn vừa nói chuyện, dáng vẻ khi mỉm cười thân thiện lại ấm áp. Kiểu người này rất được khán giả yêu thích, tương đối hấp dẫn fan.

"Anh ta soái không?" Mạnh Văn Phi hỏi Phương Tĩnh.

"Soái." Trả lời cực kỳ quyết đoán.

"Anh ta soái hơn hay Doãn Tắc soái hơn?"

"Doãn đại thần soái hơn." Trả lời vẫn quyết đoán như thế.

"Ừm."

Như thế còn tạm được. Mạnh Văn Phi cảm thấy bản thân thật bao dung.

Thitthit có điều muốn nói:

Thitthit xin được ngoại truyện rồi nè! Thitthit xin được ngoại truyện rồi

nè!!!

Mau khen mình đi!!! Mau khen mình đi!!!!

Chương 25

Một ngày nà, Phương Tĩnh thật sự rất vui vẻ.

Sau khi ghi hình kết thúc, Trần Quốc Hi làm ba món ăn cho mọi người ở đây cùng nếm thử, Phương Tĩnh cũng qua góp vui. Trâu Lam luôn chiều cố cô, còn đặc biệt giới thiệu riêng cô với Trần Quốc Hi, nói Phương Tĩnh cũng rất thích nấu nướng, đang trong quá trình học tập.

Trần Quốc Hi rất khách sáo, bắt tay Phương Tĩnh, trò chuyện đôi chút về nhà hàng và tiết mục của anh, còn trao đổi Wechat với Phương Tĩnh.

Đến tận khi trở về, Phương Tĩnh vẫn còn đắm chìm trong tâm trạng hưng phấn: "Anh Quốc còn mời em rảnh rỗi đến nhà hàng của anh ấy ăn một bữa đấy."

"Vậ khi cô rảnh rỗi nhớ đưa tôi đi cùng." Mạnh Văn Phi vừa lái xe vừa cổ vũ cô. Nhớ tới dáng vẻ đoan trang vừa lạnh lùng vừa dè dặt của cô khi nói chuyện với Trần Quốc Hi khác biệt hoàn toàn so với dáng vẻ thả lỏng hai mắt lóe sáng lúc này, anh cảm thấy rất vừa lòng.

"Được ạ." Phương Tĩnh sáng khoái đồng ý, "Chờ em tiết kiệm đủ tiền đã."

Mạnh Văn Phi: "... " Thế thì phải chờ đến ngày tháng năm nào?

Không nhin được lại xác nhận một chút: "Tiêu chuẩn của 'tiết kiệm đủ tiền' là bao nhiêu tiền?"

Phương Tĩnh ngẫm nghĩ: "Đợi đến lúc trả hết nợ có phải quá lâu không ạ?"

"Cô nói xem?" Mạnh Văn Phi tức giận.

Phương Tĩnh vừa định nói tiếp thì chuông điện thoại vang lên. Cô lấy điện thoại ra nhìn, là tin nhắn Wechat.

Phương Tĩnh đọc xong thì vui vẻ la lên: "Thật tốt, anh Phi, anh Trần quyết định rồi, em lại sắp có một khoản thu nhập."

"Trần Tề?" Mạnh Văn Phi rất nhanh phản ứng lại, hôm tiệc sinh nhật Đào Hiếu Lộ, Trần Tề đã hai lần nói muốn mời Phương Tĩnh làm đầu bếp riêng giúp cậu ta theo đuổi một cô gái.

"Đúng ạ. Anh Trần nói hôm nay đã hẹn xong, đêm Giáng Sinh cô gái kia đồng ý đến nhà anh ấy ăn tối. Cho nên chuyện bữa tối tình yêu lần trước nói có thể định rồi." Phương Tĩnh hào hứng ôm lấy điện thoại: "Quá may mắn. Đêm Giáng Sinh lại đúng vào chủ nhật, thời gian cũng phù hợp. Anh Phi, anh đúng là quý nhân của em."

Mạnh Văn Phi cong miệng cười, một lát sau nói: "Đêm Giáng Sinh, chỉ còn một tuần, cô chuẩn bị kịp không?"

"Kịp ạ, lần trước khi anh ấy nói với em em đã suy nghĩ rồi. Đã có ý tưởng, hai ngày tới em sẽ cùng anh Trần xem xét rồi hoàn thiện." Phương Tĩnh vừa trả lời Wechat vừa nói: "Chủ yếu là phải chuẩn bị đồ dùng các thứ, em còn phải tới nhà anh ấy xem thử xem còn thiếu những gì."

Mấy ngày tiếp theo, hễ Phương Tĩnh làm xong công việc hàng ngày là liền ngâm mình trong phòng bếp. Mạnh Văn Phi cũng mặc kệ cô, chỉ thỉnh thoảng hỏi thăm một chút về tiến triển, Phương Tĩnh vô cùng tự tin.

Thứ năm, Mạnh Văn Phi tìm Phương Tĩnh: "Hay là thứ bảy cô luyện trước một lần ở nhà tôi đi, cũng không sợ chủ nhật xảy ra sai sót ở chỗ A Tề. Dù sao cũng là đại sự của người ta. Cậu ta theo đuổi cô gái kia cũng không dễ dàng, thật vất vả mới được đồng ý, lần đầu tiên hẹn hò vô cùng quan trọng, vẫn phải cẩn thận một chút."

Phương Tĩnh ngẫm nghĩ: "Được, vậy để anh Phi ăn trước thử xem, có vấn đề gì còn có thời gian một ngày điều chỉnh."

Mạnh Văn Phi vừa lòng mỉm cười. Anh trở lại văn phòng, lấy điện thoại ra nhìn lại lịch sử trò chuyện Wechat, trên khung chat là thiết kế bữa tối tình yêu của Phương Tĩnh mà Trần Tề gửi cho anh, nhìn thật muốn ăn thử mà. Đêm Giáng Sinh không được ăn thì ăn trước một ngày cũng được.

Nhưng Mạnh Văn Phi không hề biết, cuối cùng kế hoạch vẫn bị thay đổi.

Thứ sáu Trâu Lam hẹn Phương Tĩnh ăn cơm, địa điểm là ở nhà hàng riêng của Trần Quốc Hi, tên gọi "Nhà bếp của anh Quốc".

Phương Tĩnh rất muốn tới học tập mở mang kiến thức, lập tức đồng ý. Cô

đến xin phép Mạnh Văn Phi, nói tối nay tan làm cô phải ra ngoài, bữa tối của Mạnh Văn Phi cô đã chuẩn bị xong.

Mạnh Văn Phi nghe đến địa điểm gặp mặt thì sững sốt một hồi, phản ứng đầu tiên là nghĩ đó không phải nơi Phương Tĩnh đã đồng ý muốn cùng anh tới ăn thử sao? Để cô gái keo kiệt này nguyện ý ra ngoài ăn bữa cơm không hề dễ dàng, thế mà lại bị người khác nhanh chân giành mất.

Không thoải mái, nhưng lại không nói được gì.

"Được, cô đi đi, con người Trâu Lam rất tốt, tài nguyên cũng nhiều, cùng cô ấy trò chuyện nhiều một chút."

"Vâng."

"Không được uống rượu."

"Vâng."

"Về sớm một chút."

"Vâng."

"Ừm, để tôi nghĩ xem còn chuyện gì nữa không."

Vì thế Phương Tĩnh kiên nhẫn chờ.

Mạnh Văn Phi thật sự không nghĩ ra còn chuyện gì để nói, hơi xấu hổ:

"Ừm, nhắc lại những lời tôi vừa nói, thử xem cô có nhớ kỹ không."

"Trò chuyện nhiều một chút, không được uống rượu, về sớm một chút, sau đó thì anh còn đang suy nghĩ." Phương Tĩnh dừng một chút, hỏi: "Anh không ngờ có phải không?"

Mạnh Văn Phi: "...". Phất phất tay, "Đi đi, đi đi."

Phương Tĩnh hào hứng đi mất.

Cả đêm Mạnh Văn Phi liên tục nhìn đồng hồ, qua chín giờ anh rất muốn gọi điện cho Phương Tĩnh, nhưng nghĩ cô không phải trẻ con, hơn nữa lần gặp mặt này rất quan trọng với cô, anh không nên giám sát cô quá chặt, dù sao cũng phải cho cô một ít không gian riêng tư. Cô muốn làm thần bếp, anh không thể biến cô thành một đứa trẻ không có anh thì không được.

Anh kiên nhẫn tiếp tục chờ, lập cho bản thân một thời hạn.

Mười giờ. Đến mười giờ còn chưa có tin của cô thì anh sẽ liên lạc với cô.

Lúc ấy đã muộn, một cô gái trẻ ở bên ngoài không an toàn.

Chín giờ bốn mươi, chuông điện thoại Mạnh Văn Phi vang lên. Anh nhận

cực nhanh, là Trâu Lam gọi điện thông báo.

"Anh Phi, Phương Tĩnh về rồi. Cô ấy nhất định muốn tự đi xe buýt, tôi cũng không có cách nào."

"Ừm." Rất phù hợp với phong cách của A Tĩnh.

"Lần gặp mặt này diễn ra vô cùng thuận lợi, tôi cảm thấy cô ấy đã nghĩ thông suốt rồi. Chủ động hỏi rất nhiều vấn đề, thái độ tích cực hơn nhiều."

"Ừm." Chuyện tất nhiên, cũng không nhìn xem là ai cả ngày tìm cách chỉ đường cho cô.

"Cô ấy nói cô ấy vừa nhận lời làm đầu bếp riêng, chủ nhật sẽ tới nhà người ta làm bữa tối tình yêu. Ngày mai còn ở chỗ anh luyện tập trước một lần. Tôi để cho Tất Hủy tới quay phim có được không?"

"..." Lúc này tiếng "ừm" không phát ra nổi.

Ở đầu bên kia Trâu Lam vẫn đang nói: "Lẽ ra tôi phải tự mình tới nhìn xem, nhưng ngày mai tôi còn có một bữa tiệc quan trọng nên không đi được. Tôi muốn cho Tất Hủy tới quay phim lại, trở về chúng tôi sẽ cùng nghiên cứu. Trước mắt dùng đầu bếp riêng làm nền tảng, có lẽ là hướng đi phù hợp với cô ấy."

Mạnh Văn Phi xoa mũi, không tình nguyện nói: "Được, cô bảo Tất Hủy đến đây đi."

Mười giờ mười phút, Phương Tĩnh trở lại công ty.

Vừa thấy đèn trên tầng còn sáng, cô liền lên tầng nhìn xem. Tới nơi lại kinh ngạc, Mạnh Văn Phi vẫn còn chưa về.

"Anh Phi, anh tăng ca ạ?"

"Ừ."

"Muộn thế này, anh vất vả quá." Cả công ty chỉ còn lại một mình ông chủ. Cô cũng biết muộn rồi hả? Mạnh Văn Phi không nói tiếp.

"Anh Phi ăn tối chưa?"

"Ăn rồi. Đầu bếp nhà tôi làm cơm hộp cho."

Phương Tĩnh cười hì hì, nhìn thấy cặp lồng cơm còn đặt trên bàn, đi qua mở ra kiểm tra thử, ăn hết sạch, đầu bếp cảm thấy rất vừa lòng.

Mạnh Văn Phi nhìn nụ cười và ánh mắt tỏa sáng của cô, mất hứng: "Cô uống rượu." Dùng câu trần thuật.

"Dạ?" Phương Tĩnh đưa tay lên hà một hơi.

Mạnh Văn Phi càng khẳng định, anh nghiêm mặt: "Trước khi đi cô đã đồng ý với tôi những gì?"

"Là rượu trái cây. Rượu anh đào này, rượu thanh mai này, anh Quốc tự mình ủ, không có độ, em nếm thử hương vị, anh ấy còn dạy em phương pháp ủ rượu nữa."

Vậy nên chính là cùng người không quen biết uống rượu? Sau đó còn không cho Trâu Lam đưa về, rốt cuộc cô có tí ý thức đề phòng nào không hả?

Mạnh Văn Phi không muốn nói tiếp.

Phương Tĩnh còn chưa phát hiện ra tâm trạng Mạnh Văn Phi không tốt, cô mở túi xách, lấy ra thứ gì đó từ một chiếc hộp nhỏ hình chữ nhật: "Anh Phi ca xem này! Chị Lam tặng em đây!"

Giống như một đứa trẻ đang đắc chí khoe khoang chiến lợi phẩm.

Mạnh Văn Phi không phát giận nổi, giương mắt xem thử, là một cây đập tỏi. Chính là cây đập tỏi lần trước Phương Tĩnh nói nếu được dùng sẽ rất hạnh phúc.

"Chị Lam nói là sản phẩm được tài trợ. Trong phim trường kia, tất cả đồ làm bếp đều được tài trợ."

Mạnh Văn Phi thầm thở dài, Trâu Lam quả nhiên là người từng trải, biết cách làm thế nào để mua chuộc Phương Tĩnh. "Được rồi, cô ấy tặng cô thì cô nhận lấy đi."

Phương Tĩnh ngốc nghếch cười, cẩn thận sờ sờ cây đập tỏi kia: "Lần đầu tiên em có được cây đập tỏi quý giá tinh xảo như thế này đây." Cô ngẩng đầu, hai mắt tỏa sáng: "Ngày mai em sẽ dùng nó!"

Mạnh Văn Phi không biết nên nói gì. Cô gái à, hạnh phúc của cô đến từ một cây đập tỏi, cô cảm thấy có bình thường không? Lần tới người ta cho cô chiếc nồi có phải cô tự mang mình đi bán luôn không? Sau đó còn hào hứng nói với anh, anh Phi xem này, em đổi được nồi rồi. Thế thì thà rằng cô mang anh đi đổi nồi còn hơn.

Anh rút lại nhận xét vừa rồi. Người chiến thắng trong cuộc sống vẫn là đứa trẻ, anh không thể khinh thường, giám sát chặt một chút, dạy dỗ nhiều hơn

một chút là được.

Ngày hôm sau là thứ bảy.

Phương Tĩnh đến nhà Mạnh Văn Phi từ sáng sớm.

Mạnh Văn Phi đi tập gym. Phương Tĩnh quen thuộc đem quần áo bẩn một tuần nay giặt sạch sẽ trước, sau đó dọn dẹp phòng trong phòng ngoài một lần, lau sạch sẽ mọi góc ngách, tưới nước cho bồn hoa. Thời tiết khá tốt, cô lại mang chăn của Mạnh Văn Phi ra phơi, giặt sạch ga trải giường, vỏ chăn gối. Chỉnh trang lại tủ quần áo một chút. Tới tận khi cô chuẩn bị gần xong nguyên liệu nấu bữa trưa, Mạnh Văn Phi mới trở lại.

Thời gian chuẩn xác. Phương Tĩnh nấu cơm trưa, dùng tới cây đập tỏi quý báu, cô rất vui vẻ.

Tâm trạng của Mạnh Văn Phi thì không tốt như thế, cả buổi sáng ở phòng gym tập luyện đến mức khắp người toàn mồ hôi cũng không khiến anh thoải mái hơn được.

Vốn rất mong chờ bữa tối tình yêu, lúc này lại không quá hào hứng.

Buổi chiều Tất Hủy tới từ sớm, Mạnh Văn Phi mang laptop về phòng. Để lại hai cô gái ở bên ngoài tám chuyện về bữa tối tình yêu.

Đây là lần thứ ba Phương Tĩnh gặp mặt Tất Hủy. Tối qua hai người còn cùng nhau uống rượu tán gẫu, cho nên Phương Tĩnh cũng không xa cách, nói chuyện rất nhiều. Nhưng từ lúc cô bước vào bếp nấu ăn liền im lặng, vô cùng nhập tâm, Tất Hủy cũng không quấy rầy, chỉ ở trong không gian nhỏ hẹp tìm vị trí quay lại quá trình nấu nướng.

Phòng bếp của Mạnh Văn Phi thật sự quá nhỏ, cuối cùng Tất Hủy phải ngồi xồm trên bàn bếp để tác nghiệp.

Buổi tối, Tất Hủy mang thành quả chạy tới nhà Trâu Lam. Trâu Lam vừa trở về, nhìn vẻ mặt kích động của Tất Hủy, không thể không hỏi: "Thế nào?"

"Em đã vì A Tĩnh mà cong thành một miếng hương đuối muối." Tất Hủy lấy DVD ra, dùng laptop mở cho Trâu Lam xem.

Trong video, Phương Tĩnh nấu ăn, vẻ mặt nghiêm túc.

"Cô ấy rất căng thẳng?"

"Không hẳn là căng thẳng, chỉ là ban đầu ở trước máy quay thì không được

tự nhiên. Nhưng từ lúc cô ấy bắt đầu nấu ăn thì không hề để ý đến em nữa. Khi cô ấy làm việc vẻ mặt cứ lạnh lùng như thế. Thật sự không thích hợp làm chủ bá."

"Chiếc đồng hồ này có tác dụng gì?"

"Là đồng hồ đếm ngược của cô ấy, bữa cơm này phải hoàn thành trong vòng hai tiếng."

Trâu Lam không hỏi tiếp, cô xem một đoạn lại tua một đoạn, cuối cùng cũng thấy được thành phẩm.

Tất Hủy vỗ tay: "Siêu ngon, đúng là siêu ngon."

Tất Hủy chỉ vào từng món ăn, nói tỉ mỉ cho Trâu Lam.

Món đầu tiên là món khai vị: Tôi thua trong tay em.

Món khai vị là salad rau cải sữa chua, bánh Oreo được nghiền nát nặn thành hình, phía trên cắm lá bạc hà xanh biếc. Bên ngoài nhìn qua giống như một bình hoa. Bình hoa được đặt trên một chiếc bệ hình bàn tay. Trông rất đẹp.

Món thứ hai là súp đặc: Ở trong lòng em nảy nở.

Dùng trứng bọc lấy bơ mặn nấu súp, bên trong lại thêm một tầng phô mai hấp bông cải xanh và nấm. Ở đây, lòng người chính là súp trong bát.

"Chị xem, lúc đầu sẽ tưởng là trứng bọc cơm, nhưng khi cắt ra, súp bơ phô mai được tách ra, bông cải xanh và nấm được cố ý sắp xếp thành hình liên hiện lên." Tất Hủy vô cùng hào hứng. Hình ảnh lúc cắt ra này cô cảm thấy cô quay cực kỳ đẹp. "Rất lãng mạn."

Món thứ ba là món chính: Cùng em nở hoa kết trái.

Dùng trái cây làm khuôn ép tạo hình cho cơm rang hải sản, đặt lên đĩa, phối với đùi gà hoa hồng. Còn có nước sốt kết hợp cùng lá bạc hà, trang trí vô cùng xinh đẹp.

"Đây chính là đùi gà hoa hồng lần trước cô ấy từng làm, lần này có thêm cơm rang phối hợp, cách trang trí cũng không giống."

Món thứ tư là điểm tâm: Bên nhau đến bạc đầu.

Cơm nếp viên dừa sợi nhân đậu đỏ. Dùng dừa thái sợi làm thành tóc bạc, cơm nếp vo viên thành hai hình đầu người nho nhỏ, nhân đậu vẽ thành ngũ quan, vẻ mặt còn cực kỳ đáng yêu.

Tất Hủy tặc lưỡi: "Từ khi tình yêu bắt đầu nảy nở cho đến cuối cùng bên nhau bạc đầu, phạm quy. Nếu có ai dùng bữa cơm như thế này cầu hôn em, em lập tức đồng ý."

Trâu Lam cười rộ lên: "Anh Phi rất vui vẻ có phải không?"

"Hả, sao em lại không biết nhỉ? Anh ấy dường như rất bận, luôn ở trong phòng. Lúc sau Phương Tĩnh gọi ra ăn cơm, anh ấy ăn xong lại đi vào. Cũng không quan tâm đến chúng em."

Trâu Lam cười ha ha.

Cười xong, cô hỏi: "Em cảm thấy thế nào?"

Tất Hủy nói: "Phương Tĩnh quá tuyệt vời, em muốn gả cho cô ấy."

Trâu Lam đập nhẹ lên người cô: "Nghiêm chỉnh."

"Sáng tạo, cảm xúc, cô ấy có rất nhiều ý tưởng mới lạ, trang trí cũng khá tốt. Nhưng làm việc lại quá cứng nhắc. Dù sao cũng chưa từng trải qua trường lớp huấn luyện nào, cho nên có một số phương pháp là theo ý nghĩ chủ quan. Còn có vẻ mặt không thoải mái của cô ấy, em đoán là chưa từng đứng trước máy quay. Còn nữa, cô ấy nói cô ấy không biết làm món nướng, chưa từng luyện qua. Những nguyên liệu nấu ăn cao cấp cũng chưa từng động đến. Trong việc nấu nướng thường ngày, đều dựa vào sáng tạo và thiên phú để che giấu khuyết điểm."

Trâu Lam gật đầu: "Làm một ít đồ ăn sáng tạo như thế sẽ khiến người khác kinh ngạc, làm nhiều lại không mới mẻ đa dạng thì lực cạnh tranh liền yếu đi."

"Chị Lam, muốn có cô ấy không?"

"Muốn." Trâu Lam nhìn vẻ mặt nghiêm túc khi nấu ăn của Phương Tĩnh trên màn hình laptop. "Rất lâu rồi chị không gặp người một lòng trăm mê trong bếp như thế."

Chương 26

Đối với rất nhiều người mà nói, đêm Giáng Sinh vô cùng quan trọng, hẹn hò, thổ lộ, ăn đại tiệc, dạo phố, mua sắm,...

Nhưng đối với Phương Tĩnh mà nói, đêm Giáng Sinh hàng năm đều là đêm làm việc. Tiền công sẽ nhiều hơn một ít, cực kỳ nhiều người, cực kỳ bận rộn, cực kỳ mệt. Đêm Giáng Sinh năm nay cô cũng làm việc, nhưng cô không thấy mệt chút nào, còn rất hạnh phúc.

Cảm xúc hạnh phúc đến từ chính Trần Tề và bạn gái của anh.

Đêm nay, bốn món ăn được tách ra, Trần Tề tự tay bê từng món lên một.

Món ăn được một chiếc nắp đậy màu bạc che khuất, bên trên đặt một tờ giấy do Trần Tề tự tay viết.

Tờ thứ nhất: Tôi thua trong tay em.

Bốn món ăn, bốn ý nghĩa, bốn tờ giấy.

Cùng với món ăn đầu tiên được đưa lên, Phương Tĩnh nghe thấy tiếng kinh hô (kinh ngạc hô lên) của bạn gái Trần Tề. Cô yên lặng đứng ở cửa phòng bếp nhìn ra. Cô gái kia mặt đỏ hồng, ánh mắt long lanh, cô ấy và Trần Tề đều đang cười, nụ cười kia còn ngọt ngào hơn cả oreo chocolate.

Phương Tĩnh cảm thấy bản thân cũng rất hạnh phúc.

Cô lui về phòng bếp tiếp tục chuẩn bị, với món ăn thứ hai, độ lửa và thời gian chính là nhân tố quyết định, muốn bảo đảm lớp vỏ trứng tươi mới, lúc cắt lớp súp phô mai mềm mại chảy ra, thì không thể để nguội.

Phương Tĩnh nhìn thời gian, gần đến giờ, vừa xong.

Trần Tề tới lấy món ăn thứ hai. Bê ra ngoài.

Chỉ chốc lát sau Phương Tĩnh lại nghe thấy tiếng kinh hô của cô gái kia từ phòng khách truyền đến, vô cùng vui sướng, vô cùng thỏa mãn.

Thật tốt. Phương Tĩnh không nhận được mà cười suốt. Thật hạnh phúc.

Yêu đương, cảm giác như thế nào nha?

Anh Phi nói, là chuyện rất vui.

Phương Tĩnh đã chuẩn bị xong cả món ăn thứ ba và thứ tư.

Trần Tề lại tới nhận món, lần này còn cầm theo điện thoại cho cô xem.

Giao diện Wechat, ảnh đại diện bên kia là tấm ảnh một tách cà phê đặt bên một bàn phím màu đen của Mạnh Văn Phi.

Đoạn đối thoại không dài, Mạnh Văn Phi chỉ nói ba câu.

"Cô ấy đến chưa?"

"Gần xong thì nói với tôi một tiếng, đừng để cô ấy chạy lung tung, đêm nay bên ngoài nhiều người, giao thông không tốt, rất hỗn loạn."

"Tôi ở quán bar Cầm Thanh đối diện tiểu khu nhà cậu, vừa khéo tiện đường có thể đón bóng đèn đi. Xong việc thì bảo cô ấy đến tìm tôi."

Trần Tề vừa cười vừa nói với Phương Tĩnh: "Cũng sắp xong rồi, hai món còn lại cô không cần trông chừng đâu, mau đi thôi, đừng để anh Phi chờ đến nóng nảy."

Phương Tĩnh hé miệng: "Em không phải bóng đèn, em là ngọn nến, là ngọn nến của bữa tối lãng mạn dưới ánh nến."

Tâm trạng của Trần Tề rất tốt, cậu cười ha ha, gửi tin nhắn cho Mạnh Văn Phi: "Cô ấy nói cô ấy là ngọn nến của bữa tối dưới ánh nến, không phải bóng đèn. Tôi cảm thấy cô ấy nói rất có lý."

Nhắn xong lại đưa cho Phương Tĩnh xem, Phương Tĩnh cũng cười.

Ba lô của Phương Tĩnh vẫn được đặt ở phòng bếp, những chuyện phía sau quả thật cũng không cần đến cô. Không thể quấy rầy cuộc hẹn lãng mạn của đôi tình nhân được. Cô khoác ba lô lên, chào tạm biệt Trần Tề. Trần Tề cảm ơn cô, chúc cô ngày lễ vui vẻ.

Phương Tĩnh đi xuống tầng, chậm rãi ra khỏi tiểu khu. Trên đường đèn đuốc rực rỡ, cây cối hai bên đường đều treo đèn màu. Cửa tiệm nào cũng treo bảng hiệu mừng lễ Giáng Sinh, tiếng nhạc, tiếng hát mừng vang vọng khắp nơi.

Phương Tĩnh đứng ở ven đường nhìn một hồi, người đi đường tấp nập tấp nập ba chuyện trò cười đùa, các đôi tình nhân sóng vai bước đi, nhiệt độ không

khí thấp, khi nói chuyện còn phun ra từng đợt từng đợt sương mờ, nhưng trên mặt mỗi người đều là tươi cười, trong không khí tràn ngập hương vị hạnh phúc.

Phương Tĩnh hít sâu một hơi, cảm thấy trong lòng cũng lâng lâng, có thứ gì như rục rịch, như đang chờ mong điều gì, cô vô cùng hào hứng, muốn nhảy nhót.

Chếch bên kia đường chính là quán bar Cầm Thanh, Phương Tĩnh chạy sang. Trên đường có rào chắn, xe cô không di chuyển được, không có gì ngăn cản cô. Phương Tĩnh cảm thấy bản thân đang dùng tốc độ nhanh nhất lao đi, giống như những chú tuần lộc kéo xe của ông già Noel đang phi như bay. Trên xe chất đầy các loại nguyên liệu nấu ăn tươi ngon, còn có rất nhiều đồ làm bếp quý giá. Phương Tĩnh vừa chạy vừa cười ha ha, cảm thấy tưởng tượng của bản thân rất thú vị.

Cô chạy một hơi đến quán bar, dùng một tay đẩy cửa.

Bên trong quán bar đầy ắp người. Vừa bước chân vào, ồn ào, ấm áp và hương vị thơm ngọt lập tức vây lấy cô.

"A Tĩnh."

Trong hoàn cảnh âm ỉ như thế, Phương Tĩnh vẫn nghe thấy tiếng Mạnh Văn Phi gọi.

Cô quay đầu nhìn về phía phát ra tiếng gọi. Có người đi qua đi lại, cản trở tầm mắt của cô. Cô tiến vào trong đám người, giày lại bị ai đó giẫm lên.

"A Tĩnh."

Mạnh Văn Phi vẫn đang gọi cô.

Phương Tĩnh nỗ lực chen qua, cuối cùng cũng thấy được Mạnh Văn Phi.

Anh ngồi bên chiếc bàn dài kê sát cửa kính, ghế bên cạnh để trống.

Phương Tĩnh cong miệng cười, rất vui vẻ. Cô đi xuyên qua đám người, cuối cùng cũng đến chỗ anh, lách qua một chiếc ghế đang có người, ngồi xuống bên cạnh Mạnh Văn Phi.

"Anh Phi, tìm được anh thật không dễ dàng."

"Vậy sao? Không phải tôi luôn ở đây sao, còn để chỗ cho cô."

Phương Tĩnh tiếp tục cười ngốc nghếch, bên cạnh rất đông người, cô hơi nghiêng người về phía Mạnh Văn Phi.

Mạnh Văn Phi cảm thấy cô gái gốc này chắc chắn không nghe hiểu lời anh, đành tiếp tục tìm đề tài: "Mọi chuyện thuận lợi không?"

Phương Tĩnh hào hứng, ánh mắt tỏa sáng: "Rất thuận lợi, cực kỳ tốt, bọn họ cực kỳ vui vẻ."

"Vui vẻ đến mức nào?"

"Vui vẻ đến mức anh Trần cũng trở nên soái."

"..." Mạnh Văn Phi hăng giọng, như vô ý hỏi: "Ở trong mắt cô, có ai là không soái?"

"Châu Kiệt Luân."

"..."

Được rồi được rồi, siêu sao còn không soái bằng đàn ông vào bếp, hát hay cũng vô dụng.

Nghẹn.

Không biết nên nói gì.

"Anh Phi, em mời anh ăn cơm."

Mạnh Văn Phi liếc cô một cái: "Thật?"

"Thật." Phương Tĩnh gật đầu thật mạnh. "Em có tiền công, còn được chị Lam chiếu cố, những chuyện này đều phải cảm ơn anh Phi."

"Được rồi." Anh tỏ vẻ miễn cưỡng đáp ứng. "VẬY ĂN Ở ĐÂY LUÔN ĐI."

"Hả?" Phương Tĩnh hơi kinh ngạc. Cô còn cho rằng phải tìm thời cơ chọn một quán ăn thích hợp, hoặc vào một ngày đẹp trời nào đó cô sẽ đặc biệt chuẩn bị một bữa tiệc lớn để cảm ơn anh Phi.

"Sao thế, ngày như hôm nay thì làm gì còn chỗ trống? Nhà nhà cửa cửa đều chật kín hết rồi. Ở đây có chỗ ngồi, không ăn ở đây thì còn đi đâu?"

Phương Tĩnh há hốc miệng, "Được rồi."

Mạnh Văn Phi hết nghẹn, anh mỉm cười, cầm thực đơn trên bàn lên chăm chú nhìn: "Tôi chọn món đắt nhất."

"Đừng." Phương Tĩnh vội vã túm lấy cánh tay anh: "Ông chủ, hạ thủ lưu tình."

Mạnh Văn Phi cúi đầu nhìn tay cô đang ôm lấy tay anh, giọng điệu như cao hơn: "Bạn học Phương Tĩnh, thành ý mời khách của cô đâu?"

"Em nghèo."

"Không phải chúng ta từng thảo luận về vấn đề này rồi sao, tôi càng nghèo." Mạnh Văn Phi tiếp tục nghiên cứu thực đơn.

"Hay là, hai người nghèo về nhà nấu cơm ăn? Hương vị ngon, còn có chỗ ngồi, còn có thể nghe Châu Kiệt Luân hát."

Mạnh Văn Phi nhìn Phương Tĩnh.

Phương Tĩnh từ từ buông tay ra: "Được rồi. Anh chọn đi."

Ánh mắt Mạnh Văn Phi quay trở về thực đơn. Giây tiếp theo Phương Tĩnh đã nghiêng đầu nhìn qua: "Để em cũng nhìn xem, không thì chọn món rẻ một chút?"

Mạnh Văn Phi đẩy đầu cô ra, thấy có phục vụ đi ngang qua, liền gọi lại, nhanh chóng chọn món xong.

Lúc này Phương Tĩnh mới có cơ hội xem qua thực đơn, trong quán bar thật ra cũng không có món ăn gì, chủ yếu là các loại thức uống. Hôm nay là đêm Giáng Sinh nên ở đây còn đặc biệt chuẩn bị suất ăn tình nhân, điểm tâm, bít tết, mì ý, gà rán, rượu vang, tổng cộng 588 tệ.

Trong lòng hơi đau.

Không đúng, là quá đau.

Phương Tĩnh đặt thực đơn xuống, mắt cay cay, không muốn nhìn nữa.

Tiền công cô làm bữa tối tình yêu cho anh Trần cũng chỉ có năm trăm tệ, mà còn phải đặc biệt chuẩn bị, quay người ra cửa lại mất tiền ăn bữa cơm đơn giản được xây đắp thành đại tiệc xa hoa này.

Phương Tĩnh chống cằm âm thầm rầu rĩ.

Mạnh Văn Phi dí trán cô một cái nói: "Chỗ này bẩn rồi, để tôi lau giúp cô."

"Hả?" Phương Tĩnh vội ngồi thẳng dậy, lau trán: "Có lẽ lúc em nấu ăn bị dính vào."

"Không phải, vì có hai chữ: 'Keo kiệt'."

"..."

Phương Tĩnh chậm rì rì buông tay, không còn sức cãi lại.

Mạnh Văn Phi cười ha ha.

Phương Tĩnh liếc anh một cái, được rồi, anh vui vẻ là tốt rồi, hai ngày anh luôn mang dáng vẻ chán nản, cô còn đoán không biết có phải do công ty

gặp chuyện gì không. Giờ thấy anh vui vẻ như thế, cô cũng yên tâm. Đợi rất lâu bữa tối mới được bê lên. Quả nhiên là suất ăn xa hoa trị giá 588 tệ.

Mạnh Văn Phi ăn rất ngon miệng, vẻ mặt hưởng thụ.

Phương Tĩnh thật sự không nhịn xuống được, bình luận: "Quá khó ăn." Đầu bếp như thế chỉ nấu ăn cho có lệ, thật xin lỗi 588 tệ kia.

"Tôi cảm thấy rất ngon." Mạnh Văn Phi rất vừa lòng, cảm giác ủy khuất hai ngày nay lập tức được bữa ăn này bù lại. "Dù sao cô cũng mời tôi ăn cơm trước kế hoạch tận ba bốn năm, tôi thật sự cảm thấy được an ủi."

"..." Phương Tĩnh đen mặt. Đây là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, không thể triệt tiêu sự thật là đồ ăn ở đây quá tệ.

"Như vậy tính ra kế hoạch khác cũng có thể thực hiện trước nhiều năm."

Mạnh Văn Phi nói.

"Đúng." Phương Tĩnh gật đầu.

"Cô còn chưa biết tôi đang nói gì mà đã nói đúng rồi."

"Không phải nói lý tưởng làm thần bếp của em có thể thành hiện thực trước nhiều năm sao?"

Mạnh Văn Phi thở dài: "Đúng."

Sau khi ăn xong, Mạnh Văn Phi đưa Phương Tĩnh trở về. Anh không lái xe, anh nói vì hôm nay trên đường có nhiều chốt chặn nên không muốn lái xe. Phương Tĩnh không quan tâm lắm, cảm thấy rất hợp lý. Hơn nữa lúc bọn họ ăn cơm còn uống rượu, uống rượu cũng không thể lái xe.

Nhưng loại ngày này muốn gọi xe cũng không hề dễ dàng. Hai người đứng ở ven đường đợi nửa ngày nhưng một cỗ xe trống cũng không có. Dùng APP gọi xe cũng không gọi được. Mạnh Văn Phi dẫn cô đi tản bộ, nói là vừa đi vừa chờ xe trống.

Trên đường rất đông người, Phương Tĩnh bị đụng vào vài lần, Mạnh Văn Phi kéo cô lại che chở.

"Hôm nay cô nói rất ít." Mạnh Văn Phi nói.

"Vậ ạ?" Phương Tĩnh cảm thấy bản thân có hỏi có đáp, rất bình thường mà.

"Ừ." Lần trước cô uống rượu xong hoạt bát một cách kỳ lạ. Hôm nay ngoại

trừ mặt đỏ, ánh mắt lấp lánh thì không có gì khác thường. Tiểu keo kiệt này chắc chắn đang tiếc tiền, hừ.

"Em đang nghĩ đến anh Trần."

"..." Mạnh Văn Phi không có lời nào để nói, anh thấy sau hôm nay anh cần phải làm quen với tình huống như thế này —— trong đầu cô chứa đầy các loại đàn ông. Đợi đã, lại nói tiếp thì đúng là, vì sao mình tình cô thích, đầu bếp cô thích, chủ nợ ân nhân các kiểu của cô đều là nam? Có định để cho người ta an tâm không hả?

"Bạn gái anh Trần rất xinh đẹp."

Chưa thấy qua, đối với mắt thẩm mỹ của cô cũng không tin tưởng.

"Bọn họ thật sự rất hạnh phúc."

Đã biết, tên kia đêm nay đã ở trang cá nhân và nhóm chat Wechat lên mặt hơn nửa ngày .

"Lúc này chắc anh Trần đã cơm nước xong."

Đoán chừng còn đang ăn. Đám người trong nhóm chat đã chế nhạo vài lượt, nhưng tên kia lại lâm vào trạng thái mất tích, không phản bác không đáp lời, chắc chắn đang bận rộn. Không cần cùng cô thảo luận loại chuyện cấm trẻ em này.

"Nhìn thấy bọn họ ăn uống hạnh phúc như thế, em cũng rất vui vẻ. Giống như bản thân cũng đang yêu đương vậy." Thần bếp đại nhân lái nhải liên tục, đối với cống hiến đêm nay thật sự rất vừa lòng.

Lần này Mạnh Văn Phi đã im lặng nửa ngày rồi cuộc cũng lên tiếng: "Chờ chính cô thật sự yêu đương, cô vui vẻ cũng không muộn. Thấy người khác hạnh phúc thì vui vẻ cái gì chứ."

Phương Tĩnh im lặng, thật lâu sau, đúng lúc Mạnh Văn Phi cho rằng cô sẽ không đồng tình với những lời này, cô đột nhiên dùng giọng điệu già dặn, còn giả giọng ồm ồm của đàn ông nói: "Sự nghiệp chưa thành, sao dám nghĩ đến hồng nhan."

Mạnh Văn Phi suýt nữa tự quấn chân mà ngã.

Phương Tĩnh khôi phục giọng điệu bình thường, lại nói: "Anh Phi, anh là tấm gương của em, em sẽ học tập anh."

Mạnh Văn Phi trừng mắt nhìn cô. Há miệng định nói lại thôi, nhẹn xuống .

Vai kề vai đi một đoạn, anh cuối cũng vẫn không nhìn được, nhỏ giọng oán trách: "Thật muốn tìm chiếc búa gỗ đầu cô ra xem xem trong đầu cô chứa cái gì."

Phương Tĩnh như không nghe thấy, im lặng.

Mạnh Văn Phi cũng không hi vọng cô nghe được, ngẫm nghĩ lại lời bản thân vừa nói, cảm thấy hơi mất mặt.

Nhưng một lát sau, Phương Tĩnh bất ngờ nắm lấy tay anh.

Tay cô lạnh như băng, ngón tay tinh tế, bàn tay lại rất mềm.

Mạnh Văn Phi bất ngờ bị cô nắm tay, cảm giác như có một dòng điện chạy lên bàn tay dọc theo cánh tay xuyên thẳng đến bả vai, lại theo bả vai xẹt qua ngực, đánh trúng trái tim.

Mẹ kiếp! Mẹ kiếp! Thật muốn chửi mửi vài lời thô tục.

Chưa động lòng, chớ làm loạn. Quy tắc này cô có hiểu hay không?!!!

Xinh đẹp đáng yêu, anh gặp qua rất nhiều! Lạc quan kiên cường cũng không là gì, vợ tay đã được một đồng! Giỏi nội trợ, giỏi nấu ăn, phạm quy anh cũng có thể chống đỡ! Nhưng làm loạn khiến cho lòng anh rối rắm như thế này thì anh không thể chấp nhận được. Rối loạn kế hoạch, đến lúc thất bại ai chịu trách nhiệm?!

Mạnh Văn Phi nhìn Phương Tĩnh, cô cúi đầu bước đi, cùng với bộ dạng vừa rồi khi suy nghĩ đến anh Trần thì không hề khác biệt.

Thật khiến người tức giận mà! Thế nên cô chỉ là đi tới đi lui tay rất rảnh nên tùy tiện theo bản năng mà dắt tay anh chứ không có ý định gì khác?

Mạnh Văn Phi nắm chặt tay cô, nhéo nhéo, không nhìn được mà kéo cô dừng lại. Dưới ánh mắt kinh ngạc của cô, anh thô lỗ kéo chiếc khăn lông cừu đang quàng trên cổ mình xuống, thô lỗ quấn lên cổ cô, lớn tiếng nói: "Sao tay cô lại lạnh thế hả? Lạnh thế mà còn không nói? Để đông lạnh bị cảm thì ai nấu cơm?"

Phương Tĩnh chớp mắt mấy cái, vẻ mặt lơ mơ.

Mạnh Văn Phi tức giận hỏi cô: "Lúc trước cô thích tên lớp trưởng kia, thích đến mức cảm thấy phòng học đều sáng lên, cô làm thế nào mà nhẫn được, không thổ lộ với cậu ta?"

"Nghèo."

Mạnh Văn Phi nghẹn lời, hơn nửa ngày mới nhả ra một câu: "Chúc cô sớm phát tài!"

Chương 27

Những ngày này, Mạnh Văn Phi luôn ở trong trạng thái tâm thần không yên.

Hôm ấy, sau khi anh nói "Chúc cô sớm phát tài!", Phương Tĩnh lại có thể bình thản trả lời: "Cám ơn anh, em nhất định sẽ cố gắng."

Thật muốn moi tim cô ra ngay tại chỗ.

Anh tự khống chế lại, không thể thất thố. Cũng bình thản trả lễ một câu: "Đừng khách sáo."

Nhưng sao có thể không vì chuyện này mà buồn bực?

Thái độ của cô gái này đúng là khiến người khác muốn già đi vài tuổi mà.

Không được, anh không thể lại già đi. Anh đã sắp ba mươi, lớn hơn cô tám tuổi.

Mạnh Văn Phi ngẫm nghĩ, mở hồ sơ xin việc của Phương Tĩnh ra xem, sinh nhật cô là ngày mùng 7 tháng 1, rất tốt, vậy thì anh chỉ lớn hơn cô tám tuổi nếu tính mười ngày kia, nếu không tính anh chỉ lớn hơn cô có bảy tuổi mà thôi.

Cách biệt tuổi tác này có quá xa không?

Anh chưa từng yêu ai có cách biệt tuổi tác như thế này, hơn nữa tính cách của A Tĩnh cũng khá đặc biệt,...

Tình cảm của cô đối với anh như thế nào, anh không chắc chắn. Cô đối với anh đương nhiên không giống những người khác, nhưng cũng không tốt đến mức có thể ỷ lại hay làm nũng.

Nếu anh hành động thiếu suy nghĩ, mà cô lại từ chối, sợ là giữa bọn họ sẽ không có tiếp theo. Không những không có tiếp theo, có lẽ ngay cả những trợ giúp và chiếu cố của anh lúc trước cũng sẽ bị hiềm nghi. Anh không

muốn thế, cho dù không yêu đương, anh cũng hi vọng có thể chăm sóc cô, ít nhất là trong giai đoạn này, cho cô một công việc ổn định, giúp cô xây dựng các mối quan hệ, đợi sau này khi cô đủ lông đủ cánh rồi, cho dù cô có từ chối anh, anh cũng không phải lo lắng cô sống không tốt.

Mạnh Văn Phi ngẩn người nhìn chằm chằm hồ sơ của Phương Tĩnh, cửa văn phòng bị gõ hai tiếng. Anh ngẩng đầu, là Phương Tĩnh.

Mạnh Văn Phi tắt giao diện hồ sơ nhân viên đi, vẫy tay để cô đi vào.

"Anh Phi, chị Lam hẹn em tối nay ăn cơm, nói muốn bàn bạc về kế hoạch phát triển của em."

"Lại ăn cơm?"

Phương Tĩnh bóp tay: "Em cũng xấu hổ, thế nên em hẹn chị ấy đến công ty, buổi tối sau khi tan làm, em ở dưới tầng nấu cơm và ăn tối với chị ấy."

"Được đấy." Như vậy rất tốt, anh cũng không cần lo lắng cô uống rượu hay về muộn.

"Vậy là anh đồng ý? Vậy em quyết định như vậy nha. Em sẽ khóa cửa tầng một lại, không để ảnh hưởng đến đồng nghiệp khác."

"Được." Mạnh Văn Phi suy nghĩ một chút, muốn nói bản thân cũng tham gia, nhưng sự tin tưởng, ý nghĩ muốn để cô độc lập chiếm thế thượng phong, khiến anh không nói thêm gì. Chờ hai người bàn bạc xong, anh qua chào hỏi, không giáp mặt nhúng tay.

Kết quả hơn mười giờ đêm hôm ấy, Trâu Lam gọi điện cho Mạnh Văn Phi, nói đã bàn bạc xong với Phương Tĩnh, đạt được một vài ý kiến chung. Cô muốn bàn bạc với Mạnh Văn Phi, hẹn anh trưa mai đi ăn cơm.

Lại là ăn cơm. Còn hẹn ở "Nhà bếp của anh Quốc" .

Mạnh Văn Phi vốn muốn nói người quen cũ không cần phải khách sáo ra ngoài ăn cơm làm gì, có việc thì gặp mặt bàn bạc là được, nhưng địa điểm này, anh muốn đi .

Sáng hôm sau Mạnh Văn Phi đến công ty, việc đầu tiên là đi tìm Phương Tĩnh hỏi rõ ràng tình huống. Đúng là Phương Tĩnh và Trâu Lam đã bàn bạc xong khá nhiều vấn đề.

"Em cảm thấy đề nghị của chị Lam khá ổn, em muốn làm. Nhưng bên trong có rất nhiều vấn đề em không hiểu, cho nên em cũng không đồng ý ngay."

Em nói với chị ấy nếu anh Phi đồng ý thì em không có ý kiến gì."

Mạnh Văn Phi rất vừa lòng với sự tín nhiệm và ỷ lại của Phương Tĩnh, tâm trạng cực kỳ tốt. "Để buổi trưa tôi đi nói chuyện, giúp cô trấn ải này."

Phương Tĩnh rất vui vẻ, cảm ơn xong thì định đi.

Mạnh Văn Phi kéo cô lại: "Hôm nay là sinh nhật tôi."

Tuy anh cũng không quan tâm đến ngày này lắm, nhưng anh tò mò muốn biết cô sẽ phản ứng như thế nào.

"Chúc anh Phi sinh nhật vui vẻ." Phương Tĩnh lập tức nói.

Chỉ như thế? Quá lạnh nhạt nha. Mạnh Văn Phi hơi thất vọng.

Phương Tĩnh chớp chớp mắt, lại nói: "Nếu không còn chuyện gì thì em ra ngoài đây."

Mạnh Văn Phi vẫy vẫy tay, để cho cô đi.

Đúng là đồ vô lương tâm, anh muốn giúp cô đi bàn bạc điều kiện phát triển tương lai, cô lại không thèm quan tâm đến anh.

Phương Tĩnh ra khỏi văn phòng của Mạnh Văn Phi thì đi thẳng đến văn phòng của Đinh Linh. "Chị Đinh, buổi trưa anh Phi định ra ngoài, vừa khéo có thể chuẩn bị. Buổi chiều em sẽ nướng xong bánh gato."

Đinh Linh dùng tay ra hiệu OK: "Yên tâm đi, chị mua hoa rồi, sẽ không để anh ấy phát hiện. Buổi trưa cho mọi người ký thiệp chúc mừng sinh nhật, chị dọn dồ hết rồi, phải giữ bí mật."

Phương Tĩnh rất vui vẻ, cũng học theo Đinh Linh làm động tác OK, sau đó đi xuống tầng.

Tiếc là cô chỉ biết làm loại bánh gato đơn giản nhất. Phương Tĩnh nghĩ, đợt sau này tay nghề của cô tốt hơn, cô nhất định sẽ làm cho anh Phi một chiếc bánh sinh nhật siêu đẹp siêu ngon.

Buổi trưa, khi Mạnh Văn Phi đến "Nhà bếp của anh Quốc", Trâu Lam và Tất Hủy cũng vừa đến nơi. Hiển nhiên Trâu Lam là khách quen ở "Nhà bếp của anh Quốc", nhà bếp theo yêu cầu của cô cố ý để lại cho họ một vị trí khá yên tĩnh ở trong góc, còn tặng bánh ngọt và rượu trái cây trước bữa ăn.

"Cô là quản lý của anh Quốc?" Mạnh Văn Phi hỏi.

Trâu Lam lắc đầu: "Không, anh ta nổi tiếng rồi mới cùng chúng tôi hợp tác. Anh ta có giao kèo với nhà đài phát sóng, nhà đài phát sóng lại có giao kèo

với công ty chúng tôi, là mối quan hệ đó. Tôi hẹn anh tới đây vì muốn để anh quan sát nơi này."

Khi Mạnh Văn Phi vừa bước chân vào đã đánh giá một lượt, là một nhà hàng rất đặc sắc, bài trí như ở nhà. Có sofa, giá sách, TV, lò sưởi, phòng khách liền nhà ăn, nhà ăn kề bên phòng bếp. Giống như một căn nhà mẫu được phóng đại, mang phong cách đơn giản, gọn gàng chỉnh tề.

"Phương Tĩnh muốn mở lại 'Cuối cùng cũng đợi được anh', cô ấy nói đó là cửa tiệm của bà ngoại cô ấy, tên cũng do bà ngoại cô ấy đặt. Bà ngoại cô ấy dành cả đời để chờ ông ngoại, dù tính ra, hiện tại ông ngoại cô ấy có lẽ cũng không còn, nhưng cô ấy vẫn hi vọng có thể tìm được tin tức của ông ngoại, hoàn thành tâm nguyện của bà ngoại."

Mạnh Văn Phi gật đầu, chuyện này anh biết.

Trâu Lam phân tích ưu khuyết điểm của Phương Tĩnh, cũng nói cho Mạnh Văn Phi về tình hình thị trường hiện nay, các chủ bá mỹ thực đặc sắc và chiêu bài marketing của họ. Cô so sánh tình huống của Phương Tĩnh với Trần Quốc Hi và những người khác, cũng đưa ra một số quan điểm của cô với phong cách nấu ăn của họ trên thị trường.

Mạnh Văn Phi nghiêm túc lắng nghe, anh biết Trâu Lam đã có chuẩn bị, cô nói với anh chuyện này cũng vì muốn thể hiện sự chuyên nghiệp của cô, có được sự tín nhiệm của anh. Biểu hiện, cô rất muốn có được Phương Tĩnh.

Hết bữa ăn, Trâu Lam cũng đã nói được khá nhiều về tình huống thị trường. Lúc sau ngồi uống nước, cô bắt đầu nói về kế hoạch phát triển của Phương Tĩnh. Cô lấy tài liệu ra đưa cho Mạnh Văn Phi: "Tôi đã lập kế hoạch thực hiện rồi, anh nhìn thử xem."

Mạnh Văn Phi nhận lấy. Vừa xem vừa nghe Trâu Lam nói tiếp.

"Tôi muốn để cô ấy bắt đầu từ việc làm đầu bếp riêng. Vừa khéo cô ấy cũng có hứng thú, có kinh nghiệm, có thể khiến cô xây dựng sự tự tin, có cảm giác thành tựu. Thứ hai mảng này có thể khiến cô ấy có thu nhập ngay lập tức, đây cũng là thứ trước mắt cô ấy thiếu thốn nhất. Về mảng marketing, ở giai đoạn cô ấy làm đầu bếp riêng, tôi sẽ giúp cô ấy nhận một số khách hàng quen, để những người đáng tin cậy trong đại V mỹ thực đến giúp cô ấy tuyên truyền, nhưng đây là giai đoạn tích lũy cho sau này, bản

thân cô ấy cũng phải tích cực tuyên truyền mới được. Cô ấy cần phải học cách sử dụng Weibo, livestream, với tình trạng hiện tại thì cô ấy còn phải cần thêm ít thời gian.

Mạnh Văn Phi nhanh chóng xem xong tài liệu, nói: "Theo tôi được biết, công ty các cô cũng không có người quản lý bên mảng đầu bếp riêng."

"Là tài nguyên của cá nhân tôi." Trâu Lam nói. "Nếu cứ cứng nhắc tuân theo cách làm của công ty, Phương Tĩnh không phù hợp."

Mạnh Văn Phi gật đầu.

Trâu Lam tiếp tục nói: "Kiến thức cơ bản của Phương Tĩnh còn chưa đủ vững chắc, hiểu biết của cô ấy đối với nguyên liệu nấu ăn chỉ giới hạn trong những nguyên liệu nấu ăn phổ thông có thể mua được ở chợ, muốn phát triển, cô ấy cần phải học tập thêm. Về phương diện huấn luyện tôi có thể thu xếp, công ty cũng có mối quan hệ với các đầu bếp danh tiếng."

Mạnh Văn Phi tiếp tục gật đầu, nói: "Về công việc đầu bếp riêng, phải tìm trợ lý cho cô ấy, có xe đưa đón. Không được để cô ấy một mình đi tới nhà người lạ."

"Tất nhiên. Tôi đã tính rồi, hai trợ lý, còn có đồ làm bếp, bộ đồ ăn phù hợp. Mặt khác, giá cả hiện nay của cô ấy quá thấp, không phù hợp, về sau chuyện này sẽ do tôi lo liệu. Còn nữa, về mặt lựa chọn của khách hàng, không nên quá nhiều, cùng lắm là tới chất lượng món ăn của cô ấy, hiện tại cô ấy chủ yếu dựa vào sự sáng tạo và ý nghĩa của món ăn, điểm này không bền vững, sử dụng càng nhiều càng thiếu đi sự mới mẻ, cô ấy cần thu liễm lại. Thứ hai vật dĩ hi vi quý (đồ hiếm mới đáng quý), cô ấy phải làm sao cho thật hoàn mỹ, xứng đáng để khách hàng trả giá cao."

"Điểm này nhất định sẽ khiến cô ấy phân vân."

"Đúng. Hiện tại cô ấy chỉ nghĩ làm nhiều sẽ kiếm được nhiều. Sau khi tôi giảng giải đạo lý này, tính toán quỹ đạo, tôi thấy cô ấy có vẻ luyện tiếc."

Mạnh Văn Phi cười: "Tiểu keo kiệt."

Trâu Lam hắng giọng, nói: "Còn nữa, nếu cô ấy bước chân lên con đường này, cô ấy tạm thời phải rời khỏi cương vị công tác ở công ty anh. Cô ấy cần có thời gian huấn luyện, nghiên cứu, tuyên truyền, tất cả thời gian và tinh lực đều phải đặt ở đây."

"Tất nhiên." Mạnh Văn Phi đã chuẩn bị tâm lý trước, "Chỗ chúng tôi chủ là nơi chuyển giao, tương lai của cô ấy không phải ở căng tin của công ty. Nhưng tôi cần xác nhận cô ấy đã ổn định, thu nhập và sinh hoạt không có vấn đề gì mới được. Đối với cô mà nói cô ấy cũng chỉ là một khoản đặt cược, cô không thể đảm bảo sau này cô ấy chắc chắn sẽ nổi tiếng, có thể kiếm tiền có thể mở lại tiệm. Công việc đầu bếp riêng cũng chỉ là bước dò đường đầu tiên, nếu sau này cô ấy không thể phát triển, cô cũng không thu hoạch được gì. Cho nên giai đoạn trước các cô nhất định không muốn bỏ ra kinh phí đầu tư."

Mạnh Văn Phi lật tới phần sau của bản kế hoạch: "Có phương án dự phòng không?"

Trâu Lam cũng không đối chọi với anh, giúp anh lật tới một trang: "Giai đoạn trước đúng là không bỏ kinh phí đầu tư, cô ấy phải tự dựa vào thu nhập từ công việc đầu bếp riêng để bù vào chi phí. Những thứ như trợ lý, xe đều được tính vào chi phí. Lập tài khoản Weibo không tốn tiền, nhưng hằng ngày cô ấy phải bỏ ra thời gian để tuyên truyền, còn phải học tập cách thức. Marketing ở giai đoạn trước tôi có thể dùng tài nguyên giúp cô ấy vài lần, nhưng lâu dài chắc chắn vẫn phải tốn tiền. Về chuyện huấn luyện cũng thế, giai đoạn trước tôi sẽ giúp cô ấy tìm lớp miễn phí hoặc chi phí thấp, cô ấy có thể gánh vác được,..."

"Nếu có lớp huấn luyện tốt, đừng bỏ lỡ, chi phí tôi bỏ ra." Mạnh Văn Phi nói chen vào, "Cô tìm lý do phù hợp để cô ấy yên tâm đi học là được."

"Được." Trâu Lam cũng không khách sáo.

Mạnh Văn Phi quét mắt một lượt đã xem xong phần thu nhập dự tính: "Có thể cô ấy sẽ phải mất tới một năm mới có thể cân bằng thu chi, thời gian đầu sẽ không có tiền dư, thậm chí thu không bằng chi."

"Cũng có thể chỉ mất hai tháng vì có được khách quen." Trâu Lam khoát tay, "Anh Phi, anh hiểu rõ, không ai có thể đảm bảo thành công, cần phải có quá trình nghiệm chứng, nhưng cũng rất mạo hiểm."

"Vậy trước khi cô ấy có khách quen, cô cho phép cô ấy làm cả công việc khác đi. Thời gian làm việc tôi sẽ giúp cô ấy cân bằng, cô ấy sẽ chỉ làm việc khác vào thời gian nghỉ ngơi."

"Nhưng cô ấy vẫn phải thuê nhà riêng, phải có nơi để livestream."

"Sau đó vì không trả nổi tiền thuê nhà mà bị chủ nhà đuổi ra đường?" Mạnh Văn Phi không thể để Phương Tĩnh phải chịu ủy khuất như thế. Cô ấy mạnh mẽ như vậy, cho dù đến lúc ấy cô nguyện ý kéo va li hành lý trở về xin anh giúp đỡ, chắc chắn lòng tự trọng của cô cũng sẽ bị tổn thương. "Về mảng livestream cô ấy không nổi trội, không phải chính cô nói như thế sao? Chuyện này để sau này từ từ tính tiếp."

"Không nổi trội nên mới phải luyện tập, mới cần thời gian tích lũy. Nếu hôm nay cô ấy không livestream, thì tháng sau cô ấy lấy đâu ra cả trăm vạn fan? Hiện tại là do cô ấy chưa quen, cô ấy sẽ nhanh chóng quen thuộc thôi. Cô ấy phải có tiềm lực, phải nổi tiếng. Nếu không dù tám năm hay mười năm nữa cô ấy cũng chỉ có thể đi bày sạp. Đến cả đại thần Doãn Tắc cũng phải không ngừng lộ mặt để duy trì nhiệt độ. Đó là tình hình thực tế của xã hội hiện nay, anh là người đáng tin cậy, anh có tài nguyên, anh được đầu tư, anh có thể mở tiệm, cửa tiệm nổi tiếng trên mạng có thể kiếm tiền. Lại nói một câu không xuôi tai, anh là người đáng tin cậy thì đầu bếp danh tiếng mới nguyện ý dạy dỗ anh, nếu anh chỉ là loại a tam a tứ mà cũng muốn đến bá sư, làm sao họ giữ gìn được danh tiếng. Tài nguyên đều là trao đổi, không giống như mấy tên lừa đảo tay không bắt sói trắng, chỉ làm một lần, không lâu dài."

Mạnh Văn Phi biết đạo lý này, anh nói: "Cô ấy có thể livestream ở nhà tôi."

"Phòng bếp nhà anh quá nhỏ, ánh sáng cũng không đủ. Không phải cô ấy đang chơi trò chơi chủ bá, có cái máy tính bàn là được. Cô ấy cần một phòng bếp có hoàn cảnh tốt."

"Tôi có thể sửa lại."

Trâu Lam ngẩn người, sủng tới mức ấy sao?

"Được." Dù sao cũng không ảnh hưởng đến cô, càng bớt việc. Giảm chi phí, mọi chuyện cũng thuận lợi hơn. "Khi đó phải để tôi tới sắp xếp, anh cứ bàn bạc với Phương Tĩnh đi. Hôm qua khi nói đến chuyện này, cô ấy dường như không thoải mái. Cô ấy nói cô ấy mới đến chỗ các anh công tác hai tháng."

"Chuyện này cô không cần lo lắng, chỉ cần chuẩn bị tốt, tôi và Phương Tĩnh

sẽ phối hợp. Hơn nữa tình huống hiện nay cũng không phải là bắt cô ấy rời đi ngay lập tức, còn chưa bắt đầu, không cần phải gấp gáp nói với cô ấy, có việc làm khiến cô ấy rất vui vẻ."

"Được. Vậy anh xem điều kiện trong hợp đồng đi. Chúng tôi muốn ít nhất phải ký ba năm."

"Chỉ ký một năm, một năm nếu như không có gì khởi sắc, không có được tài nguyên, không thấy có phát triển tôi sẽ giúp cô ấy tìm con đường khác."

Trâu Lam nhếch miệng: "Vậy hợp đồng một thêm bốn, một năm nếu như đạt tới mục tiêu mong muốn, phải ký thêm bốn năm."

"Một thêm hai, một năm đạt tới mục tiêu, hai năm tiếp theo cũng do ekip các cô."

"Anh Phi." Trâu Lam không vừa ý. "Cô ấy chỉ là người mới."

"Cô ấy là Phương Tĩnh."

"Năm đầu tiên rất mạo hiểm, không thể để cô ấy vừa phát triển thì lại đổi ekip."

"Các cô không chịu đầu tư vốn cho cô ấy, muốn dùng tiền của cô ấy nuôi ekip của cô ấy, sau đó chắc chắn cũng sẽ nhìn vào thành tích của cô ấy rồi mới cân nhắc xem nên đầu tư cho cô ấy bao nhiêu, ký thời gian dài, các cô sẽ kéo dài, cảm thấy dù sao người cũng đã ở trong tay, chậm rãi quan sát chậm rãi mài giũa. Năm đầu tiên quý giá như vậy, nếu như các cô không toàn lực bồi dưỡng cô ấy, mà chỉ dựa vào nỗ lực của bản thân cô ấy, để cô ấy tự sinh tự diệt, sau đó lại ăn sẵn, đã vậy vì sao phải ký với các cô. Lãng phí một năm, năm thứ hai giá trị sẽ ít đi. Quan trọng là sẽ đá kích đến lòng tin và sự tích cực của cô ấy. Cô ấy vốn không muốn lên truyền hình, không muốn nổi tiếng, cô ấy chỉ muốn học nấu ăn, mở lại tiệm. Nếu năm đầu tiên làm không tốt, các cô lại chỉ muốn cô ấy nổi lên ở trên mạng để kiếm tiền, chênh lệch khá xa với lý tưởng của cô ấy, cô ấy bị hợp đồng trói buộc không thể thoát thân, đến lúc đó phải làm như thế nào? Hợp đồng ngắn một chút, đối với mọi người đều tốt. Ưu điểm của Phương Tĩnh cô cũng thấy, cô ấy không phải chỉ là một người mới bình thường, cô ấy có thiên phú, món ăn cô ấy làm ra khiến người ta kinh diễm, cô ấy lại có ngoại hình, có tuổi trẻ."

Mạnh Văn Phi vừa nói xong thì di động đổ chuông. Là Lý Gia Ngọc của công ty đầu tư Sang Đạt, anh nói xin lỗi Trâu Lam rồi ra ngoài nhận điện thoại.

Anh vừa đi, Tất Huy đã nhỏ giọng nói với Trâu Lam: "Anh Phi này cũng quá ngang ngược, cứ như chúng ta đang nhờ vả anh ta vậy."

"Ngược lại, không phải anh ta muốn chúng ta cảm thấy chúng ta đang nhờ vả anh ta, mà muốn nói có anh ta ở đây thì không phải Phương Tĩnh đang nhờ vả chúng ta. Anh ta muốn bảo đảm quyền lợi cho Phương Tĩnh, một chút ủy khuất cũng không được." Trâu Lam lắc đầu, "Đúng là sủng đến tận trời mà."

"Vậy sao anh ta không đem cô ấy dưỡng ở trong nhà luôn đi. Không thì tự mình bỏ tiền ra nâng cô ấy lên."

"Muốn vậy cũng phải để Phương Tĩnh người ta nguyện ý mới được."

"Hai người bọn họ là một đôi sao?" Tất Huy nhỏ giọng bát quái.

"Anh ta nói không phải."

"Xùy. Không tin."

Trâu Lam bị giọng điệu của Tất Huy chọc cười.

"Vậy có phải do anh ta ghét bỏ A Tĩnh chỉ là cái người nấu cơm nên xấu hổ không dám thừa nhận không?"

"Chắc là không phải."

Tất Huy nhăn mũi, hừ một cái, "Vị này ở trong truyện sẽ là vai tổng tài bá đạo, kết thúc viên mãn với nữ đầu bếp. Có điều tổng tài này hình như cũng không có nhiều tiền, phòng ở chỉ nhỏ nhỏ. Công ty cũng không lớn."

"Em đọc tiểu thuyết nhiều quá rồi đấy."

Bên ngoài, Mạnh Văn Phi cảm thấy giọng điệu của Lý Gia Ngọc trong điện thoại có vẻ không đúng. Lý Gia Ngọc không nói nhiều, chỉ nói có chuyện quan trọng muốn gặp mặt trực tiếp, hẹn anh lúc ba giờ ở một tiệm cà phê.

Mạnh Văn Phi nhìn đồng hồ, đồng ý.

Trở lại trong tiệm, Trâu Lam đã nghĩ xong: "Một thêm ba năm, không thể kém. Điều khoản trong hợp đồng có thể tỉ mỉ hơn, làm rõ ràng phạm vi của hai bên."

"Đầu bếp riêng và internet marketing do bên cô quản lý, vượt qua phạm vi

nghiệp vụ này không thuộc về các cô. Nếu cô ấy mở tiệm, ra sách, có chương trình, do bên cô bàn bạc thì có thể đơn độc ký hợp đồng, không do bên cô thì cô ấy có thể tự quyết. Cô ấy có quyền lựa chọn, không đồng ý làm có thể không làm."

"Có thể." Về phần này Trâu Lam không tranh chấp với anh, "Nhưng trong điều kiện ngang nhau chúng tôi có quyền được ưu tiên. Nếu có xung đột về thời gian nghiệp vụ thì phải hoàn thành công việc của bên tôi trước."

"Hợp lý, đồng ý."

"Lượng công việc giới hạn, phần trăm hoa hồng, cơ hội huấn luyện, cường độ tuyên truyền, những chuyện này cũng cần liệt kê rõ ràng."

"Còn có trách nhiệm giới hạn khi vi phạm hợp đồng, số tiền bồi thường..."

Tất Hủy vừa nghe hai bên cò kè mặc cả vừa nhanh chóng ghi chép lại.

Lại nói thêm một tiếng đồng hồ, Mạnh Văn Phi gọi điện cho Phương Tĩnh, nói qua về tình huống, hiển nhiên Phương Tĩnh nói anh Phi cứ quyết định là được.

Mạnh Văn Phi vừa muốn gác điện thoại, Phương Tĩnh lại hỏi anh khi nào thì về công ty.

"Có việc?"

"Không có, không có. Em chỉ hỏi thôi."

"Chút nữa tôi còn có hẹn, trước khi trở về sẽ gọi điện cho cô."

"Vâng."

Mạnh Văn Phi không ngờ, tin tức Lý Gia Ngọc mang đến lại là tin xấu.

Thitthit có điều muốn nói: Mình không có lịch ra chương mới cụ thể, vì vui sẽ làm, buồn sẽ làm, rảnh rỗi sẽ làm, nhưng nếu bận thì có khi cả tuần cả tháng không làm được chút nào, và xong chương sẽ cập nhật ngay chứ không ừ truyện, bạn nào từng theo mình rồi thì biết, có khi 1 ngày 4 chương, lại có khi cả tháng không một chương mới. Vậy nên mong các bạn đã luôn chờ đợi mình sẽ tiếp tục yêu thương mình, còn nếu ai không đợi được và có thể đọc bản convert thì mình rất khuyến khích tìm đọc, mình thấy bản convert cũng khá dễ hiểu mà lại sát nghĩa, nhiều đoạn mình phải

sửa đi sửa lại rất nhiều lần nhưng vẫn không giữ nguyên được nghĩa gốc,
không truyền tải hết được ý của tác giả.
Cảm ơn mọi người đã ủng hộ mình!!!

Chương 28

Hiệp thương giữa Công ty đầu tư Sang Đạt và Công ty trách nhiệm hữu hạn Kỹ thuật Phi Dương ở giai đoạn phê duyệt ký kết cuối cùng đột ngột bị phía bên Sang Đạt tạm ngưng.

Lý Gia Ngọc hít một hơi thuốc, nói đến chuyện này còn tức giận hơn cả Mạnh Văn Phi.

"Lý do là gì?" Mạnh Văn Phi vô cùng bất ngờ.

Gần hai tháng thỏa thuận, đã báo cáo đánh giá số liệu nghiệp vụ, đã tới công ty trực tiếp kiểm tra khảo sát, xét duyệt kỹ lưỡng, mọi hạng mục không có vấn đề. Không chỉ bên phía Sang Đạt đánh giá Kỹ thuật Phi Dương, Mạnh Văn Phi ở bên này cũng luôn quan sát đánh giá Lý Gia Ngọc. Cô cẩn trọng tỉ mỉ, nghiêm túc xác minh số liệu, là người am hiểu nghiệp vụ, trải qua quá trình thảo luận, đã am hiểu tường tận mọi vấn đề. Báo cáo kế hoạch đầu tư của cô cũng rất chi tiết, không có vấn đề gì. Anh rất tin tưởng vào cô.

Kết quả đến bước cuối cùng lại bị tạm ngưng.

Trực giác của Mạnh Văn Phi mách bảo bên trong chắc chắn có vấn đề. Mà vấn đề không phải do Kỹ thuật Phi Dương bọn họ.

"Là nhằm vào tôi." Sau khi bực tức hút vài hơi thuốc, Lý Gia Ngọc nói như vậy.

Mạnh Văn Phi nhú mày.

"Thật ra tôi vẫn luôn bị nhằm vào. Bởi vì tôi là phụ nữ, giới tính nữ, nghiệp vụ lại làm tốt. Không "ôm bắp đùi" chúng, không tiếp tay cho chúng làm mấy trò đồi bại đáng ghét, đã vậy còn có thể làm tốt nghiệp vụ, thăng chức tăng lương, giống như chúng được xưng hai tiếng 'Giám đốc'." Lý Gia

Ngọc hút xong, ấn diệt điếu thuốc. "Xin lỗi, đúng là không nên nói mấy chuyện này với anh. Nhưng lần này bọn chúng thật quá đáng. Là tôi làm liên lụy tới anh."

Mạnh Văn Phi cũng không có tâm tư mà nghe mấy lời oán giận này, trước mắt chuyện quan trọng nhất chính là giải quyết vấn đề.

"Tạm ngưng là ý gì? Muốn đá cô ra khỏi hạng mục, thay đổi người phụ trách, hay dứt khoát hủy bỏ?"

"Không, hạng mục vẫn là của tôi, nhưng Phó Giám đốc Lưu đã báo cáo một hạng mục khác, cùng ngành với Kỹ thuật Phi Dương các anh, dựa theo ngân sách đầu tư mạo hiểm hiện tại của công ty, chỉ có thể chọn một bên.

"Chính là người được Tổng giám đốc của các cô đích thân tuyển chọn, Phó Giám đốc Lưu?"

"Đúng, sau đó công ty yêu cầu chúng tôi lui về nghiêm túc thảo luận lại để đảm bảo chắc chắn." Lý Gia Ngọc trào phúng. Cô lấy một tờ giấy từ túi xách ra, đưa cho Mạnh Văn Phi xem: "Đổi thành điều kiện vô cùng hà khắc."

Mạnh Văn Phi nhận lấy, vừa nhìn đã phì cười. "Tôi không thể chấp nhận được."

"Tất nhiên." Lý Gia Ngọc lại rút ra một điếu thuốc, "Nếu như anh chấp nhận thì anh đúng là tên đần. Tôi biết anh không phải." Cô đốt thuốc, hút một hơi, "Cho nên thật ra bọn chúng muốn biến tôi thành một con đần."

Mạnh Văn Phi không nói gì, nhìn chăm chăm vào tờ giấy kia, nói: "Sự quan tâm của quý công ty dành cho danh dự thương nghiệp thật khiến tôi vô cùng bất ngờ."

Lý Gia Ngọc cười lạnh: "Chuyện này đã vượt qua điểm mấu chốt của tôi. Hẳn không biết xấu hổ nhưng tôi còn. Ngành này là tôi nhìn trúng trước, tôi mất nửa năm nghiên cứu khảo sát nghiệp vụ, tìm hiểu xu thế kỹ thuật, hướng phát triển của thị trường, tìm kiếm hạng mục thích hợp có thể hợp tác. Công ty các anh là công ty thứ tư tôi đàm phán, là công ty thứ tư. Tôi dành nhiều thời gian và công sức như vậy mới thỏa thuận xong với các anh. Giám đốc Mạnh, Kỹ thuật Phi Dương rất có triển vọng. Cất bước vững chắc, phát triển nhanh chóng, tài nguyên đầy đủ, dốc lòng vì nghiệp vụ,

không có các cành nhánh thừa thãi. Anh phán đoán thị trường rất chính xác, bố trí chiến lược marketing lại cực kỳ phù hợp."

"Nhưng vẫn không thể cạnh tranh với hạng mục của Phó Giám đốc Lưu bên các cô."

"Hắn là loại ăn sẵn. Đáng ghê tởm. Tôi nghi ngờ hắn ăn cắp kế hoạch của tôi."

"Vậy là không còn cách nào khác sao? Thị trường APP tập gym cũng chỉ có như vậy, cho dù mục tiêu thị trường giống nhau, nhưng còn có sự khác biệt về phân loại người sử dụng, cho dù phân loại người sử dụng giống nhau thì vẫn còn sự khác biệt về kỹ thuật khai phá, hơn nữa tài nguyên, con đường, chiêu bài marketing, không thể giống nhau như đúc được. Ngành này mới ra đời không lâu, còn đang tìm tòi phát triển, không đến mức phải đâm đầu vào cạnh tranh, mọi người đều hiểu rõ."

Lý Gia Ngọc nhả ra một miếng khói: "Trừ khi chỉ muốn làm một lần rồi thôi, đốt tiền chơi đùa. Tên họ Lưu kia chắc chắn có được ưu thế gì đó."

"Nhưng nếu hạng mục không hấp dẫn, không có sức thuyết phục, ông chủ của các cô cũng sẽ không đồng ý, ông ấy không ngốc như thế." Mạnh Văn Phi ngẫm nghĩ, "Cô có biết bên phía hợp tác với Phó Giám đốc Lưu là công ty nào không?" Các công ty trong ngành anh đều biết, nếu như biết là công ty nào, có lẽ anh sẽ hiểu được rất cuộc chuyện gì đang xảy ra .

Lý Gia Ngọc lắc đầu: "Hắn chờ đến bước ký kết cuối cùng mới đâm tôi một dao, cũng không dám công khai nói cho tôi là công ty nào. Không hiểu sao ông chủ cũng bị hắn lừa dối, cũng không nói, chỉ bảo tôi đến bàn bạc điều kiện với anh thêm một lần."

"Tức là bên kia cũng chưa được ký? Sự tình còn có thể thay đổi không?"

Lý Gia Ngọc lắc đầu.

Mạnh Văn Phi im lặng nửa ngày: "Nhất định là một công ty tập đoàn lớn, như thế mới có thể đoạt đi công ty đầu tư. Nhưng tôi không nghĩ ra được là công ty nào muốn tiến quân vào lĩnh vực này. Cho dù có muốn, cũng không thể hoàn thiện nhanh thế này."

Lý Gia Ngọc không nói gì. Cảm xúc của hai người đều cực kỳ tệ.

Lúc sau Lý Gia Ngọc gọi vài cuộc điện thoại rồi lại rút ra một điều thuốc,

thấp giọng nói: "Hôm nay là sinh nhật ba mươi tuổi của tôi."

Mạnh Văn Phi kinh ngạc.

Lý Gia Ngọc khoát tay: "Kết quả lại được tên gia hỏa đáng ghét kia tặng cho một phần quà bất ngờ. Nửa năm này tôi khổ cực, cuối cùng đều công cốc."

Mạnh Văn Phi nói: "Hôm nay cũng là sinh nhật tôi, ba mươi tuổi."

Lý Gia Ngọc bất ngờ đến mức há hốc miệng.

Sau đó cả hai đều nở nụ cười.

"Được rồi, đây đúng là quà sinh nhật của con rệp kia dành tặng cho chúng ta." Lý Gia Ngọc ngây ngốc một hồi, "Tôi mời anh ăn cơm, chúc mừng sinh nhật. Bước sang tuổi mới, ngày mai lại tiếp tục phấn đấu. Hi vọng tôi có thể nhịn xuống, không đánh chết hẳn."

Mạnh Văn Phi bật cười.

Hai người đối diện điếm ăn bữa tối. Điện thoại của Lý Gia Ngọc kêu không ngừng, chủ yếu là cấp dưới của cô gọi tới. Tối hơn tám giờ tối, cô nhận một cuộc điện thoại xong thì nói: "Đã ký, là Hữu Hưng."

Mạnh Văn Phi sửng sốt. Lại có thể là Kỹ thuật Hữu Hưng?

Biểu cảm của Lý Gia Ngọc như thể nuốt nhầm phải ruồi bọ: "Công ty cũ của anh."

Mạnh Văn Phi lắc đầu: "Tôi chưa từng nghe nói Hữu Hưng có nghiệp vụ này."

"Bây giờ có."

Đúng là ngoài ý muốn, Mạnh Văn Phi khó hiểu. Anh cũng bắt đầu gọi điện thoại, có cạnh tranh là bình thường, nhưng anh chưa từng nghĩ sẽ là Hữu Hưng.

Gọi cho vài đồng nghiệp cũ, cũng không có ai từng nghe nói về chuyện này.

Tình huống có hơi kỳ lạ. Nhưng Mạnh Văn Phi cũng chấp nhận hiện thực.

Đã ký kết, sự tình thành kết cục đã định. Lần này không thành, anh lại phải nghĩ biện pháp. Nghiêm túc mà nói thì cũng không phải quá tệ, chỉ là trước đó bàn bạc thuận lợi, cứ nghĩ rằng đã cầm chắc chiến thắng, đột ngột lại xảy ra chuyện, chênh lệch tâm lý quá lớn.

Nhưng không sao cả, lại tiếp tục tìm là được. Cũng không phải vấn đề sống chết gì.

Lại có thể là Hữu Hưng!

Không có năm trăm nghìn vốn đầu tư, còn tổn thất mất bảng hiệu, nhà truyền thông, tài nguyên của Sang Đạt, thật sự là vô cùng đáng tiếc. Tâm trạng Mạnh Văn Phi rất tệ. Nếu như là Hữu Hưng, vậy cũng dễ hiểu vì sao lần hợp tác này lại bị đoạt mất. Tập đoàn Hữu Hưng chuyên về phần cứng, máy móc, các sản phẩm điện tử, kết hợp cùng tài nguyên của Sang Đạt, cho dù bọn họ không hiểu về thị trường APP tập gym, thì cũng có thực lực "đốt tiền thử nước".

Lý Gia Ngọc nghi ngờ bị ăn cắp kế hoạch, thật ra khả năng rất lớn, bởi vì loại hạng mục này không phải trong thời gian ngắn là có thể hoàn thành. Mạnh Văn Phi cảm thấy có lẽ vị Phó Giám đốc Lưu kia đã nhìn trúng kế hoạch của Lý Gia Ngọc, sau đó hợp tác với Hữu Hưng, một bên chi tiền một bên phát triển.

Rất muộn Mạnh Văn Phi mới về tới nhà. Khi anh đang lái xe trở về mới nhớ ra chưa gọi điện lại cho Phương Tĩnh. Giờ đã muộn thế này anh cũng không muốn gọi, tâm trạng không tốt, anh không biết nên nói gì với cô.

Lái xe vào gara, anh ngồi trên xe suy xét lại mọi chuyện một lần, sau đó gọi điện thoại cho Trịnh Đào.

Trịnh Đào là Phó Giám đốc của công ty anh, được phân công quản lý phát triển kỹ thuật. Là đồng nghiệp cũ của anh ở Hữu Hưng, sau cùng nhau từ chức ra ngoài gây dựng sự nghiệp, cùng anh trải qua thời kì khó khăn ban đầu. Anh phụ trách lập kế hoạch toàn diện, lôi kéo đầu tư, bàn bạc nghiệp vụ, còn Trịnh Đào phụ trách dẫn đầu đoàn đội phát triển phần mềm, hiện thực hóa ý tưởng nghiệp vụ. Chuyện lần này, anh cần phải thương lượng với Trịnh Đào.

Gọi hai cuộc, Trịnh Đào đều không nhận.

Mạnh Văn Phi nhìn đồng hồ, quá muộn, có lẽ Trịnh Đào đã ngủ rồi.

Anh thở dài, lên tầng, đến tinh thần cũng mệt mỏi.

Mở cửa, đổi dép lê, chậm rì rì đi vào phòng khách.

Bất ngờ dừng bước.

Trên bàn trà đặt một bó hoa, một tấm thiệp chúc mừng, còn có một khối bánh ga-tô.

Mạnh Văn Phi đi sang, đặt mông ngồi xuống sofa.

Chìa khóa căn hộ này ngoài anh ra chỉ một người có.

Anh cầm lấy thiệp chúc mừng, phát hiện bên dưới tấm thiệp còn đặt một tờ giấy.

Tấm thiệp được toàn thể nhân viên trong công ty ký tên, lời chúc gì cũng có, giọng điệu vui vẻ, loạn tùng phèo.

Có nói chúc mừng ba mươi, càng ngày càng soái.

Có nói ông chủ hiện tại đã một bó tuổi, chúc anh càng ngày càng tươi đẹp.

Mạnh Văn Phi nhìn lời chúc mừng, nở nụ cười.

Lại nhìn tờ giấy kia, là Phương Tĩnh viết .

"Anh Phi, mọi người chuẩn bị quà chúc mừng sinh nhật anh, chị Đinh nói anh không thích phô trương, vậy nên chỉ mua hoa tươi và thiệp chúc mừng. Có điều hôm nay anh quá bận không kịp trở về, nên em đem đồ đến nhà anh. Bánh ga-tô là em làm, tuy không có anh nhưng mọi người vẫn cắt bánh chúc mừng sinh nhật, khối này là mọi người để lại cho anh. Chúc anh sinh nhật vui vẻ."

Mạnh Văn Phi đọc lại một lần, sau đó đi lấy một chiếc thìa, ăn hết khối bánh ga-tô kia.

Anh chụp ảnh chiếc đĩa sạch trơn, gửi qua Wechat cho Phương Tĩnh. Lại viết năm chữ: "Ăn sạch sẽ, cảm ơn."

Một lát sau, Phương Tĩnh trả lời, là một icon đỏ mặt cười.

Mạnh Văn Phi nhìn thấy, trong đầu hiện lên hình ảnh Phương Tĩnh tươi cười, anh đánh mấy chữ: "Muộn thế này còn chưa ngủ?"

Còn chưa gửi qua, đã nhận được tin của Phương Tĩnh: "Muộn thế này anh Phi mới về nhà sao?"

Mạnh Văn Phi xóa dòng chữ vừa đánh đi, lại viết: "Ừ. Hôm nay có chút việc."

"Anh vất vả rồi, mau nghỉ ngơi đi ạ."

"Được."

Mạnh Văn Phi mím môi, còn muốn tán gẫu với cô. Nghĩ một lúc lại viết:

"Bữa sáng ngày mai muốn ăn vẫn thẫn."

Phương Tĩnh nhanh chóng trả lời: "Được ạ."

Tiếp theo lại gửi: "Muốn ăn cái gì thì làm cái đó."

Mạnh Văn Phi cười rộ lên, có cảm giác như thể bản thân được chiều chuộng.

"Còn muốn ăn trứng luộc."

"Được."

"Còn muốn ăn bánh bao nhỏ."

"Vâng."

"Đưa chuột muối lần trước cũng ăn, rất ngon miệng."

"Món đó vẫn còn, sáng mai mang lên cho anh."

Mạnh Văn Phi nhếch miệng cười. Nhìn lại cuộc hội thoại vài lần, gửi tiếp:

"A Tĩnh, hôm nay tôi gặp chút chuyện khó khăn."

Một lát sau Phương Tĩnh mới trả lời: "Chút khó khăn nho nhỏ chẳng khác nào khích lệ, anh Phi không cần lo lắng, ăn xong bát vẫn thẫn lại là một hảo hán."

"Nếu là khó khăn lớn thì sao?"

"VẬY HAI BÁT."

Mạnh Văn Phi cười, anh gửi icon thở dài qua, viết: "Được ăn ngay lúc này thì thật tốt."

Phương Tĩnh gửi icon gật đầu sang.

Thật đáng yêu. Mạnh Văn Phi thở phào nhẹ nhõm, trêu chọc người chiến thắng trong cuộc sống xong tâm trạng tốt hơn nhiều. Anh đợi một lát không thấy Phương Tĩnh nói tiếp liền đặt di động xuống, dọn dẹp rồi đi tắm rửa, đi ra vừa lau tóc vừa tiếp tục cân nhắc vấn đề tài chính.

Đúng này âm báo tin nhắn Wechat vang lên.

Mạnh Văn Phi mở ra nhìn, là Phương Tĩnh.

"Anh Phi ngủ chưa?"

"Chưa." Mạnh Văn Phi lập tức trả lời.

Giây tiếp theo, chuông cửa vang lên.

Mạnh Văn Phi ngăn người, ra mở cửa, tất nhiên đứng bên ngoài là Phương Tĩnh.

"Chuyên phát vằn thắn đây." Phương Tĩnh nói.

Tim Mạnh Văn Phi mềm ra.

Phương Tĩnh làm cho Mạnh Văn Phi một bát tô vằn thắn. Nguyên liệu có đủ trong tủ lạnh nhà Mạnh Văn Phi. Trứng ốp tươi ngon, tôm nõn thơm ngọt, nước dùng và vằn thắn đã làm sẵn được rã đông, rắc hành lá, bột tiêu lên, không đến mười phút, hai bát vằn thắn đã hoàn thành.

Thật ra bữa tối Mạnh Văn Phi ăn chẳng được bao nhiêu, lúc này vừa người mùi đã cảm thấy đói bụng.

Ăn một hơi hết sạch bát vằn thắn, nước dùng cũng uống hết, tâm trạng thật thoải mái.

Chuyện của Hữu Hưng, so ra vẫn kém vằn thắn A Tĩnh làm cho anh.

Phương Tĩnh chống cằm ngồi bên cạnh, thấy anh ăn ngon miệng, rất vừa lòng.

Mạnh Văn Phi nhìn chăm chăm cô nửa ngày, xoa đầu cô: "Cảm ơn, tâm trạng của tôi tốt hơn rồi."

"Đừng khách sáo."

"Nhưng cô quên những lời tôi từng nói rồi sao?"

"Nói gì ạ?"

Mạnh Văn Phi cố tình xụ mặt: "Không phải từng nhắc cô không được đối xử quá tốt với người khác sao, nếu không được bữa tối rồi sẽ muốn ăn thêm bữa khuya."

Sau sáng bữa tối ở công ty lần trước anh đã dạy dỗ Phương Tĩnh.

Phương Tĩnh lắc đầu: "Không quên. Nhưng tiêu chuẩn của ông chủ khác với những người khác." Cô ra vẻ nghiêm túc trả lời, còn rất hợp lý.

Mạnh Văn Phi gắng sức giữ nguyên biểu cảm.

Muốn giết người sao, cô như vậy là phạm quy. Lúc này anh không chỉ tâm trạng thoải mái mà toàn thân còn cực kỳ sáng khoái.

Mất năm trăm nghìn, so ra vẫn kém chuyện A Tĩnh đối đãi khác biệt với anh.

Chương 29

Mạnh Văn Phi không vì chuyện tài chính thất bại mà mất ngủ. Lúc anh lên giường đã là 1 giờ đêm, muộn nhưng lại ngủ rất ngon. Hôm sau anh dậy sớm, tinh thần chấn chấn. Tới công ty, việc đầu tiên là rẽ qua nhìn Phương Tĩnh.

Cô đang ở trong bếp làm bữa sáng, quay đầu nhìn thấy anh liền nở nụ cười. Mạnh Văn Phi cố ý hung dữ: "Những lời tối qua tôi nói còn nhớ không?" Tối hôm qua, sau khi ăn xong vẫn thẫn, anh lái xe đưa cô về công ty. Dạy dỗ cô cả một đường. Đã muộn như thế còn dám chạy loạn khắp nơi, con gái nửa đêm đi một mình rất nguy hiểm, rốt cuộc cô có ý thức đề phòng không hả? Tuy rằng giống như ăn xong còn quyết nợ, được lợi còn khỏe mẽ, nhưng Phương Tĩnh tỏ ra ngoan ngoãn nghe dạy dỗ, còn liên tục gật đầu đồng ý, khiến anh vui vẻ mà dạy dỗ.

"Nhớ kỹ, nhớ kỹ." Phương Tĩnh đã làm xong mấy món tối qua anh chọn, đặt vào cặp lồng cơm, nhét vào tay anh.

Mạnh Văn Phi trở lại văn phòng ăn bữa sáng, thời gian làm việc cũng tới. Những người khác trong công ty lục tục đến. Mạnh Văn Phi hết đợi lại chờ, nhưng không thấy Trịnh Đào. Anh gọi điện thoại cho Trịnh Đào, nghe được âm báo người sử dụng đã tắt máy.

Liểu Nghị tới báo cáo, nói sáng sớm hôm nay Trịnh Đào gửi email, nói muốn nghỉ phép hai ngày.

Mạnh Văn Phi giật mình, không nói gì, chỉ bảo Liểu Nghị gọi vài cán bộ cấp cao đến phòng họp.

Đông đủ, Mạnh Văn Phi nói đơn giản lần họp tác đầu tư này thất bại, tất nhiên không nói tỉ mỉ nguyên nhân, chỉ nói cuối cùng Tổng giám đốc bên

phía Sang Đạt không thông qua. Mấy người kia nghe vậy thì thất vọng kêu vài tiếng. Mạnh Văn Phi cùng bọn họ vui đùa vài câu, mọi người lại tươi cười vui vẻ, cũng không quá để tâm. Ông chủ còn thoải mái, bọn họ cũng không cần quan tâm chuyện này, lần này đầu tư thất bại thì chờ cơ hội lần sau, dù sao công ty đã có ông chủ chống đỡ. Qua hai ngày là tới ba ngày nghỉ lễ năm mới, mọi người còn nhân cơ hội nói chuyện nghỉ phép.

Mạnh Văn Phi thông báo xong, trở lại văn phòng tiếp tục liên lạc với Trịnh Đào, anh gửi tin nhắn, Wechat, còn cả email, nhưng đến tận ngày nghỉ lễ vẫn không nhận được hồi âm của Trịnh Đào.

Năm mới, Mạnh Văn Phi cũng cho Phương Tĩnh nghỉ phép. Phương Tĩnh nói cô có kế hoạch đi thăm một người bạn.

"Bạn học sao?" Rất ít khi nghe Phương Tĩnh nhắc tới bạn bè, đến bây giờ Mạnh Văn Phi cũng chỉ biết có một người là vị lớp trưởng cô từng thích.

Phương Tĩnh lắc đầu: "Em trở về thôn thăm Xảo Tâm, chính là cô gái mà lần trước anh và anh Khương đến tiệm gặp, em ấy là hàng xóm của em, không phải người phục vụ trong tiệm. Em ấy đang học đại học, có thời gian rảnh sẽ tới tiệm giúp đỡ em. Nhà em còn nợ nhà cô ấy một khoản, hai ngày này em muốn mang tiền qua, vừa khéo có thể trả hết một khoản nợ. Còn có anh Tôn mà lần trước anh đã gặp ở bên ngoài quán nướng, em cũng phải qua nhà anh ấy hỏi thăm. Chú Tôn là đại ân nhân của nhà em."

Cuối cùng, Mạnh Văn Phi không nhịn được mà hỏi cô: "Tình trạng trước kia trong nhà như thế nào, sao lại thiếu nợ nhiều tiền như vậy?"

"Ừm." Phương Tĩnh kéo dài âm cuối, ngẩng đầu nhìn trần nhà, dường như đang hồi tưởng lại. "Nhà em ấy à, thật ra người một nhà chúng em sống rất hạnh phúc, thế nên ông trời mới đặt ra nhiều thử thách như vậy."

Mạnh Văn Phi bật cười: "Lại là trích lời của bà ngoại cô sao?"

"Ha ha." Phương Tĩnh gật đầu, "Bà ngoại em rất thông minh, tuy trình độ văn hóa của bà không cao nhưng bà biết rất nhiều đạo lý. Mọi việc trong nhà, cơ bản đều dựa cả vào bà. Mẹ em bị bệnh, cha em bận rộn làm việc, từ nhỏ em được bà chăm sóc."

Mạnh Văn Phi gật đầu, có thể dạy dỗ Phương Tĩnh trở thành người như thế này thì chắc hẳn rất thông minh cơ trí, đáng tiếc anh không được gặp mặt.

"Ừm, ông ngoại em rời nhà khi mới 20 tuổi. Hình như là từ năm 48, bà ngoại 18 tuổi. Năm ấy ông ngoại theo quân đội sang bờ bên kia, khi ấy nghĩ rất đơn giản, cảm thấy đi sang không đến vài năm là có thể ổn định cuộc sống, sau đó đón bà ngoại em và cả nhà cùng qua. Nhưng sau khi ông ngoại đi thì bật vô âm tín. Một mình bà ngoại vừa phải chăm sóc trưởng bối hai nhà, vừa phải lo liệu mọi việc, rất vất vả. Nhưng tình cảm của ông bà ngoại rất tốt, trước kia còn là đôi vợ chồng trẻ ngọt ngào có tiếng trong thôn. Vậy nên tuy rằng khổ sở nhưng bà ngoại chưa từng có ý nghĩ khác, vẫn luôn chờ đợi ông ngoại trở về."

"Mười năm trôi qua, ông ngoại vẫn bật vô âm tín, không biết sinh tử. Trưởng bối hai nhà cũng đã qua đời. Trong thôn nhiều người muốn tái giá với bà ngoại nhưng bà ngoại không chịu. Sau đó bà nhặt được mẹ em. Mẹ em bị người ta vứt bỏ ở trong miếu thổ địa. Khi đó bác sĩ nhìn qua, nói thân thể mẹ em không tốt, trái tim có khiếm khuyết. Chắc chắn bởi vậy nên mới bị vứt bỏ. Bà ngoại mặc kệ, muốn nhận nuôi mẹ em. Sau đó không còn ai nhắc đến chuyện muốn tái giá với bà ngoại. Nói là chẳng ai lại dại dột đi cưới một người có đứa con riêng bệnh tật dính kèm."

Phương Tĩnh vừa nói vừa nhào bột, cô đang định làm sủi cảo, Mạnh Văn Phi muốn ăn sủi cảo nhân thịt ba chỉ. Nhân ngày nghỉ đầu tiên cô muốn làm trước một ít để đông lạnh, mấy ngày tới không có cô ở đây, anh có thể bỏ ra ăn.

Phương Tĩnh tiếp tục nói: "Từ nhỏ thân thể mẹ em không tốt, chữa bệnh tốn không ít tiền. Cha em là bạn học của mẹ em từ thời Trung học, mẹ vẫn luôn thăm mếu cha nhưng không dám thổ lộ. Gia đình cha điều kiện khá tốt, cha lại vừa học giỏi vừa đa tài, lúc đó là lớp trưởng."

Mạnh Văn Phi xoa mũi, cho nên loại sự tình thăm mếu lớp trưởng nhưng không dám thổ lộ này là truyền thống gia đình của nhà cô phải không?

"Sau này cha thổ lộ trước, thì ra cha vẫn luôn thích mẹ. Nhưng gia đình cha không đồng ý, nói thân thể mẹ em mang bệnh, không thể sinh con, đoán mệnh, gia đình lại không khá giả. Nhưng cha cực kỳ kiên quyết, bị đánh vài trận vẫn lén lút chạy đi tìm mẹ. Sau đó vì không muốn cha mẹ em ở cùng nhau, gia đình bọn họ chuyển đi nơi khác. Mẹ em từng nói với em, khi đó

mẹ vô cùng đau lòng, luôn nhớ tới cha em. Mẹ cảm thấy cả đời này sẽ không thể gặp lại cha nữa, vì thế thường viết thư cho cha, kể về tình hình hiện tại, nhưng chưa từng gửi đi, đựng đầy hai thùng lớn. Mẹ quyết tâm không lập gia đình, cảm thấy những điều gia đình cha chê trách đều đúng, mẹ vẫn nên ở bên chăm sóc bà ngoại, hai người sống nương tựa vào nhau cả đời là được."

Mạnh Văn Phi nghĩ, xem ra tính tình vừa nhạy cảm vừa quật cường này cũng là truyền thống gia đình của nhà cô.

"Nhưng rất nhiều năm sau, cha em đột ngột xuất hiện. Cha ra đi làm, tích trữ tiền bạc, đủ lông đủ cánh liền trở về tìm mẹ em. Cha nói cha chỉ yêu mẹ, muốn ở bên mẹ cả đời. Mẹ em không đồng ý, không muốn làm liên lụy đến cha. Cha em có chết cũng không đi, cha nói đã đoạn tuyệt với gia đình, không còn nhà, chỉ còn mẹ em. Sau đó là bà ngoại em ra mặt nói chuyện với cha, bà nói bà cảm thấy tên tiểu tử này cũng đáng tin. Bà liền nói với mẹ, nói bà chờ nhiều năm như vậy nhưng người trong lòng vẫn không trở về, mà mẹ em thật may mắn, người trong lòng mẹ đã trở về tìm mẹ, mẹ phải biết nắm lấy. Đời người ngắn ngủi, nếu không trân trọng sẽ phải hối hận."

Người một nhà đều là đầy đủ lãng mạn ôm ấp tình cảm. Mạnh Văn Phi hiểu ra vì sao Phương Tĩnh lại có thể nghĩ ra được những thực đơn kia.

"Sau đó thì sao?"

"Sau này cha mẹ em kết hôn..." Phương Tĩnh vừa nói đến đây thì chuông cửa vang lên. Phương Tĩnh im lặng, quay đầu nhìn về phía cửa lớn.

Mạnh Văn Phi đứng dậy đi mở cửa.

Thật không ngờ, người bên ngoài là Hàn Kỳ.

Hàn Kỳ vừa thấy Mạnh Văn Phi liền oán giận: "Sao không nghe điện thoại của em?"

Mạnh Văn Phi nhú mày: "Gọi lúc nào?"

"Vừa mới nha, tầm vài phút trước."

"Không nghe thấy chuông."

Hàn Kỳ bước vào, không đổi dép lê, cũng không định ở lâu. "Em nghe nói anh đang hỏi thăm chuyện Hữu Hưng muốn làm APP hướng dẫn tập gym,

hôm nay em ra ngoài dạo phố, tiện đường đi lên..."

Đang nói đột ngột dừng lại.

Cô trông thấy Phương Tĩnh, rất kinh ngạc.

Hàn Kỳ quay đầu nhìn Mạnh Văn Phi, lại quay đầu nhìn Phương Tĩnh.

Tuổi trẻ xinh đẹp, ở trong nhà Mạnh Văn Phi làm sủi cảo? Đội khăn trùm đầu mặc tạp dề, bộ dạng như thế nhà mình.

"Cô ấy tên Phương Tĩnh. A Tĩnh, đây là Hàn Kỳ." Mạnh Văn Phi giới thiệu đơn giản.

"Chào chị." Phương Tĩnh nhẹ nhàng chào hỏi, sau đó tiếp tục vùi đầu vào nhào bột.

Hàn Kỳ còn chưa kịp phục hồi tinh thần.

Mạnh Văn Phi cũng nhìn thoáng qua Phương Tĩnh, sau đó nói với Hàn Kỳ:

"Ra ngoài nói, anh mời em uống cà phê."

Hàn Kỳ theo bản năng gật đầu.

Mạnh Văn Phi vào phòng ngủ mặc thêm áo khoác, nhìn qua di động đặt ở bên gối, đúng là có thông báo cuộc gọi nhỡ của Hàn Kỳ. Anh dứt di động vào túi, đi ra ngoài.

Trong phòng khách, Hàn Kỳ nhìn quanh một vòng, cô đã không bước chân vào căn hộ này hơn hai năm. Bộ sô-pha cô mua đã bị đổi, gối tựa cũng đổi sang loại khác. Bình hoa nhỏ cô bày trên bàn sách không còn, khung ảnh cũng không thấy,...

Hàn Kỳ lén lút liếc nhìn Phương Tĩnh. Mặt mày thanh tú, làn da rất trắng. Căn phòng sạch sẽ như thể phòng mẫu, tất nhiên không phải do Mạnh Văn Phi dọn dẹp.

Phương Tĩnh đột ngột ngừng đầu, đúng lúc bắt được ánh mắt lén lút đánh giá của cô ta.

Hàn Kỳ vội vã dời mắt.

Phương Tĩnh cũng không nói gì, cô đặt bột sang một bên, bắt đầu trộn nhân bánh.

Mạnh Văn Phi ra ngoài. Hàn Kỳ đi theo. Trước khi đi còn liếc mắt nhìn Phương Tĩnh một cái.

Mạnh Văn Phi mở cửa lớn, không quên quay đầu nói với Phương Tĩnh: "A Tĩnh, chút nữa tôi trở về ăn cơm."

"Vâng." Một thanh âm trong trẻo đáp lời.

Hàn Kỳ nghe, không biết cảm xúc trong lòng là gì.

Cửa lớn vừa đóng, ngăn cách Phương Tĩnh và bọn họ, Hàn Kỳ vội vã thấp giọng hỏi: "Bạn gái mới?"

Mạnh Văn Phi đi đến trước cửa thang máy, ấn nút xuống tầng, lúc này mới đáp: "Còn chưa phải."

Còn chưa phải? Ý là về sau sẽ phải?

Hàn Kỳ nhếch miệng: "Cô ấy bao nhiêu tuổi, có vẻ rất trẻ, còn đang đi học sao?"

Mạnh Văn Phi liếc nhìn cô một cái: "Hữu Hưng bắt đầu làm APP tập gym từ khi nào? Một chút tiếng gió (tin đồn) cũng không nghe thấy."

Nói sang chuyện khác. Xem ra anh không muốn nhắc đến cô gái kia.

Hàn Kỳ theo Mạnh Văn Phi vào thang máy. "Hai ngày trước, sau khi anh hỏi chúng em cũng mới lưu ý đi hỏi thăm. Nghe nói là vừa đăng ký một công ty, do Giám đốc Tiêu đứng đầu. Mới bắt đầu chuẩn bị cách đây một hai tháng. Không có nghiệp vụ, cho nên bên ngoài không rõ động tĩnh."

"Một hai tháng?" Mạnh Văn Phi nhú mày.

"Đúng, em nghe nói đã đăng ký xong, đang tìm kiếm nhà đầu tư."

"Ừ. Bọn họ tìm được rồi."

"Cái gì?" Hàn Kỳ rất kinh ngạc, "Thuận lợi như vậy?"

"Đúng. Theo như anh biết thì đã ký kết."

Hàn Kỳ nhìn biểu cảm của Mạnh Văn Phi, muốn nhìn ra cảm xúc của anh. Nhưng anh vẫn như trước, trầm ổn bình tĩnh, "bát phong xuy bất động"*.

**Bát phong xuy bất động (tám gió thổi không động): là một giai thoại vui, thâm thúy và tràn đầy thiên vị về mối thâm giao giữa thi hào Tô Đông Pha (1037-1101) và Thiền sư Phật Ấn (1032-1098). Vì khá dài nên mình sẽ không viết lại vào đây, các bạn có thể lên google tìm hiểu thêm nhé.*

Phương Tĩnh đợi bọn họ ra cửa thì xoa xoa tay, chạy đến phía sau mắt mèo nhìn ra ngoài. Nhìn thấy hai người đứng trước thang máy nói chuyện. Sau đó thang máy đến, bọn họ nhanh chóng đi vào.

Phương Tĩnh vào toilet soi gương, nhìn đi nhìn lại, nghĩ đến dáng vẻ của Hàn Kỳ. Dáng người cao gầy, tóc xoăn chạm vai, trang điểm tinh xảo, trang phục thời thượng.

Phương Tĩnh le lưỡi, chỉ chỉ bản thân ở trong gương nói: "Xấu như ma."

Sau đó xoay người đi ra tiếp tục làm sủi cáo.

Bọn họ ra khỏi thang máy, quen đường đi đến một tiệm cà phê ở bên cạnh tiểu khu. Đây là nơi trước kia họ thường đến, bởi vì hai người đều yêu cà phê, mà cà phê ở đây ngon hơn hẳn những chỗ khác.

Ngồi xuống, một người gọi cà phê đen, một người gọi cappuccino.

Thật lâu không đến đây, Hàn Kỳ bất chợt cảm thấy hơi hoài niệm. Cô nâng mắt nhìn Mạnh Văn Phi, vài năm trôi qua nhưng dáng vẻ anh vẫn không thay đổi.

Cô không nhịn được hỏi lại: "Cô gái kia..."

"Đừng nhắc tới, được không?" Giọng Mạnh Văn Phi nhẹ nhàng, nhưng Hàn Kỳ biết anh đang cáu kỉnh.

Vì thế cô chuyển chủ đề: "Vấn đề tài chính của anh sao rồi? Đã có tiến triển chưa?"

"Lại thất bại ." Mạnh Văn Phi thản nhiên trả lời.

Hàn Kỳ hé miệng, im lặng một lúc rồi thấp giọng nói: "Anh có từng cân nhắc chuyển trở về không?" Đây mới vấn đề trọng điểm của cuộc gặp này.

"Không có. Anh không thể trở về."

"Hiện tại vẫn còn kíp."

Mạnh Văn Phi không nói gì.

Hàn Kỳ hơi xấu hổ, tự cảm thấy lời nói của bản thân có chút ái muội, nghe ra không biết là đang nói đến chuyện công việc hay chuyện tình cảm. Cô nhớ tới cô gái ở trong nhà Mạnh Văn Phi, cắn chặt răng, nói: "Lúc này là cơ hội. Anh muốn làm APP tập gym, Hữu Hưng cũng đang muốn làm. Anh không có tiền, Hữu Hưng có. Anh có kỹ thuật, có mắt nhìn, Hữu Hưng có tiền, có tài nguyên, anh ở Hữu Hưng vẫn làm nghiệp vụ này, nhưng thành quả thu được nhất định lớn hơn gấp bội. Khi anh rời đi, Giám đốc Tiêu rất thất vọng, hiện tại bọn họ mới có cái vỏ, đúng là thời điểm thiếu người, anh liên lạc một chút, cùng Giám đốc Tiêu nói chuyện, mang đoàn đội ở công

ty trở về, như vậy không phải tốt đẹp cả đôi bên sao?"

Mạnh Văn Phi lắc đầu: "Nghịệp vụ này làm ở Hữu Hưng thì không thể phát triển được. Hữu Hưng có tiền thì sao, lúc trước khi anh còn ở đó, có vài hạng mục rõ ràng có thể thành công, nhưng chính vì ở trong tình trạng quản lý ấy mà cuối cùng đều không giải quyết được. Nếu là ở một công ty có động lực, tích cực làm việc thì đã sớm hoàn thành rồi."

Vẻ mặt Hàn Kỳ đau lòng: "Đến lúc này mà anh còn tự cao tự đại như thế? Anh tự ra ngoài mở một công ty có động lực, tích cực làm việc, kết quả thì sao, đã lâu như vậy có phải sắp cạn kiệt vốn rồi không? Huy động vốn vẫn thất bại, anh có thể làm được gì? Vì sao anh không chịu cúi đầu, không chịu thừa nhận hiện thực? Lúc này đúng là một cơ hội tốt. Anh tìm Giám đốc Tiêu nói chuyện đi, ông ta tuy là người hay tính toán thiệt hơn, nhưng cũng rất coi trọng anh. Ông ta đã có được vốn đầu tư, công ty mới cần nền tảng và đoàn đội, vừa khéo anh lại kéo cả đội sang, anh có thể yêu cầu năm cổ phần, yêu cầu mức lương cao, có thể được ổn định..."

Mạnh Văn Phi nâng tay, ngăn cô nói tiếp: "Hàn Kỳ, chuyện em và anh quan tâm, cho đến lúc này vẫn không giống nhau. Lúc này giữa chúng ta không còn là mối quan hệ có thể thảo luận về vấn đề này nữa. Anh cảm ơn sự quan tâm của em, nhưng anh sẽ không trở về. Anh biết rõ khả năng của bản thân và Hữu Hưng. Anh biết bản thân muốn làm gì, anh nghiêm túc nỗ lực thực hiện, cho dù thất bại anh cũng không hối hận. Thất bại, lại bắt đầu một lần là được. Không đến mức bi quan như em nghĩ, không hề đáng sợ."

Hàn Kỳ cắn môi, không nói tiếp.

Mạnh Văn Phi lại nói: "Huống chi, anh mới vừa bắt đầu, vẫn còn quá sớm để luận thắng thua." Anh đứng lên, "Nghe nói em đang chuẩn bị mừng năm tháng một tổ chức hôn lễ? Anh không thể tham gia, chúc mừng em trước. Anh không uống cà phê, anh phải về nhà ăn sủi cào. Tạm biệt."

Hàn Kỳ há hốc miệng, vẫn không biết nói gì. Cô nhìn Mạnh Văn Phi đi đến quầy tính tiền, sau đó lập tức đi khỏi quán cà phê, không quay đầu, không liếc mắt nhìn lại cô một lần.

Hàn Kỳ ngồi bất động, cà phê được bê lên, cô nhìn cà phê, nhớ tới khi cô mới quen biết Mạnh Văn Phi.

Hôm ấy cô dậy muộn, suýt nữa muộn giờ, mắt thấy cửa thang máy công ty sắp đóng lại liền hét lớn chờ một chút.

Một bàn tay to lớn trong phút chốc đã đặt ở cửa thang máy, nhanh chóng chặn cửa lại giúp cô. Cô bước tới, ánh mắt đầu tiên nhìn thấy là một bàn tay rắn chắc, các ngón tay thon dài, khớp xương rõ ràng, cửa mở ra, một chàng trai trẻ tuổi cao lớn, khôi ngô đằm đằm hiện lên trước mắt cô, nói với cô: "Đừng vội."

Tầng làm việc của cô ở dưới anh hai tầng, hôm ấy cô làm rơi thẻ nhân viên ở trong thang máy, là anh nhặt được, lúc nghỉ trưa đã mang đến cho cô. Cô hỏi thăm về anh, quan sát anh suốt một tháng, cuối cùng mới lấy hết dũng khí mời anh uống cà phê, nói muốn cảm ơn anh hôm ấy đã giúp đỡ. Anh ngẫm nghĩ rồi nói "Được".

Bọn họ có nhiều điểm chung như vậy, từ nhạc giao hưởng, điện ảnh, đến cà phê.

Mà lúc này, anh nói anh không uống cà phê, anh phải về nhà ăn sủi cảo. Hàn Kỳ cười khỗ, cô thật sự không thể lý giải nổi anh. Thật sự không hiểu. Lương cao lại ổn định có gì không tốt? Người khác muốn còn không được, anh lại vứt bỏ như giày cũ.

Khi Mạnh Văn Phi trở về nhà, Phương Tĩnh đã bắt đầu làm sủi cảo .

Cô vừa gói bánh vừa lén lút nhìn sắc mặt anh.

Sắc mặt không có gì đặc biệt. Cô lại lén lút đánh giá vài lần.

Sau đó bị anh bắt được đúng lúc cô đang nhìn lén.

Anh chỉ cười nhẹ, vì vậy cô liền tiếp tục quang minh chính đại nhìn anh.

Mạnh Văn Phi đang gọi điện thoại, gọi được hai cuộc thì buông xuống.

Trịnh Đào vẫn như cũ không khởi động máy.

Chương 30

"Anh Phi." Ở lần nhìn lén thứ mười, cuối cùng Phương Tĩnh không nhận được cất tiếng, đây một bụng tò mò.

"Ừ?"

"Chị ấy chính là người sắp kết hôn mà anh từng nhắc tới?"

"Đúng." Mạnh Văn Phi quay đầu nhìn Phương Tĩnh, cô đang vui đầu làm sủi cỏ. Sủi cỏ được nhét rất nhiều nhân, phình phình.

Mạnh Văn Phi cười, anh nói anh muốn ăn loại cực to, cực kỳ nhiều thịt, đúng là được thật.

"Em thấy chị ấy rất xinh đẹp ."

"Phải, rất xinh đẹp, cũng rất tốt." Mạnh Văn Phi nhìn Phương Tĩnh.

Phương Tĩnh im lặng thật lâu, càng nghiêm túc làm, gấp sủi cỏ như thể đang chế tác nghệ thuật.

Mạnh Văn Phi nhìn những chiếc sủi cỏ ấy, quyết định lúc không có Phương Tĩnh ở đây anh sẽ không tự nấu chúng. Nấu hỏng thì rất đáng tiếc.

Lúc này lại nghe Phương Tĩnh nói: "Vây, chia tay rất đáng tiếc."

Mạnh Văn Phi ngẫm nghĩ, không biết nên nói tiếp thế nào. Muốn nói không đáng tiếc nhưng dù sao cũng là gần ba năm tình cảm, anh cũng thật lòng thật dạ, còn từng cảm thấy hai người sẽ ở bên nhau hết phần đời còn lại. Nếu nói đáng tiếc, thì anh lại không hề hối hận. Khi ấy, thật lòng anh cũng cảm thấy đó là sự lựa chọn tốt nhất cho cả hai. Hôm nay gặp lại Hàn Kỳ, anh không có cảm giác gì đặc biệt, chuyện cũ vẫn còn nhớ rõ, nhưng lại không hề cảm thấy tiếc nuối.

Anh cười khờ: "Tính ra, tôi cũng là tra nam*. Là tôi phụ cô ấy."

**Tra nam: Người đàn ông cận bã, khốn nạn (thật ra mình nghĩ ai cũng biết*

từ này cả rồi)

Phương Tĩnh hé miệng, nhỏ giọng nói: "Em thấy anh Phi rất tốt. Không khốn nạn chút nào, cực kỳ tốt."

Mạnh Văn Phi động động lông mày, quay đầu nhìn cô. Nhưng tầm mắt của anh lúc này lại không thấy được vẻ mặt của cô.

Phương Tĩnh nói tiếp: "Nếu có một ngày em có thể gặp được một người giống như anh Phi thì tốt."

Cô càng nói càng nhỏ, Mạnh Văn Phi rất vất vả mới nghe rõ được. Hơn nữa còn cảm thấy không hề xuôi tai chút nào. Cái gì mà nếu có một ngày gặp được một người giống như anh? Hiện tại thì sao, người đang đứng trước mặt cô chết rồi chắc? Suy nghĩ và logic của phụ nữ quá khó hiểu.

Mạnh Văn Phi đang muốn hỏi rõ ràng, Phương Tĩnh lại bê khay lên đi tới phòng bếp.

Đúng lúc này chuông báo di động vang lên, có email mới. Mạnh Văn Phi mở ra xem, là của Trâu Lam, cô đã soạn xong hợp đồng với Phương Tĩnh.

Ngay sau đó Wechat cũng thông báo, Trâu Lam nói cô đã gửi hợp đồng qua, Mạnh Văn Phi và Phương Tĩnh nhanh chóng xem xét. Trung tuần tháng một bên phía cô có một hoạt động huấn luyện diễn ra trong vòng một tuần ở thành phố L, do một nhà hàng món Âu tổ chức, có mời một bậc thầy về bánh ngọt người Pháp, hơn nữa còn có hai đầu bếp nổi tiếng về bánh kem ở trong nước, mỗi ngày làm ba loại bánh kem, còn có nhiều hoạt động thú vị khác. Cô và chủ nhà hàng kia khá thân thiết, bên kia muốn cô giúp đỡ tuyên truyền, cô đưa ra điều kiện là phải để một đầu bếp của cô tới học tập, đối phương đồng ý.

Mạnh Văn Phi trả lời Trâu Lam, nói anh sẽ nhanh chóng bàn bạc với Phương Tĩnh, tranh thủ để nghỉ lễ xong lập tức ký hợp đồng.

Mạnh Văn Phi mở máy tính, in hợp đồng ra. Anh cẩn thận nhìn một lần, khoanh tròn vào những chỗ cảm thấy có vấn đề cần phải bàn bạc lại.

Lúc sau Phương Tĩnh nấu sủi cảo xong đi ra, nhìn thấy Mạnh Văn Phi dường như đang rất vui vẻ còn hơi cảm thấy ngoài ý muốn. Kết quả sau khi nghe Mạnh Văn Phi nói lại, ánh mắt cô như phát sáng.

"Không mất tiền vẫn được tới học tập có phải không ạ?"

Đồ keo kiệt này! Điều đầu tiên nghĩ đến luôn là tiền.

Mạnh Văn Phi cười: "Tiền xe, chỗ nghỉ lại vẫn phải mất, nhưng chuyện này Trâu Lam sẽ giúp cô giải quyết. Đến lúc đó chắc chắn không chỉ có một mình cô tham gia, chỗ nghỉ có thể thuê chung với người khác. Nhất định Trâu Lam có chiết khấu. Hơn nữa không phải cô ấy nói vào dịp lễ tình nhân sẽ giúp cô nhận làm đầu bếp riêng cho một bữa tối tình yêu sao, lần huấn luyện này để cô ấy ứng trước chi phí cũng được." Chuyện này cũng không tốn nhiều tiền, sau đó anh lén lút đưa tiền cho Trâu Lam là được.

Phương Tĩnh rất hào hứng: "Đúng đúng, lễ tình nhân có thể nhận việc. Aa, là bậc thầy về bánh ngọt người Pháp nha, mới nghe thôi đã thấy rất lợi hại rồi. Em còn chưa bao giờ gặp bậc thầy về bánh ngọt người Pháp nha. Thật ra trong nước cũng chưa bao giờ gặp, em chỉ được xem qua clip ở trên mạng thôi." Cô như muốn nhảy cẫng lên: "Aa, đến lúc đó lỡ em nghe không hiểu người ta nói gì thì sao?"

"Sẽ có phiên dịch ."

"Thật tốt quá, thật tốt quá." Thật muốn xoay một vòng, "Hợp đồng ở đâu, em ký em ký."

Mạnh Văn Phi nắm lấy cổ áo Phương Tĩnh, kéo cô ngồi xuống bên bàn ăn: "Ăn cơm, cơm nước xong tôi giảng giải hợp đồng cho cô."

Lúc Phương Tĩnh ăn cơm vẫn vô cùng hào hứng, miệng nhét đầy sủi cảo.

"Em chưa bao giờ được ở khách sạn nha."

"Em chưa bao giờ được tới thành phố L nha."

"Đi tàu hỏa mất bao lâu nhỉ? Em cũng chưa bao giờ được đi máy bay nha."

"Chỉ có một mình em đi à? Em đi một mình cũng không sợ. Gan em lớn, em còn nhớ đường rất tốt, em chưa bao giờ đi lạc cả."

Mạnh Văn Phi chịu phục thật sự, lần cuối cùng anh hào hứng như vậy, chắc là từ buổi tối trước ngày đi du xuân hồi tiểu học.

Ăn cơm xong, Mạnh Văn Phi để Phương Tĩnh ngồi xuống trước bàn sách. Mỗi người một chiếc ghế tựa, mỗi người một bản hợp đồng, anh tỉ mỉ giảng giải từng điều một cho cô. Điều này có nghĩa là gì, hạn định là gì, trách nhiệm và nghĩa vụ của cô là gì, yêu cầu công việc là gì, trách nhiệm và nghĩa vụ của Trâu Lam là gì, yêu cầu công việc là gì, nào là tự Trâu Lam có

thể quyết định, nào là quyền hạn của cô có thể không cần phụ thuộc vào công ty. Chỗ nào anh cảm thấy không tốt, còn có thể tranh thủ blah blah nói một đồng lớn.

Phương Tĩnh nghiêm túc nghe xong, thở dài một tiếng: "Em chưa bao giờ ký hợp đồng nha."

Mạnh Văn Phi liếc xéo cô một cái: "Câu này phải được đặt đầu tiên, phía trước những chuyện 'Chưa bao giờ' làm kia." Dù đã nhiều lần tận mắt nhìn thấy Thần bếp ngốc nghếch rất dễ dàng bị chập mạch rồi rao bán bản thân nhưng anh vẫn không khỏi kinh ngạc .

Mạnh Văn Phi cảm thấy trách nhiệm của bản thân vô cùng lớn, muốn thả lỏng một chút cũng không được.

"A Tĩnh, cô phải nhớ kỹ, hợp đồng là thứ rất quan trọng, không xảy ra chuyện thì không sao, nhưng một khi có tranh chấp, có hợp đồng, giấy trắng mực đen, chịu sự bảo vệ của pháp luật, cô bắt buộc phải chấp hành."

"Em biết, em cũng không ngốc."

"Cho nên bất luận là người nào đưa hợp đồng cho cô ký, cô nhất định phải thận trọng. Nói ký vào sẽ đưa cho cô một cái nôi cô nhất định không được đồng ý."

"Tất nhiên, em cũng không ngốc." Phương Tĩnh kiên quyết. "Một cái nôi không được, ít nhất phải là một bộ nôi."

"..."

"Nôi nhỏ, nôi lớn, chảo bằng, chảo xào rau."

"..."

"Còn phải thêm nguyên một bộ xẻng."

Mạnh Văn Phi trừng mắt: "Cô trêu tôi à?"

Phương Tĩnh ra vẻ nghiêm túc: "Sao có thể, anh cũng không ngốc."

Mạnh Văn Phi nhìn chăm chăm cô.

Cuối cùng Phương Tĩnh không nhịn được, dùng hợp đồng che đi nửa khuôn mặt trộm cười, lộ ra ánh mắt cười đến cong cong, đồng tử sáng ngời.

Mạnh Văn Phi gõ đầu cô.

Phương Tĩnh bị gõ đau, không phục: "Rõ ràng là anh trêu chọc em trước, còn "một cái nôi" còn gì."

"Loại chuyện này cô làm được."

"Tuyệt đối không. Ít nhất phải bốn bộ."

"Nhất định không chịu bỏ qua chuyện này đúng không?"

"Là anh nói trước mà."

Mạnh Văn Phi không để ý đến cô, cứ tiếp tục tán gẫu anh sẽ từ ba mươi tuổi biến thành mười ba tuổi mất. Vậy không được, phải duy trì hình tượng người đàn ông trưởng thành mới được.

Anh gửi email trả lời cho Trâu Lam, giải thích qua về những điều kiện anh khoanh tròn trên hợp đồng. Sau đó gửi Wechat báo Trâu Lam nhận.

Trâu Lam nhanh chóng trả lời, cô cảm thấy OK. Việc còn lại là để luật sư của công ty nhìn qua một lượt, theo đúng quy trình. Mạnh Văn Phi cũng nói anh sẽ đưa luật sư riêng nhìn qua một lượt, nếu không có vấn đề gì thì có thể ký.

Phương Tĩnh nhìn, hỏi anh: "Anh Phi, công ty mình có luật sư riêng ạ? Là ai vậy?" Cô lén lút thêm cái chân gà, bất động thanh sắc cảm ơn người ta có được không?

"Là luật sư đại diện của văn phòng luật. Vừa khéo ngày mai tôi có việc phải gặp ông ấy, tiện thể bàn luôn chuyện này."

"Không phải đang nghỉ lễ sao? Người ta vẫn đi làm ạ?"

"Là cha tôi."

Phương Tĩnh kinh ngạc: "Cha anh là luật sư?"

"Đúng."

"Thật lợi hại."

Phương Tĩnh lại hỏi: "Vậy mẹ anh thì sao?"

"Kế toán viên."

"Cũng thật lợi hại."

Mạnh Văn Phi nói: "Tôi là kỹ sư phát triển phần mềm."

"A."

Mạnh Văn Phi lại muốn gõ đầu cô, sao lúc này cô lại phân biệt đối xử rồi, "Thật lợi hại" đầu hả?

Phương Tĩnh bất ngờ cười rộ lên: "Anh Phi, cả nhà anh đều là 'sư'*."

**Luật sư (律师), kế toán viên (会计师) và kỹ sư phát triển phần mềm (软*

件开发工程师) đều có chữ "sư" (师)

Đúng thật, cả nhà đều là "sư". Mạnh Văn Phi nhìn Phương Tĩnh, cũng cười. Ngày hôm sau, Mạnh Văn Phi về nhà cha mẹ một chuyến.

Anh kể tỉ mỉ chuyện đầu tư bị tạm ngưng cho cha, cả những suy đoán về khủng hoảng có thể gặp phải do chuyện này.

Mạnh Hưng Quốc nghe xong, nghiêm túc suy nghĩ: "Nếu đúng vậy thì vấn đề không chỉ là thiếu tiền, chuyện này còn phiền toái hơn chuyện tài chính thất bại nhiều. Con ứng phó được không?"

"Vấn đề không phải là có ứng phó được không, đã phát sinh thì phải giải quyết. Cho nên về mặt pháp luật con muốn làm rõ ràng trước, con đoán từ tuần sau, mọi chuyện sẽ bắt đầu."

Cha con hai người nghiêm túc thảo luận hai tiếng.

Mùng hai tháng giêng, thứ ba, ngày nghỉ kết thúc.

Mạnh Văn Phi đi làm, nhận được email của Trâu Lam, hợp đồng được luật sư thông qua, công ty cũng đã xét duyệt, có thể ký kết.

Ngoài ra còn có vài email đáng chú ý, là đơn xin từ chức của Trịnh Đào và hai kỹ thuật viên nòng cốt khác.

Mạnh Văn Phi nhìn email bật cười, quả nhiên, vậy mà anh lại đoán đúng.

Anh lại gọi điện cho Trịnh Đào, lần này cuối cùng điện thoại cũng thông.

Chuông chờ kêu rất lâu Trịnh Đào mới nhận.

Mạnh Văn Phi nói: "Người anh em, cậu từ chức cũng được, trở về Hữu Hưng đi theo lão Tiêu tiếp tục làm việc cũng được, nhưng dù thế nào cậu cũng nên giáp mặt tâm sự cùng tôi một lần chứ. Chút trách nhiệm nhỏ này, chẳng lẽ cậu không gánh nổi?"

Tác giả có chuyện muốn nói: về cái tên Trịnh Đào này, có độc giả hỏi có phải chính là tên tra nam trong một truyện khác của tôi không (tên Trịnh Đào kia là người yêu cũ của Cao Ngữ Lam, nữ chính trong truyện "Này, chớ làm loạn"), nói thật tôi không nhớ rõ, tôi đặt tên đều là tùy tiện. Người này ở trong tác phẩm này cũng chỉ là long sáo (diễn viên phụ) mà thôi, tên

là gì cũng được. Nếu mọi người để ý thì cứ coi như đây là trường hợp hai người trùng tên trùng họ giống như trong hiện thực đi. Ôm mặt ~~~

Chương 31

Trịnh Đào trở về Kỹ thuật Phi Dương, đóng cửa đàm phán với Mạnh Văn Phi.

Mạnh Văn Phi cũng không khách sáo, trực tiếp hỏi anh ta: "Là lão Tiêu tìm cậu, hay cậu tìm lão Tiêu trước?"

"Lão Tiêu tìm tôi." Trịnh Đào dừng lại, hạ giọng nói: "Tìm tôi ba lần."

"Quá trình không quan trọng, kết quả đã bày ra trước mắt." Giọng điệu Mạnh Văn Phi bình thản.

Trịnh Đào xê dịch thân mình, hơi thiếu tự nhiên. Anh vốn tưởng rằng đi đến ngày hôm nay, Mạnh Văn Phi chắc chắn sẽ giận tím mặt, trở mặt tức giận mắng chửi anh, sau đó "thúc thủ vô sách" (bó tay không có biện pháp), từ đây về sau bọn họ không liên quan đến nhau, trở thành đối thủ cạnh tranh.

Mấy ngày này anh ta cũng rất dẫn vật, áp lực vô cùng lớn, mong mỗi ngày hôm nay nhanh tới, nhanh được giải thoát. Trong lòng anh ta áy náy, cũng không muốn cùng Mạnh Văn Phi trở mặt, chẳng qua loại cảm xúc này so với tiền tài sự nghiệp tiền đồ có vẻ quá nhỏ bé, không đáng nhắc tới.

Trịnh Đào khẽ cắn môi, nói: "Hai năm nay Hữu Hưng cũng muốn chuyển mình, phát triển sản phẩm mới. Năm nay APP tập gym rất hot, bọn họ cũng muốn thử qua một chút. Liên tới tìm tôi..."

Mạnh Văn Phi ngắt lời: "Nghĩa là Hữu Hưng dự định giúp cậu giải quyết chuyện bồi thường phá vỡ hợp đồng?"

Trịnh Đào chuyển mắt: "Tôi biết cậu nhất định sẽ nhắc đến chuyện này. Tất nhiên đây chính là là điều kiện đầu tiên."

Mọi nhân viên liên quan đến nghiệp vụ của Kỹ thuật Phi Dương đều phải kí

vào thỏa thuận cấm cạnh tranh, trong vòng một năm sau khi nghỉ việc không được làm việc cho công ty cùng ngành hoặc công ty có đơn vị cùng ngành, tất nhiên cũng không được sáng lập công ty hoặc đơn vị cùng ngành. Nhằm đề phòng họ lấy trộm các thông tin nghiệp vụ bí mật, làm tổn hại đến lợi ích của công ty.

Trước kia khi Mạnh Văn Phi và Trịnh Đào làm việc tại Hữu Hưng cũng đều phải kí vào thỏa thuận cấm cạnh tranh, nhưng phạm vi hoạt động của Kỹ thuật Phi Dương và Hữu Hưng không giống nhau, không có xung đột. Còn lần này, Trịnh Đào quay về Hữu Hưng lại là làm về cùng một nghiệp vụ, chẳng khác nào đang chĩa súng về phía anh.

Trịnh Đào cũng chẳng kiêng dè mà nói thẳng: "Sau khi tôi qua đó nhận chức Tổng giám đốc, Hữu Hưng sẽ thay tôi chi trả khoản tiền bồi thường."

"Khoản tiền bồi thường cho Lã Thần và Vương Kiếm cũng do họ chi?" Đây là hai người cùng Trịnh Đào từ chức.

"Đúng vậy. Lão Tiêu đã đồng ý rồi."

"Hắn ta nghĩ rằng chỉ cần bỏ ra chút tiền là có thể làm nên chuyện à?" Mạnh Văn Phi mĩa mai. "Hắn ta "tay không bắt sói trắng"*, dùng kế hoạch, kiểu mẫu của Phi Dương làm bàn đạp, cướp lấy 5 nghìn vạn của Phi Dương, sau đó bỏ ra 500 vạn bồi thường, thật giỏi tính toán mà."

*Tay không bắt sói trắng: ở đây có nghĩa là bỏ ra ít tiền của công sức (tay không) nhưng lại bắt được sói trắng (vật trân quý), làm ít hưởng nhiều.

Trịnh Đào không tiếp lời, sự thật đúng là như vậy.

"Trịnh Đào, mọi chuyện không đơn giản như vậy đâu. Cậu đưa Lã Thần và Vương Kiến theo làm nền tảng bắt đầu cho lão Tiêu, đây là điều chắc chắn. Trong việc này, cho dù có muốn làm cho qua cũng phải có chút gì đó làm hình thức. Thương hiệu Hữu Hưng vốn không dễ dùng như vậy, ông chủ Sang Đạt cũng không phải là kẻ ngốc. Mà chỉ dựa vào ba người các cậu cũng không thể hoàn thiện nổi, hơn nữa thời gian không còn nhiều. Vậy nên tôi có đầy đủ lý do để nghi ngờ các người lấy trộm code của công ty, cùng với Hữu Hưng xâm phạm quyền sở hữu trí tuệ và bí mật thương nghiệp của Phi Dương."

Trịnh Đào cứng họng, nghiêng răng nói: "Cậu không được phép chỉ trích

người khác một cách vô lý như thế. Văn Phi, Phi Dương là do chúng ta cùng nhau xây dựng, tôi cũng có tình cảm với nó. Nhưng "người hướng nơi cao". Trước kia vì thất vọng với Hữu Hưng nên chúng ta mới ra đi, muốn xây dựng một công ty đầy sức sáng tạo. Nhưng hiện tại Hữu Hưng đã thay đổi, bọn họ cũng đang tiến hành cải cách công ty, vứt bỏ những chế độ và quan niệm đã lỗi thời. Lão Tiêu đã nói qua vài điều với tôi, tôi cảm nhận được thành ý của họ nên mới đồng ý quay về. Bọn họ không thiếu nhân viên kỹ thuật, điều ấy chẳng lẽ cậu không biết, kỹ thuật viên của họ ngồi chật hai tầng nhà, chẳng lẽ còn cần tới tôi, Lã Thần và Vương Kiếm chắc? Chúng tôi qua đó, chẳng qua chỉ mang theo kinh nghiệm quản lý và thị trường, nền tảng ban đầu là do bọn họ tự xây dựng nên."

"Đừng nói dối, Trịnh Đào, cậu càng nói nhiều, sau này khi ra tòa đối với cậu càng bất lợi."

Trịnh Đào im lặng, nhìn chằm chằm Mạnh Văn Phi. Mạnh Văn Phi bình tĩnh như vậy khiến anh ta cảm thấy rất áp lực.

Mạnh Văn Phi cũng không nói gì, đón lấy ánh mắt của Trịnh Đào, nhìn thẳng vào mắt anh ta.

Cuối cùng là Trịnh Đào dời mắt trước, anh ta nói: "Văn Phi, cậu không nên hành động theo cảm tính, tôi biết hiện tại cậu rất tức giận, nhưng cậu vẫn luôn khôn khéo, cậu nghĩ xem, kiện tụng đối với cậu không có lợi, quá tốn kém, như thế không chỉ ảnh hưởng đến nghiệp vụ của công ty, mà một khi có tranh chấp về quyền sở hữu trí tuệ của công ty, cậu làm sao có thể huy động vốn? Hữu Hưng "tài đại khí thô", bọn họ vốn không sợ, một năm hai năm ba năm năm năm, bọn họ cũng sẵn sàng. Cậu thì sao?"

Mạnh Văn Phi mỉm cười: "Vậy nên các người đã bàn bạc kỹ, muốn cho tôi chút tiền bồi thường để tôi ngoan ngoãn chịu tội, sau đó để các người dùng thành quả nỗ lực của cả công ty đi "ăn hương uống lộc"? Trịnh Đào, tôi không đê tiện như vậy. Có tranh chấp về quyền sở hữu trí tuệ thì khó huy động vốn, chẳng lẽ bị các người ăn cắp thành quả rồi tạo ra thứ gì đó giống y hệt, bị mất đi thị trường cùng năng lực cạnh tranh thì có thể huy động vốn tốt hơn?"

Mạnh Văn Phi dừng lại một chút rồi nhìn Trịnh Đào chằm chằm, nói: "Hữu

Hưng cho cậu chức vị, cho cậu lương cao, cậu liền phản bội lại nơi chúng ta cùng nhau dốc sức xây dựng. Trịnh Đào, sao tầm nhìn của cậu lại thiên cận như thế. Vốn chúng ta nên cùng nhau chào đón thắng lợi, cậu lại bị lợi ích trước mắt làm choáng váng đầu óc, vì mưu lợi cho bản thân thì thôi đi, cậu còn giúp Hữu Hưng chặt đứt đường lui của Phi Dương. Các người tưởng tôi ngốc chắc? Nếu như tôi không truy cứu, sau này sẽ bị lũ ăn cắp các người giẫm chết, các người làm sao có thể để cho Kỹ thuật Phi Dương huy động vốn thành công? Phi Dương đổ, các người mới có thể càng vững chắc."

Trịnh Đào cắn răng không nói.

Mạnh Văn Phi ngửa ra phía sau, tựa người vào lưng ghế, các đầu ngón tay chạm vào nhau, tư thái ung dung: "Tôi không chỉ muốn kiện các người, kiện Hữu Hưng, tôi còn muốn kiện Sang Đạt."

Trịnh Đào sợ hãi: "Cậu nói cái gì?"

"Bên trong Sang Đạt có người cấu kết cùng lão Tiêu cướp đi nhà đầu tư vốn thuộc về Phi Dương, việc này không nên truy xét một chút sao?"

"Cậu nói nhằm gì thế? Sang Đạt vốn còn chưa kí kết hợp đồng với Phi Dương, không hề vi phạm hợp đồng, cậu muốn kiện cái gì?"

"Sang Đạt không kí hợp đồng với Phi Dương, nhưng lại kí với Hữu Hưng. Hữu Hưng và Phi Dương có tranh chấp về quyền sở hữu trí tuệ, Hữu Hưng không thể đảm bảo quyền sở hữu trí tuệ được toàn vẹn, nghiệp vụ được báo cáo cũng chưa chắc là thật. Sang Đạt nếu đã biết rõ Hữu Hưng và Phi Dương có tranh chấp, còn từng cùng Phi Dương giao thiệp hai tháng, đã tiến hành vài đợt khảo sát thương lượng, mà Hữu Hưng lại ăn cắp bí mật làm ăn của Phi Dương, thì có tính là lừa đảo hay không? Ông chủ Sang Đạt là kẻ ngốc chắc? Kiện cáo lên, Hữu Hưng phải gánh trách nhiệm vi phạm hợp đồng hay không? Có phải đang lừa đảo Sang Đạt hay không? 5 nghìn vạn vốn đầu tư kia còn có thể tới tay hay sao?"

Trịnh Đào ngây dại.

"Không có được tiền đầu tư, chức vị Tổng giám đốc và mức lương cao vút của cậu có còn hay không? Trịnh Đào, cậu nghĩ xem, Hữu Hưng nếu như thật sự muốn làm tốt hạng mục này, vì sao không tới tìm chúng ta hợp tác?"

Bọn họ đầu tư, cung cấp tài nguyên, song phương cùng phát triển, tiền kiếm về có lẽ sẽ lâu hơn một chút, nhưng hạng mục sẽ phát triển một cách an toàn và chắc chắn. Kết quả thì sao, bọn họ lại dùng chiêu "tay không bắt sỏi trắng" kia, mở gánh hát, vẽ cái bánh, sau đó thả vào chút tiền từ từ đốt. Đây chẳng phải là phong cách của lão Tiêu sao. Kiếm tiền nhanh trong thời gian ngắn mà không tốn chút công sức. "

Mạnh Văn Phi xoay ghế, không nhìn Trịnh Đào nói: "Cậu đem ý của tôi nói lại với lão Tiêu. Tôi sẽ không bỏ qua chuyện này đâu, Phi Dương chúng tôi tuy chỉ là công ty nhỏ nhưng cũng không dễ bị bắt nạt như vậy. Tính tình tôi không tốt lại bướng bỉnh, cùng lắm thì "cá chết lưới rách", ai cũng không được thuận lợi. Bảo hẳn ta nhanh chóng cùng pháp vụ bên kia bàn bạc, thử xem họ định đối phó với tôi kiểu gì."

Trịnh Đào đi rồi, Mạnh Văn Phi gọi điện thoại cho Lý Gia Ngọc của Sang Đạt: "Hi, Giám đốc Lý, tôi là Mạnh Văn Phi của Kỹ thuật Phi Dương. Mọi chuyện đã rõ, không phải cô, họ muốn nhắm vào tôi."

Anh kể lại sự tình cho Lý Gia Ngọc, còn nói anh muốn giải quyết chuyện này ở toà án.

Lý Gia Ngọc nghe xong thì cười ha ha: "Giám đốc Mạnh, anh thật khí phách. Anh lại dám kiện Hữu Hưng và Sang Đạt cơ đấy."

"Dù sao tôi cũng bị hại thảm như vậy rồi."

Anh tự giễu khiến cho Lý Gia Ngọc bật cười, cô ha ha cười xong thì nói: "Tôi có thể cung cấp biên bản hội nghị, tư liệu về các hạng mục đàm phán cho anh, tôi còn có thể làm nhân chứng."

Mạnh Văn Phi cũng bật cười .

Lý Gia Ngọc cuối cùng cũng nghiêm túc nói: "Anh cũng biết kiện cáo không phải là ý hay mà, nếu không chuẩn bị kỹ càng, bọn họ sẽ khônh dám làm ra chuyện này. Đội ngũ luật sư của Hữu Hưng và Sang Đạt đều rất giỏi."

"Tôi biết."

"Vậy là không phải anh tức giận mà nói bừa, anh định làm gì tiếp theo?"

Mạnh Văn Phi mỉm cười: "Tôi sẽ báo luật sư gửi mail cho quý công ty. Vì người trực tiếp thương lượng với tôi là cô, nên giờ có rắc rối nhất định sẽ

đến tay cô giải quyết."

"Đúng vậy, chuyện này nhất định tới tay tôi." Lý Gia Ngọc vô cùng hào hứng.

Hôm ấy, sau khi Mạnh Văn Phi giải quyết xong chuyện này thì mở cuộc họp toàn công ty.

Chuyện Trịnh Đào kéo theo vài người cùng từ chức khiến công ty nổi lên "sóng to gió lớn", tầm ảnh hưởng còn vượt xa chuyện huy động vốn thất bại. Mạnh Văn Phi giải thích tình hình cho mọi người, nói qua về biện pháp giải quyết của công ty, tất nhiên không nói lại những lời đã nói với Trịnh Đào, chỉ trình bày đơn giản và cổ vũ, ổn định tinh thần, khiến mọi người có thêm niềm tin vào công ty.

Phương Tĩnh đứng phía xa, cạnh cánh cửa mở vào tầng 2 chăm chú nghe từ đầu tới cuối. Cô không hiểu về chuyên môn, nhưng cô biết Trịnh Đào, biết Lã Thần và Vương Kiếm, biết bọn họ là nhân tố quan trọng của công ty. Nhìn một lượt biểu cảm của những người khác trong buổi họp, cô cũng đoán ra tình hình không ổn chút nào.

Mấy ngày này, không khí trong công ty cực kỳ trầm lắng, mọi người rất hiếm khi mở miệng, không còn sôi nổi như trước kia.

Mạnh Văn Phi trực tiếp dẫn dắt đội ngũ kỹ thuật điều chỉnh. Trịnh Đào bỏ đi, Lã Thần và Vương Kiếm tuy rằng muốn tiếp tục giao thiệp với mọi người trong công ty, nhưng đã đến nước này, chuyện giao thiệp chỉ đành bỏ đi. Mỗi lập trình viên sẽ có thói quen viết code riêng, muốn tiếp nhận cần phải thay đổi rất nhiều, huống chi trong lòng Mạnh Văn Phi hiểu rõ, chắc chắn Trịnh Đào đã mang đi toàn bộ tài liệu.

Vấn đề kỹ thuật chủ yếu do Trịnh Đào phụ trách, anh ta muốn động tay động chân không hề khó. Quả thật trước kia Mạnh Văn Phi không hề để phòng anh ta, anh ta phản bội chẳng khác nào đâm cho Mạnh Văn Phi một dao, khiến Kỹ thuật Phi Dương tổn thất nghiêm trọng. Không có Trịnh Đào, Mạnh Văn Phi đành phải trực tiếp dẫn dắt đội ngũ kỹ thuật, hoàn thành phần việc còn lại.

Tăng ca, rồi lại tăng ca, mỗi ngày Mạnh Văn Phi chỉ có thể ngủ bốn năm giờ. May mà cả công ty trên dưới còn vô cùng đồng lòng, các đồng nghiệp

đều vô cùng nỗ lực, chưa từng để tụt lại phía sau .

Chính vào thời điểm mấu chốt này, để cho Mạnh Văn Phi yên tâm công tác, Phương Tĩnh lại gây ra tai họa.

Trâu Lam gọi điện thoại cho Mạnh Văn Phi, nói Phương Tĩnh từ chối tham gia huấn luyện ở thành phố L.

"Cô ấy từ chối?" Mạnh Văn Phi vô cùng kinh ngạc.

"Đúng, cô ấy nói công việc ở công ty quá bận, cô ấy không đi được."

Cũng không bắt cô viết code, cô không đi được cái chó gì. Mạnh Văn Phi lập tức nổi trận lôi đình.

"Để tôi thương lượng với cô ấy, nhất định cô ấy sẽ đi." Mạnh Văn Phi nói như "chém đinh chặt sắt".

Mạnh Văn Phi tới tìm Phương Tĩnh. Tầng một không có ai, anh kéo Phương Tĩnh vào trong phòng, tiện tay đóng cửa cho dễ nói chuyện.

"Sao lại thế? Vì sao cô không muốn đi huấn luyện? Không phải cô vẫn nói bánh ngọt chính là điểm yếu của cô, cô rất muốn được học thêm sao?"

Mạnh Văn Phi đã tặng ca mấy ngày liên tục, lại thêm tức giận, lúc này vòng 2 cánh tay ra khoanh trước ngực, giọng điệu cực kỳ hung dữ.

Phương Tĩnh đứng im, nắm chặt 2 tay để trước bụng, có phần khẩn trương:

"Chuyện này, không phải công ty có người vừa từ chức sao, mọi người đều bận rộn tặng ca, nếu em xin nghỉ thì thật không hay."

"Mọi người tặng ca thì liên quan gì tới cô? Cô cũng không giúp được gì. Đi huấn luyện đi, học tập cho tốt, đừng bỏ qua cơ hội này." Mạnh Văn Phi trực tiếp quyết định thay cô.

Phương Tĩnh im lặng một lúc rồi nói: "Em không thể đi, mọi người tặng ca vất vả như thế, cần được ăn những món thật ngon, cũng cần có người quét dọn xung quanh sạch sẽ để họ có thể thoải mái thả lỏng làm việc."

"Cũng không ảnh hưởng đến việc cô đi vài ngày."

"Không phải chỉ vài ngày, là gần hai tuần."

"VẬY CŨNG KHÔNG ẢNH HƯỞNG GÌ."

"Có ảnh hưởng, em cảm thấy thế." Phương Tĩnh nói, "Không khí trong công ty hiện nay đã không tốt, giờ lại thêm người tạp vụ nấu cơm cũng tùy tiện xin nghỉ bỏ chạy , mọi người sẽ nghĩ sao chứ?"

"Mọi người không nghĩ gì cả, cô không quan trọng đến mức ấy, là do cô nghĩ nhiều thôi."

Phương Tĩnh phụng phịu: "Dù sao em cũng không nghỉ, em không đi, em muốn ở lại nấu cơm."

"Không được, cô phải đi, đây là cơ hội hiếm có. Sau này cô kiếm đâu ra khóa học với bậc thầy bánh ngọt người Pháp chứ?"

"Không đi, em muốn ở lại nấu cơm." Phương Tĩnh vẫn không đổi ý.

Mạnh Văn Phi cau mày, giọng điệu cương quyết: "Đừng trẻ con nữa, tôi cho cô đi cô phải đi."

"Không đi."

"Phương Tĩnh." Mạnh Văn Phi rống lên.

Phương Tĩnh cũng cau mày, trừng mắt nhìn anh, không chút sợ hãi.

"Tôi rất bận, không có thời gian tranh cãi với cô, cô không đi, hai tuần tiếp theo sẽ không có lương." Mạnh Văn Phi ra chiêu hiểm.

Phương Tĩnh cũng lớn giọng: "Em làm tốt công việc, dựa vào đâu mà không trả lương cho em. Em không nghỉ phép, em không đi. Anh không vừa lòng với em, không muốn trả lương cho em, định đuổi em đi chắc!"

Mạnh Văn Phi bị cô mắng đến ngây người. Trịnh Đào lúc ấy cũng không hung dữ đến mức này.

Phương Tĩnh trừng mắt nhìn anh, nói tiếp: "Anh không vừa lòng liền đuổi việc em, em nói cho anh biết, chỉ cần em kéo rương hành lý đi không quá ba con đường, ít nhất cũng sẽ tìm được một nơi cần thuê người rửa bát. Cũng không chết đói."

Mẹ kiếp! Mạnh Văn Phi chửi tục trong bụng. Phương Tĩnh cô nương thật ghê gớm, dám uy hiếp ông chủ sao?!

Hơn nữa người hung dữ là cô còn ở trước mặt anh giả bộ đáng thương, tưởng anh không nhận ra chắc?

Công việc rửa bát chó chết, làm sao anh có thể để cô đi rửa bát thuê.

Thitthit có điều muốn nói: Vì một vài nguyên nhân mà từ giờ mình mới tiếp tục edit truyện được, chân thành xin lỗi các bạn vì đã bắt các bạn đợi

lâu như vậy, mình biết giờ có giải thích như nào thì cũng chỉ như đang bao biện. Vậy nên chỉ biết xin lỗi và cảm ơn các bạn vẫn luôn ủng hộ, chờ đợi mình trong suốt thời gian qua. Vì công việc của mình khá bận rộn, các chương sắp tới cũng khá dài và có nhiều từ chuyên ngành (mình phải mất 3-4h mới xong 1 chương) nên mình sẽ không thể edit được nhiều mà cố gắng ra ít nhất 1 chương/tuần thôi, mong các bạn đừng buồn.

Yêu thương!

Chương 32

Mạnh Văn Phi chịu thua, anh quá bận, đầu óc anh còn đang mải đảo quanh hàng đồng số liệu, thật sự không có thời gian tranh luận với cô.

Vì thế Mạnh Văn Phi chỉ để lại một câu tàn nhẫn: "Mấy ngày tới cô tự suy nghĩ cho kĩ càng đi, nếu cô không đi thì sau này tự gánh lấy hậu quả." rồi xoay người đi mất.

Mạnh Văn Phi chiến tranh lạnh với Phương Tĩnh, một phần cố ý, nhưng một phần cũng do công việc của anh quá bận rộn.

Về điểm này, cố ý chính là khi Phương Tĩnh bê cà phê vào anh không hề để ý đến cô. Anh không xuống tầng một ăn cơm, cũng không mở lời trước, Phương Tĩnh chủ động mang cơm lên cho anh, anh chỉ nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính mà gõ phím, không hề liếc nhìn cô một cái.

Phương Tĩnh cũng không lưu lại, lặng lẽ đặt đồ xuống, lặng lẽ rời đi.

Ngày thứ hai cũng vậy. Hai người không nói với nhau một câu.

Ngày thứ ba là thứ bảy. Phương Tĩnh theo thường lệ tới nhà Mạnh Văn Phi dọn dẹp. Mạnh Văn Phi chịu đựng vài ngày cũng đã mệt, cuối tuần tuy rằng vẫn muốn tăng ca, nhưng thức dậy muộn hơn một chút. Lần này được ngủ bảy giờ, cảm thấy tinh thần khá hơn.

Phương Tĩnh bước vào đúng lúc anh đang chuẩn bị tới công ty. Mạnh Văn Phi không ở lại, cũng không cần Phương Tĩnh làm đồ ăn sáng. Anh chỉ liếc nhìn Phương Tĩnh một cái, nói: "Cô đến rồi, tôi đi tăng ca." Giọng điệu ấy quả thật vô cùng lạnh nhạt.

Vẻ mặt Phương Tĩnh vốn rất bình thản, chính là kiểu bình tĩnh ung dung mà không nở nụ cười. Cô giữ vẻ mặt ấy gật đầu nhẹ với Mạnh Văn Phi: "Anh Phi đi cẩn thận." Giọng điệu cũng vô cùng lạnh nhạt.

Đến tận lúc bước vào thang máy, Mạnh Văn Phi mới hiểu ra mà mất hứng.

Thật lạnh lùng, cô còn dám tỏ thái độ với anh. Anh chặn lại cửa thang máy, đi về nhà, lấy chìa khóa mở cửa, bước vào bên trong một bước, nói với Phương Tĩnh đang ở phòng khách: "Trong ngày hôm nay cô phải liên lạc với Trâu Lam, xác nhận chuyện tuần sau đi tham gia huấn luyện, trước hết phải sắp xếp xong lịch trình."

Giống như ông chủ đang phân phó công việc cho cấp dưới, rất quyết đoán, không thể cự tuyệt.

Nói xong cũng không đợi Phương Tĩnh phản ứng lại, "Rầm" một tiếng đóng cửa lại.

Lần này anh thẳng tắp đi vào thang máy, không quay đầu lại.

Đến công ty, đồng nghiệp trong tổ tăng ca cũng lục tục tới, cuối tuần tăng ca thả lỏng rất nhiều, mọi người cùng nhau cười đùa, ăn vặt, nói vài câu chuyện phiếm. Mạnh Văn Phi không nhốt mình ở trong văn phòng, anh mang laptop ra khu vực bên ngoài làm việc cùng các đồng nghiệp, thu hẹp khoảng cách, làm việc cũng thuận lợi hơn.

Rất nhanh đã đến giờ cơm trưa, Phương Tĩnh cũng trở lại.

Mạnh Văn Phi đang cùng một đồng nghiệp thảo luận về lập trình code, khóe mắt lại liếc thấy cô đi lên lầu. Anh quét mắt nhìn cô một lượt, nhưng miệng vẫn trả lời vấn đề của đồng nghiệp.

Phương Tĩnh nhìn một lượt những người đang tăng ca, sau đó đi về phía Liễu Nghị.

Mạnh Văn Phi vụng trộm dõi theo động tĩnh của bọn họ. Hai người thấp giọng nói chuyện, không biết đang nói cái gì.

Một lát sau Liễu Nghị đi tới, nói với Mạnh Văn Phi: "Anh Phi, A Tĩnh hỏi có cần nấu cơm trưa cho mọi người hay không. Chỉ có năm người, sẽ rất nhanh."

Mạnh Văn Phi nhìn về phía Phương Tĩnh, ánh mắt chạm nhau, cô vội quay đầu đi.

Mạnh Văn Phi cố ý nói: "Không cần nấu cơm, mọi người tăng ca vất vả, phải ăn một bữa thật ngon. Không phải mọi người thích Pizza của Na sao, chọn đi, tôi mời."

Giọng của anh không lớn không nhỏ, vừa vặn để tất cả mọi người đều có

thể nghe thấy.

Các đồng nghiệp lập tức hoan hô ầm ĩ. Pizza kia vừa đắt vừa ở xa, gọi ship tới càng là đắt đỏ, không phải lúc nào cũng có thể ăn.

"Oa oa, mau lên, ai có số điện thoại thì mau gọi vài món đi, thêm hai phần phô mai."

"Tôi có số, để tôi. Mọi người muốn ăn gì thì báo để tôi lên danh sách."

"Tôi muốn ăn cánh gà nướng, mì thịt băm."

"Tôi muốn pizza sườn riêng, thêm hai phần phô mai."

"Cho tôi một phần bánh ngọt, Tiramisu." Mạnh Văn Phi nói.

Một người khác kêu lên: "Tôi cũng muốn, bánh bông lan sữa đặc."

Trong tiếng gọi ồn ào nhiệt của mọi người, Phương Tĩnh cúi đầu, lặng lẽ rời đi.

Mạnh Văn Phi nhìn theo bóng lưng cô, đột nhiên cảm thấy bản thân thật sự hơi quá đáng.

Đồ ăn được mang tới, mọi người cùng tới chiếc bàn lớn ở khu nghỉ ngơi ăn uống. Trên bàn chất đầy pizza, ba phần cánh gà nướng, ba phần khoai chiên, ba phần bánh ngọt, hai phần mì ý, sáu phần salad, sáu cốc đồ uống, bày tràn đầy một bàn.

Mọi người ngồi xuống ăn, Mạnh Văn Phi hỏi Liễu Nghị: "A Tĩnh đâu? Gọi cô ấy đến ăn cơm."

Liễu Nghị chạy tới phòng bếp, không có ai, liền gọi điện thoại, xong thì nói với Mạnh Văn Phi: "A Tĩnh nói cô ấy ăn rồi, hiện tại đang ở bên ngoài."

Mạnh Văn Phi gật đầu, trong lòng có cảm giác tan nát. Bữa cơm này mọi người đều ăn rất vui vẻ, chỉ có Mạnh Văn Phi không có cảm giác gì.

Thoáng cái đã tới 12h trưa, Mạnh Văn Phi trong lòng không yên, anh không biết Phương Tĩnh có phải đang ở nhà anh làm việc hay không, có nghe lời anh gọi cho Trâu Lam hay không?

Bốn giờ chiều, chuông điện thoại của Mạnh Văn Phi vang lên, anh mở ra xem, là tin nhắn Wechat của Phương Tĩnh.

"Anh Phi, bữa tối anh muốn gọi đồ ăn ngoài hay về nhà ăn?"

Tim Mạnh Văn Phi đập nhanh hơn, anh cố gắng kiềm chế đợi thêm vài phút mới nhắn lại: "Sáu giờ tôi sẽ về, ăn ở nhà."

"Vâng ạ." Phương Tĩnh trả lời.

Mạnh Văn Phi mỉm cười.

Thời gian còn lại hiệu suất làm việc của Mạnh Văn Phi rất cao, năm giờ năm mươi anh đã bắt đầu dọn dẹp đồ đạc, chào tạm biệt các đồng nghiệp, dặn mọi người ngày mai nghỉ ngơi thật tốt, thứ hai gặp.

Tâm trạng của Mạnh Văn Phi trên đường về nhà cực kỳ tốt, anh thậm chí không tự giác mà khẽ hát. Nếu cô đã cầu hòa trước, chứng tỏ cô đã chấp nhận đi huấn luyện, sau khi anh trở về sẽ hỏi cô xem cô đã có vali hay chưa, khi nào xuất phát, anh có thể đi tiễn cô. Nhất định thái độ phải hòa nhã nhẹ nhàng, sẽ không gắt gỏng với cô.

Về tới nhà, anh vừa thay giày vừa gọi: "A Tĩnh."

Không có ai trả lời.

Mạnh Văn Phi vào nhà, tiện tay ném laptop lên sofa. Quay đầu thì thấy trên bàn ăn đặt một mâm cơm và một tờ giấy.

Cô đi rồi, không đợi anh trở về.

Mạnh Văn Phi thở dài, đi tới cạnh bàn ăn, nhìn thấy thức ăn trên bàn, muốn tức giận cũng không tức giận nổi.

Cà chua xào ớt xanh, rau cần xào tỏi tây, còn có một đĩa cơm rang thập cẩm.

A Tĩnh lại dùng chiêu ẩm thực hắc ám, thật là độc ác mà.

Hai món ăn này đều là thứ mà anh không thích. Tiện tay đem những thứ anh không thích đổ vào xào chung, chứng tỏ cơn giận của Thần Bếp không nhỏ chút nào.

May mà cô cũng không định để anh chết đói, mặc dù cơm rang thập cẩm có cà rốt anh không thích ăn, nhưng vẫn có thể ăn được, phải cảm ơn cô đã nương tay không cho cả ớt đỏ vào.

Mạnh Văn Phi cầm tờ giấy được đặt dưới đĩa cơm rang lên xem, bên trên là nét chữ xinh đẹp: "Nếu đồ ăn bị nguội thì anh cho vào lò vi sóng làm nóng lại. Chúc ngon miệng."

Còn quan tâm dặn dò, không chút sai sót.

Mạnh Văn Phi xoa thái dương, cảm thấy xong đời rồi, gặp phải đòn tấn công vô cùng mạnh mẽ của kẻ địch, mà tâm trạng của anh lúc này đến

chính anh cũng không rõ là đang vui hay đang buồn.

Mạnh Văn Phi ăn hết cơm rang, hai món "Ấm thực đen tối" kia anh thật sự không thể làm gì, một miếng cũng không muốn ăn.

Anh xếp hay đĩa đồ ăn kia ra, dùng điện thoại chụp ảnh lại, sau đó đăng lên trang cá nhân, đặt chế độ chỉ cho một mình Phương Tĩnh xem.

Kèm theo dòng trạng thái: "Quá tàn nhẫn."

Sau khi đăng lên thì hồi hộp chờ đợi, xem lại vài lần vẫn không thấy Phương Tĩnh phản ứng. Anh nằm dài lên sofa, vô cùng chán nản. Sau lại đứng lên, đặt laptop lên bàn học, nghĩ không thì làm việc một lúc vậy, nhưng vừa mở máy, anh lại tiện tay mở phần mềm phát nhạc ra, góc bên còn lưu lại lịch sử bài hát "Người con gái đáng yêu" được phát đi phát lại, Mạnh Văn Phi nhìn một lúc, ấn vào bật.

Khúc nhạc dạo nhẹ nhàng vang lên, Mạnh Văn Phi mở loa bluetooth ra, nghe được một lúc thì lại nằm lên sofa, kiểm tra điện thoại.

Không bình luận.

Anh đặt điện thoại lên ngực, nghe Châu Kiệt Luân hát: "Anh muốn có chiếc trực thăng, cùng em bay vào vũ trụ, đôi ta hòa quyện vào nhau, đắm say trong dải ngân hà, anh mỗi ngày mỗi ngày mỗi ngày, đều nhớ em khôn nguôi..."

Nhịn không lại mở điện thoại kiểm tra, thần kinh rung lên, có bình luận.

Mở ra xem, bạn học Phương Tĩnh viết: "Anh Phi, trang cá nhân của anh thật lạnh lẽo, đến một bình luận cũng không có" .

Mạnh Văn Phi trừng mắt nhìn bình luận, cảm giác mặt từ từ nóng lên. Anh ném điện thoại sang một bên, nhắm mắt lại nằm xuống.

Thần Bếp à, cô cứ như vậy mà chọc thủng da mặt của một cái lão nam nhân đã vô cùng cẩn thận có phải là quá tàn nhẫn không? Cô có cảm thấy không? Càng suy nghĩ càng cảm thấy không được, anh phải viết gì đó.

Nhắc điện thoại lên suy nghĩ nửa ngày, nghĩ xem, dù sao cũng bị chọc thủng rồi, không làm thì thôi, đã làm thì phải làm đến cùng.

Lại đăng một dòng trạng thái lên.

Chỉ có ba chữ: "Đau dạ dày."

Không hạn chế người xem, công khai hoàn toàn. Thế này chắc chắn không

chỉ có một vài bình luận .

Quả nhiên rất nhanh đã có bình luận.

Có đồng nghiệp lo lắng nói: "Chắc do anh Phi ca tăng ca quá sức rồi, anh nhớ chú ý sức khỏe, nghỉ ngơi nhiều hơn."

Được, vô cùng tốt, đồng nghiệp này kết bạn với Phương Tĩnh, bình luận này cô nhất định sẽ đọc được.

Tiếp theo cũng có hai bình luận quan tâm hỏi han, dặn anh chú ý giữ gìn sức khỏe.

Mạnh Văn Phi mỉm cười. Một lúc sau lại kiểm tra một lần, lần này anh không cười nổi nữa.

Xu hướng của bình luận thay đổi.

"Anh Phi phát xuân sao?" Trần Tề viết .

Tại sao đau dạ dày lại có thể liên tưởng đến phát xuân? Người anh em, cậu có chắc là não cậu vẫn còn dùng tốt hay không?

Mạnh Văn Phi nghiêm túc trả lời lại: "Chắc là do lạnh, đau dạ dày."

"Anh Phi, anh làm nũng thật sự khiến cho người ta có cảm giác mới mẻ."

Lý Trình viết.

Cút đi! Ý nghĩ xấu xa của các người mới khiến cho người ta nhìn thấy mà phát sợ.

Mạnh Văn Phi nghiêm túc trả lời anh ta: "Thỉnh cầu người anh em dành cho tôi một chút quan tâm thường tình."

Lại tải lại bài viết, Khương Tuấn cũng bình luận.

"Là vì A Tĩnh?"

Mẹ kiếp, mẹ kiếp, mẹ kiếp!

Không thể trả lời.

Mạnh Văn Phi ném điện thoại sang một bên, nhắm mắt giả chết, tuyệt giao đi các anh em.

Không biết anh nằm bao lâu, bỗng nhiên chuông điện thoại vang lên, Mạnh Văn Phi vội vàng mở ra, không phải Phương Tĩnh, là Trâu Lam.

"Anh Phi, chiều nay A Tĩnh gọi điện thoại cho tôi."

"Ừ."

"Chuyện đi huấn luyện, cô ấy vẫn quyết định không đi, nhờ tôi nói với anh

một tiếng."

Mạnh Văn Phi không nói gì.

"Cô ấy bảo cô ấy không tiện nói với anh, nhờ tôi nói giúp."

Mạnh Văn Phi thở dài trong lòng, ngồi dậy, hỏi: "Tại sao lại để cô nói?"

"Thì tôi là người đại diện của cô ấy mà." Giọng điệu của Trâu Lam như đang cố nén cười.

Mạnh Văn Phi thì cảm thấy không hề buồn cười chút nào. Cô là người đại diện của cô ấy, thế tôi là gì? Người ngoài sao? Không thể tự nói, còn phải người đại diện ra? Thật sự là để cô thoải mái quá rồi, bây giờ còn có cả người đại diện có thể sai sử.

"Thân là người đại diện, chẳng lẽ cô không thể khuyên bảo cô ấy, để cô ấy đồng ý tham gia huấn luyện sao? Cơ hội hiếm có như thế."

"Anh cũng không thể khuyên được mà."

Có thể, lời nói của Trâu Lam như dao đâm vào tim Mạnh Văn Phi. Hôm nay các người đã bàn bạc trước, cùng nhau chèn ép tôi đúng không?

Trâu Lam tiếp tục nói: "Hơn nữa trong hợp đồng đã viết, ngoại trừ vấn đề tư trù và internet marketing, những hoạt động và nghiệp vụ khác không thuộc quyền quản lý của chúng tôi. Loại chuyện đi huấn luyện này, trong hợp đồng không hề bắt buộc cô ấy phải đi. Cô ấy không hề vi phạm hợp đồng, tôi cũng không có cách nào. Điều khoản này là do anh định ra nha."

Mạnh Văn Phi không nói được gì. Hôm nay anh không thể nói chuyện tử tế với ai được hay sao?

"Anh Phi, có phải anh giận A Tĩnh không? Anh đừng giận, hôm nay A Tĩnh giải thích với tôi công ty anh gần đây có người từ chức, công việc của các anh vô cùng bận rộn, không thể không có người chiếu cố. Anh đem chữ "các anh" (你们) ở phía trên bỏ đi chữ "các" (们) thì có thể hiểu được tâm trạng của cô ấy rồi."

Bỏ đi chữ "các"?

Mạnh Văn Phi ngả người vào sofa, cảm giác tim đập nhanh hơn.

Cô ấy hiểu được tâm trạng của anh sao?

Chương 33

Cả đêm hôm ấy, Mạnh Văn Phi ngủ không ngon giấc, khi tỉnh dậy thấy đầu nặng chịch, cảm giác như đang bước đi trên không trung, còn cảm thấy đau răng.

Soi gương thấy sắc mặt đúng là không tốt, lợi phía sau răng số 8 bên phải (răng khôn) sưng lên. Anh cứ giả bệnh, giả đáng thương rồi bây giờ lại gặp quả báo, Mạnh Văn Phi cũng không biết làm thế nào.

Mạnh Văn Phi rửa mặt rồi đi ra phòng khách, nghe được tiếng cửa chính mở ra, là Phương Tĩnh tới.

Phương Tĩnh cầm trong tay một túi to thức ăn, đổi dép đi trong nhà rồi bước đến trước tủ lạnh. Nhìn thấy Mạnh Văn Phi, cô nói một tiếng: "Chào anh Phi." Sau đó không để ý đến anh, chăm chú sắp xếp thức ăn vào tủ lạnh.

Cô thờ ơ như vậy khiến Mạnh Văn Phi nhớ tới chuyện ngu xuẩn bản thân vừa làm tối hôm qua, không khỏi có chút xấu hổ. Anh hắng giọng, suy nghĩ một chút rồi nói: "A Tĩnh, tôi muốn ăn cháo."

Phương Tĩnh vừa làm vừa nhẹ nhàng đáp: "Vâng, được ạ."

Mạnh Văn Phi lại nói: "Răng tôi đau."

Động tác tay của Phương Tĩnh chậm lại, "Không phải là đau dạ dày sao ạ?"

"Tối hôm qua đau dạ dày, hôm nay đau răng."

Phương Tĩnh đóng cửa tủ lạnh lại, xoay đầu nhìn anh.

Mạnh Văn Phi chớp chớp mắt, hùng hổ nói, "Đau răng thật mà." Nói rồi anh chỉ vào bên phải quai hàm, "Lợi bị sưng lên, không tin tôi cho cô xem."

Cô thèm vào xem ấy, nhưng cô vẫn hỏi: "Bị nhiễm trùng hay do mọc răng khôn vậy ạ? Anh có muốn đi khám không?"

"Không cần đi khám, có lẽ do hỏa vượng. Tôi đi mua ít thuốc là được."

Phương Tĩnh gật nhẹ đầu: "Vâng." Dường như cô cũng hơi áy náy, đứng ở phía xa vâng một tiếng rồi không biết nên làm gì tiếp theo.

Mạnh Văn Phi nhìn cô nói: "A Tĩnh, tôi không muốn ăn cháo trắng, nhạt miệng lắm."

"Vâng."

Ánh mắt hai người chạm nhau, Phương Tĩnh vội vàng xoay đầu đi, bước vào phòng bếp.

Mạnh Văn Phi cảm thấy hơi choáng váng, anh trở lại phòng ngủ, mở điện thoại ra xem thì thấy có vài tin nhắn Wechat của Khương Tuấn gửi tới từ tối hôm qua.

"Anh Phi, mấy hôm trước Hàn Kỳ có hỏi em về mối quan hệ giữa anh và A Tĩnh. Cô ấy nói cô ấy tới chỗ anh nên gặp được Phương Tĩnh."

"Hàn Kỳ tìm cậu làm gì? Hai người vẫn còn liên lạc à?"

"Em nói với cô ấy, chuyện của anh Phi em cũng không rõ, cô ấy nên trực tiếp hỏi anh thì hơn."

"Có điều nói đi cũng phải nói lại, quan hệ giữa anh và A Tĩnh là gì, chính em cũng không biết thật mà. Anh nói xem, quan hệ giữa anh và A Tĩnh là gì?"

Mạnh Văn Phi gọi lại cho Khương Tuấn: "Tối qua anh không kiểm tra điện thoại. Về chuyện Hàn Kỳ, cậu không cần bận tâm. Anh không còn quan hệ gì với cô ấy cả, cô ấy tới là muốn nói với anh chuyện của Hữu Hưng, muốn khuyên anh trở về."

Khương Tuấn trợn mắt há miệng: "Cô ta muốn gì, anh trở về thì sao chứ? Chẳng lẽ còn định tái hợp với cô ta?"

"Cô ấy cũng đã kết hôn rồi, cậu đừng có nói linh tinh rồi lại ảnh hưởng đến người ta."

"Vâng." Khương Tuấn lập tức ngậm miệng. Cậu biết rõ tính tình của Mạnh Văn Phi, cho dù có chia tay, cũng không muốn nói xấu sau lưng, gây chuyện thị phi.

Ở trong mắt Khương Tuấn và bạn bè của anh, lúc trước Hàn Kỳ có hơi cao ngạo, trọng hư vinh, luôn mang Mạnh Văn Phi ra để khoe khoang, anh có ngoại hình tốt, thông minh, trẻ tuổi, làm ở tập đoàn lớn, lương cao, có chức

vị, tiền đồ như gấm. Vậy nên cô ta không chịu nổi việc Mạnh Văn Phi có dù chỉ một chút khả năng thất bại.

Hiện thực chính là hiện thực, không giống như trong tiểu thuyết, không có nhiều tổng tài bá đạo, phú nhị đại anh tuấn tiêu sái, tiêu tiền như nước. Được như Mạnh Văn Phi đã là rất hiếm có rồi. Bạn bè vô cùng hâm mộ Hàn Kỳ, Hàn Kỳ tất nhiên cũng cực kỳ đặc ý.

Cô ta ở trước mặt bạn bè khoác lác quá mức, nói kết hôn xong nhất định phải ở nhà lớn, hôn lễ phải được tổ chức ở khách sạn hạng sang, có dàn nhạc giao hưởng, còn nói Mạnh Văn Phi sẽ tiếp tục thăng chức, không tới năm năm nhất định có thể trở thành Phó Tổng giám đốc trẻ tuổi nhất của Hữu Hưng...

Vậy nên khi Mạnh Văn Phi bỏ việc ở Hữu Hưng tự mình xây dựng sự nghiệp, lớp mặt nạ của Hàn Kỳ đột ngột bị xé rách. Không có nhà lớn, không có hôn lễ xa hoa, cũng không có khả năng trở thành Phó Tổng giám đốc của Hữu Hưng. Trước kia càng khoác lác bao nhiêu thì giờ đây càng như bị tát một cú thật mạnh, khiến cô ta thêm rối rắm mà để tâm vào những chuyện vụn vặt. Bạn bè lúc ấy đều ủng hộ, khích lệ tinh thần Mạnh Văn Phi, đều nói anh cần giúp đỡ gì thì cứ nói. Chỉ có cô ta, người thân thiết nhất, nhưng lại không ngừng nhắc nhở Mạnh Văn Phi, nói anh sẽ thất bại, không cần phải mạo hiểm, anh nhất định sẽ thất bại, ngàn vạn lần không cần phải mạo hiểm...

Khương Tuấn đối với chuyện này vô cùng tức giận. Nhưng sau khi Mạnh Văn Phi và Hàn Kỳ chia tay, khi có người hỏi lý do, Mạnh Văn Phi chưa từng nói xấu Hàn Kỳ nửa câu, chỉ nói vì anh muốn xây dựng sự nghiệp nên không thể thực hiện được những điều ban đầu đã hứa với Hàn Kỳ, khiến cô không có cảm giác an toàn mà xảy ra mâu thuẫn. Mục tiêu theo đuổi của hai người không giống nhau.

Cùng một sự việc nhưng ở mỗi góc độ sẽ có những đánh giá khác nhau. Lý do của Mạnh Văn Phi tất nhiên không sai. Nhưng Khương Tuấn đứng về phía Mạnh Văn Phi nên vẫn luôn cảm thấy Hàn Kỳ không đúng. Chỉ có thể cùng hưởng phú quý, không thể cùng vượt qua hoạn nạn, như vậy cũng là tình yêu sao? Hơn nữa với phẩm chất và bản lĩnh của Mạnh Văn Phi, chẳng

lẽ lại để cho vợ con phải chịu khổ? Nhà nhỏ chẳng lẽ không thể ở? Lúc chồng khó khăn bản thân tự mình lo chuyện trong nhà chẳng lẽ không thể được?

Khi ấy, cậu từng ở trước mặt Mạnh Văn Phi nói vài câu oán giận, nói Hàn Kỳ không tốt, bị Mạnh Văn Phi phê bình. Sau đó Khương Tuấn cũng không nhắc lại, cậu cảm thấy không nên nhắc tới thì tốt hơn, đỡ cho Mạnh Văn Phi lại cảm thấy áy náy với Hàn Kỳ, làm chút chuyện thừa thãi.

Vậy nên khi nghe Hàn Kỳ nói mấy hôm trước cô ta tới nhà Mạnh Văn Phi, Khương Tuấn cực kỳ cảnh giác. Nhưng cậu cũng biết chuyện Mạnh Văn Phi bị Hữu Hưng cướp mất vốn đầu tư nên không muốn vì mấy chuyện nhỏ nhặt này mà quấy rầy anh. Có điều tối hôm qua Mạnh Văn Phi tự nhiên lại đi đăng mấy dòng trạng thái kì lạ kia khiến cậu không nhịn được mà nổi máu buồn chuyện.

Cậu cố ý bình luận "Là vì A Tĩnh?" để cho Hàn Kỳ đọc, đỡ cho cô ta có suy nghĩ linh tinh với Mạnh Văn Phi.

Nhưng thực ra Khương Tuấn cảm thấy cậu nói câu ấy cũng không sai, Mạnh Văn Phi đối với Phương Tĩnh rất đặc biệt, chỉ là đặc biệt tới mức nào thì cậu còn chưa biết.

"Anh Phi, anh với A Tĩnh thế nào rồi?"

Mạnh Văn Phi nhú mày: "Thế nào là thế nào? Có thể thế nào? Vẫn vậy."

"Vẫn như vị cha già đối với con gái nhỏ sao?"

"..."

Mạnh Văn Phi ngắt điện thoại.

Nói linh tinh cái gì không biết. Cha già cái đầu cậu.

Mạnh Văn Phi cảm giác như rằng càng lúc càng đau, kéo theo đầu cũng nhức buốt. Anh dậy mặc áo khoác, thông báo với Phương Tĩnh anh ra ngoài đi mua thuốc, một lúc sẽ trở về.

Trong lúc đợi thang máy, anh lại nghĩ tới lời của Khương Tuấn, cha già cái chó gì, anh chỉ lớn hơn Phương Tĩnh có bảy tuổi mà thôi, chuyện lớn hơn tám tuổi vì mười ngày kia có thể bỏ qua cũng được.

Đợi đã, mười ngày.

Mạnh Văn Phi mở điện thoại ra xem ngày, hôm nay vừa đúng là mừng bảy

tháng một, là sinh nhật của Phương Tĩnh.

Mạnh Văn Phi hít mạnh một hơi, cảm giác chỗ lợi kia vừa đau vừa buốt. Suýt chút nữa đã bỏ lỡ. Mạnh Văn Phi bước nhanh hơn, hướng về phía trung tâm thương mại, anh muốn mua quà sinh nhật cho Phương Tĩnh.

Mua cái gì thì tốt? Mạnh Văn Phi vẫn chưa nghĩ ra được gì. Mấy ngày nay, anh đã hoàn toàn quên việc này, không một chút suy nghĩ. Hiện tại anh còn cảm thấy hơi choáng váng, đầu óc chắc chắn dùng không được tốt. Vì thế anh tới hiệu thuốc mua thuốc trước, sau đó dạo quanh trung tâm thương mại vài vòng, vừa đi vừa cân nhắc.

Đi ngang qua cửa hàng bán hoa, anh bước vào xem thử, mua 23 đóa hồng cũng khá ổn, vừa đơn giản vừa xinh đẹp, nhưng lại giống như quá long trọng, bất ngờ mang về một bó hoa lớn nhất định sẽ dọa đến cô.

Mạnh Văn Phi tiếp tục đi. Nhìn thấy bên trong cửa hàng đồ sứ bày một bộ đồ ăn, trông vừa trang nhã vừa độc đáo, anh nghĩ Phương Tĩnh sẽ rất thích, nhưng cô đến cả một nơi để ở cũng không có, mua về lại cho anh dùng hay cho mọi người trong công ty dùng? Món quà như vậy thật không có thành ý, để lại sau này mua cho cô thì tốt hơn.

Hay là mua bộ nồi bốn món mà lần trước cô nhắc tới? Mạnh Văn Phi còn chưa đi đến cửa hàng bán dụng cụ nấu ăn liền bỏ qua ý nghĩ này. Lúc này vẫn chưa thích hợp, khiêng bốn chiếc nồi và ôm một bó hoa đều dọa người như nhau.

Mạnh Văn Phi đi khắp ba tầng nhà nhưng vẫn không tìm thấy món đồ phù hợp. Trung tâm thương mại này rất lớn, rất đông đúc, người anh đã toát mồ hôi. Nửa bên mặt và nửa đầu lại cứ đau nhức, anh đã hơi sốt ruột, không thì trở về tầng một mua bó hoa, không cần tới 23 đóa hoa hồng, bảo nhân viên cửa hàng bó cho một bó mà các cô gái trẻ yêu thích là được.

Mạnh Văn Phi đang nghĩ như vậy thì lại thấy bên trong tủ kính có một chú gấu nhỏ đội mũ đầu bếp, đeo tạp dề, vẻ mặt lãnh đạm đáng yêu, mắt tròn đen bóng đang nhìn anh.

Mạnh Văn Phi bước tới, đứng đối diện với chú gấu nhỏ kia, sau đó mỉm cười.

Mạnh Văn Phi ôm chú gấu nhỏ kia, mang theo một bọc thuốc to đi về nhà.

Vừa ra khỏi trung tâm thương mại liền hắt xì vài cái, gió lạnh thổi tới cộng thêm một thân mồ hôi khiến anh nổi da gà.

Về tới nhà, anh đứng trước cửa nghĩ lý do thoái thác một hồi, sau đó mới mở cửa vào nhà.

"A Tĩnh, tôi về rồi đây."

Tiếng của Phương Tĩnh từ trong phòng bếp truyền ra: "Vâng, cháo ăn được rồi. Em múc lên cho anh nhé?"

"A, đợi một chút đã." Mạnh Văn Phi cảm thấy Phương Tĩnh không còn lạnh nhạt với anh, liền vui mừng.

Phương Tĩnh ra khỏi phòng bếp, hỏi anh: "Anh mua thuốc gì vậy? Phải uống trước ăn hay uống sau ăn ạ?" Vừa dứt lời, cô nhìn thấy chú gấu nhỏ trên tay Mạnh Văn Phi.

Mạnh Văn Phi vội vàng đưa gấu ra: "Từ khi cô ký hợp đồng tôi còn chưa chúc mừng. Vừa rồi khi ra ngoài mua thuốc tôi có đi ngang qua cửa hàng gấu bông, vừa đúng nhìn thấy nó, rất đáng yêu, nó cũng là đầu bếp, hai người có thể lập đội. Cho cô đó."

Khi Phương Tĩnh đối diện với gấu đầu bếp, Mạnh Văn Phi không nhịn được mà cười lớn, nhìn đi, vẻ mặt đúng là giống nhau mà.

Phương Tĩnh nghe thấy tiếng cười của Mạnh Văn Phi thì ngược mắt nhìn anh, lại nhìn chú gấu nhỏ, mím môi lại ngượng ngùng. Mạnh Văn Phi đẩy chú gấu nhỏ vào lòng cô: "Nhận đi. Nó là bếp phó của cô."

Phương Tĩnh ôm chú gấu nhỏ, đỏ mặt nở nụ cười: "Anh Phi, anh không giận em ạ?"

"Tôi giận cô khi nào?" Đánh chết cũng không nhận.

Phương Tĩnh vô cùng vui vẻ, ôm chú gấu nhỏ chạy đi: "Em đi múc cháo cho anh."

Mạnh Văn Phi thở dài nhẹ nhõm một hơi, cảm giác như bản thân vừa giải quyết xong một chuyện lớn. Tiểu cô nương thật dễ dụ, dễ dàng xong đúng là có cảm giác thành tựu.

Phương Tĩnh nấu cháo thịt nạc trứng muối cho Mạnh Văn Phi, đồ ăn kèm có dưa chuột, củ cải sợi muối chua ngọt, cô còn hấp một ít bánh táo đỏ.

Mạnh Văn Phi ăn cháo, uống thuốc xong, mồ hôi ra nhưng vẫn không cảm

thấy thoải mái hơn, đầu càng ngày càng đau, vừa ra mồ hôi vừa rét run. Anh cảm giác bản thân phát sốt. Không muốn để Phương Tĩnh biết được lại lo lắng nên cố gắng chịu đựng không nói, mở laptop giả vờ làm việc. Đợi Phương Tĩnh rửa bát đĩa, dọn dẹp xong, anh mới bảo Phương Tĩnh đi về trước, nói buổi chiều anh muốn ra ngoài làm việc, buổi tối không về nhà ăn cơm, bảo cô về nghỉ ngơi sớm.

Phương Tĩnh cũng không nghĩ nhiều, hôm nay nhận được quà khiến cô vô cùng vui vẻ, tuy rằng không phải là quà sinh nhật nhưng từ sau khi bà ngoại qua đời, có rất ít người nhớ được sinh nhật của cô, cô cũng chưa từng được nhận quà sinh nhật. Chú gấu búp bê này rất đáng yêu, cô đã lén ôm nó đến chỗ anh Phi không nhìn thấy ngấm đi ngấm lại mà cười trộm rất lâu. Hơn nữa anh Phi còn không giận cô, cũng không nhắc đến chuyện muốn cô đi huấn luyện, cô thật sự rất vui.

Phương Tĩnh theo Mạnh Văn Phi đi ra cửa, nhưng cô không đi tới trạm xe bus. Cô ôm gấu búp bê, đi về phía trung tâm thương mại. Không biết loại gấu này có kiểu mặc âu phục, đeo cravat hay không, công ty xảy ra chuyện, cô cũng muốn cố vũ, an ủi anh. Nếu có gấu âu phục, cô muốn mua một con cho anh Phi, nói là gấu trợ lý của anh, cùng anh lập đội giết quái kiếm tiền, liên thủ giành chiến thắng.

Phương Tĩnh biết hiệu thuốc ở đâu, cô đi thẳng đến hiệu thuốc. Nhưng cô dạo quanh hiệu thuốc một vòng mà không nhìn thấy cửa hàng gấu bông nào. Phương Tĩnh ôm gấu búp bê đến hiệu thuốc hỏi: "Xin hỏi, cô có biết gần đây có cửa hàng nào bán gấu bông trông như thế này không?"

Cô gái lắc đầu.

"Chỉ ở ngay gần đây thôi, cũng tiện đường đi đến chỗ này."

Cô gái vẫn lắc đầu, nói cô rất quen thuộc khu vực này, không có cửa hàng gấu bông nào.

Phương Tĩnh hơi thất vọng, cô gái đứng ở bên cạnh lại nói: "Không phải ở đây, ở trong trung tâm thương mại đằng kia có, tôi không nhớ rõ ở tầng ba hay tầng bốn, cô tới đó xem. Nhưng không phải ở phía này, tôi nhớ là ở phía bên kia cơ." Cô vừa nói vừa khoa tay múa chân chỉ đường.

Phương Tĩnh cảm ơn, đi tới trung tâm thương mại tìm.

Trung tâm thương mại rất lớn, Phương Tĩnh không quen đường. Cô vừa đi vừa hỏi, phải 20 phút sau mới tìm được cửa hàng kia.

Trong tủ kính, một hàng gấu dài giống gấu phó bếp như đúc đang nhìn cô.

Trong đầu Phương Tĩnh vọng lại lời Mạnh Văn Phi " Vừa rồi khi ra ngoài mua thuốc tôi có đi ngang qua cửa hàng gấu bông, vừa đúng nhìn thấy nó."

Gạt người, anh Phi đúng là thích gạt người.

Mua thuốc còn lâu mới đi ngang qua cửa hàng gấu bông.

Chẳng trách anh ấy đi lâu như thế, cô còn nghĩ thật là kỳ lạ, hiệu thuốc vốn ở không xa, sao anh đã đi hơn một tiếng mà còn chưa về.

Tác giả có chuyện muốn nói: Anh Phi, tại sao khi không bị bệnh thì anh muốn giả bệnh, còn đến lúc bị bệnh thật thì anh lại không muốn để cho A Tĩnh biết?

Thitthit có điều muốn nói: Xin lỗi vì lại thất hẹn với các bạn, tại tháng trước mình phải chuẩn bị đám cưới và thi viên chức nên không có thời gian để edit, mong các bạn thông cảm.

Không biết có bạn nào giống mình, biết tin phải cưới chồng mà mất ngủ xong nằm khóc cả tuần trời không.

Table of Contents

- [Chương 1](#)
- [Chương 2](#)
- [Chương 3](#)
- [Chương 4](#)
- [Chương 5](#)
- [Chương 6](#)
- [Chương 7](#)
- [Chương 8](#)
- [Chương 9](#)
- [Chương 10](#)
- [Chương 11](#)
- [Chương 12](#)
- [Chương 13](#)
- [Chương 14](#)
- [Chương 15](#)
- [Chương 16](#)
- [Chương 17](#)
- [Chương 18](#)
- [Chương 19](#)
- [Chương 20](#)
- [Chương 21](#)
- [Chương 22](#)
- [Chương 23](#)
- [Chương 24](#)
- [Chương 25](#)
- [Chương 26](#)
- [Chương 27](#)
- [Chương 28](#)
- [Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)